

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TATLI HESAPLAŞMA

WENDY HIGGINS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İNANCINA SARIL

Vakit gelmiştir. Savaş artık kapıdadır. Kalbi duru bir Nefilin yeryüzünü iblislerden temizleyeceğine dair kehanetten haberdar olan Dükler, Anna'nın peşine düşmüştür. Anna, hem kendi soyunun hem de tüm insanlığın kaderini belirleyecek olan hesaplaşma gününe kadar saflığını muhafaza etmek zorundadır. İblisleri cehenneme geri gönderecek olan Erdem Kılıcı'nı kullanabilmesi buna bağlıdır. Ama peşindeki iblisler ve yanı başındaki Kaidan Rowe ile işi hiç de kolay değildir. Anna ne pahasına olursa olsun, saflığını ve inancını koruyarak hayatta kalmalı ve iblislerle kozlarını paylaşacakları bu görkemli savaşa öncülük etmelidir.

₺17.00

TATLI HESAPLAŞMA

WENDY HIGGINS

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2015

GO! Kitap

Tatlı Hesaplaşma

Wendy Higgins

Özgün adı: Sweet Reckoning

ISBN: 978-975-999-826-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile HarperCollins Children's Books'tan alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Redaksiyon: Ergül Karakaya

Son okuma: Arzu Alan

Kapak fotoğrafı: Howard Huang. Arka plan Maureen Farrelly & Cassidy Rose

Bonjo - Lunalarosa Photography

Kapak tasarımı: Tom Forget

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan - Merve İnceoğlu

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mh. Hastaneyolu Sk. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

TATLI HESAPLAŞMA

WENDY HIGGINS

Çeviren: Bige Turan

Autumn ve Cayden için.

Devam eden en güzel, en tatlı işlerim.

AURALAR

RENK	ANLAM	AYIRT EDİCİ ÖZELLİK
Pembe	Aşk	Açık pembeler, rahat, tanıdık birine karşı sevgiyi temsil ederken koyu pembe, parlak pembe tonları tutkulu aşkı gösterir.
Kırmızı	Şehvet	
Sarı	Mutluluk	Tereyağı gibi açık sarılar tatmin içinde olduğunu gösterirken parlak sarılar sevincin işaretidir.
Turuncu	Heyecan	
Uçuk Yeşil	Minnet	
Koyu Yeşil	Kıskançlık/İmrenme	
Lavanta Rengi	Huzur	
Koyu Mor	Gurur	
Uçuk Mavi	Umut/Rahatlama	
Koyu Mavi	Hüzün/Keder	
Gri/Kahve-rengi	Negatiflik	Gri tonları, duygunun yoğunluğuna göre değişir. Açık renk, puslu griler mahcubiyet ve sıkıntı gibi hafif negatif hisleri gösterir. Orta gri tonları ya da kahveler daha sert olumsuz hislerdir: Utanç, vicdan azabı, korku ya da kızgınlık gibi. Siyaha yakın koyu gri renkler derin negatif hislerdir: Yoğun öfke ya da depresyon gibi.

GİRİŞ

Vegas kokteyl barında takılan bir kişi bile iblislerin aralarında oturduğundan haberdar değildi. İnsanların tepeden tırnağa hayranlıkla süzdüğü ve imrenerek baktığı dört beyefendinin, yeryüzünde görev yapan en has cehennem işçileri olduğuna kimse inanmazdı. İnsanlar, cazibelerini –yakışıklı yüzlerindeki güç ve gizemi– hissedebiliyor ve tıpkı parlak, zehirli bir nektara uçan kelebekler gibi onların etki alanına doğru çekiliyorlardı.

Pharzuph, Astaroth, Mammon ve Melchom gıcır gıcır yeni takım elbiseleriyle somurtarak oturmuş, martini ve viskilerini yudumlarken bir gece önce yaşanan olayları değerlendiriyorlardı. Dört kadını, Melchom’un California açıklarındaki özel adasına götürmüşler, perişan etmişler, sonra da Vegas’a bırakacaklarına söz vermelerine rağmen iskelede kaderlerine terk edip gitmişlerdi.

Zina Dükü Astaroth, motorlarıyla son sürat giderken kahkaha atarak, “O kaşarların bu olayı kocalarına ve nişanlılarına nasıl açıklayacaklarını duymak isterdim,” demişti.

Ancak artık eğlence ve oyun sona ermiş, işe koyulma vakti gelmişti. Aralarındaki hainlerden dün gece haberdar olmuşlardı.

Hırs Dükü Mammon, adada öldürdüğü oğlunu düşünerek viskisinin içinde eriyen buzları dalgın dalgın şingirdatarak çevirdi. Flynn asırlardır sahip olduğu Nefil çocuklar arasında en sevdiyi idi ama nankörün teki çıkmıştı. İhanetinin şoku Mammon'un içine oturmuştu. En son birini öldürmesinin üzerinden yıllar geçmiş, o da damağında kötü bir tat bırakmıştı –tabii bunu cehennemlik kardeşlerine hayatta itiraf etmezdi.

“Dün geceye kadar hiçbir isyan belirtisi göstermemiş miydi?” diye sordu Kıskançlık Dükü Melchom.

“Hiç...” Mammon içkisini kafaya dikti ve yüzünü ekşiterek bardağı çat diye masaya vurdu.

“Diğer Düklere haber verme vakti. Bu gece toplanacağız.” Pharzuph kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşünüyordu.

“Bazıları şehirden ayrıldı bile,” dedi Melchom. “Belial mesela.”

“Hepsini geri çağırırız,” dedi Pharzuph, pis pis sırtarak. “Belial, ensesinde olduğumuzu anlamamalı. Şimdilik sadece bir Nefil isyanından şüphelendiğimizi sansın.”

Astaroth elini omzuna kadar inen sarı dalgalı saçlarında gezdirdi ve cep telefonunu çıkarıp numaraları tuşladı. Diğerleriye doğaüstü duyularıyla konuşmaya kulak kesildiler.

“Evet?” dedi Fransız aksanlı bir ses.

“Rahab kardeş, Dükleri Vegas’a geri çağır. Bir haberi-miz var.”

Rahab bir an duraksadıktan sonra, “Pekâlâ,” dedi.

“Bir şey daha,” diye devam etti Astaroth. “Eski kehanet.”

“Ne olmuş ona?” diye çıkıştı Rahab.

“Bize bir kez daha tekrar eder misin?”

“Bildğim kadarıyla...” Ses tonu tiksintiyle hırlamaya dönüştü. “Kalbi dupduru bir Nefil ayaklanacak ve tüm iblisleri dünyadan kovacak, cehennemin dibine yollayacak ve onlar ebediyen orada kalacaklar.”

Masaya bir sessizlik çöktü. İblisler rahatsız olmuşa benziyordu.

“Bunun geçerliliğinden ne kadar eminsin?” diye sordu Astaroth.

“Bana bu kehaneti Lord Lucifer bizzat kendisi açıkladı.”

Kalabalık kokteyl barı hareketlenirken dört Dük sessizce bakiştılar. Pharzup hafifçe öksürüp telefonu Astaroth’tan aldı ve sessizce, “Efendimiz bu bilgiyi nereden edinmiş?” diye sordu.

Rahab’ın sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. “Onu sorgulamaya mı cüret ediyorsun?”

Pharzup’un renk vermeyen ifadesi değişmedi ve o pürüzsüz İngiliz aksanı bir an bile teklemeydi. “Saçmalama! Ben kaynağını sorguluyorum.”

Rahab sessizleşti. Ardından, isteksizce itiraf etti: “Fısıldayan ruhmuş. Lejyonerlerden biri.”

Dükler gene şüpheli şüpheli bakiştılar. İşte hiç kimsenin

bu kehaneti ciddiye almamasının sebebi *buydu*. Değersiz bir Lejyoner ruhun önemli bir bilgiye ulaşabilmesi, sonra da doğru bir şekilde ezberleyip aktarması hiç olası görünmüyordu.

“Kehanet geçerlidir!” diye haykırdı Rahab hattın diğer ucunda. “Siz aptallara iki bin yıldır söyleyip duruyorum, Nefil ırkına asla güvenmeyin diye! Neden şimdi gündeme getiriyorsunuz? Ne oldu?”

“Bulduklarımızı yakında paylaşacağız, kardeşim,” dedi Pharzuph.

Rahab sessizce homurdanarak telefonu kapattı.

“Tamam öyleyse. Plan nedir?” diye sordu Astaroth.

“İlk önce bakalım Belial ve kız, zirvede verilen emirleri yerine getirmiş mi. Kız hâlâ bakire mi öğrenelim. Kuşkulular listemde en üst sırada o var. O kızdaki önce, ışık melekleri hiçbir Nef için duruma müdahale etmemişti.”

Melchom dirseklerini masaya yasladı. “Saf mı değil mi, nasıl öğreneceğiz?”

Pharzuph’un yüzüne gaddar bir tebessüm yayıldı. “Sen orasını bana bırak.”

“Peki, ya safsa?” diye sordu Melchom.

“Lanet melekler bizi durdurmadan onu öldürürüz.” Pharzuph martinisini bitirip deminden beri ona göz ucuyla bakan kadını tepeden tırnağa süzdü. “Bir de bakalım Belial’in tepkisi ne olacak. Ona göre birlikte mi çalışıyorlar, yoksa sadece Nefler tarafından yürütülen bir operasyon mu var, anlarız.”

TATLI HESAPLAŞMA

“İkisi de bana mantıklı gelmiyor,” dedi Mammon alnını ovuşturarak. “Zirveden sonra hepsinin peşine adam taktık.”

“Sadece ilk altı ay boyunca,” diye karşılık verdi Astaroth. “Anlaşılan o zamandan beri hiç boş durmamışlar.”

“Hepsini tekrar takip ettiririz. Ne kadar gerekirse...”

Melchom başını iki yana salladı. “Lord Lucifer bundan hoşlanmayacak... Lejyonerleri, insanlarla uğraşmak yerine yine Neflere bebek bakıcılığı yapacak. Zirveden sonra boşa giden çabalara çok öfkelenmişti zaten.”

Pharzuph iç geçirdi. “Tamam. Fısıldayan ruhları şimdilik göreve koşmayız. Önce Belial’ın kızı hakkında neler öğreneceğiz, bir görelim de.”

Hepsi başlarıyla onayladı ve Pharzuph ayağa kalktı.

“Toplantıdan önce birkaç saat Vegas’ın tadını çıkartalım.” Masmavi bakışlarını kilitlediği kırmızı auralı kadına doğru yürüdü. “Dünyanın en güzel işi,” diye fısıldadı kendi kendine.

*Sevmek ya da sevmiş olmak, yeter..
Hayatın karanlık katmanları arasında bulunacak başka
inci yoktur.*

–Victor Hugo, *Sefiller*

BİRİNCİ BÖLÜM

ALEV ALEV

L.A.'den ayrıldığım saniye içimde bir kıvılcım çaktı. Hayatımda deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen, uğruna ölünecek bir amaç ve hırsla yanıyordum. Bir daha asla arkama yaslanıp Düklerin, birisinin hayatına son verişine seyirci kalmayacaktım. Müttefikimiz Flynn'i, Hırs Dükü'nün oğlunu kaybetmiştik. İblislere ihanet ettiği ortaya çıkınca babası tarafından öldürülmüştü. Dükler adada kötülük saçarken iskelenin altında saklanmanın verdiği çaresizlik hisini asla unutmuyacaktım. Bu, bir daha asla olmayacaktı.

Biz Nefiller, dünyayı iblislerden kurtaracaktık ve önderlik etmek için ben seçilmiştim.

Bu bilgi kıvılcım saçtı, alev aldı ve damarlarıma yayıldı. Tüm bilinmeyenlere rağmen kendimi hiç bu kadar güçlü ya da bir hedefe odaklanmış hissetmiyordum. Tek sorum-

lusu da sevgiydi üstelik. Cehennem Dükleri tarafından bir zayıflık olarak görülen, hayatın özü olan sevgi... Sevginin perçinleyici gücünden Düklerin haberi bile yoktu.

Ben Kaidan Rowe'u seviyordum. O da beni seviyordu.

Patti'yi ve babamı seviyordum. Benim için canlarını verirlerdi, biliyordum.

Nefilleri seviyordum. Onların, babalarının teröründen kurtulduklarını görmek istiyordum.

İnsanlığın tabiatında var olan iyiliği seviyordum. Ve de iblislerin olmadığı bir dünyada daha iyi bir gelecek ihtimalini...

Hayatımda ilk kez kendimden şüphe etmedim. Patti beni Atlanta Havaalanı'nda karşıladığında ona sımsıkı sarıldım. Bir hafta önce yanından ayrılan kız değildim artık. Patti geri çekilip yüzümü inceledi, omzumdaki saçları arkaya attı ve anlamış gibi bana bir kez kafa salladı. Dünyadaki yerimi bulma vakti gelmişti. Görevimi yerine getirmeliydim artık. Patti'nin gözleri yaşardı ama omuzları, annelik gururuyla dimdikti.

Evet. Artık vakit gelmişti ve onun desteği, benim için her şey demekti.

Eve dönüş yolunda cep telefonum çaldı. Babamın numarasını görünce kalp atışlarım hızlandı.

“Alo?”

“Bu gece Vegas'ta bir toplantı daha yapılacak,” diye homurdandı. “Diğerleriyle son kez güvenli bir şekilde konuşabileceksin belki de. Bilgileri sana e-postayla gönderiyorum. Dikkatli ol!”

TATLI HESAPLAŞMA

Tek kelime etmeme fırsat vermeden kapattı.

Bir başka toplantı. Dükler hiç vakit kaybetmiyordu. Bu haberle az önceki öz güvenim bir parça sarsıldı. Diğer Neflerle birlikte toplantıyı sağ salim atlatabilmeyi umuyordum.

Telefon listemde James Bond'dan dolayı James adıyla kaydettiğim Kaidan'a mesaj attım. İsmi o seçmişti. O da beni *Konserdeki Seksi Çıtır* diye kaydetmişti.

30 dakika sonra görüntülü arama.

Anında cevap vermesiyle başımı iki yana sallayıp kızardım.

Kıyafet zorunlu mu?

Felaketle yüz yüzeyken bile espri anlayışını koruyabildiğini bilmek güzeldi. Ya da belki de şaka yapmıyordu...

"Flört mü ediyorsunuz?" diye sordu Patti yandan bana bakarak.

Kaidan'ın mesajını hemen sildim.

"Çok tuhaf geliyor," dedim.

İki yıl boyunca Kaidan'ın aşkıma karşılık vermesini beklemiştim. Ve artık erkek arkadaşımdı. Erkek arkadaşım! İnanamıyordum.

Patti uzanıp elimi sıktı. "Keyfini çıkar, tatlım. Her saniyenin."

Çıkartıyordum zaten.

Eve gider gitmez ilk işim babamın mesajını okumak için e-postalarımı açmak oldu:

Blacksburg'da Virginia Tech'e geç kayıt için kabul edildin. Benim Washington'da yaşadığım yere dört saat mesafede. Yurtta tek kişilik odada kalacaksın.

Hemen yanındaki kasabada Patti'nin mobilyalı bir evi olacak. Sadece en gerekli eşyalarını al. Üç haftaya kalmadan yola çıkıyorsun.

“Patti! Gel de şunu oku!”

Patti içeri koşup omzumun üstünden mesajı okudu, sonra bana arkadan sarıldı.

“Virginia dağları,” diye fısıldadı. “Çok güzelmiş, üniversiteli kız.”

Her şey kulağa çok hoş geliyordu; özellikle de Patti'nin yakın bir yerde, kendi evinde kalacak olması, buradaki Dük Pharzuph'tan ve Atlanta'dan uzak olması. Babam ne zamandır bu plan üstünde çalışıyordu. Nerelerden torpil bulmak zorunda kalmıştı acaba?

Artık tek yapmam gereken Jay ve Veronica'ya haber vermektir. En çok ikisini özleyecektim.

Patti akşam yemeğini hazırlamak için odadan çıkınca arkama yaslanıp dizüstü bilgisayarımı kucağıma çektim. Görüntülü arama programını açtım. Kaidan'ın numarasını çevirirken midemde kelebekler uçuşuyordu. Görüntüsü ekranda belirir belirmez nefesim kesildi.

“Ah, işte kuşum gelmiş.” Odasında, üstsüz vaziyette oturuyordu. Islak ve dalgalı kahverengi saç tutamları köşeli yüzüne dökülmüş, kirli sakalı belirmeye başlamıştı. Mavi gözleri ekrandan beni yakıyordu.

Vay anasını! Cidden... *Vay be!* Keşke dudak parlatıcımı tekrar sürmeye vakit ayırsaymışım.

“Selam,” dedim kısık sesle çünkü ekranın diğer tarafındayken bile beni fingirdek bir kıza çevirebiliyordu. Göğsünü ve karın kaslarını şöyle bir süzdüm. “Gerçekten çıplak değilsin, değil mi?”

Kara kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ayağa kalkayım mı?”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ciddi misin? Çıplak değilsin.”

“Az önce duştan çıktım, aşkım.” Hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden sırıttı.

Daha neler. Benimle kafa buluyordu işte.

“Sen de denemelisin,” dedi. “Güvenli bir eğlence.” Göz kırpmasıyla göğsüm, boynum ve yüzüm ısındı. Kapalı kapağıya doğru şöyle bir baktığımda Kaidan güldü. “Aklından geçiyor yani, değil mi?”

“Hayır,” dedim, gülmemeye çalışarak. “Sadece bu müstehcen konuşmalarını Patti’nin duymasını istemiyorum. Şimdi sus da dinle.”

Üniversiteyle ilgili haberi verdiğimde kafasını salladı, elini nemli saçlarında gezdirip yüzünden geriye itti.

“Güzel. Buradan uzaklaşacağına sevindim. Keşke daha erken yola çıkabilseydin.”

“Evet.” Dudağımı kemirdim. “Sence ne zaman peşime düşerler?”

Yüzü asıldı. “Bilmiyorum. Belki de üç haftaya kalmadan yola çıkmalısın. Bir otelde falan kalırsın.”

“Babam bu geceki toplantıdan sonra ne diyecek bakalım.”

Birbirimize bakakaldık.

“Öyle tatlısın ki,” diye fısıldadı, alçak ve de enfes bir sesle.

Kanım bütün vücudumda son sürat akmaya başladı. Kai sinyaliydi bu. Ah, nasıl da davetkâr bakıyordu. Bakışları baygın ve baştan çıkartıcıydı. Herhangi bir çaba sarf ettiğini sanmıyordum. Birdenbire utandım. Dünyanın bir ucunda bile olsa bu çocuk çok tehlikeliydi.

“Uslu dur, Kai.” Sesim, istediğimden daha şuh çıkmıştı.

“Tek kelime bile etmedim.” Kaidan dudaklarını ıslatınca o dudakların birkaç gün önce vücudumda gezindiği geldi aklıma. Ayrıralı daha bir gün olmuştu ama şimdiden çok daha uzun geliyordu bana.

“Tamam, kes,” dedim.

Kaidan sırtıttı. “*Neyi* keseyim?” Sanki anlamıyordu. Kaidan Rowe’a masum demeye bin şahit lazımdı. O, cazibesinin gayet iyi farkındaydı.

Arkasındaki komodinin üzerinde duran telefonu çaldı.

“Bir saniye, aşkım.”

Sandalyesiyle arkaya dönüp ayağa kalkınca kaslı, çıplak poposunu tüm seksiliğiyle görüverdim. Tiz bir çığlık attıktan sonra kıkırdama krizine girip gözlerimi kapattım.

“Blake’miş,” dedi.

“Gerçekten çıplakmışsın!” dedim yarı fısıldayıp yarı bağırarak.

“Çıplağım dedim ya zaten... Selam, naber dostum? A ile konuşuyordum... Haber yok. Belki bu gece. Hı hı. Görüşürüz.”

Bir hışırtı duydum, ardından Kaidan, “Bakabilirsin,” dedi.

Parmaklarımın arasından şöyle bir bakınca yakışıklı yüzünü gördüm. Ellerimi indirip ciddi görünmeye çalıştım. “Çok yaramazsın.”

“Ama hoşuna gidiyor.” Arkaya yaslanıp koca ayaklarını masanın üstüne koydu. “Bir ara sen de denemelisin, küçük Ann. Sadece benimle tabii.”

Bakışlarını benden ayırmadan bir tükenmez kalem alıp parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Bir tek Kaidan Rowe kameranın karşısında çıırılçıplak oturup böyle umursamaz görünebilirdi. Dikkatimi dağıtıyordu.

Göğsünün yavaşça inip kalktığını ve iç geçirdiğini gördüm. Kalemı masaya koydu. “Dün gece rüyamda seni gördüm. Hâlâ burada, benimleydin.”

Yanağımı elime dayadım, sözleri sıcak bir güneş gibi ısıttı beni. Bunun olmasına izin verdiğine; birlikte olmamıza, onu sevmeme müsaade ettiğine hâlâ inanamıyordum.

“Teşekkürler,” dedim.

“Rüyamda seni gördüğüm için mi?” dedi kıkırdayarak.

Kameradan konuşmak bir garipti. Kendimi nedense çıplak hissediyordum. Her bir sözcük ve ifade abartılı geliyordu.

“Sadece... Her şey için.”

“Hayır, güzelim. Asıl ben sana teşekkür ederim.”

Gene sus pus olup bakiştık. Bir anlığına çıplak olduğunu bile unuttum. Sonra yine aklıma geldi.

“Ne oldu?” diye sordu Kaidan. “O bakış ne öyle?”

Keşke bu kadar çabuk utanıp kızarmasaydım. Sandalyesini kenara itip ayağa kalktığını duydum.

“Tamam aşkım. Hallettim.”

Altına eşofman giymişti ama beli o kadar düşüktü ki adonisini görebiliyordum.

Ağzının suyu akmıştı.

“Haksızlık ama” dedi, tekrar oturup ekranın dibine girerek.

“Neymiş o?”

“Kıçımı ikinci kez görüyorsun. Bense seninkini daha bir kere bile görmedim.”

Başımı sağa sola salladım. Yüzüm pancar gibi kızarmıştı.

“Hadi ama” diye directti. “Azıcık bakayım.”

Kahkaha attım. “Olmaz!”

Kaidan da gülüyordu. “Dalga geçiyorum, aşkım.”

Ona yalancıkdan ters ters baktım, o da gülünce kısılan seksi gözleriyle kıkırdamaya devam etti. Yan yanayken benimle bu kadar kafa bulmazdı ama herhalde teknoloji güvenli bir ortam sunduğundan o da yüzüsüzlüğü iyice ele alıyordu.

Belki alışırdım.

Alışmam *lazımdı*, yoksa her seferinde kıpkırmızı olup saklanacak yer arayacaktım.

Telefonumdan mesaj sesi gelince hemen açtım. Marna tek bir soru işareti göndermişti.

“Kimmiş?” diye sordu Kaidan, biraz gerilerek.

“Marna. Bir dakika. Hemen arayayım.” Kızlar adada

olan bitenden bihaberdi, yani yakalanıp tutsak edilmekten kıl payı kurtulduğumuzu bilmiyorlardı. Dükler avlarıyla birlikte tepemizden yürüyüp geçerken iskelenin altındaki suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlayıp ürperdim. Sonra Flynn'i öldürüp cesedini denize sürükleyişlerini...

Görüntü zihnimde canlanınca midem çalkalandı.

Kızların içine kurt düşmüş olmalıydı, ne de olsa babaları uzun bir zirveye gitmişti ve hiçbirimize günlerdir ulaşamıyorlardı.

Marna telefonu hemen açtı.

"Selam," dedim.

"İyi misin? Neler oluyor?"

Düklerin bu gece toplanacağını bilmeme rağmen, telefon konuşmasına güvenmiyordum.

"Durum iyi değil," dedim ona. "Şey... Bir *parçamız* düştü."

Ne kastettiğimi anlayınca iç geçirdi. "Ah Tanrım!" Kim diye sormak istiyordu, biliyordum ama sormadı. Onun yerine, "Miami'deyiz. İki gün iznimiz var. Gelebilir miyiz?"

"Evet. Lütfen gelin." Onlara her şeyi yüz yüze anlatabileceğime sevinmiştim.

Telefonu kapatıp dikkatimi tekrar Kaidan'a çevirdiğimde o neşeli halinden eser kalmamıştı.

"Her şey düzelecek," dedim sessizce. "Onlardan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi."

Kaidan çenesini sağa sola oynattı. Benimle konuşmasını istiyordum.

"Neden korkuyorsun, Kai?"

“Korktuğum tek bir şey var.” Mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Seni kaybetmek.”

Yüzünde ıstırap dolu bir korku belirince içim acıdı. İkimiz de neyle karşı karşıya olduğumuzun farkındaydık.

“Dikkatli olacağına yemin et, Anna. Ucuz kahramanlığa soyunmayacaksın.”

“Söz. Ortaya atlayıp kendimi kurban etmeyeceğim. Bu işten sağ kurtulmak istiyorum. Onları ortadan kaldırmak ve yaşamaya devam etmek istiyorum. Seninle birlikte.”

Yüzündeki acının dağılmasından anladığım kadarıyla bu fikir hoşuna gitmişti.

Telefonuma bir mesaj daha geldi. “Jay,” dedim.

Eve döndün mü?

Evet, diye cevap verdim.

Gelir msn ltfn?

Endişelenerek kaşlarımı çattım.

“Ne oldu?” diye sordu Kaidan.

“Bilmiyorum. Beni çağırıyor.”

“Tamam, o zaman. Ben bütün gece buradayım. Geri dönmünce ararsın.”

Ona minnettar bir ifadeyle gülümsedim. “Sen iyi bir sevgilisin.”

Kaidan’ın ağzı kulaklarına vardı. “Eve çabuk dön, aşkım. Ha, bir de Jay’e benden bir mesaj ilet. Sor bakalım DJ’ler neden bilardo oynayamaz?”

“Olur. Cevap nedir?”

TATLI HESAPLAŞMA

“Çünkü hep yan çizerler!” Kaşlarını kaldırdı, umutla baktı.

“İı, olur,” dedim yalancıkta gülümseyerek.

Kaidan kaşlarını indirdi. “Komik değil mi?”

“Hayır,” dedim kahkaha atarak. “Ama Jay’in hoşuna gider.”

Gülerek konuşmayı sonlandırdık ve ben koştura koştura Jay’lere gittim.

İKİNCİ BÖLÜM

İŞTE BAŞLIYORUZ

Jay'in evine açık kapıdan girince ikisini, Jay'in odasında ayrı yerlerde otururken buldum. Veronica, Jay'in bilgisayar sandalyesinde; Jay ise yatakta, arkasına yaslanmış vaziyette oturuyordu. İkisinde de lacivert hüznün aurası belirmişti, Veronica'nınkinden gri bir gerginlik de vardı. Aralarındaki mesafeden ve sıkıntılı yüzlerinden artık birlikte olmadıklarını anladım.

"Selam," dedi Veronica.

Yatağın kenarına oturdum. "Selam."

Jay, Veronica'ya bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemek ister misin?"

Veronica dudağını ısırdı. "Karşıma çok güzel bir fırsat çıktı. İlk başta kabul eder miyim diye emin olmadığım için

kimseye söylemedim ama yapmaya karar verdim. Bu yarı-yıl okumaya İspanya'ya gidiyorum.”

“İspanya!” İster istemez gülümsedim. Harika bir haberdidi. Veronica'yı oralarda hayal edebiliyordum. Derken Jay'ın yüzündeki keyifsizliği gördüm ve heyecanım söndü. “Ah...”

Sessizlik.

“Uzak mesafe ilişkisi yürütmek zor olacak, değil mi?” diye sordum.

“Bir kere saat farkı var,” diye açıkladı Veronica. “Jay geceleri çalışıyor, ben de okulla meşgul olacağım muhtemelen...”

Meselenin yalnızca zaman ve mekân farkından ibaret olmadığını biliyordum. Aylardır bütün işaretler ayrılığı gösteriyordu zaten. İkisi de şaşırmış ya da kızgın değildi. Sadece üzgündüler.

“İkiniz de iyisiniz ama değil mi?”

Jay kot pantolonunu çekti. “Bence iyi bir fırsat. Geri tepmemeli.”

Veronica'nın etrafında açık gri bir suçluluk dalgası aktığını gördüm, sonra dağılıp yok oldu.

Yatakta Jay ve benim tam karşımdaki yere elimle hafifçe vurduğum ve Veronica titrek bacaklarla yanımıza geldi. Yarıym daire şeklinde, yüz yüze dönük oturduk. Yakınlaşınca Jay'ın aurası aydınlandı.

“Sizi seviyorum, çocuklar,” dedim sessizce.

Veronica dudaklarını ısırp duruyordu. “Okuldan dolayı bana kızmadın ya? Biliyorum, birlikte oda tutacaktık...”

“Hayır, hiç kızmadım.” Çok kötü zamanlamaydı ama

onlara şimdi haber vermek zorundaydım. “Aslında benim de size büyük bir haberim var.”

İkisi de durup beklediler.

“Ben de Georgia Tech’e gitmiyorum. Babam Washington’a taşınıyor ve birbirimize yakın olmak istiyoruz, o yüzden bir yerlerden torpil bulmuş ve beni Virginia Tech’e yazdırmış. Patti de ben de taşınacağız.”

Gözleri yuvalarından fırladı. Jay, “Ne?” derken Veronica’nın ağzından da, “Vay anasını!” çıktı.

“Biliyorum. Her şey çok hızlı oldu ama değişikliğe ihtiyacım vardı. Babamın da öyle...”

“Hayret bir şey,” diyen Jay bir an dalıp gitti. “İkiniz de beni bırakıp gidiyorsunuz.”

Aynı anda Veronica ile eğilip ona sarıldık. Jay de kollarını bize sardı. Grupça son kucaklaşmamızdı bu.

Ayrılırken bir garip olduk –asla eski halimize dönemeyeceğimizi bilmekten kaynaklanan bir gariplikti bu. Ya kaçınılmazı kabullenip dost kalacaktık ya da bırakacaktık, zaman ve kilometreler bizi birbirimizden kopartacaktı. Jay elimi sımsıkı tutunca beni hiç bırakmayacağını anladım. Hep yanımda olmayacaktı belki ama en azından dostluğunu esirgemeyecekti. Ama Veronica... Onun bakışları çoktan uzaklaşmıştı. Ona kızamazdım. Geleceği için heyecan duyuyordu ve uçmaya hazırdı.

Gözlerimi sildim. Veronica eğilip omzumu dürtükledi.

“Eee,” dedi. “Kaidan ile gerçekten çıkıyor musunuz? Yani ciddi ciddi?”

Konunun değişmesi, odadaki o acayip gerginliği biraz dağıttı. Gülümsemeye alıştım. L.A.'de kalırken sarhoş olduğum gece Jay ve Veronica'ya mesaj atıp söylediğimi unutmuştum.

“Evet ya, değil mi?” dedi Jay de birden canlanarak. Turuncu renk, aurasının karanlığını böldü. “Nasıl oldu? Oraya gideceğinden bile haberim yoktu.”

“ok acayıptı.” Ayaklarımı altıma çekerek bağdaş kurup oturdum. Babamın California'da yaşadığını sanıyorlardı ve onlara yarım yamalak bilgiler vermekten nefret etsem de, bazen başka çarem kalmıyordu. “Babam uçakla beni ziyarete geldi, ben de Blake'i görmeye gittim ama Kai de oradaydı.”

İkisinin de ağzı açık kalmıştı.

“Sonra?” diye sordu Veronica.

“nce kavga etmeye başladık çünkü şüpheleri gidermemiz gerekiyordu. Kaidan, Kopano'yla pştğm için kısıkanlıktan atlıyordu...”

“Ne?” diye atıldı ikisi de.

Hoppala!

“Siz ne zaman pştnz?” Veronica resmen kuağıma ıkımış, ayrıntıları almak için çırpınıyordu.

“Noel tatilinde.”

Flynn'i mttelikimiz olmaya ikna etmek için gittiğimiz Avustralya'da, bir temizlik dolabının içinde. Bu sıra dışı deneyimin anısı Flynn'in ölmüş olmasıyla glgeleniyordu.

“Bana anlatmadığına inanamıyorum!” Veronica kollarını göğsünde kavuşturdu, aurasından kapkara bir öfke fiş-

kırdı ama onun da benden İspanya'ya gitme ihtimalini sakladığını hatırlatıp onu şöyle bir süzünce kollarını gevşetti. İtrafına bu kez suçluluk grisi yayıldı.

“Kendimi kötü hissettim,” diye itiraf ettim. “Kopano sadece arkadaşımıydı. Böyle olmasını istememiştim. Her şeyi herbat ettim. Kaidan'ın, öğrenirse öfkeden kuduracağını da biliyordum üstelik.”

“Erkeksel mevzular,” dedi Jay. Ama heyecanlanmıştı.

Kuru bir kahkaha patlattım. “Evet. Hem de ne mevzu. Ama Kai ile konuşunca... Bilmiyorum... Sanırım ikimiz de artık korkmaktan yorulduğumuza karar verdik.”

“Ve artık birliktesiniz,” dedi Veronica, dalgın dalgın.

Hepimiz sessizleştik. Kai ve ben artık birlikteydik ama Jay ve Veronica değildi işte.

Veronica cep telefonu çalınca inledi.

“Babam arıyor. Gitmem lazım. İşyerinden arkadaşları yemeğe gelecekmiş ve ailece orada olmamız gerek.”

Veronica'nın babası. Evden uzaklaşmak istemesinin başlıca sebebiydi.

“Beni sonra ara,” diye fısıldadım.

“Ararım. Bütün ayrıntıları duymak istiyorum.”

Jay'e döndü. İkisinin aurası da tekrar gergin laciverte boyanmıştı. Aralarda bir parça da endişe grisi vardı. “Sonra görüşürüz o zaman?”

“Evet. Tabii.”

Geçmek bilmeyen bir saniyenin ardından Veronica dönüp odadan çıktı.

“İyi misin?” diye fısıldadım Jay’e. Yorgun görünüyordu.

“Bilmiyorum. Yani aslında sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum ama yine de kötü işte.”

Aurasından yayılan ayrılık acısını hissedebiliyordum.

“Kaidan sana bir bilmece sordu,” dedim onu neşelendirmek için.

Jay’in renkleri hemen açılıverdi. Bilmeceyi can kulağıyla dinledi. Cevabı duyunca ifadesiz bir suratla gözlerini kırptırdı. “Bence yakışıklılığının kıymetini bilsin ve bil-meceleri benim gibi sıradan adamlara bıraksın.”

Kahkahalarla gülerek yatakta yuvarlandım. Jay de gülüyordu.

“Oh be, bir konuda da iyi değil ya, içimin yağları eridi,” dedi Jay, toparlanırken.

Yanından hemen ayrılmak istemedim. “Pizza yemek ister misin?” Patti evde yemek yapıyordu ama eminim arayıp haber versem, anlayış gösterirdi.

“Ah, canım keşke mümkün olsa. Ama gelemem. Çimleri biçmem lazım. Sen beni merak etme, tamam mı? Düzeliyim.”

Bana şakacıktan dirsek attı.

“Sonra ararım o zaman?” dedim.

Jay, “Hı hı,” deyip ayağa kalktı, ayağına eski bir spor ayakkabı geçirdi. Ardından rengi solmuş Braves şapkasını alıp kafasına taktı. Yumruklarımızı tokuşturduk. Sonra kucaklaşarak vedalaştık.

Eve dönüş yolunda, arabada Veronica ve Jay’in birlik-

te olduğu o güzel günleri düşündüm. Veronica'nın geçen yaz bana telefonundaki fotoğrafları göstermesi geldi aklıma. Özellikle içlerinden birisine gelince çılgık atıp ekranı kendine çekmişti, aurasından koyu gri utanç rengi çıkmıştı.

Daha önce hiç böyle kızardığını görmemiştim.

"Aman Tanrım, bunları sildim sanıyordum," demişti.

"İıı... Neden sende bunlar var... Bir dakika... Jay'e mi yolluyordun?"

"Şey gibi değil... Yani... Takılıyorduk işte. E o benim erkek arkadaşım!"

İlk ben kıkırdamaya başladım, sonra ikimiz de gülme krizine girdik. Şok ve gerilim dağılmıştı.

Veronica belli ki Jay'e güvenmişti. Acaba Kai'yi şaşırtmak için böyle flörtöz bir hareket yapabilir miydim?

Arabadan inip apartmanımızın giriş merdivenlerine yürürken hâlâ bunu düşünüyordum. Patti'nin arabası yerinde yoktu. Muhtemelen taşınırken kullanmak için kutu almaya çıkmıştı.

Kapıda durunca garip bir ürperti hissettim. Fısıldayan kötü ruh olabileceği düşüncesiyle yüreğim ağzıma geldi. Etrafı dikkatle inceledim ama hiçbir şey yoktu. Merdivenlerden aşağıya baktım. Bomboştu.

Titreyen ellerle anahtar kilide soktum ama kapı kilitli değildi. Çok garipti. Patti kapıyı kilitlemeyi asla unutmazdı. Kalbim küt küt atarken elimi şortumun cebine sokup hep yanımda taşıdığım çakıyı aradım. Diğer elimi çantama

daldırıp Erdem Kılıcı'nı saran deri kılıfı kavradım. Kapıyı iterek açıp holde durdum, içeri girmedim. Dödüklü tencereden kokular yayılıyordu.

“Evde kimse var mı?” diye seslendim tatlı tatlı.

Sıra dışı bir görüntü yoktu. Kılıcın kabzasına yapışıp köşeden geriye doğru baktım. Tertemizdi. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım, sonra dairenin içinde yavaş adımlarla ilerledim. Mutfak, balkon, banyo, elbise dolabı... Hepsi temizdi. Ama kendi odama girer girmez paniğe kapıldım.

Kirli çamaşır sepetim, içindekiler yere dökülüp saçılmış vaziyette odanın ortasına devrilmişti. Bedenim savunma pozuna geçti, dövüşmeye hazırlanarak zihnimi boşalttım. Kapının arkasından siyahlara bürünmüş, kısa saçlı bir adam fırlayınca yine de şoke oldum ve aylar süren eğitimimden aldığım deneyimle hemen harekete geçtim.

Öne atıldım, adam bana vurunca dengesi şaşsın diye yere çömeldim. İçinde kabzanın durduğu çantam duvara çarptı. Adam yere yuvarlanıp zarif bir şekilde bir tekmeye tekrar doğrulurken ayakta kaldım ama öz güvenim bir parça yara almıştı. Çakımı havada sallayıp adamın kolunun ön kısmına bir kesik attım. Adam hırlarken ben az önce hayatımda ilk kez, bilerek başka bir insanın kanını akıttığımı düşünmemeye çalıştım.

Adam ışık hızıyla tekmeler savurduğu için geri çekildim ama botları yine de parmaklarıma değdi. Keskin, içimi yakan bir acıyla bıçağı elimden attım. Şimdi de benim gözüm dönmüştü. Geri çekilmek yerine bu kez öne atıldım,

TATLI HESAPLAŞMA

omuzlarım ve başım kaburgasının altındaki yumuşak karnına hızla çarpınca adam şaşırdı. İnleyerek belime yapıştı ama hızlı davrandım, kollarımı dizine dolayıp adamı yere çektim.

Güçlü eliyle bileğimi yakalayınca delirdim; adamın karnını, göğsüne, dizlerine, kalçasına, neresine rast gelirse tekme-ler savurdum. Adam homurdanarak döndü. İkimiz de adrenalin patlaması yaşıyor, yerimizde duramıyorduk. Fakat koltuk altına attığım sert bir tekmeyle bileğimi bırakıp avaz avaz bağırdı. Dönüp koşmaya başladım ama bu kez ayak bileğimi yakaladı. Dirseklerimin üstüne yere düştüm. Derken sırtıma çıktı. Kurtulup onu üstümden atmaya çalıştımsa da adam bütünü ağırlığını kullanıp beni kontrol ediyordu.

“İn üstümden!” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Surtım kirli çamaşırlarıma gömülmüştü.

“Kıpırdama, aptal kız!”

Avrupalı aksam vardı. Derken bıçağımı gördüm. Birkaç metre ilerideydi. Sonra bir çift ayak gördüm. Bana saldıran adam da fark etmiş olacak ki, vücut ağırlığının yer değiştirdiğini hissettim. Bir bağırtının ardından PAT sesini duydum.

Adam üstümden yuvarlanıp düştü, kafasını tutarak acıyla inlemeye başladı. Kafamı kaldırıncı tepemizde bir elinde tava, bir elinde tabancayla dikilen Patti'ye ağzım bir karış açık vaziyette bakakaldım. Patti hangi ara tabanca edinmişti?

Tavayı elinden bıraktığı gibi boştaki eliyle beni kaldırdı, sonra tabancayı iki eliyle adama doğrulttu. Elleri titriyordu ama yüzü son derece ciddiye.

“Sizden biri mi?” diye fısıldadı çaktırmadan.

Adamı şöyle bir süzdüm. Göğsünde iblis ya da Nef olduğunu gösteren doğaüstü bir nişan yoktu. Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle buralardan değil ama.”

“Polisi ara,” dedi.

Söylediğini yaptım. Biz beklerken adam mırıl mırıl konuşmaya başladı. Perişan vaziyetteydi. Kolu kanıyordu. Başının yan tarafı morarıp şişmeye başlamıştı. Patti duruş pozunu değiştirdi. Karşısındaki görüntüden o da benim kadar rahatsız olmuştu.

“Lütfen,” diye yalvardı adam. “Beni ihbar etmeyin. Beni öldürür.”

Yavaşlayan nabzım yine hızlanmaya başladı.

“Kim?” diye sordum.

Sıradan bir hırsızlık olduğuna safça inanmak istiyordum.

“Beni öldürür!” dedi adam tekrar.

Evin kapısı açıldı ve ayak sesleri duyduk.

Bir adam, “Bayan Whitt?” diye seslendi. “Biziz, polis.”

“Lütfen,” diye başladı suçlu.

“Buradayız!” diye bağırdı Patti. Sonra da yerde yatan adama döndü, “Artık çok geç.”

Polisler adamı götürdü. Bizi de bir saat kadar sorguya çekip daireyi incelediler. Sürgünün kilidi kırık değildi, adam bir şekilde açmıştı. Kesinlikle profesyoneldi.

“Bu adam niçin evinize girip size saldırmış olabilir, hiçbir fikriniz yok mu?” diye sordu belki bininci kez.

“Hayır,” dedim. Doğruyu söylüyordum. Şaşkındım.

Ana beni öldürmeye çalışmıyordu, bundan emindim. Sanık adamı gafil avlamıştım ve bana mecburen saldırmıştı. Onuya bir şey için gelmişti ama benim için değil.

Polis memuru not defterini kaldırırken içeri başka bir polis girip yanımıza yaklaştı. Elinde küçük bir torba, içinde de minik, pembe bir kumaş parçası duruyordu. Bir yerden gözüm ısınyordu ama...

“Sanırım herifin eve niye girdiğini bulduk,” dedi. “Külot hırsızlı.”

Öff! Benim iç çamaşırdı bu!

Patti’nin ağızı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Bizi sorguya çeken memur iç geçirip başını iki yana salladı. “İkiniz adamı haşat etmişsiniz. İnsanların evlerine zorla girenlerle kavga etmelerine normalde karşıyım ama ikinizi de tebrik ederim.”

“Teşekkürler memur bey,” dedi Patti.

Adamlar çıktıktan sonra sessizce durup birbirimize bakakaldık. Patti’nin kızıl-sarı, kıvrırcık saçları darmadağın olmuştu. Yakında taşınacağımıza seviniyorduk çünkü evimiz kirlenmişti. İhlal edilmiş ve güvenli bir yer olmaktan çıkmıştı.

Düklerin ya da düşman Neflerin dinleme ihtimaline karşı işaret diliyle *Tabancayı nereden buldun?* diye sordum.

Babandan.

Eh, mantıklıydı. Gerçi almasına sevinmiştim.

Patti de işaret diliyle, *Bu adamı kim yollamış?* diye sorunca yüreğim hop etti. Cevabı biliyordum.

Yavaş yavaş, *Pharzuph*, diye heceledim.

Bu işte Şehvet Dükü'nün, yani erkek arkadaşımın babasının parmağı vardı. Babamın yedi ay önce yılbaşı zirvesinde söylediği şeyi yapıp yapmadığımı kontrol ediyordu. Pharzuph hâlâ bakire miyim değil miyim, anlamaya çalışıyordu. Benim yaşımdaki bir Nefil için duyulmamış bir şeydi bu çünkü. Bir tek Pharzuph birisinin bekâretinin kokusunu bu şekilde alma yeteneğine sahip olabilirdi. Ürperdim. Sonra silkinip kendime geldim.

Pekâlâ Dükler, dedim içimden. *Savaş başladı*.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇILGIN GÜN

Sakinleştikten ve darmadağın olmuş odama girecek cesaretimi topladıktan sonra Kaidan'ı görüntülü arayıp ona her şeyi anlattım. Herhangi bir duygusal renk vermemiş olabilirdi ama yüzündeki canice ifade her şeyi anlatıyordu. Avuçlarını sertçe gözlerine sürttü, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Bu gece Vegas'ta toplanıyorlar. Daha başlamadan birisini göndermiş demek. Oradan çıkmanı istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Otele gidiyoruz. Uzun süre saklanamayız gerçi ama en azından peşime düşmüşlerse biraz uğraşsınlar. Babama anlatmak istiyorum ama toplantıdadır diye mesaj atamıyorum.”

“Biraz bekle, bakalım seninle temasa geçecek mi?”

Başımı tamam dercesine sallayıp dudağımı ısırdım.

“İyi misin?” diye sordu Kaidan.

“Evet ama adam ödümü patlattı,” diye itiraf ettim. “Sonra gaza gelince korkum yatıştı. İyiydi yani.”

“Güzel! Donup kalmamana sevindim. Patti baskı altında yıldız gibi parlıyormuş desene?” Esprili konuşuyordu ama yüz hatlarına ciddi bir öfke yerleşmişti.

“Evet. Öyle.”

“Jay ne istiyormuş?”

Jay ile Veronica hikâyesini baştan sona anlattım ama Kaidan şaşırmadı. Nefler ilişkilerin dağıldığını görmeye alışkındı. Hatta birçok ayrılığın sebebi onlardı.

“Toparlanırlar, aşkım,” dedi.

“Evet,” diye fısıldadım.

Planım o gece geç saate kadar oturup Kaidan’la sohbet etmek ve sahip olduğumuz her saniyenin hakkını vermektir ama saldırıdan dolayı sarsılmıştım, olduğum yerde kalmak çok tehlikeli geliyordu.

Kaidan zihnimi okumuş gibi, “Gitmen lazım,” dedi.

Ekrandan gözlerinin arasına kaygı çizgileri oturmuş yakışıklı yüzüne baktım.

“Seni seviyorum,” dedim.

Başını yana yatırınca endişe çizgisi düzeldi. “Ben de seni seviyorum.”

Bu sözler, o sesle, o ağızdan çıkınca bana bir haller oluyordu!

Parmaklarımı öpüp ekrandan yanağına dokundum.

Kaidan da aynısını yaptı ve istemeye istemeye görüntülü konuşmayı kestik.

Patti ile acil durum çantamızı toplayıp şehir dışına çıkmamız uzun sürmedi. Bir saatlik mesafedeki bir otelde durduk.

Skip-Bo ve Yahtzee gibi kutu oyunları oynayıp eğlendik. Tam uykumuz gelirken telefonum çaldı. Babamın numarasını görünce kalbim göğüs kafesimde deli gibi atmaya başladı.

“Alo?”

“Neredesin?” Alçak ve kısık bir sesle konuşuyordu.

“Georgia’da otelde.”

“Yalnız mısın?”

“P. yanımda.”

“Ayrılın. Bundan böyle mümkün olduğunca az görüşmeniz lazım.”

“Tamam.” Patti’ye baktım; yatakta karşımda oturmuş, kesik nefesler alarak suratıma bakıyor ve vereceğim haberleri bekliyordu. “Bu gece bir şey oldu.”

“Devam et.”

Babama saldırganı ve iç çamaşırımı çalma çabasını anlattım. Babamın endişe verici sessizliği patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

“Evden uzak durun.” Çatlak, vahşi sesi kanımı dondurdu.

“Bu gece Atlanta bölgesinde çalışan var mı?” diye sordum, iblisleri kastederek.

“Hayır. Herkes yarın sabah yola çıkacak ama gözün açık olsun. Yakında temasa geçerim.”

Telefonu kapatıp Patti'ye baktım. “Bu gece ayrılmamızı istiyor. Yarın sabah seni almaya gelirim.”

Bir anlığına çenesi titreyen Patti sonra hafifçe öksürüp başını salladı. “Lütfen dikkatli ol, Anna. Silahı almanı istiyorum.”

Elini çantasına attı ama onu durdurdum. “Hayır. Sende dursun. Ben bıçak eğitimini tamamladım. Bıçaklarımı hep yanımda taşıyorum.”

Patti bana sımsıkı sarıldı ve boğazımda bir düğümle yola çıktım.

Herhangi bir amaç ya da yön olmaksızın sürdüm arabamı. Telefonum çalınca Marna'nın numarasını görüp sevindim.

“Atlanta'dayız. Sen neredesin?” diye sordu.

Anında karar vererek, “Yanınıza geliyorum,” dedim. Başka zaman olsa Pharzuph ve fısıldayan ruhlardan dolayı Atlanta'nın dış mahallelerinde kalır, şehirden uzak dururdum ama iblisler bugün Vegas'taydı, o yüzden etraf temiz olmalıydı. Bir otelde buluşmak için sözleştik. Bir saat sonra ikizlerle lobide görüşünce Marna'nın incecik omuzlarını sıktım. Ginger'a da izin verirse şöyle bir sarılmayı planlıyordum fakat o beni şaşırtarak ben çekilmeye çalıştığımda bile benden ayrılmadı.

“Blake öldü mü?” diye sordu kuru bir sesle.

“Ne? Hayır!” dedim geri çekilerek. Ginger gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, Ginger. Seni korkutmak istememiştim.” Sesimi alçalttım. “Ölen Flynn'di.”

Kızlar kaybettiğimiz kişinin adını duyunca hem üzüldü hem rahatladılar. Marna kırışksız uçuş görevlisi üniformasını eliyle düzelterek bir nefes verdi.

“Hadi gelin,” dedim. “Oda tutup size her şeyi anlatayım.”

Kızlarla otel odasına rahatça yayıldık ve onlara L.A. hikâyesini baştan sona anlattım. Kaidan’da kalışımın, Kai ve Kope’un Zania’yı kurtarmak için Suriye’ye gitmesine, adaya yolculuğumuza kadar her şeyi... Sonra da bugünkü saldırıyı anlattım. Blake’in, babasının emriyle yakında evlenmek zorunda kalacağı bir kız arkadaşı olduğu ayrıntısını atladım çünkü Ginger’ın bunu kaldırabileceğini sanmıyordum.

İkisinin de uzun bir süre nutku tutuldu.

“İşte başlıyor,” dedi Marna nihayet.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Elinizden geleni ardınıza koymayın, pislikler,” dedi Ginger.

Nadir yaşanan bir dayanışma anında Ginger’la yumruklarımızı tokuşturduk. Marna, “Ayy!” deyince Ginger gözlerini devirdi.

Telefonumun çalmasıyla bir kez daha yüreğim ağzıma geldi. Artık hep böyle mi olacaktı? Sürekli yüreğim ağzımda mı gezecektim?

Ekranı okuyunca rahat bir nefes aldım. “Jay”mış neyse ki.”

Cevap vermemle Marna’nın o güzel, gri gözleri kocaman açıldı. Jay gürültülü bir yerdeydi.

“Bu gece ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Pek bir planım yok.” Marna’ya göz kırptım. “Hayırdır?”

“Bilmem. İş çıkışı eve gidip tek başıma kalmak istemedim. Sen bir partide falansan seninle takılırım diye düşündüm.”

Jay en son ne zaman benimle takılmak istemişti hatırlamıyordum. Yani, bir erkek doğal olarak kız arkadaşıyla takılmak isterdi ve ben buna her zaman anlayış göstermişim ama bu hali de çok hoşuma gitmişti. Onu özlemiştim.

“Neredesin?” diye sordum.

“Atlanta’da DJ’lik yapıyorum ama yarım saat sonra işim bitecek.”

Sırıttım. Marna da sırıttı. Ginger yine gözlerini devirdi.

“Birkaç arkadaşımın yanına gelsek?”

“Harbiden mi? Süper! Bu kulüp on sekiz yaş üstü.”

Bize mekânın adını verdi. Otelden sadece on beş dakika uzaktaydı.

Yürürken biraz vicdan azabı çektim. Jay ile Veronica ayrılalı daha bir gün bile olmamıştı ve ben hayallerindeki kızı ona götürüyordum. Her ne kadar karşılıklı ayrılma kararı alsalar da, Veronica duysa bana kırılırdı. Jay’in bekâr haliyle Marna’ya hâlâ çekici gelip gelmeyeceğini bilmiyordum gerçi. Belki de kuruntu yapıyordum.

Jay ters taktığı şapkası ve yeni tıraş olmuş yüzüyle, kulübün girişinden bakıldığında çok şeker görünüyordu. DJ kabini dans pistinin kenarında, yüksekteydi ve Jay CD değiştirirken ve tuşlarla oynarken kulaklığı tek kulağından

sarkıtıyordu. Göz ucuyla Marna'nın gözlerini dikip baktığını gördüm. Hem de uzun uzun.

Daracık gömlekli bir grup erkek biz içeri girince etrafımızı sardı.

“İkileyin,” dedi Ginger.

Anlaşılan Amerikalı erkekler, tıpkı Amerikalı kızlar gibi İngiliz aksanına mıknatısla çekiliyordu çünkü şapşal şapşal bakıyorlardı.

“İngiliz misin?” diye sordu çocuklardan biri, hayranlık dolu gözlerle.

Ginger'ın yüzündeki sinirli ifadeden anladığım kadarıyla bunu hiç şirin bulmadı. Marna'nın elini tuttu, o da benim elimi tuttu ve yanlarından yürüyüp geçtik. Omzumun üstünden özür dilercesine bir bakış fırlattım çünkü çocukları anlıyordum.

Ginger bizi kalabalığın arasından geçirirken insanların ellerindeki içkileri görünce ağzım sulandı. Geçirdiğim bu zorlu haftanın ardından bedenim alkol için yalvarıyordu fakat Madde Kullanımı Dükü'nün kızı olarak, bir içki benim için ancak özlemimi katlayan bir yakıt olurdu.

Onun yerine DJ kabinine odaklandım.

Önümde Ginger'ın, Marna'ya, “Emin misin?” diye sorduğunu duydum.

Marna kısaca ama öz güvenle başını salladı.

Duygusal bir şarkı başlayınca kızlar bir an durdu. İnsan da dans etme isteği uyandıran bir şarkıydı ama tek yapabil-

diğim, orada öylece dikilmek ve ikizler seksi ötesi bir dansa başlarken herkesle beraber, ağzım bir karış açık vaziyette onlara bakmaktı.

Mükemmel bir uyumla birbirlerine yaklaşırken etraflarındaki insanlardan kırmızı auralar fişkırdı. DJ kabinine doğru bakınca Jay'ın aurasının havai fişek gibi patladığını; etrafa turuncu, sarı ve kırmızı renkler fişkırttığını gördüm. Gözlerini kızlardan ayırıp bana bakınca aurası biraz sakinleşti. Ardından grimsi bir suçluluk çizgisi belirdi.

Kocaman açılmış gözlerle bakarken âdeta, *Aklından ne geçiyor?* diye soruyordu.

Ben de hafifçe gülümseyip omuz silktim. İkizler buraya bir geceliğine gelmişti. Jay ile Marna birkaç saat içinde birbirlerine âşık olup çılgınlık yapacak değildi ya.

Şarkı sona erip ikizler alkışları toplarken dans pistinden ayrılıp kendimize bir masa bulduk.

“Ben bir içki alacağım,” dedi Ginger. Sonra da bize manalı manalı baktı. Sanırım kendince bize bir şey ister miyiz diye soruyordu.

“Bana da alsana,” dedi Marna.

Evet. “Hayır, sağ ol,” dedim ben de.

Ginger yanımızdan ayrılırken Marna saçını ensesinden yukarı kaldırıp elini yelpaze gibi kullanarak kendini serinletti. “Jay formunda görünüyor.”

Jay'e bakışı öyle tatlıydı ki.

“Sevgilisi yok. Merak ediyorsan diye söylüyorum.”

Marna saçlarını bıraktı. Kocaman, yuvarlak gözleri ışıltılı parlıyordu. “Ciddi misin?”

“Evet. Ama Marna... Daha bugün oldu.”

Marna’nın yüzü düştü. “Ya!” Sevgilisinden yeni ayrılmış, kalbi kırık erkekler pek iyi bir fikir olmasa da çekici oldukları kesindi.

Ginger elinde birbirinin aynı, iki kırmızı karışık içkiyle yanımıza döndü ve birini kardeşinin önüne koydu. Sessizce kadeh tokuşturup içtiler. Birkaç saniye onlara imrendikten sonra bakışlarımı kaçırdım.

On beş dakika sonra Jay işi başka bir çocuğa devredip yanımıza geldi. Marna güzel gülüşünü hiç esirgemedi. Ayağa kalkarak parmak ucunda yaylandı ve koşup ona sarıldı.

“Kendini bu kadar naza çekiyor işte,” diye mırıldandı Ginger.

Jay gözlerini kapatıp ona sarıldı. Artık Marna’dan azıcık daha uzundu. Birbirlerine bakacak kadar geri çekildiler. Birbirlerini öyle bir hayranlıkla süzüyorlardı ki kalbim sıkıştı.

“Bu çocuk kardeşim için hiç iyi değil,” dedi Ginger sessizce.

Bir şey söylemedim. Ginger’ın asıl kastettiği, Jay’in Marna’ya iyi geleceğiydi aslında ama bizim dünyamızda iyi, kötü demektir. Marna zina yaparak çalışması beklenirken âşık olma lüksüne sahip değildi. Kaidan ve ben, birbirimiz için çok büyük tehlike teşkil etsek de birlikte olmayı seçmiştik. Jay melekler, iblisler ya da Nefiller hakkında hiç-

bir şey bilmiyordu. Onunla bir ilişkiye başlamak ikisi için de üzüntüyle sonuçlanırdı.

Bunu daha etraflıca düşünmem gerekirdi.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu Jay, Marna’nın üniformasını inceleyerek. “Uçuş arası mı?”

“Hızlı bir mola. Sabah beşte yola çıkacağız.”

Jay ıslık çaldı. “Eh, çok hoş bir sürpriz oldu. Sizi görmek çok güzel.” Gülümsese de bugün yaşadığı duygusal olaylar yüzünden gözleri hüznüydü.

Marna, Jay’in yanağına hafifçe dokundu. “Hadi gel, canım. Buradan çıkalım.”

Dördümüz mekânı terk ettik. Marna, Jay’in elini hiç bırakmadı. Ginger arkadan birbirine kenetlenmiş ellerine ters ters bakıyordu. Marna’ya dair endişelerini anlıyordum, ben de Jay’in narin insan kalbine dair kendimce kaygılar taşıyordum fakat aralarına girmeye çalışmanın bir işe yaramayacağını da biliyordum.

Sıcak, puslu geceye çıktığımızda Ginger yüzünü buruşturdu.

“Yazın burası amma da boğucu.”

“Hı hı,” diye onayladım. Gerçi ben alışkındım.

“Ne yapmak istersiniz?” diye sordu Jay. “Köşede küçük bir mekân var, şahane milkshake yapıyorlar.”

“Ooo!” dedi Marna el çırparak.

“Ben yorgunluktan geberiyorum,” dedi Ginger.

“Odaya dönebilirsin,” dedi Marna ona.

Ginger gözlerini kıstı. “Sensiz gitmem.”

TATLI HESAPLAŞMA

Marna'nın, her zamanki gibi kardeşinin isteklerine boyun eğmesini bekledim ama bu kez geri adım atmadı. "İster kal, ister git ama ben odaya dönmeye hazır değilim," diye diklendi.

Birbirlerini bakışlarıyla alt etmeye çalışırlarken Ginger'ın küçük burun delikleri açılıp kapanıyordu. "Çok geç kalma," dedi en sonunda ters ters.

"Güle güle Ginger," dedim arkasından.

Dönüp bakmadan, "Görüşürüz," diye cevap verdi.

Marna başını anlayışla yana yatırıp, "Sen de yorgun görünüyorsun," dedi bana.

Yok artık. Marna'nın bana az önce toz olmamı söylediğinden emindim. Aslında yorgunluktan öldüğümü o söyleyince fark ettim.

"Evet, aynen," dedim. Jay'e baktım. "İyi misin?"

"Tabii," dedi gülümseyerek. Bir kolunu uzatıp beni kendine çekti. Sonra hep birlikte bahsettiği yere yürüdük, otelden birkaç blok ötedeydi.

"Ben kaçıyorum," dedim ikisine. "Lütfen dikkatli olun."

"Oluruz," dediler aynı anda.

"Seni yarın ararım," dedim Jay'e, sonra avucumun içindeki çakıyı sıkı sıkı tutarak otele yürüdüm. Kendimi odama atana kadar bütün gölgeleri inceledim. Banyoyu, dolabı ve yatmadan önce yatağın altını kontrol ettim.

Güvende olduğumu haber vermek için Patti'ye mesaj attım. Mesajları kısa ve öz tutsak da hepsini siliyordum.

Ayağa kalkma zahmetine girmeden kotumu üstümden

sıyırıp yere fırlattım. Yorganın altına girip Kaidan'ı aramak üzereyken aklıma hınzırca bir fikir geldi.

Telefonumun kamerasını açtım, pozumu verdim ve vücudumun alt kısmının fotoğrafını çektim. O kadar salak görünüyordu ki, kendi halime gülmeye başladım. Ben Bay Seksi'yi elde etmeyi nasıl başarmıştım acaba?

Azimle birkaç poz daha verdim. Başımı iki yana sallayıp kahkahalar atıyor ya da resimlere bakıp inliyor, sonra da hepsini siliyordum. Ardından öyle bir poz yakaladım ki donakaldım.

Vay be!

Bu bayağı... Hoştu. Yana dönük yatıyordum, bir bacağım yukarı kalkıktı, ayaklarım yorgana dolanmıştı. Belimden aşağısını mükemmel bir açıdan alan bir pozdu. Üstümde siyah dantelli külot vardı, çılgınca bir şey yoktu ama aç çok iyiydi.

Uzun bir süre fotoğrafa baktım. Başparmağım önce Gönder tuşunun üstünde, sonra Sil tuşunun üstünde bekledi. Dudağımı ısırdım. Kaidan beni seviyordu. Bu resmi ona yollasam şoka girerdi ama hakkımda kötü düşünmezdi. Yine de fotoğrafı açmasını hayal ettikçe utançtan kıpkırmızı oluyordum. Kaydet tuşuna basıp telefonu yanıma koyduktan sonra yastığıma gömüldüm. Belki bir gün yoldı. Belki.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MERHABALAR VE ELVEDALAR

Kapımın hafifçe ama ısrarlı çalınışıyla sabaha karşı dörtte uyandım. Delikten bakınca Ginger’ı gördüm ve onu içeri aldım. Koridora şöyle bir bakış attım fakat Marna’dan eser yoktu. Ginger ilk kez kusursuz görünmüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

“Ne oldu?” diye sordum. “Marna nerede?”

“Dün gece senin arkadaşının evine gitti,” dedi Ginger tükürür gibi. “Telefonda kavga ettik ama beni dinlemedi. Şu herifi dizginlemelisin, Anna.”

“Ginger...” Amanın, bu sabah yatağın ters tarafından kalkmıştı.

“Hayır, Anna. Durum çok ciddi, biliyorsun. Marna şimdiden haftaya onu görmeye gelmekten bahsediyor!”

Kaygılarım ısırgan otu gibi her yerimi kaşındırmaya başladı. Herhangi birimizin yolumuzdan sapması için daha kötü bir zamanlama olamazdı. Dükler ve fısıldayan ruhlar

bizi takipte olacaktı. Marna ha bire Atlanta'ya gelecek olursa babası er ya da geç vaziyeti çakardı.

“İkna kabiliyeti zimbirtını kullanabilirsin,” dedi Ginger.

Başımı iki yana salladım. “Birlikte olmak istiyorlarsa işe yaramaz. Direnirler.”

Marna aşk için yanıp tutuşuyordu. Jay de ilişki adamıydı zaten, deli divane olduğu bir kızla birlikte ayrılık acısını unutmaya çalışıyordu.

“Jay’le konuşurum,” dedim.

Ginger telefonunu çıkarıp gözüme sokarak, “Bu arada bunu gördün mü?” diye sordu.

Telefonu elinden aldım. Santa Barbara’da çıkan bir gazetenin haberi idi. Manşette, YEREL EKSTREM SPORCU NİŞANLANDI yazıyordu. Altta da Blake ve kız arkadaşının, yani *nişanlısının* motorda oturmuş, kameraya gülümseyen resmi vardı. Şahane görünüyorlardı. Ve çok âşık.

“Olamaz!” dedim fısıltıyla. Ginger’ın üzgün suratına baktım. “Babası onu çok zorlamış olmalı.”

“Her neyse.” Telefonu elimden kapıp titreyen eliyle çantasına soktu.

“Ginger...”

“Gitmem lazım. Kendine iyi bak.” Çantasını omzuna atıp odadan çıktı.

Yatıp tekrar uyumaya çalıştım ama bir türlü gevşeyemedim. Ginger ile pek arkadaş sayılmazdık ama yine de onu huzursuz görmekten nefret ediyordum. Marna ve Blake hayatında değer verdiği iki insandı.

Saat beşte yataktan kalktım. Yedide, Jay’ın evinin önüne arabamı park edip bahçedeki hanımeli kokusunu içime çekiyordum. Ev sessizdi, cumartesi sabahı olduğu için herkes uyuyordu. Jay’lerin evinde âdet olduğu üzere içeri kendim girdim. Jay buruşuk yorganın üstünde, çaprazlama yatıyordu. Yanına oturup omzunu hafifçe dürttüm.

“Jay,” diye fısıldadım.

Kıpırdamadı. Daha sert dürttüm ve adını daha yüksek sesle söyledim. Gözleri kapalı halde sırtarak ağır kolunu kucığıma attı.

“Jay, benim. Anna!”

Gözlerini aralayıp kolunu üstümden çekti.

“Of. Pardon.” Uyku mahmuruydu. “Saat kaç?”

“Saat yedi. Seninle konuşmam gerek.”

Yatakta doğrulup gözlerini ovuşturdu ve dikkatini bana verdi.

“Bence Marna’yla balıklama bir şeye dalman doğru değil.”

Jay gözlerini kırıştıtırıp iki eliyle kısacık saçlarını kaşıdı.

“Endişelenecek bir şey yok. Sırf bunları söylemek için üşenmeyip kalkıp geldiğine inanamıyorum.”

“Ciddiyim, Jay. İkinizi de seviyorum ve hiçbirinizin kırıldığını görmek istemiyorum. Artı, Veronica öğrenirse...”

“O beni terk etti. Benim de biraz eğlenmeye hakkım var, değil mi?” Göğüs kafesinden suçluluk duygusu yükseldi. “Sadece takılıyoruz.”

Jay’e, ‘tabii, ne demezsin’ bakışımı atınca bana mahcupça sırttı.

“Roni’ye söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki hayır.” Ayrılmayı daha çok Veronica istemişti ama yine de Jay’in anında onun rakibiyle hayatına devam ettiğini öğrense kıskançlıktan kafayı yerd.

“Benden nefret ediyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki hayır.” Jay’in mantığını dinlemesini sağlamam lazımdı ama birisine tutulmanın ne anlama geldiğini iyi bilirdim. Kim ne derse desin, hiçbir şey değişmezdi. “Marna İngiltere’de yaşıyor sonuçta,” diye açıkladım. “Babası da *gerçekten* son derece kontrolcü. Buraya taşınmasına asla izin vermez.”

“Evet biliyorum. Ama Marna uçuş görevlisi, o yüzden boş günlerinde filan buraya gelebilir.”

Jay biraz fazla umutlu konuşuyordu.

“Çok uzun bir yol, Jay. Gerçekten yorucu olur.”

“Sen kendine bak, senin erkek arkadaşın ülkenin diğer ucunda, o yüzden pek konuşmaya hakkın yok.”

Öf! Hay aksi!

“Anna,” dedi Jay, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. “Marna’da bir şey var. Birlikte olabileceğimiz hayatta aklıma gelmezdi, biliyor musun? Ama onu hep düşünüyordum. Muhtemelen gereğinden fazla. Roni beni test ederdi. Bana ha bire, ‘O İngiliz kız şimdi dönse ve seni benden ayırmaya çalışsa ne yapardın?’ falan diye sorardı. Ben de böyle bir şeyin olmayacağını düşündüğümünden daha neler derdim ama aslında...” Hafifçe öksürüp bakışlarını yere indirdi. “Ne yapacağımı biliyordum. Roni’yi çok sevsem de

aklım hep Marna'daydı. Onun yanında her şey daha farklı. Daha büyük. Açıklayamıyorum. Sanki ruh ikizimmiş gibi filan –ki ben bu zırvalara inanmam.”

“Anlıyorum, Jay. Gerçekten anlıyorum. Ama Marna seninle düzenli hayata geçecek bir dönemde değil şu anda. Fazla umutlanmanı istemiyorum.”

“Fazla endişeleniyorsun.” Yatağa girip gözlerini kapattı.

Gür sarı saçlarını karıştırıp iç geçirdim. “Hadi uyumaya devam et.”

“İyi geceler,” diye mırıldandı.

Ve uykuya daldı. İnsanın böyle kolayca uykuya dalabileceği kadar kaygısız bir hayatı olması ne güzeldi kim bilir? Umarım Jay'in hayatı hep böyle olurdu.

Dışarıda, ılık sabah saatinde arabama binip Patti'yi aradım.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim. Sen?”

“Evet. Sadece yorgunum. Bence taşmana kadar olduğun yerde kalsan iyi olur.”

Patti iç geçirdi. “Haklısın galiba. Yürüme mesafesinde bir sürü şey var. Kitapçıya gidip kendimi meşgul etmek için iki roman alırım. Eninde sonunda arabama ihtiyacım olacak ama.”

“Evet. Haber alır almaz yanına gelirim. Birlikte eve döner, eşyalarımızı alıp çıkarız.”

“Tamam tatlım. Dikkatli ol.”

Birden bir ürperti hissettim. Başparmağımla Kapat tuşuna basınca bir Lejyonerin kafamın içinde kahkaha attığı-

nı duydum. Vızır vızır, sinsi bir sestti. Dönüp arka koltukta oturan kapkara fısıldayan ruhu görünce yerimden fırladım. Çirkin suratı keyifli bir pislikle sırttı ve devasa kanatları arabanın kenarlarına kadar genişledi. Ne zamandır oradaydı? Fısıldayan iblisler pek iyi duyamazdı ama bu küçük, sessiz alanda duymakta güçlük çekmezdi. Konuşmayı zihnimde tekrar döndürdüm, söylemiş olabileceğim suçlayıcı cümleleri düşündüm. En ufak bir söz bile aleyhimde kullanılabilirdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum, kızgınlığımı gizleyemeyerek.

Fısıldayan ruh tekrar kıkırdadı ve cevap bile vermeden uçup gitti. Bu neydi şimdi böyle? Kontrol mü? Daha dikkatli olmalıydım –sürekli gardımı almalıydım. Marna işte bu yüzden Jay’dan uzak durmalıydı. Akıllıca davranacağını umuyordum. Hayatımda ilk kez Ginger’ın tarafını tutuyordum.

Pharzuph kasabaya ne zaman döner ya da döner mi, bilmeden Atlanta’dan çıkıp alışveriş merkezine gittim. Bütün gün dolaştım, birkaç parça alışveriş yaptım. Saat dörtte tek başıma sinemaya girdim. Kendimi biraz yalnız hissettim ama zaman geçti.

İblis ruhlara karşı tedbiri elden hiç bırakmadım.

Veronica arayıp birlikte takılmak ister miyim diye sordu ama yapamam dedim. Arabamda oturan fısıldayan iblis olayı beynimde henüz çok tazeydi. Beş gün sonra yola çık-

madan önce görüşeceğimize dair ona söz verdim. Sözümü tutabilmeyi umuyordum.

Kaygılarım artıyordu. Babam benimle temasa geçmemiş ya da müttefiki Azael’le herhangi bir mesaj göndermemişti. Beklemekten nefret ediyordum. Üçüncü günün sonunda bütün güzel tırnaklarımı yemiştım. Her gün fısıldayan ruh görmüştüm. Her gün birisi beni buluyor, aşağı iniyor, etrafımda tur atıyor ve sanki konumumu belirliyor gibi çekip gidiyordu. Tek iyi yanı, yerimi tespit ettikten sonra beni rahat bırakmalarıydı.

Dördüncü gün, klasik fısıldayan ruh görme sahnesinden sonra Veronica’yla buluşmaya gittim.

“Fazla kalamam,” dedim. Bütün eşyalarını toplamış bavullarına yerleştirmişti ama yine de etrafta bir sürü eşya duruyordu. Bu manzara karşısında içimde bir sızı duydum.

Veronica’nın göğsünde, etrafını saran incecik bir kuşak gibi, koyu mavi bir hü zün vardı. Üstündeyse turuncu bir heyecan patlaması, arada hafif bir gerginlik griliği görölüyordu. Duygular çok tuhaftı.

Veronica’nın eline uzandım; elimi tuttu, sonra tırnaklarına baktı.

“Tırnaklarına ne yaptın?”

“Ah... Biraz stresliydim.”

“Öff, Anna! En azından bir törpüleseydin bari. Tırnaklarını yapabilir miyim? Eski günlerin hatırına?”

“Tabii,” dedim.

Veronica koyu renk gür saçlarını yakın zamanda çene

hizasında kestirip kabarık bir fön çektiymişti. Badem gözle-
rinin çevresine kusursuz bir şekilde çektiği göz kalemini ve
asil burnunun kalkıklığını hafızama kazıdım.

Oje sepetini aldı ve yere oturduk.

Veronica tırnaklarımla konuşuyordu. “Merak etmeyin,
zavallılıklar. Roni sizi iyileştirecek.”

Veronica tırtıklı kısımları yavaşça törpülerken duygusal-
laşmamak için kendimi tuttum.

“Jay nasıl?” diye sordu kafasını kaldırmadan.

Hafifçe öksürdüm. “Jay... iyi. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim herhalde. Garip ama. Onu özlüyorum.
Yine de artık onu aramaya hakkım olmadığını hissediyorum.
İnsan birisiyle birlikte olduktan sonra arkadaş kalmak zor.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Acaba İspanya’da yeni birisiy-
le tanışacak mısın?”

Başını kaldırıp sırtıttı. “Göreceğiz. Ciddi bir şey istemi-
yorum ama yakın gelecekte bir sürü taş erkekle tanışmayı
ümit ediyorum.”

“Seni özleyeceğim,” dedim.

Hafifçe elime vurdu. “Sulu gözlülük yapma. Ağlamaya-
cağız. Tırnaklarını her yapışında beni hatırla, tamam mı?
Bir de Tanrı aşkına, yeme artık şunları.”

Zavallı tırnaklarım o anda en son derdimdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MARNA

Kaidan'ı deli gibi özlüyordum. Görüntülü konuşmamızdan bu yana topu topu beş gün geçmişti. Dikkatli davranmaya çalışıyorduk –güvenli olduğunu bildiğimiz zaman konuşuyorduk sadece– ama zordu.

Her gün o otel senin bu otel benim gezmekten yorulmuştum. Hepsinin barında takılıp kolamı yudumluyordum, böylece eğer fısıldayan ruhlar gelirse her an eyleme hazır vaziyette fırlayabilirdim. Daha on sekiz yaşındaydım ama gerekirse alkol alabilmek için sahte kimliğim vardı. Canım sıkılıyordu, sabırsız ve yalnızdım. Babamın Virginia Tech'e gitmeme onay vermesi için aramasını bekliyordum.

Aynı gün öğleden sonra otel odamda oturmuş bayık bir uzaylıyla ilgili romanımı okurken Ginger'ın beni aradığı-

nı görünce çok şaşırdım. Kaygılarla dolu kafamı dağıtmak için en iyi yardımcı kitaplardı.

“Senin yanında mı?” diye sordu Ginger, çılgınlar gibi. Bahsettiği kişi belli ki Marna’ydı.

“Hayır.”

“Kahretsin! Ülkeye girer girmez tabanları yağladı.”

Kitabımı kenara koyup yatakta doğruldum. “Burada mısınız?”

“Hayır. Ben Newark’tayım, dünyanın en iğrenç yerinde. Marna arkadaşının yanında mı diye öğrenip beni arar mısın?”

“Tamam.”

Kapatır kapatmaz Jay’i aradım. Telefon uzun uzun çaldı, telesekretere bağlanacak diye düşünürken cevap verdi.

“Naber?”

“Marna seninle mi?” diye sordum.

“Immm...” Jay sustu.

“Bu evet demek.” İç çektim. Durum hiç iyi değildi.

Marna’nın arka planda, “Öfff! Kardeşime söyle yarın sabahki uçuşumuza yetişeceğim!” diye konuştuğunu duydum.

“Sadece nerede olduğunu bilmek istiyordu,” diye cevap verdim.

“Eh, beni boğuyor ama. Sürekli ona hesap vermek zorunda değilim.”

“Nasıl yani?” dedi Jay. “Telefon benim kulağımdayken siz birbirinizi nasıl duyuyorsunuz?”

İkimiz de sustuk.

“Ginger’a kardeşinin iyi olduğunu söylerim,” deyip telefonu kapattım.

Ginger’ı aradım. Ginger anında açınca anlattım. “Marna iyi. Bu gece burada çalışıyormuş ama sabah uçuşunuza vakitinde yetişecekmiş.”

“*Iyh*!” Ginger çığlık atıp telefonu kapattı.

Dört saat sonra, bir bar taburesinde oturmuş telefonumda oyun oynayıp iki adamın bakışlarını görmezden geliyordum ki, Ginger tekrar aradı.

“Buluşmamız lazım, böylece beni onların yanına götürebilirsin,” dedi. “Buna bir son vermeli.”

“Burada mısın? Bence iyi bir fikir de...”

“Buluşalım dedim.” Sesi çok çaresiz geliyordu.

Cartersville’deki büyük mağazanın önünde buluştuk. İkimiz de arabamızdan çıkıp nemli havaya adımımızı attık, gökyüzünü inceleyip kollarımızı göğsümüzde birleştirdik.

“Beni ona götür!” dedi Ginger.

Duraksadım.

“Bence Marna’nın hevesini alması lazım,” dedim. “Sen onu durdurmaya çalıştıkça, Jay’e daha çok yapışacak diye korkuyorum.”

Ginger öfkesine hâkim olamıyor gibiydi. “Yemin ederim, Anna. Gerekirse onu zincirle bağlarım ama bir gece daha o herifin yanında kalamaz. Aptal bir insan için kendini tehlikeye atmasına göz yumamam.”

Derin bir nefes aldım. Hassas bir durumdu bu. Eğer fı-sıldayan ruhlar Marna’yı, sevgilisini aldatması için değil de

sırf eğlence olsun diye bir oğlanla takılırken yakalarsa, babası onu öldürtürdü. Daha da beteri, Dükler muhtemelen diğer Neflere ders olsun, çalışmanın önemini anlasınlar diye herkesin gözü önünde yaptırırdı bunu.

“Seni ona götürürsem, sakın kalmaya çalışacağına söz veriyor musun?”

Ginger bana gergince gülümsedi. “Sakin olacağım.”

Ona zerre kadar inanmıyordum ya neyse, kardeşine nasıl davranacağını söylemek bana düşmezdi ama en yakın arkadaşşıma nasıl davranacağını *söyleyebilirdim*.

“Jay’e bağırıamazsın. Anlamaz!”

“Peki.”

“Tamam. Gidelim.”

Peşimden Jay’in evine geldi, ben de Jay’e garaj yolundan mesaj atıp orada olduğumuzu haber verdim. Baskın yapmaya niyetim yoktu.

Ginger arkamdan gelirken yüzünden düşen bin parçaydı.

Biz holde yürürken Jay odasının kapısını açtı. Üstünde kot pantolon vardı ve tişörtünü başından geçiriyordu. Gri aurasındaki tedirgin şaşkınlığı sezecek şekilde duyularımı açtım.

“Neler oluyor?” diye sordu, bir ona bir bana bakarak.

“Açıklaması zor, Jay,” dedim.

Koruyucu meleği ayaktaydı, her zamanki gibi savunmacı duruyordu.

Ginger bir saniye bile durmayınca Jay kenara çekilip ona yol vermek zorunda kaldı. Marna, Jay’in yastıklarını ku-

cağına koymuş, yatakta oturuyordu. Onda bir... değişiklik vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Odayı arayıp tarayarak o tuhaf titreşimin kaynağını bulmaya çalıştım.

Ginger yürüyüp Marna'nın yanında dikildi. Marna ona kafa tutar gibi bakıyordu. Ginger'ın keskin gözleri bir Marna'ya, bir Jay'e, sonra tekrar Marna'ya kayıyordu.

Of! Dostum hiç de mutlu görünmüyordu. İkizler, insanlar arasındaki romantik bağları sezebiliyordu –cinsel çekimden tutun da sevgi ve evliliğe kadar her şeyi. Bana olan da bu muydu? Daha önce hiç insanlar arasındaki bağı sezmemiştim ve şu an deneyimlediğim farkındalığa anlam veremiyordum.

“Kusura bakmayın ama abartılacak ne var anlamıyorum,” dedi Jay. “İkimiz de yetişkiniz. Sadece... takılıyorduk.”

“Sadece takılıyor muydunuz?” diye sordu Ginger tatlı tatlı. “Âşık olmuyordunuz yani?”

Hayretler içinde kaldım. Ginger aralarında bunu mu görüyordu? Ama... Jay daha Veronica'dan yeni ayrılmıştı! Başım dönüyordu. Kalbini hemen başkasına kaptırmak tam da Jay'lik bir hareketti.

Jay ve Marna'nın hassasça bakışmalarını izledim ve aynen tahmin ettiğim gibi Jay'in etrafını pembe bir duman bulutu sardı. Sonra Jay bana baktı, bakışlarını yere indirdiğinde gri bir dalga pembeyi kapladı.

“Gitme vakti,” dedi Ginger, *sakın-bana-numara-yapmayın* sesiyle.

Marna başını kaldırıp, “Ben hiçbir yere gitmiyorum,

Gin,” dedi. “Gece uçağıyla New York’a gelir, uçuşumuza yetişirim.”

“Sakın!..” diye uyardı Ginger.

Jay ona delirmiş gibi baktı. Marna yastıkları kenara itip kız kardeşinin tam karşısına dikildi. Elimi hemen ağzıma götürdüm. Vücudum tepki gösteriyordu –kalp atışlarım hızlanırken elim ayağım titredi, tüylerim diken diken oldu.

“Anna?” Jay yaklaşıp elimden tutarak bana destek verdi.

“Ne?” diye sordu Marna. “Ne oldu? Bana neden öyle dimdik bakıyorsun?”

Bir elini bakışlarımın kilitlendiği dümdüz karnının üstünde gezdirdi.

Tanrım, lütfen. Bunun olmasına müsaade etme.

Karnının alt kısmında cılız bir sarı ışık parlıyordu.

Durumun gerçekliği kafama dank ettiğinde bayılacağım sandım. Marna bir yıla kalmadan aramızdan ayrılacaktı. Ölecekti! Çünkü hamileydi...

“Siz ikiniz... seks yapmışsınız.”

Her koşulda kaba sayılacak bir yorum olmuştu ve ağızımdan ilk bunun çıktığına inanamıyordum. Fakat Jay’den mi değil mi, bilmek zorundaydım. Eğer değilse, Jay olaya dâhil olmak zorunda değildi.

“Haydaa.” Jay’in yanakları al al oldu.

Kesinlikle seks yapmışlardı.

Marna ve Ginger, Jay’i kenara itip üstüme yürüdüler. Cevapları yüzümde arıyorlardı.

“Ne var?” diye sordu Ginger.

“Bana bak, beni korkutuyorsun ama.” Marna kollarını göğsünde bağlayıp bekledi. Bakışlarımı ondan zorla ayırdım. Gözlerimi yüzüne çevirince akan yaşların yanağımı ıslattığını hissettim.

“Çok üzgünüm!” diye fısıldadım.

Söylemeye dilim varmıyordu. Sözcükleri dile getirip gerçek kılmaya korkuyordum. Göğsümden bir hıçkırık yükselince ağzımı kapattım. Tatlı Marna’m benim.

Jay yanıma gelip, “Anna,” diye fısıldadı. “Ağlama! Planlı bir şey değildi. Biliyorum, hızlı oldu... Biliyorum, Veronica kırılacak...”

“Ondan değil.” Anlık bir karar verdim. Jay neye bulaştığını bilmek zorundaydı. Tüm cesaretimi toplayıp daha çok ağlamamaya çalıştım.

“Marna.” Elini tuttum. “Sen hamilesin.”

Üçü birden bakakaldılar. İlk tepki gösteren Ginger oldu. İki eliyle yakama yapışıp, “Kapa çeneni!” diye bağırdı. “Kapa o lanet olasıca çeneni!”

Jay onu üstümden çekmeye çalışırken ben bileklerinden tutup gözlerinin içine baktım. “Üzgünüm, Ginger!”

Sanki onu yakmışım gibi beni itip kudurmuş halde Jay’in masasına doğru sendeledi. Marna gözleri yuvalarından fırlamış vaziyette donakalmıştı.

Jay bana ters ters baktı. “Çok ayıp! Ne demek oluyor bu?”

“Olamaz,” diye inledi Ginger. “Ameliyat oldu. İkimiz de olduk.”

Jay allak bullak vaziyette aniden ona doğru döndü. Onun için daha sonra endişelenecektim.

Şu anda beynim en mantıklı cevabı arıyordu. “Hızlı iyileşiyoruz. Belki ameliyat, etkisini gösteremedi kendini düzeltti? Ama... daha önce nasıl hamile kalmadın acaba?”

“Anna!” Of. Jay küçük dilini yutmak üzereydi ve onu suçlayamazdım.

“Ben genelde şey yapmıyorum...” diye fısıldadı Marna. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri donuktu. “Başka şeyler yapıyorum elimden geldiğince. Anlarsın ya... O kısım hariç her şey.”

“Senin gibi yarım yamalak çalışıyor işte,” diye mırıldandı Ginger.

“Siz neden bahsediyorsunuz ya?” dedi Jay bıkkın bıkkın.

Ginger ona aldırmadan, “Yok daha neler!” diye bağırdı. “Hamile olduğunu anlayamazsın, Anna. Daha bir haftadan azdır!”

“Ben her zaman sezebilirim,” dedim. Açıklamak için ağzımı açtım ancak Jay’in baktığını fark ettim. Bana sanki bir yabancıymışım gibi bakıyordu. “Jay,” diye fısıldadım. “Sana anlatacak çok şeyim var.”

“Çok tuhaf davranıyorsun, Anna. Her zaman bir tuhaftın ama bu başka.”

Gözlerim tekrar yaşardı. Sözleri kalbimi kırmıştı. Bu konuşulanların onu nasıl etkilediğini anlıyordum.

Ginger, Jay’e doğru bir adım attı. “Çenenin kapatılması ve biz bu durumu halledene kadar hiçbir şeye burnunu sokma-

manı istiyorum. Ondan sonra seni rahat bırakacağız ve sen biz ucubeleri bir daha görmek zorunda kalmayacaksın.”

Jay afallayarak yüzünü buruşturdu.

“Kes şunu, Gin!” Marna, Jay’i korumak istercesine kolundan tutunca Jay ona sarıldı. Kendini başka bir boyutta bulmuş gibi şaşkınlıkla suratımıza bakıyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Jay. “Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Ben bir sıcaklık olduğunda hissedebiliyorum,” dedim, artan gerilime rağmen. “Aura gibi bir şey ama farklı. Fazladan hayat gücünü seziyorum...”

“Bildiğimiz çok hücreli zigot o!” diye haykırdı Ginger. “Hayat gücü değil! Ruh değil!”

“Öyle demedim... Yani, ne bileyim işte.” Açıklamak çok zordu. “Sanki... Marna’nın bir uzantısı gibi sadece minicik, ayrı bir benlik.”

Ginger volta atmaya başladı. “Of Tanrım! Of Tanrım! Ertesi gün hapından almamız lazım.”

Marna’nın gözleri yuvalarından fırladı. “Hap falan almam ben!”

“O zaman ameliyatla alınır!”

Marna başını iki yana salladı. “İşe yaramaz, Gin. Biliyorsun. Diğer Nefler denedi ama yine de öldüler.”

Jay, kolunu Marna’nın omzundan aşağı indirip bir adım geri attı. Hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim. İkizler kavga etmeye devam etti.

“O diğer Nefler belki senin kadar erken anlamamıştı,”

dedi Ginger. “Eğer o şeyin içinde henüz bir ruh yoksa güvendesin. Bebekler ne zaman ruhlarına kavuşuyor?”

İki kardeş de bana baktı ama ben başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok.”

Ruhların cennet krallığında yaratıldığını biliyordum. Yaratıcı, rahme düştüğümüz andan itibaren tüm dünyevi hayatlarımızın ve amacımızın bütün ayrıntılarına vâkıftı ancak bu sürecin hangi kısmında, ruhun bedene yerleştirildiği belirtilmiyordu.

“Kürtaj yaptırmayacağım,” dedi Marna. “Ruhu var mı yok mu umurumda değil. Yaptırmam!”

“Nedenmiş?” Ginger’ın sesi en yüksek tınısına ulaşmıştı. Marna’nın dibine kadar girdi. “Geri zekâlı gibi davranma! Hâlâ vaktin olabilir!”

Marna gözlerini kırptırdı, yanaklarından aşağı yaşlar aktı. “Belki de bugün öleceğim! Yaptırmıyorum işte!”

Jay ile ben, sus pus olmuş izliyorduk.

Ginger öfkeden titriyordu. Marna ağzını kapattı, iki gözü iki çeşme ağlayarak yatağa oturdu.

“Ben... Ben bu çocuğu doğuracağım, Gin,” diye fısıldadı.

“Öleceksin, Marna! *Öleceksin!* Keyfini çıkaramayacaksın. Anne olamazsın sen!”

“Ama onu sen büyütüp ona beni anlatabilirsin...”

Ginger yüzünü ekşitip geri çekildi. “Bu yaratıkla en ufak bir alakamın bile olmasını istemiyorum! Ayrıca ben çalışırken senin aptal bebeğini nasıl yetiştireceğim? Dede Astaroth’tan mı bakıcılık yapmasını rica edeyim?” Delirmiş

gibi etrafına baktı, sonra Marna'yı bileğinden yakaladı. "Kliniğe gidiyoruz. Yürü!"

Marna onun elinden silkinip kurtuldu. "Ben bir yere gitmiyorum!"

Ginger'in dudaklarından vahşi bir feryat çıktı. Marna ona uzanmaya çalıştıysa da, Ginger eline tokat atıp uzaklaştırdı.

"Gin, lütfen!" diye ağladı Marna.

Ginger bana dönünce donup kaldım. "Sen! Hallet şunu! Dua et!"

"Ediyorum," dedim. "Ama her dileğim gerçek olmuyor, Ginger."

"Sen O'nun küçük mucize çocuğu değil misin?"

"Hayır. Sen ya da başkasından daha fazla erişim gücüne sahip değilim! Belki hep birlikte dua etsek?"

Elini tutmaya çalıştım ama hızla çekiverdi.

"Dua falan etmem ben. Bunun olmasına O izin verdi! O, bizden nefret ediyor!"

Ginger içimi parçalayan bir ses çıkardı, sonra öfke ve çaresizlik dolu bir ifadeyle odadan dışarı fırladı. Marna elleriyle yüzünü kapatmış öylece duruyordu. Onu kendime çektim ve sımsıkı sarıldık, ikimiz de ağlıyorduk. Kalbim paramparçaydı.

"Ona biraz zaman tanı," diye fısıldadım. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Jay'in duvara doğru geri geri gittiğini gördüm. Marna ve ben ayrılıp ona döndük. Artık korkmuş görünmüyordu. Ne

hissettiği anlaşılmıyordu. Sadece biraz şaşkın ve solgundu; sanki olan biteni kaldıramayıp içine kapanmıştı.

“Jay?” diye fısıldadı Marna.

Yanına yaklaştık.

“Bana neler olduğunu şimdi anlatabilir misiniz?” dedi duygudan arınmış mekanik bir sesle.

Marna ile birbirimize baktık. Marna başıyla anlat ona dercesine onay verdi. Jay’ın koruyucu meleşine döndüm, karşı çıkmasını bekliyordum ama o da bana üzgün üzgün bakmakla yetindi.

“Sana mantıksız gelecek,” dedim Jay’e. “Hatta az önce duyduğun konuşmadan da fazla.”

“İşler daha fazla çığıırından çıkamaz. Anlatın hadi.”

Derin bir nefes aldım. “Dünyada melekler var, Jay. Bir de iblisler.”

Jay kıpırdamadı.

“Çoğu ruh biçiminde. Onları göremezsin,” diye devam ettim. “Fakat iblislerin on iki tanesi insan vücudunda. Onlara Dük deniyor.”

Marna’nın ince yüzüne baktım. Devam etmem için bana kafa salladı. Jay hâlâ zombi gibiydi.

“Düklerden ikisi bizim babamız,” diye fısıldadım. “Kai, Kope ve Blake için de aynısı geçerli. Biz iblislerin çocuklarıyız.”

En ufak bir tepki bile vermiyordu.

“Bize Nefil deniyor,” dedi Marna. “Ama biz çoğunlukla kısaca Nef deriz.”

Jay hâlâ gözleri bir noktaya sabitlenmiş vaziyette, tepki vermeden bakıyordu. Marna endişelendi.

“Sana kanıtlayabiliriz,” dedim. “Benimle gel. Cep telefonlarımızı burada bırakacağım. Marna, sen burada kalıp dinle, tamam mı?”

Marna tamam işareti verdi. Jay’e takip etmesini işaret ettim, o da etti. Arabama binip sokağın başına kadar gittik, neredeyse bir buçuk kilometre uzaklaşmıştık. Tüm bu süre boyunca Jay bakışlarıyla yüzümü delip geçti âdeta. Arabayı durdurup park ettim.

“Bana senden başka kimsenin bilmediği bir şey söyle,” dedim sakın sakın. “Odana döndüğümüzde Marna ne dediğini söyleyecek çünkü şu anda bizi duyabiliyor.”

“Bizi nasıl duyabiliyor?”

“Doğüstü yeteneklerimiz var... Yüksek duyularımız...”

İlk başta Jay’in kabul etmeyeceğini düşündüm. Gözlerini kocaman açtı ama sesini çıkartmadı.

“İı...” Nihayet konuştuğunda sesi kurn ve alçacıktı. “Tamam. Veronica ile çıkarken Marna’yı rüyamda görüyordum. Her zaman suçluluk duyarak uyanıyordum ama elimde değildi. Hatta şu anda da rüyada olduğumdan eminim. Sadece artık o kadar güzel bir rüya değil.”

Ah, Jay!

“Biliyorum, sindirmen gereken çok şey var. Ben de on altı yaşındayken öğrendim ve benim için bile hâlâ zor.”

Jay bana şimdi baktı. Gerçekten baktı.

“Melekler ve iblisler gerçek değildir, Anna. Olamazlar!”

“Öyleler,” diye fısıldadım.

Suratıma bakakaldı. “Anlamıyorum. İkiniz de çok tatlısınız. Nasıl... yarı iblis olabilirsiniz?”

“Bazı dürtülerimiz var, Jay. Herhangi bir insanın anlayabileceğinden çok daha beter...”

“Dürtüler.” Beni incelemeye devam etti.

“Benimki uyuşturucu ve alkol mesela.” Kafasına dank etmesiyle hafiften irkildi. “İkizler zina konusuyla ilgileniyor –aldatma. Bizler, insanlara zarar vermek için varız.”

Tüm parçaları birleştirirken kahverengi gözleri kocaman açıldı. “DJ’lik yaptığım o gece... Yılbaşı... Hani biz...”

“Evet,” dedim. “Marna, Roni ile senin aranda bir bağ gördü. Bizi izleyen iblis ruhlar vardı ve o da senin üstünde çalıştı ama senden hoşlandı. Sahiden. Ayrıca şimdi senin hayatında kimse yokken seni sevmesi de çok şey gösteriyor.”

“Beni gerçekten seviyor mu?”

“İkizler insanlar arasındaki bağları görebiliyor. Ginger bugün sizin aranızda aşk gördü.”

Zavallı Jay! Kafası patlamak üzereydi... Gözleri tekrar bana kaydı.

“Peki Patti...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “O insan. Diğer bütün Nefler babaları ve Nef kardeşleri tarafından büyütülmüş ama benim babam hapisteymiş. Başka kardeşim de yok.”

“Peki ya anneler?” diye sordu.

Güçlkle yutkundum, tekrar gözlerimin yandığını hissettim. Nefesimi düzene sokmak zorundaydım.

“Hepsi doğum esnasında öldüler, Jay.” Bakışlarımı ona diktim, anlayacağı o feci anı bekledim. “Dünyevi bedenler bir Nefil ruhunu serbest bırakmak üzere yapılmamış.”

“Şey bile mi...” Evin olduğu tarafa doğru sokağın başına baktı.

“Marna bile,” diye fısıldadım.

“Kardeşi bu yüzden o kadar kızdı.”

Jay’in o saniyede büyüdüğüne şahit oldum. Daha dik oturdu, gözleri netleşti. Yüzünde cesur bir ifade belirdi. Onu bu kadar ciddi görmek hem üzücü hem de çok güzel bir şeydi.

“Beni ona götür,” dedi.

Arabayı döndürüp söylediğini yaptım. Garaj yoluna girmemle beraber dışarı fırlayıp eve koştu. Jay’in odasına girdiğimde ikisi de yatakta oturuyordu. Marna, Jay’in omzunda ağlıyordu.

“Beni rüyada mı görüyordun?” diye fısıldadı Marna.

“Evet.” Jay onun alnını öptü.

Marna başını kaldırdı. “Korktuğunu görebiliyorum... Ama mutlusun... Ben de...”

“Görebiliyor musun?” diye sordu Jay.

Marna geri çekilip parmaklarını Jay’in göğsünün çevresindeki bulanıklığın üstünde gezdirdi. “Auran.”

Jay bana soru soran gözlerle baktı.

“Biz duyguları renk olarak görürüz,” diye açıkladım.

“Anna aynı zamanda hissedebiliyor da,” diye ekledi Marna. “O hepimizden farklı.”

Jay kaşlarını kaldırıncı omuz silktim. Arkadaşım gelip bana, sanki kırılacakmışım gibi her zamankinden daha nazikçe sarıldı. Ama ben ona sıkı sıkı sarıldım, ta ki o da bana sıkıca sarılana kadar. Bana farklı davranmasını istemiyordum.

Jay geri çekilip beni ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü. “Başından beri... böyle şeyleri görebiliyor muydun? Süper güçlerin mi vardı?”

Başımı eğdim. Süper duyularım bana hep zorluk çıkartmıştı. “Sandığın kadar havalı bir şey değil. Onlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Hâlâ kullanmayı becerdiğim de söylenemez.”

“Peki Kai!” dedi Jay, kocaman açılmış gözlerle. “*Hadi canım!*”

“Hı hı,” dedim.

“İşte bu her şeyi açıklıyor.”

Tekrar Marna’nın yanına oturdu. Elleri anında birbirine kenetlendi. “Eee, seni onlardan farklı kılan nedir?” diye sordu Jay.

“Hepsinin annesi insan. Benim annem ise bir koruyucu melekti. O yüzden diğer Nef ve Dükler göremediği halde, ben hamileliği görebiliyorum. Meleklerle has bir yetenek bu.”

“İ-ıh.” Bana dair düşüncelerinin değiştiği gözlerinden okunuyordu. Bir zamanlar tanıdığı o şapşal, garip Anna’dan huşu uyandıran Anna’ya dönüşmüştüm. “Yani annen melekti, ama baban iblis...”

“Durum biraz karmaşık. Birbirlerini cennetteyken tanıyorlarmış, babam iblis olmadan önce.”

Jay bana bakakalmıştı.

“Ben hâlâ aynı kişiyim,” dedim.

“Hayır... Daha fazlasısın.”

İlgiden utanarak omuz silktim.

“Bir dakika,” dedi. “Koruyucu melek gerçekten var mı?

Burada, yeryüzünde?”

“Evet,” dedi Marna. “Bütün insanların var.”

Jay donup kaldı. “Benim de mi?”

Marna ile kafamızı salladık. Jay bir o yana bir bu yana bakıp meleğini ararken kıkır kıkır güldük.

“Sen onu göremezsın!” dedim.

“Mümkün değil! İmkânsız!” Ayağa fırlayıp etrafında döndü, kutsal yüzünde bir huzurla yukarıdan onu seyreden koruyucu meleğine baktı.

“Sanırım şu anda sana gülüyor,” dedim. Marna kıkırdadı.

Jay iyice şapşallaştı. “Gerçekten mi? Espriden anlayan havalı bir meleğim var demek!”

“Seni çok seviyor,” dedim ona. “Yukarıdan her zaman seni izliyor.”

“Yani... hani hep *hep* mi?” Kaşları havaya kalktı. Marna hâlâ kıkır kıkır gülüyordu.

“Hı hı,” dedim.

“Of abicim! Çok manyakça!” Beti benzi atan Jay bir şeyler gevelemeye başladı. “Vay anasını! İblisler! Peki tam olarak ne yapıyorlar? Boş ver. Bilmek istemem herhalde. Babanda bir bokluk olduğunu anlamıştım ama çüş yani.”

Babalarımızdan bahsetmek istemedim. Jay yakında iblisleri öğrenecekti zaten. Neye bulaştığından haberdar olmak zorundaydı. İblislerden söz etmek bile ödümü patlatıyordu. Zihnimden karanlık düşünceler geçiyor, bu düşünceleri bir duygu fırtınası izliyordu.

Jay tehlikedeydi.

Marna'mın yaşamak için kırk haftadan az vakti kalmıştı.

Dükler ya da fısıldayan ruhlar bebekten haberdar olursa bebek doğar doğmaz öldürülürdü.

Bir elimi göğsüme bastırdım. Ne yapacaklardı?

“İyi misin, Anna?” diye sordu Jay.

Kafamı sallayıp hızla gülümsemeye çalıştım. “Evet.”

“Sence kardeşin iyi mi?” diye sordu Jay, Marna'ya.

Marna'nın yüzü asıldı. “Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Bana karşı her zaman korumacıdır ama beni bundan koruyamaz. Biliyorum, dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyor ama ona şu an her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Belki onu biraz rahat bırakırsam düzelir...”

Marna ile göz göze gelince ikimizin de bildiğini anladım. Anne ayı Ginger, ikizini kaybedince yıkılacaktı. Ben bile Marna'sız bir dünyayı düşünemiyordum, dolayısıyla Ginger'ın neler hissettiğini hayal bile edemezdim.

“Babamla konuşup ne yapmamız gerektiğini sorarım.”

Jay korkuyla ayağa fırladı. “Ona söyleyemezsin!”

“Onun babası iyi,” diye açıkladı Marna.

Sonraki bir saat boyunca oturup Jay'e her şeyi açıkladık. Kai ile tanışmamızdan annemle babamın hikâyesine, iblis-

lerin Nefleri öldürdüğü Büyük Temizlik'ten Rahibe Ruth'a ve dünyadaki bütün iblisleri kovacağımı söyleyen kehanete kadar. Adadaki olaylar kısmına geldiğimde Jay bitmiş vaziyetteydi.

“Bebeği götürebileceğim güvenli bir yer var mı?”

Bu sözleri duyunca ona sarıldım. Boğazım düğümlenmişti.

“Tanrım! Şahane bir baba olacaksın!”

Marna'nın burnunu çektiğini duydum.

“Bebeğe iyi bakacaksın, Jay,” dedi. Halimiz içler acısıydı. Gözlerimi silip düşündüm.

“Zania'yı bir manastıra götürdük. Kilise olabilir mi? İblisler, ikiden fazla insanın toplanıp dua ettiği yerlerden uzak durur.”

“Ben hallederim,” dedi Jay. “Bulabildiğim bütün kiliselerle temasa geçer, kiralık odaları ya da daireleri ya da ne olursa var mı diye sorarım. Bilmiyorum. Bir şey bulurum.”

Marna ona gülümseyerek baktı.

“Halledeceğiz,” dedi Jay ona. Güçlü ve kendinden emin biri gibi konuşmuştu.

Âşık biri gibi konuşmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

YALAN MAKİNESİ

O tellerde geçirdiğim diğer gecelerde olduğu gibi yine uyuyamıyordum. Huzur ve zihin açıklığı için saatlerce dua ettim çünkü şimdi kafam bir de Marna'ya takılmıştı. Onu kaybetmeyi düşünemiyordum. Yapamıyordum işte... Kai ile bu konuyu konuşmak için çatlıyordum ama etrafında fı-sıldayan ruhlar geziniyor olabilirdi.

O gece babamdan bir mesaj alınca neredeyse ağlayacaktım.

Neredesin?

Otelin ve şehrin adını verdim: **Marietta, Georgia.**

Bekledim ama cevap vermedi. Bir saat sonra artık endişelenmeye başlamıştım. Birisinin babamın telefonunu ele geçirdiğini düşünüp otelden çıkmak üzereydim. Tam eşyalarımı çantama tıktırırken kafamın içinde tanıdık, gıcırtilı bir ses duydum.

“Selamlar, Belial’in kızı.”

Tepkilerimi kontrol etmekte ustalaşmış olsam da iç organlarım korkudan eriyordu.

“Azael,” diye telepatiyle cevap verdim.

Beni tepeden tırnağa süzdü. Kedimsi yüz hatları gergin bir bakışla sabitlenmişti. Müttefikimiz olan ruhu izlerken kalp atışlarım yavaşladı fakat sinirlerim hâlâ gergin vaziyette vereceği haberi bekledim.

“Nefil ziyaretçilerin olacak. Ağzından çıkanlara dikkat et.”

Nef ziyaretçiler mi? Ah, olamaz. Azael uçup giderken eşyamın son parçasını da çantaya sokup kapıya doğru koştum. Kapıyı ardına kadar açıp karşımda dikilen iki kişi görünce serinkanlılığımı yitirip çılgılığı bastım –siyah saçları sımsıkı taranarak arkaya yapıştırılmış küçük bir kız ve çıkık elmacık kemikli, buz bakışlı sarışın bir adam. İkisinin de göğsündeki nişanlar siyahtı.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu kız tiz bir sesle, r’leri bastırıp yuvarlayan bir aksanı vardı. Kimliği yüzüme bir tokat gibi indi.

Caterina. Yalan Dükü Jezebet’in Kızı.

Nefes alışımı kontrol etmeye çalıştım. Caterina küçük ve zararsız görünebilirdi belki ama öyle olmadığını biliyordum. Yakından bakınca gözlerindeki o şeytani kıvılcım, midemi bulandırdı. Dük Melchom’un özel adasında, iskelenin altında saklandığımdan haberi bile yoktu. Flynn’in ölümünde nasıl bir rol oynadığına tanık olduğumdan da. Flynn’in yalan söylediğini Düklere o bildirmişti.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum.

“Canını yakmaya gelmedik.” Adamın ağır ve Avrupalı bir aksanı vardı, eğitimsiz kulaklarıma Rus aksanı gibi gelmişti.

“Siz kimsiniz?” diye sordum.

“Ben Marek, Shax’in oğluyum. Çek Cumhuriyeti’nden.” Hırsızlık Dükü’nün oğlu. Konuşmayı sürdürürken çantamın kayışını daha sıkı tuttum. “Bu da Caterina, Jezebet’in kızı, Romanya’dan.”

Adam sıcacık gülümsedi. Kız gülümsemedi.

“Peki, ne istiyorsunuz?” diye sordum tekrar.

Tıpkı Azael’in dediği gibi dikkatli olmalıydım. Caterina yalanları sezebiliyordu ve kesinlikle Nef kardeşlerin dostu değildi.

“Sadece konuşmak istiyoruz,” dedi Marek, o tatlı tebesümünü hiç kaybetmeden. “İçeri girebilir miyiz?”

Geçen hafta babamı en son L.A.’de görüşümü hatırladım. Shax’in oğlunun müttefikimiz olabilir mi ihtimalini araştıracağını anlatmıştı. Biraz içimi rahatlatıyordu bu... Ama çok az. Karşımdaki Nef, muhtemel bir ortağa göre hiç de iyi davranmıyordu.

“Tam da çıkıyordum. Dışarıda konuşabiliriz.”

En son istediğim şey bu ikisiyle bir odaya tıklılmaktı. Cebimdeki bıçağın hafifliğini hissettim, gerçi ikiye karşı bir ihtimali hoşuma gitmemişti.

Kapının eşliğini kapatıyorlardı ama aralarından sıyrılıp çıktım. Kapıyı arkamdan kapatmışım ki Caterina küçük avucunu göğsüme bastırdı.

“Odada konuşmayı tercih ederiz,” dedi.

İçgüdüsel bir hareketle elini aniden üstümden çekip kapıyı çat diye çarptım.

“Üzgünüm ama ben de dışarıda konuşmayı tercih ederim.”

“Üzgün değilsin!” diyerek dudaklarını büzdü.

Hay aksi! Aptal yalan makinesi! Onun yanında ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmeliydim.

“Tamam. Üzgün değilim.”

“Sorun değil, Caterina,” diyen Marek bana gülümsedi.

“Temkinli olduğu için onu suçlayamayız, değil mi?”

Küçük kıza, Sakin ol. Onu korkutuyorsun gibisinden bir bakış fırlattı. Caterina gözlerini devirip koridorda yürümeye başladı. Siyah pantolonu ve boğazına kadar sımsıkı düğmelenmiş beyaz gömleğiyle sert adımlarını yere basarken bir askere benziyordu.

“Hadi o zaman!” dedi kısa ve öz bir şekilde.

Marek bana özür dilercesine bakıp önden gitmemi işaret etti. Omzumun üstünden ona şüpheyle baka baka gittim. Şort giydiğim için kılıcın kabzası çantamdaydı ve onun o pis ellerini kabzaya yaklaştırmayacaktım.

Kapıda yavaşlayınca Marek arkadan bana çarptı. Çılgılık atıp ona döndüm. Destek almak için elini omzuma koyunca dirseğimle onu iteklemek zorunda kaldım.

“Özür dilerim,” dedi son derece masum bir şekilde. Ellerini ceplerine soktu ve bir odanın kapısındaki gazeteyi gösterdi. Manşette Atlanta’da yaşanan büyük bir soygundan bahsediliyordu. “Yazı dikkatimi çekti de.”

İnanayım mı inanmayayım mı kestiremeden çantayı sırtımdan göğsüme çektim ve kapıyı iterek dışarı çıktım. Çantanın dibindeki kabzayı yoklayıp rahat bir nefes aldım.

Dışarıda hava karanlıktı ama günün sıcaklığı, rutubeti hâlâ duruyordu. Arabama gitmek yerine otelin yan tarafındaki yeşillığe yöneldim. Burası meraklı bakışlardan uzaktı. Dimdik durup onlara döndüm, dövüşmem gerekirse diye sırt çantamı iki omzuma astım ama gerekmemesi için dua ediyordum.

“Garip olaylar oluyor,” dedi Caterina dudaklarını büze büze. “Sence de öyle değil mi?”

Hazırlıklı durmak için ellerimi iki yanımda tuttum. “Buraya neden geldiğinizi söylemeniz için son şansınız, yoksa gidiyorum.”

Kız boncuk gibi gözlerini kısarak bakınca Marek bir adım öne çıkıp konuştu.

“Birkaç soru soracağız, Belial’in kızı. Hepsi bu.”

“Sizin sorularınız mı? Yoksa sizi gönderen birilerinin mi?”

Sabırım taşmak üzereydi ve çok tedirgindim.

“Bakire misin?” diye yumurtladı Caterina.

Harika!

“Tamam, demek ki birisi tarafından gönderildiniz,” dedim.

İğrenç dişlerini göstererek gülümsedi. Midemin ortasına bir sancı oturdu.

Marek, Caterina’ya ters ters baktı.

“Sorularınıza cevap vermiyorum,” dedim. “Size güvenmiyorum.”

Bu kez kız gerçekten çok eğlenerek güldü. “Doğru –bana güvenmiyorsun. Ama sorulardan kaçınmak, suç işlemenin bir kanıtı sayılır.”

“Sayılır,” diye altını çizdi Marek, Caterina ile konuşarak. “Ama her zaman öyle değildir. Bir hayvan gibi onu köşeye kısırdın, o da tehdit edildiğini hissetti.”

“Her şeyi o kadar iyi biliyorsan kendin yap!”

Caterina adama tüyler ürpertici bir bakış fırlattı. Marek ondan bir kafa boyu uzundu ama kız sanki onu tek eliyle alt edebilirmiş gibi davranıyordu.

“Boş versenize!” diye bağırdım. “Etrafımda dolaşıp duran ruhlarla uğraşmam yetmiyormuş gibi bir de İki Nefle uğraşacak halim yok. Ben gidiyorum.”

Hızlı hızlı yürüyerek otoparka doğru döndüm.

“Konuşmamız bitmedi!” dedi Caterina tükürür gibi.

Marek ona başka bir dilde azarlar gibi bir şeyler söyledi, kız da ona aynı şekilde karşılık verdi. Beni takip ettiklerini duydum. Arabama ulaştığımda titriyordum. Çantamın iç cebine uzanıp anahtarlara elimi attım.

Yoktular.

Arkamda bir şingirtı duydum. Bir saniyede cebimdeki bıçağı çektim ve öne uzatarak döndüm.

Marek ve Caterina iki metre geride, arabamın arkasındaydı. Marek suratında ukala bir ifadeyle anahtarlarımı yüzünün önünde sallıyordu. Ne ara almıştı?

Bıçağımı gören Caterina’nın gözleri kocaman açıldı.

“Anahtarları bana ver,” dedim.

Marek sakince konuştu. “Vereceğim ama buradan ayrılmadan önce bizimle konuşacağından emin olmam lazım.”

“Anahtarları at hemen!” diye direttim.

Caterina kollarını göğsünde bağladı. “Sorularımıza cevap vermeden olmaz. Bizimle konuşmayı tercih etmezsen, Thamuz’un oğulları seni seve seve ziyaret ederler.”

Thamuz’un oğullarının adının geçmesi bile korkudan başımı döndürdü. Thamuz, Cinayet Dükü’ydü ve oğullarının hangi metotlarla bilgi aldıklarını iyi biliyordum. Tatlı Marna’yı daha küçük bir çocukken incitmiş, fısıldayan iblisleri görene kadar ona akıl almaz işkenceler yapmışlardı.

Caterina bilmiş bilmiş gülüyordu. “Anladığım kadarıyla onları tanıyorsun. Nasıl geçindiklerini biliyor musun, Belial’in kızı? Güney Amerika’da fidye için adam kaçıran çetelere yardım ediyorlar.”

O iki psikopat hakkında tek kelime daha edemeden onu susturmam lazımdı.

“Böyle habersiz bir şekilde kapıma dayanmanız hiç hoşuma gitmedi. Ben ne size ne başka Neflere hesap veririm. Babam bana ne derse onu yaparım. Kendisi kızdırmak isteyeceğiniz bir Dük değil, o yüzden anahtarlarımı verip beni rahat bırakmanızı öneririm.”

Caterina kahkaha atmaya başladı fakat Marek’in anahtarı bana doğru fırlattığını görünce sustu. Ona şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

“Sorularımızı cevaplamadı!”

“Ona dūřmanımız gibi davrandığın için cevaplamayacak da...”

Marek’e acıdım. Kindar mini-vampir kızla uğraşmak çok sıkıcı olmalıydı.

Kilidi açıp arabama bindim ve çantamı yan koltuğa fırlattım.

“Bol şans!” dedim Marek’e, çabucak kapıları kilitlemeden ve motoru çalıştırmadan önce.

“Bir dakika!” diye seslendi Marek, kapının koluna yapışıp. Paniğe kapılmıştı. “Hemen gitme!”

Bana anahtarları fırlatırken ne dūřünüyordu acaba? Caterina beni engellemek için arabanın önüne geçti ama gazı kklememle geri kaçtı. Beni ellerinden kaçırdıkları için Dükler canlarına okuyacaktı.

İlk trafik ışığında çantamı açıp içini yokladım, kabza-yı elime alınca rahat bir oh çektim. Babama bilgi verme şifresini yazıp mesaj attım: *A411*. İşitme duyumu iki Nefin etrafında tutmaya çalıştım ama sessizlerdi ve etrafta başka arabalar varken araba seslerini takip etmeyi beceremedim. Her ihtimale karşı, ilerleyen üç saat boyunca, yorulana kadar arabayla dolaştım.

En sonunda arabamı bir süpermarketin otoparkına çektim ve sırt çantamı yastık yaptım. Babamdan bir daha haber almadım. O gece, arabayla hızla giderken Marek’in gözle-rindeki pişman bakışın hayaliyle uyudum. Tam olarak neden dolayı pişmandı? Dost muydu, dūřman mı? Bilmiyordum ama öğrenmeye niyetliydim.

YEDİNCİ BÖLÜM

JAY'İN GELECEĞİ

Ertesi sabah arabada uyandığımda haklı olarak bütün huysuzluğum üzerimdeydi. Eğer o huzursuz uyuklamalar, gece uykusundan sayılırsa tabii.

İlk iş olarak Patti'ye mesaj attım. **İyi msn?**

Evet. Sen?

İyiyim, diye cevap yolladım.

Başka bir şey yazmadık ve mesajları telefonumdan sil-dim. Keşke ona onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Şimdi onunla balkonda oturup her zamanki gibi kahve içmek, üniversite planları ve diğer normal konulardan sohbet etmek için neler vermezdim.

Babama tekrar mesaj attım.

Hiç cevap yazmaması beni iyice işkillendiriyordu. Kendimi arafta kalmış gibi hissediyordum ve bir sonraki

hamlemin ne olması gerektiğini kestiremiyordum. Cartersville'deki evimize uğrayıp posta kutusunu kontrol etmeye karar verdim. Muhtemelen en akıllıca hamle değildi ama dikkatli olmaya çalıştım. Mahalleye yaklaşıncaya durup etrafı kolaçan ettim. Garip arabalar ya da insanlar yoktu. İşitme duyumu dairemizin içine çevirdim. Ortalık sessizdi ama içeri girmeyecektim. Postaları aldığım gibi doğruca dışarı çıktım.

Arabamı Jay'in evine sürdüm ve garaj yoluna park edip zarfları ayıkladım. Posta kutumuzu açtığıma sevinmişim çünkü Virginia'dan gelenler vardı –Virginia Tech'te yurt kaydı yaptırmak için gereken bilgiler, bankadan mektuplar ve Patti'nin Riner adlı küçük kasabadaki yeni eviyle ilgili emlakçıdan gelen zarflar. Hepsini sırt çantama doldurdum, çantayı tek omzuma asıp çabucak fısıldayan ruh var mı diye etrafa baktıktan sonra Jay'in evine yürüdüm.

Annesi ile babası işteydi ve Jay'in odasından klavye sesi geliyordu. Kapı açıktı, tıklatıp içeri kafamı uzattım.

“Selam,” dedim.

Jay gülümsemeye çalıştı fakat stresli görünüyordu. “Sanırım bir şey buldum ama ne yaptığımı tam bilmiyorum. Ben...”

Parmağımı dudaklarıma götürüp masada duran kalemi işaret ettim. Jay kalemi alıp dağınık el yazısıyla *Atlanta'da bir kilise buldum. Gece görevlisine ihtiyaçları varmış. Kalacak yer de veriyorlar,* diye yazdı.

Hademelik mi?

Jay omuz silkti, her zamanki kendinden emin hali yoktu. Sayfaya eğilip başka bir mesaj yazdı. *Akşamları DJ'liği bırakmak zorunda kalacağım ama başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Şu taşıma şeylerinden alırım, etrafı süpürürken filan takmak için.*

Taşıma şeyleri kelimesinin altını çizip yanma bir soru işareti koydum.

Jay bir sürü değişik bebek taşıma kayışlarıyla dolu bilgisayar ekranını işaret edince gözlerim yaşlarla doldu.

“Ah, hadi ama...” dedi tatlı tatlı. “Yapma lütfen.”

Gözlerimi sildim. Aklımdan söylemek istediğim bir sürü şey geçti: Onunla ne kadar gurur duyduğum, durumun ne kadar berbat olduğu ve olanlar için ne kadar üzüldüğüm... Ama Jay'ın yanında bunların hiçbirisine gerek yoktu. Her ne kadar aurasından lacivert üzüntü ve gri endişe geçse de, altı tamamen sevginin pastel pembesiyle doluydu.

Jay baba oluyordu. Tüm endişesine rağmen eyleme geçmişti. Onun başına bir şey geleceğini düşündükçe ödüm patlıyordu. Atlanta'da kalmaları onun için de bebek için de güvenli değildi, fakat ondan yuvasından ayrılmasını istemek içimi parçalıyordu.

Kalemi aldım. *Düklerin olmadığı bir yere taşınmayı düşünüür müydün?*

Jay sandığım gibi hemen itiraz etmedi.

Seninle Virginia'ya mı mesela?

Hımmm, bu da bir düşünceydi ama hayır anlamında kafamı salladım. *Ben tek başıma yaşamak zorundayım ama*

belki bana yakın olursun? Bir ampul yandı ve hemencecik yazıverdim. *Patti ile birlikte oturabilirsin mesela! Ya da ona yakın. Birbirinize yardım edersiniz. Hem de benden bir kasaba ötede olursunuz.*

Orada durup düşünürken bu fikre iyice ısınmışım. Jay'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Patti harika biri! Eğer onaylayacağını düşünüyorsan ben varım.

Evet diyeceğine eminim! Patti'nin birine annelik etmeye ihtiyacı vardı ve tek başına kalmaktan nefret ediyordu.

İkimiz de gülümsedik. Belki böyle iyi olurdu. Daha çok yazmak için öne eğildim.

Patti ile ben yakında taşınıyoruz ama sen hemen gelmek zorunda değilsin. Daha vaktin var, şeyden önce...

Tebessümlerimiz yok oldu, ikimiz de bakışlarımızı yere indirdik. Zihnimizde tek bir düşünce kalmıştı:

Marna!

Jay çenesini sıkarak yavaşça yazdı. *Yemin ederim hiç bilmiyordum. Ne olabileceğini bilseydim...*

Kalemi elinden aldım. *Biliyorum. Hepimiz sana inanıyoruz.*

Kardeşi inanmıyor ama... Benden nefret ediyor.

Başımı iki yana salladım. *Seninle hiç ilgisi yok. Marna'sız yaşayabileceğini sanmıyor, ondan.*

Gerçek kafasına dank ettiğinde Ginger'ın yüzünde beliren o üzgün bakış her aklıma geldiğinde olduğu gibi, yine yüreğim daraldı. Ginger her zaman çok güçlüydü.

Ama her şey değişiyordu.

Benim gitme vaktim gelmişti. *Sana Patti'nin numarasını vereceğim. Onunla temasa geçmeni istiyorum. Bir şeyler olmaya başlıyor. Soruşturma altındayım ve bu kez beni yakalamayı kafaya koymuşlar. Sizi tehlikeye atmak istemiyorum, o yüzden araya mesafe koyacağım.*

Jay endişeli görünüyordu. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, diye yazdı.

Patti'nin sana güvenebileceğini bilmek, benim için tahmininden de büyük bir iyilik. Jay'e sarıldım ve tam çıkmak üzereydim ki telefonu çaldı.

Bana ekranı gösterdi. *Marna* yazıyordu.

Jay cevap verirken işitme duyumu ahizeye yönelttim.

“Jay?” *Marna'nın* sesinde üstü kapalı bir panik gizliydi. “Kardeşimi gördün mü?”

Jay kocaman açılmış gözlerle, “Hayır,” dedi.

Elimi uzatınca Jay hemen, “Al, *Anna*'yla konuş,” dedi.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Buraya geldiğimde New York'ta değildi. İngiltere'ye dönüş uçağımızı kaçırdı. Ben de bir bahane bulup binmedim. Şimdi havayolu şirketi bizi gözetime aldı. Ama *Ginger*'ı bulamıyorum!” *Marna* burnunu çekti.

Hay aksi! Bu konuşmayı bile telefonda yapıyor olmama-lıydık. *Caterina'nın* bu bölgeden ayrıldığına emindim de, herhangi biri dinliyor olabilirdi. Son bir kez Jay'i görmeye gelmek bile akıllıca değildi.

“Tamam, panik yapma! Fazla uzaklaşmış olamaz. Seni bırakmaz.”

“Sence kaçırıldı mı? Of Tanrım...” diye ağladı Marna.

“Hayır... Bence öyle olmamıştır.” Aklıma doğrudan Ginger’in şu dünyada Marna’dan sonra en çok değer verdiği insan geldi. “Acaba şeye mi...”

California. Blake.

Marna sessizleşti. “Çok ama çok muhteşem bir aptallık olurdu.”

İkimiz de sustuk. Ginger’in işi bırakıp Blake’i görmeye gitmesi çok tehlikeli olurdu, özellikle de Blake en büyük görevlerinden birinin ortasındaiken –yani insanları kıskançlıktan çatlatmak için göz kamaştırıcı Michelle ile ihtisamlı bir düğüne hazırlanırken.

“Ah olamaz!” Marna aynen aklımdan geçenleri fısıldadı. Ginger tam da oraya gitmişti işte.

“Ona ulaşmam lazım!” dedi Marna.

“Hayır,” dedim. “Sen işinin başına dön. Muhtemelen toparlanmak için bir iki güne ihtiyacı var, sonra döner.”

“Ya dönmezse?” diye sordu.

“O zaman müdahale etmek zorunda kalırız. Ama bence ikisi de bu sonuca varacak kadar akıllı.”

Blake, Ginger’in uzun süre kalmasına izin vermezdi. Akıllı davranacaklarına inanmak zorundaydık. Gerekirse Kai’ye ulaşip Ginger’ı sürükleyerek uzaklaştırmasını istedim, gerçi onu bu işe dâhil etmek istemiyordum.

Telefonu kapatınca Jay bana kocaman sarıldı. Birbirimizden ayrılırken odasının duvarında beliren kara leke hız-

la büyüdü. Çirkin suratlı, tanımadığım karanlık ruh odaya girince donup kaldım. Bir Jay'e bir bana baktı. Jay'in meleği aralarına girmişti.

Beynimden bir milyon düşünce akıp geçti, birbirimize yazdığımız notlar masanın üstünde duruyordu ve ekranda ana kucağı resimleri vardı. Neyse ki Jay görüntüyü kapatıyordu ama fısıldayan ruhtan kurtulmam lazımdı. Cebime elimi sokup bir tomar nakit çıkardım ve Jay'e uzattım.

"Kendine içki alırsın," dedim.

Jay kaşlarını çatı ama ben otuz iki dişimle sııttım.

"İıı, evet. Tabii." Çok şükür çıkartmamıştı.

"Partide görüşürüz!" dedim ve arkamı dönüp çıktım. Tam tahmin ettiğim gibi kötü ruh peşimden koridora çıktı. O kadar rahatlamıştım ki o çirkin şeye göz kırptım. Bana şüpheyile baktı ve önümden uçup gitti, iğrenç kanatlarını holde açarak gözden kayboldu.

Arabaya binince Jay'e mesaj attım. **Notları imha et. Mesajı sil. P'yi alıp git. Her şey posta kutusunda.**

Umarım annesine ve babasına veda etmeye vakit bulurdu. Gerçi böylesi bir hamleyi nasıl açıklayacaktı, hiç bilmiyordum. Bir yolunu bulurdu. Zavallı Jay. Mesajı telefonumun hafızasından sildim ve Patti'nin yeni ev adresini çantamdan çıkardım. Hızlıca gökyüzünü tarayıp koca zarfı Jay'in posta kutusuna attım, ardından arabama bindim ve tozu dumana katarak gazladım.

*İnsan kendinin dışında yaşamaya başladığında
hep tehlike içindedir.*

–Ernest Hemingway, *Cennet Bahçesi*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İNİSİYATİFİ ELE ALMA

Eyaletler arası otoyolda saklanarak ve kaçarak araba kullanmaktan ve hiçbir şey yapmamaktan yorulmuştum.

Babam âdeta sırta kadem basmıştı. Cevap vermeyişi de ortalarda gözükmeyişi de kötüye alametti. Cehennemde zincire vurulmuş da olabilirdi –bunun düşüncesi bile öz güvenimi ve umudumu yerle bir ediyordu.

Hep babamın tavsiyelerine güvenmiştim. İçsel bilgilerine. Şimdiyse kendimi işe yaramaz ve korkak hissediyordum. Babam burada olsaydı ne yapmamı isterdi acaba?

İnisiyatifi ele alma vakti gelmişti. Aklıma gelen ilk şey Shax'in oğlu Marek'ti. Müttefikimiz miydi, değil miydi? Öğrenmenin vakti gelmişti.

Hâlâ Amerika'da olabilirdi. Belki de Avrupa'ya dön-

müştü. Onu bulmak için Çek Cumhuriyeti'ne gitmeye hazır mıydım?

Evet.

Bana daha fazla bilgi lazımdı. Ona ulaşmak için bir adres ya da telefon bulmalıydım. Güvenebileceğim Nef ve Dük temaslarına sahip kişi kimdi?

Kopano! Abileri hâlâ Dük Alocer ile birlikte Afrika'da yaşıyordu. Belki benim için bazı bilgilere ulaşabilirlerdi.

Arabamı Kuzey Carolina'da bir dinlenme tesisine çektim ve tatil yapan ailelerden mümkün olduğunca uzağa park ettim.

Babam, askeri düzey ekipmanları ve kullandığı tüm teknolojiye rağmen telefon hatlarının güvenli olmadığı konusunda beni tekrar tekrar uyarmıştı. Böyle bir zamanda, bizim için aldığı tedbirlere güvenmek ve en iyiyi umut etmek zorundaydım.

Kope'un numarasını çevirdim. Hemen cevap verdi. Sesi biraz endişeli geliyordu. Herhalde uzun zamandır aramadığım için olmalıydı.

"İyi misin?" Teskin edici sesini duymak çok güzeldi.

"Evet. Ama yardıma ihtiyacım var." Derin bir nefes aldım, Marek ve Caterina'nın ziyaretini hızlıca anlattım ve Marek'i bulmak istediğimi açıkladım.

"Dur bir telefon edeyim. Seni arayacağım."

Kapattım. Olaya sorgusuz sualsiz dâhil olmak istemesi çok hoşuma gitti. Yarım saat sonra beni aradı.

"Numarası bende var. Sana mesaj atıyorum."

Gülümsedim. “Adamın dibisin, Kope.”

“Oraya gelip sana eşlik edeceğim.”

Ah, olamaz!

“Gelmek zorunda değilsin. Biliyorum en son seferden sonra demiştin ki...” O kış aramızda geçenlerden ve peşinden Kaidan’ın kıskançlık nöbetinden sonra, verilen görevlerde benimle birlikte seyahat edemeyeceğini söylemişti. Yine de bunu dillendirmek fazlasıyla rahatsız ediciydi.

“Uzun zaman önceydi o, Anna. Köprünün altından çok sular aktı.”

“Marek’ten korkmuyorum. Fazla tehditkâr görünmüyordu...”

“Thamuz’un oğullarıyla birlikteymiş. Ve Jezebet’in kızıyla.”

“Ah.” Tüylerim diken diken oldu. O zaman iş değişirdi. “Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Kuzeye doğru hareket ediyorlarmış. Seni en son gören fısıldayan ruh öyle diyor.”

Tenim karıncalandı.

“Sen bunca şeyi nereden biliyorsun?”

“Babam kardeşlerime, gerekirse seni aramaya hazır olmalarını söylemiş. Dükler, Nefleri kullanarak kuşkulandıkları kişileri takip ediyormuş. Bence Nefleri bir arada tutarak kimler suçlu, kimler masum tespit etmeyi umuyorlar.”

Nefler her zaman birbirlerinin yanında temkinli davrandığından makul bir yaklaşımdı. Kafamı kaldırıp sıradaki çıkış tabelasına baktım.

“Mooresville, Kuzey Carolina’dayım, I-77 otoyolundan saptım. Marek’e mesaj atıp benimle yalnız buluşur mu diye soracağım.”

“Hayır!” Kopano’nun sesindeki telaş ne kadar salakça davrandığımı gösterdi bana. İçimden bir ses Marek’in tehlikeli olmadığını söylüyordu ama ya tehlikeliyse?

“Çılgınlık yapmayacağıma söz veriyorum. Yanında birilerini getirmeye çalışırsa diye, sürgülü kapısı olan, giriş katında bir otel odası tutmaya çalışacağım.”

“Anna...”

“Kope, zamanımızın tükendiğini hissediyorum. Dikkatli olurum.”

“Bundan hiç hoşlanmadım.”

“Ben de öyle ama bir şeyler yapmak zorundayım. Onunla buluşur buluşmaz seni arayacağım. Söz.”

Kope uzun bir sessizliğin ardından, “Bıçakların yanında mı?” diye sordu.

Ceplerimi yokladım. “Evet.”

“Gardım bir an bile indirme. Müttefik olduğunu iddia etse bile. Diğerleri yakında olacaktır.”

“Tamam.”

Vedalaştık. Onun da canını sıktığım için üzülüyordum. Bir NASCAR şehri olan Mooresville etrafında dolaşıp sonunda kafama göre bir otel buldum. Sonra Marek’e mesaj attım.

Benimle yalnız buluşabilir misin? –B’nin kızı.

Kalbim küt küt atarken kendi akıl sağlığımdan şüphe ediyordum.

Marek'in cevabı hemen geldi. **Evet. Neredesin?**

Başparmaklarım tuşların üzerinde hareketsiz duruyordu.

Sen neredesin? diye karşılık verdim.

Bu kez cevabı daha uzun sürdü. **Blythewood, SC.**

Hemen araştırdım. Bir buçuk saat uzaklıktaydı.

Derin bir nefes alıp dua okuduktan sonra konumumu mesaj attım. Ardından devasa spor mağazasına girdim. Hayatımda hiç tüfek satın almayı düşünmemiştim ama şu anda bunu yapacak kadar korkuyordum. Silah tezgâhındaki sıra akıl almaz derecede uzundu ve sicil-kontrolü işleri de muhtemelen zaman alacaktı. Onun yerine bıçak tezgâhını ve diğer reyonları inceledim, ta ki bir şey dikkatimi çekene kadar —el feneri şeklinde bir şok tabancası.

Mağazadan cebimde şarjı doldurulmuş bir şok tabancası ve gıcır gıcır bir bıçakla ayrıldığımda hava kararmıştı. Süper keskin ve açması kolay bir çakı almıştım. Sonra odama yerleşip beklemeye koyuldum. Sürgülü cam kapıdan ellerim cebimde otoparka bakıp durdum, bıçaklarımı çevirdim. Kılıcın kabzasını üzerimde taşımamaya karar verdim. Eğer kavgaya girersek Marek'in onu fark etmesini istemiyordum. Kabzayı, şiltede elimin uzanabileceği kadar derine sokmuştum.

Bir buçuk saat geçti. Artık şehre gelmiş olmalıydı. Oda da volta atıyor, kulak kabartıyordum ki Marek'ten mesaj geldi.

Yalnız buluşamıyorum.

Beynimde alarm çanları çaldı.

O zaman boş ver, diye cevap yazdım.

Bu gece daha sonra?

Biraz düşündüm. Beni kapana kısıtırmak istese doğrudan yanındakilerle odaya gelirdi. Belki de gerçekten müttefikti ve yanındaki üç Neften kurtulamıyordu. Caterina ve Thamuz'un oğullarının yakında olduğunu bile bile bu şehirde kalmak istemesem de yeterli sayıda güçlü Nefi bizim tarafımıza çekmek için yanıp tutuşuyordum.

Peki, yazıp diğer mesajlarımızı sildim. Ve beklemeye başladım.

Rahatlayamıyordum. Tek yapabildiğim, camdan dışarı bakıp otoparka girip çıkan insanları seyretmekti. İyice genişlettiğim işitme duyum otelin lobisini sarmıştı. Onu orada tutmak ve insanların neler konuştuğuna anlam vermek için odaklanmam gerekiyordu.

Marek'le mesajlaşmamdan bir saat sonra lobide bir şey dikkatimi çekti. Bir kız, “Şu korkunç tipli adam bana çarptı ve özür bile dilemedi,” dedi.

Muhtemelen annesi olan kadın fısıltıyla, “O adamdan uzak dur. Hiç gözüm tutmadı,” diye karşılık verdi.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Yatağın yanına dizüstü oturarak kolumu şilteye sokup kabzaya ulaştım. İçgüdülerim oradan çıkmam için çığlık çığlığa bağıırıyordu. Kabzayı sırt çantama sokup kapıya koştum ve başımı dışarı uzattım. Aynen tahmin ettiğim gibi koridorun sonunda siyah saçları ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmış, asabi tipli bir

adam vardı. Göğsünde simsiyah bir nişan parlıyordu. Beni görünce nişanı iyice büyüyen adam güldü.

Kapıyı sertçe kapatıp kilitledim, hemen teras kapısına koştum. Kapıyı açar açmaz, bronz tenli bir el kapının kenarına yapıştı. Eli çat diye ağzımın üstüne kapanmadan önce küçük bir çığlık atabildim. Dilim kana bulandı. Ben yana kaykılınca adam da arka kapıyı kapattı. Sırt çantam yere düştü ama şu anda onu düşünecek vaktim yoktu.

Ağzımın içinde zonklayan acıya aldırmaksızın bir elimi cebime soktum. Yediğim tokadın etkisiyle reflekslerim zayıflamış olmalıydı ama adamınki zayıflamamıştı. Bileğimi yakalayıp arkaya doğru bükünce gırtlığımdan acı dolu bir çığlık koptu. Adam ağzımı çabucak kapattı. Ben deli gibi çırpınıp debelenirken beni kapıya doğru sürükledi. Kısa boylu, zayıf bir adama göre çok güçlüydü. Bana sıkı sıkı yapışmıştı. Kaval kemiğine attığım tekmeleri hissetmiyordu sanki. Eli ağzımı o kadar sert sıkıyordu ki açıp da ısıramıyordum.

Kapının kilidini açmak için elini gevşetince nefes alıp tekrar çığlık atmaya hazırlandım. Kilidi bir saniyede açtı, elini tekrar ağzıma kapattı ve çığlığımı bir güzel örttü. Kardeşi zorla içeri girdi. Hızlı ve seri hareketlerle ilerlediler. Ağzımı bantladıklarında çılgına döndüm.

Başımı dehşet içinde arkaya atıp adamın burnuna kafa attım. Gelen çatırtıyla birlikte adam çığlığı bastı. Beni serbest bırakmasıyla elimi cebime sokup bıçağımı çıkardım

Çünkü çok tabancasına ulaşamıyordum. Bıçağımı savurmayaya başladım. Çeliğin ete değdiğini hissedebiliyor, akan kanı görebiliyordum ama ikisi de ne geriledi ne de kamama fırsat verdi. Derken bıçağımı alıp kollarımı arkada sabitlediler.

İçlerinden birisi kıkırdayınca iyice ıldıldım. Caterina'nın bana Thamuz'un oğullarının fidye kaçırma eylemlerinden bahsedişini hatırladım. Bu konuda uzmandılar. Mücadeleyi hiç kesmemiştim ama görünüşe göre hem işe yaramıyor hem de beni yoruyordu. Onlarla fiziksel olarak mücadele etmek dışında bir şeyler yapmam gerekiyordu. Beynimi de kullanmak zorundaydım.

Savunma sanatları hocalarım da beni hep sıkı sıkı tutardı ama canımı acıtmamaya zen gösterirlerdi. Thamuz'un oğullarının böyle bir derdi yoktu. Parmakları âdeta etimi deliyor, rtyor, çiziyordu. Ben savaşırsam onlar da savaşıyordu –yumrukluyor, tekmeliyor, tokatlıyor, saçımı çekiyorlardı. Feryatlarımdan zevk alıyorlardı. Glp durdular. Gözleri zevkten parlıyordu.

Karşı koymayı bırakınca beni yüzüstü yatağa atıp tepeme dikildiler. Bedenim tükenmişti. Ter içinde inim inim inliyordum çünkü bayılmak üzere olsam da hayatım için endişe edecek kadar kendimdeydim.

“Ne istiyorsunuz?” diyebildim, kesik kesik nefes alırken.

“Seni ufak bir gezintiye çıkartıyoruz, chica,” dedi bir tanesi kulağımın dibinde.

Beni Düklere götüreceklerdi, Pharzuph da beni koklaya-

caktı. Hocalarım her zaman asla ve asla ikinci bir mekâna götürülmeye izin vermemem konusunda beni uyarmışlardı. Beynim yeni bir panik dalgasıyla yanıp tutuşurken tekrar tepinmeye başladım. Tek istediğim elimi diğer cebime sokabilmekti. Birkaç santimcik daha...

İçlerinden birisi saçlarıma yapışıp yüzümü yatağa öyle sert bastırdı ki nefes alamadım. Diğeri sırtımı ve omzumu yumrukladı. Yumruğu bir çat sesiyle kürek kemiğimle buluşunca feryat figan bağırdım.

Yüce Tanrım! Canım hiç bu kadar yanmamıştı. Yakıcı bir acı omzuma yayılırken bütün vücudum şoktan donakalmıştı. Suratımı yatağa öyle bastırıyordu ki nefes alamıyordum. Aniden başımın serbest kalması ve arkamdaki adamın ağırlığı üstümden çekilince rüya görüyorum zannettim. Sersemlemiş vaziyette arkama dönünce sırtıma bir ağrı saplandı.

Kısacık bir saniye hayal görüyorum sandım.

Odaya üçüncü bir adam girmiş, iki Nefle kavga ediyordu. Simsiyah giyinmişti; yüzünde maske, ellerinde eldiven vardı. Hareket edişi ve vücut şekli bana tanıdık gelmişti.

Kopano. Çok şükür!

Daha önce öfkesini tamamen serbest bıraktığını görmemiştim. Thamuz'un oğullarının hiç şansı yoktu. Kopano çaktırmadan içeri girip adamlar üstüme saldırırken arkalarından yanaşmış olmalıydı çünkü ikisi de neye uğradığını şaşırmişti; Kopano'nun yumruklarından kaçmaya çalıştılar ama başaramadılar. Kope içlerinden birini yere fırlatıp üs-

tüne abandı. Tam o sırada diğeri cebine uzandı. Metal parıltısını görür görmez vücudumun tüm itirazlarına rağmen ayaklandım.

Cebimden çıkardığım şok tabancasını kavradığım gibi adamın kaburgasına bastırdım ve düğmesine bastım. Elektrik şoku sinir sistemini delip geçerken tiz bir çığlık attı. Felç olmuş gibi yere yığıldı. Kope’a dönüp de oluk oluk akan kanları görünce az kalsın bayılacaktım.

Tatlı arkadaşımın gözünü kan bürümüştü.

“Dur!”

Sendeleyerek yanına gittim. İnip kalkan kollarından kendimi korumaya çalıştım. Adını söylemek istemedim çünkü diğer ikisi nişanını fark ettiyse de yüzünü görmemişlerdi.

“Dur artık!” Arkadan ensesine yapışınca öne doğru sendeledim, diğer elimle destek alarak hareket eden kocaman omzunu tutup doğruldum. “Dur! Gitmemiz gerek!” diyerek onu sertçe sarstım.

Kope, dokunuşum ve sesimin etkisiyle hareketsiz kaldı. Altındaki, ahı gitmiş vahı kalmış, kan revan içindeki adamı görünce boğuk bir inilti koyverdi. Göz ucumla diğer kardeşin kımıldanıp doğrulmaya çalıştığını gördüm.

“Hadi gel,” diye fısıldadım Kope’a. Gözümün önünde siyah noktacıklar uçuşuyordu. Tam düşmek üzereyken beni tuttu. Oda tekrar netleşene kadar gözlerimi kırıpıştırdım. “Çantam. Gidelim.”

İkimiz sürgülü kapıdan çıktık. Arabamı işaret ettim.

Neyse ki odanın tam önündeydi. Kope beni yolcu koltuğuna götürüp direksiyona geçti, lastikleri gıcırdatarak otoparktan uzaklaştıktan sonra maskesini çıkardı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım, kilometrelerce uzaklaştıktan sonra. Odaklanmak ve bayılmamak için çok çaba sarf ediyordum. Kapıya yaslandım çünkü omzum koltuğa değince acıdan bağırasım geliyordu.

“Bunu görmek zorunda kaldığın için özür dilerim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadım.

“Boğuluyordun. Bir de herifin sana vurduğunu görünce...”

“İyi yaptın. Geldiğin için minnettarım. Bu işe tek başıma kalkışmamalıydım zaten.” Yoldaki bir tümsekten geçince yüzümü buruşturdum.

“Doktora ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Bir yerimde kırık bile olsa doktora gitmek pek çok açıdan riskliydi. İlaç almaktan nefret ediyordum çünkü Aspirin kadar basit bir şey bile bedenimin daha fazlası için yanıp tutuşmasına sebep oluyordu. Bu kez bir istisna yapmak zorundaydım. “Ağrı kesici almalıyız.”

Kope karşımıza çıkan ilk kasabada bir eczanenin önünde durdu. Arabadaki peçete ve ıslak mendili kullanarak ellerini temizledi. Kuzeye doğru yolculuk ederken bana yarım saatte bir ağrı kesici verdi. Elleriindeki kesikler için de yara bandı almıştı, gerçi çok hızlı iyileşiyorlardı.

“Marek’le ne oldu?” diye sordu Kope.

Gözlerimi kapatıp hikâyeyi anlattım.

“Sence sana tuzak mı kurdu?”

“Hayır. Bilmiyorum. Tuzak kuracak olsa neden yalnız buluşamayacağını söyleme zahmetine girsin? Beni pusuya düşürmeleri için adamları odaya yollardı zaten.”

“Peki ama Thamuz’un oğulları senin orada olduğunu nereden anladılar? Belki de Marek’i kullanarak senin güvenini kazanmak ve seni kandırmak istediler.”

İçimi daraltan bir düşünceydi bu.

“Olabilir,” diye itiraf ettim. “Ya da belki de bir şekilde kısa mesajları okudular. Ya da kendi başlarına izimi sürdürdüler. Her şekilde...”

“Eğil!” diye haykırdı Kope.

Aşağı eğilirken ıstırap içinde bağırdım.

“Karanlık ruhtu. Gitti.”

“Seni gördü mü?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Hayır. Aksi yöne doğru uçuyordu.”

Yavaşça doğruldum. “Nereye gidiyoruz?”

“Roanoke Havaalanı’ndan yola çıkacağım.”

“Virginia’dan mı?”

“Evet. Ama sen daha iyileşmedin. Seni nereye götürsem?”

Hiçbir fikrim yoktu. “Seninle havaalanına geleyim. Ondan sonra gidecek bir yer bulurum. Şimdiden biraz daha iyiyim.”

Elinin sıcaklığını kısa bir an omzumda hissettim.

“Şişmiş,” dedi üzüntüyle.

Omzum hâlâ acısa da hızlı iyileşme gücüm ve ağrı kesiciler sayesinde çabucak düzeliyordu. “Bana bir şey olmaz.”

Havaalanına gidiş yolunda Blacksburg, Virginia’dan

geçtik. Virginia Tech tabelalarının beni mutlu etmesi gerekiyordu ama insanların dünyasından ne kadar koptuğumu hatırlatıyorlardı sadece.

“İşte üniversitem,” dedim sessizce.

Kope bana üzgün üzgün bakmakla yetindi.

Roanoke’ye yaklaşırken biraz daha kendime gelmişim.

“Z nasıl acaba?” dedim.

Kope’un yüzüne mahcup bir tebessüm yerleşmediyse ne olayım...

“Baban ona Boston’da bir yer buldu. Nasıl becerdi bilmiyorum ama yakındaki bir manastır, oda kiralamasına izin verdi.”

Öne kaykıldım. “Şu anda Boston’da mı yani? Harika!”

“Evet. Babasından ve alkolden uzakta gayet iyi...”

“Ve senin yanında.”

Nişanı parlarsa da Kope gözlerini yoldan ayırmadı. Dudaklarını ıslatınca o dudakları Zania üzerinde kullanıp kullanmadığını sormak geçti içimden. Düşüncesiyle bile yanaklarım kızardı. Marna olsa sorardı ama Kope ile benim bu tarz bir ilişkimiz yoktu, özellikle de o dudakları benim üzerimde kullanmasından sonra.

O Avustralya gezimizin üzerinden topu topu sekiz ay geçmişti ama bir ışık yılı gerideydi sanki.

“Eh, iyi olmasına sevindim. Şeye de sevindim...” Omzum ovuşturdum. “Sana sahip olmasına. Senin de ona sahip olmana.”

Kope nihayet bana tekrar baktı, beni ela gözleriyle uzun

uzun inceledi. Gözlerimin içinde onun mutlu olmasını istediğimi gördüğünü umuyordum.

“Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Ondan çok hoşlanıyorum, Anna.” Sözleri, içimi titretecek kadar tutkuluydu.

Tekrar yüzünü yola çevirince camdan dışarı doğru gülmüsedim. Zania’yı öpmüş ya da öpmemişti ama kesinlikle bunu çok istiyordu.

Yeni mesaj sesiyle kalbim küt küt atmaya başladı. Telefonu çantamdan çıkardım. Mesaj Marek’tendi.

Cat’ten kurtulamıyorum. Diğer iki arkadaşın yerini belirleyemiyorum. Buluşmak güvenli değil.

Yüreğim ağzımda, suçlu mu yoksa masum mu olduğunu kestirmeye çalıştım. Mesajı Kope’a okudum ve hiçbir şey söylemeden kara kara düşündük. Melek yanıma ona güvenmeyi çok ama çok istiyordu fakat iblis yanıma başını iki yana sallayıp, “Saçmalama,” diyordu.

“Cevap vermeyeceğim. Bir daha da onunla temasa geçmeyeceğim.”

“Güzel,” dedi Kope.

Havaalanına vardığımızda saat gece yarısını geçmişti.

“Gece uçağına mı bineceksin?” diye sordum.

“Hayır. Sabah beşte ayrılıyorum ama birlikte görülmesek daha iyi.”

“Evet,” diye onayladım, yine de yanımdan gideceğini düşününce büyük bir boşluk hissediyordum.

Kope arabayı yanaştırıp bana döndü, sokak lambası gözlerinin yeşiline yansıdı.

“Beni kurtardın. Beni Düklere götüreceklerdi.”

Ya da daha beteri, hayatım cinayet dürtülerini kontrol altında tutabilmelerine bağlıydı. Nedense beni “yanlışlıkla” öldürseler cezalandırılacaklarından şüpheliydim.

“Biz konuştuktan sonra içime feci bir kurt düştü. Yanma gelmeden edemedim.”

“Teşekkürler.” Hiç düşünmeden uzanıp ona sarıldım. Omzuma dikkat ederek beni kendine çekti. Bir saniye için bu temas, şehvet yanını ateşleyecek diye korktum ama öyle olmadı. Kopano beni narin bir şekilde kucaklayıp bıraktı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Düzeldim sayılır. Belki bir ağrı kesici daha.”

Kope avucumun içine dört hap bırakıp şişeyi cebine koydu. Hepsini vermesi için yalvarmayı düşündüysem de asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

“Hoşça kal Anna. Dikkatli ol.”

“Sen de, Kope. Z’ye sevgilerimi ilet. Seni özledim.”

Sonuncu cümleyi söylemek gibi bir niyetim olmasa da bu doğrudu. Kopano benim dostumdu ve onu özliyordum. Yanımdan ayrılmadan önce dişlerini ve gamzelerini gösteren bir gülümsemeyle ödüllendirdi beni. Ve yine bir başıma kaldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

YA KAIDAN YA TÜM DÜNYA

Şimdi ne yapsam?

Babamdan hâlâ ses seda yoktu. Kaidan’la konuşmak için yanıp tutuşuyordum. Jay, Marna, Ginger, Blake ve Patti için endişeleniyordum. Kendimi biraz toparlayınca Virginia sokaklarında avare avare gezindim.

Bir yanımda saf saf Patti ve Jay’in yanında olmak istiyordu ama birlikte olamayacağımızı biliyordum.

Ufak bir kasabada durup benzin aldım, koyu mavi gece göğünün altındaki Blue Ridge Dağları’nı hayranlıkla seyrettim. İki iğrenç kanatlı yaratık aşağı doğru uçup arabamın etrafında dolaşarak manzara keyfime limon sıktı. Öff be! Onlara aldırmadan arabayı çalıştırıp tekrar I-81’e çıktım.

İnsana bir rahat vermiyorlardı.

Fısıldayan ruhlardan kaçış ya da kurtuluş yoktu. İzlenip

takip ediliyordum. Jay gibi ben de bir kilise bulmaya çalışabilirdim. Yine de nerede olduğumu öğrenip insan casuslarını gönderirlerdi. Tek yapabileceğim, onlardan bir adım önde olmaya çalışmaktı.

Açık yolda, olağanüstü dünyevi güzelliklerle çevriliyken bile kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

Neredesin baba? Şimdi ne yapmam lazım? Marek ile konuşma planım, tam bir fiyaskoya dönüşmüştü.

Ağlamayacaktım ama gözlerim yanıyor, nefesim tıkanıyordu.

Babamın en son tavsiyesi, Neflerin de onayladığı üzere, çalışıyormuş gibi görünmekti. Belki de öyle yapmalıydım. Kaçıp saklanmak yerine üniversitenin yolunu tutabilirdim. Babamın hayatım için kurduğu plan buydu. Sıradaki görev istasyonumda öğrenci gibi takılıp durmadan partileyecektim. Kaçıp suçlu durumuna düşmektense çalışma eylemleri sergilesem, Dükler yakamdan düşer miydi acaba? Bu noktada, her şey denemeye değerdi.

Blacksburg'ün yolunu tuttum. Yurtlar açık olmadığından bir otele yerleştim.

Yurtlar. Üniversite. Hepsi avucumun içindeydi ama olmuyordu işte. Şirin kasaba ya da eğlenceli atmosfer bile beni heyecanlandırmıyordu.

Bütün gece sabaha kadar yatakta dönüp durdum, sonuna kadar açtığım klimaya rağmen ter içindeydim. Bütün vücudum sızlıyordu. Dışarı çıkıp daha fazla ağrı kesici alma dürtüme direndim. Gereğinden fazlasını içmekten korktum.

Nihayet sabahın altısında bulanık ve belli belirsiz bir rüyadan uyandım.

Kapı tıklatıldığında çarşaf lar vücuduma dolanmış vaziyetteydi. Kalp atış larım tavan yapmıştı. Örtünün altından çıkıp başucumda duran şok tabancasıyla bıçağa sarıldım. Bu otelde kaçacak bir pencere ya da kapı yoktu. Beynim vızır vızır çalıştı.

Thamuz'un oğulları mıydı? Kope bir tanesini feci yaralamıştı –tekrar toparlanmış olduklarını düşünemiyordum. Otel görevlisi desem, sabahın köründe kapıyı çalmazdı. Ya Nef ya Düktü. Fısıldayan ruhlar uykumda beni bulmuş olmalıydı. Acaba gene Marek ve Caterina mıydı? Müthiş bir çabayla işitme duyumu kapının dışına yollayıp fısıldadım, “Kim o?”

“Kaidan Rowe. Pharzuph'un oğlu.”

Nefesim tıkanıdı, iç organ larım taklalar attı. Onun sesiydi. Ama neden bu kadar resmi konuşmuştu? Ayrıca burada ne işi vardı? Giriş e koştum –kapıda delik yoktu!

Kapının önünde titreyerek durdum. “Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmam gerek. Aç kapıyı.”

Ya gerçekten oydu ve korkunç bir şey oluyordu ya da birisi manyak güzel bir taklit yeteneğine sahipti.

“Canını acıtmaya gelmedim.” Tatlı tatlı konuşsa da tonlaması tehlikeliydi.

Kaidan'dan korkmak istemiyordum. Benim Kai'mden. Fakat içgüdülerimi dinleyip bıçağımı iyice kavradım.

Duygularımı içime atarak kapının kolunu çevirdim. Aç-

mamla beraber yüreğim hop etti. Sahiden de Kaidan'dı, bütün gece uyumamış gibi bir hali vardı. Çene hizasına kadar uzamış saçları masmavi gözlerinin ve sert yüzünün çevresinde darmadağınktı. Tam yanında, havada durmuş pis pis sırttan bir fısıldayan ruh vardı.

Kafam karıştı, sevinçten havalara uçtum, gerildim, midem bulandı. Kaidan fısıldayan ruhu doğruca bana getirmişti... Ya da belki de ruh, Kaidan'ı esir almıştı. Külöt hırsız işe yaramamıştı. Marek, Caterina ve Thamuz'un oğulları da öyle. Dolayısıyla Dükler, Kaidan'ı yollamıştı. Bu beni büyük açıdan rahatlattı –ondan şüphelenmiyorlardı demek ki. Kaidan şimdilik güvendeydi.

O halde Kaidan'ın planı neydi?

Nabzım bir türlü yavaşlamıyordu. Kaidan kapının koluna yapışıp ikimizi de odaya soktu.

Eliyle belime sarıldığını, bıçağımı başarılı bir şekilde elimden alıp cebine soktuğunu hissettiğimde gardımı tamamen indirdiğimi fark ettim. Şok tabancasına tuhaf tuhaf baktıktan sonra onu da elimden alıp yere fırlattı. Kapı kapandı, fısıldayan ruh da içinden geçip odaya girdi ve Kaidan'ın beni duvara dayamasını izledi.

İçim acısa da ruh bizi izlerken onu sevmiyormuş gibi yapmak zorundaydım, tıpkı onun yaptığı gibi. Normal hayatımda yalan söylemeyi midem kaldırmazdı. Ancak fısıldayan ruhlar ve Dükler söz konusuysa her yol mübahtı.

Avucumu Kaidan'ın göğsüne yaslayıp ona ters ters baktım. Kırmızı nişanı büyüdü.

“Geri çekil, Pharzuph’un oğlu,” diye uyardım onu.

Yakışıklı yüzüne yırtıcı bir gülümseme yayılırken o iğrenç ruh dibimize girdi.

“Sadece tedbir amaçlı geldim,” diye mırıldandı Kaidan. “Bakalım Belial’in küçük kızı düzgün davranıyor mu diye.” Ses tonu ilk tanıştığımız zamanlardaki gibiydi –küçümseyici ve esrarlı. Bekâretimin bozulmasını garantilemek için onu yollamayacaklardı da kimi yollayacaklardı? Şehvet Dükü’nün oğluydu ne de olsa. Benim ona karşı hissettiğim şehvet duygularıma yenik düşmemem gerekiyordu. Erdem Kılıcı kalbimin duruluğundan en ufak bir şüphe ederse kendisini kullanmama izin vermezdi. Meleklerin yadigârını kullanabilmem için benim de melek saflığında olmam gerekiyordu.

“Nef kızlardan hoşlanmadığını duymuştum,” diye karşılık verdim.

Kaidan kahkahalarla güldü, başını geriye atarak saçlarını gözünden arkaya savurdu ve tekrar öne doğru bir adım yaklaştı. “Hoşlanmam zaten. Ama çoğunluğun kötülüğü için fedakârlık yapmaya hazırım.”

Güçlkle yutkundum. Çok ikna ediciydi. Fazlasıyla ikna ediciydi.

Sadece gösteriş yapıyor, dedim içimden.

“Eee, ne diyorsun yani?” diye sordum. “Dükler benim çalışmadığımı mı düşünüyor? O yüzden mi önlerine gelen Nefi gönderip beni sorguya çektiriyor ya da dövüştürüyorlar?”

Kaidan diğerk Nefleri duyunca bir anlığına da olsa duraksadı ama ben bunu fark edecek kadar iyi tanıyordum onu.

“İş sağılama almak istiyorlar. Alkolü yaydığını biliyorlar ama en son zirvede pek de çalışkan bir işçi değildin, ha?”

“Bir buçuk sene önceydi o,” dedim dişlerimi sıkarak “Artık çok uzmanlaştım.”

“Kanıtla o zaman.”

İlık turunçgil aromalı feromonlarıyla dolu ağzını ağzıma yapıştırıp vücuduyla beni duvara yasladı. Ham bir ağırı içimi sarana ve acıyla inleyene kadar köprücük kemiğimdeki yarayı unutmuştum. Kaidan’ın duraksadığını hissettim, sanki durup ne var diye soracaktı ama devam etti.

Dokunuşuna teslim olmak, kendimi kaybetmek isterken beynimin içinde iğrenç bir hırıltı yükseldi; dibimizde bizi seyreden fısıldayan ruhun sesiydi bu. Kaidan öpüşmeyi kesip ruha ters ters baktı.

“Sen böyle yapınca şevkimiz kaçıyor,” dedi. “Çene ni kapar mısın sakıncası yoksa?” Fısıldayan ruh dişlerini gıcırdatırken Kaidan beni öpmeye devam etti –öpücükleri güçlü ve sertti.

L.A.’deki sevişmelerimizle alakası yoktu. Kaidan işine odaklanmıştı, o kadar. Ona güveniyordum ama kıyafetlerimiz çıkmaya başladıkça bocaladım. Kaidan tek bir hareketle gömleğinden kurtuldu. Benim üstüme uzanınca durmasını istedim çünkü içimde sütyen yoktu. İtiraz etmemek ya da üstümü başımı kapatmamak için kendimi zorlarken Kaidan törensel bir edayla üstümü yukarı sıyırdı ve çıplak

göğüslerimiz birbirine değerken beni tekrar dudaklarımdan kabaca, şehvetle öpmeye koyuldu.

Çaresiz ve mahcup yanım, Kaidan vücudum hakkında ne düşünüyor acaba diye merak ediyordu. Daha önceki gibi tadımı yavaş yavaş çıkarmaması garipti. Öyle sevdiğini biliyordum.

Tam o anda fısıldayan ruhun çürümüş nefesinin kokusunu alınca gerildim. Şu şeyi başımızdan savmak zorundaydık.

Kaidan'ın dudakları, boynumun omzumla buluştuğu çukuru buldu. Sıcacık ellerinin pijama altımın içini yokladığını hissettim. Popomu avuçladı, çamaşırımı aşağı doğru çekti.

Kalp atışlarım üç kat hızlandı. Kaidan bu işi ne kadar ileri götürecekti?

“Çıkar hepsini,” dedi.

İlk kez tereddüt ettim ve ağlamak istedim. Her zaman günün birinde Kaidan'ın yanında çıtırçıplak kalacak mıyım diye merak ediyordum ama asla bu koşullar altında olacağını düşünmemiştim. “Hıyar gibi davranmak zorunda değilsin.”

Kaidan kısa bir kahkaha atıp beni yatağa fırlattı. Pijama altımı tuttu, bacaklarımdan aşağı çekip beni soydu. Kaval kemiklerimdeki solgun, yeşilimsi yara bereleri görünce kaskatı kesildi. Vücudumu hızlıca süzmesiyle her yanımın çürük içinde olduğunu anladı. Hemen toparlanıp çenesini sıktı.

Derken bakışlarını dizlerime ve göbeğime odakladı. Göğsündeki kırmızı nişan, her zamanki kadar büyüktü, döne döne titreşiyordu. Kai'nin bana bir kez olsun tatlı tatlı bakmasını diledim –beni seven çocuğu bir an için görebilseydim keşke. Nihayet göz göze geldiğimizde bakışlarında sadece öfke ve kızgınlık vardı.

Dizlerimi birbirine bastırdım. Kaidan Rowe'un karşısında çırılçıplak yatmak ve onun bunu hiç umursamıyor gibi görünmesi beni şaşkına çevirmişti. Kaidan yatağın ucunda dikilip kemerini açınca şortu kalçalarına kadar indi. Fermuarını açarken zorlukla yutkundum.

Bu gerçek olamaz. Kaidan'a ayak uydurarak hiç ilgilenmiyormuş gibi yaptım, şortu yere düşerken gözlerimi göğsünden ayırmadım. *Sakin bakma, Anna,* dedim içimden.

Kaidan Rowe çırılçıplaktı, tüm ihtişamıyla karşımdaydı ve ben hiç etkilenmemiş gibi yapmak zorundaydım. Haya-tımda hiç görmediğim bir şeymiş gibi ağzım bir karış açık bakarken yakalanamazdım. Gerçi hiç görmemiştim ve şimdi görmek de istemiyordum. Bu şekilde olmazdı.

Yapmayacak, dedim içimden. *Yapmaz. Böyle yapmaz. Seni seviyor.*

Kaidan ile asla içine düşmeyeceğimize yemin ettiğimiz pozisyon tam da buydu işte. Çıplak. Birlikte. Onları buraya babasının yolladığına dair en ufak bir şüphem yoktu. Babasının iradesine karşı koymak, Kaidan'ın ölümü demekti. Onu kurtarmak için sonuna kadar gitmeye hazır mıydım? Sonucunda iblislerden kurtulmamıza yardımcı olacak tek

silahlı, Erdem Kılıcı'nı kullanma yetkimi kaybedecek olsam da yapacak mıydım bunu? Ya Kaidan ya tüm dünya. Nasıl bir seçimle karşı karşıyaydım?

Lütfen, lütfen, lütfen, diye yalvardım. *Bizi bu durumdan kurtar.*

Kaidan bana doğru yaklaştı. Fısıldayan yine iğrenç iğrenç hırıldayınca yüzümü buruşturdum. Panik ve hüsrarla çenem açıldı.

“Sen burada olmak zorunda mısın?” diye sordum ona. “Dikkatimizi dağıtıyorsun.”

“*Kapa çeneni,*” dedi bana. “*Sanki ben de burada olma-ya bayılıyorum da.*”

“*Git o zaman,*” dedi Kaidan. “İşimiz bitti sayılır. Bence 108 numaralı oda sana daha ilginç gelecek.”

Bu cümlesi iblisin dikkatini çekmişti. İçeri girdiklerinden beri ilk kez umutlandım. İblis önce donakaldı, sonra zıplamaya başladı.

“*Söylemez misiniz?*” diye sordu.

“Neyi söylemez miyiz?” dedi Kaidan bıkkınlıkla. “Ne halt etmeye geldiysen, ettin zaten –kızı bulup kirlettiğimi gördün. İşin bitti. Sen tepemizde dikilmezsen ben de işimi daha çabuk bitirebilirim.”

Fısıldayan ruh birkaç saniye düşündü, sonra bir hışımla dönüp duvardan geçerek ortadan kayboldu.

Nefes almaya korkuyordum. Bir dakika boyunca boş duvara sessizce baktık, sonra Kaidan yatakta yanıma yığıldı, yüzünü yastığa bastırıp bağırdı. Ben de örtünün altına girip

Kaidan'ın heykeltıraş elinden çıkmış kadar pürüzsüz, çıplak poposuna yastıkla vurdum.

Kalbim çok hızlı atıyordu, beynimden geçen düşünceler şifresini çözemeyeceğim kadar bulanıktı. Kaidan kolunu uzatıp bana sokularak yüzünü kucağımdaki örtüye gömdüğünde ona dokunmaya korktum.

“Daha önce dururdum, Anna.” Boğuk bir fısıltı şeklinde çıkan sesi gözlerimi yaşarttı. “Yemin ederim. İraden dışındaseniyle beraber olmaktansa ölürüm daha iyi. Lütfen bana inandığını söyle.”

“Sana inanıyorum.” İnanıyordum da ama yine de benitir tir titreten korkunç bir andı. Bize bunları yaşattıkları için Düklere çok öfkeliydim. Ya fısıldayan ruhu gitmeye ikna edemeseydik? Olaylar zıvanadan çıkmıştı. Bir yerde patlak verecekti. Hem de yakında.

Yanaklarımdan akan yaşları sildim, parmaklarımı Kaidan'ın saçında gezdirdim, fısıldayan ruhun her an geri dönebileceğini çok iyi biliyordum. Bu şekilde birbirimize dokunmaya devam edemezdik.

“Örtünün altına girsene,” dedim. “Geri dönerse diye bir süre burada uzanmalıyız.”

Kaidan kafasını kaldırıp bana baktı, ruhun gözü önünde ustaca sakladığı tüm duygularını sergiledi. Yüz ifadesi içimdeki her şeyi canlandırdı.

“Gel bakalım,” diye fısıldadım, yanağını okşayarak; o da beni yorgun, ufak bir tebessümle ödüllendirdi.

Kaidan doğruldu, yastığı kucağına alıp örtünün altına

girdi. Yan yana uzandık. Sessizdik. İkimizin de göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Kaidan birdenbire bir şey hatırlayıp ürperdi. Kalkıp kolumu tuttu ve elini çürüklerin üstünde gezdirmeye başladı.

“Anna...” *İşte başlıyoruz.* “Ne. Halt. Oldu. Sana? Kim yaptı?”

Güçlkle yutkundum. “Bak Kai. Artık iyiyim, tamam mı?”

“*Kim?*”

Nefesi hızlandı. Fırtına yaklaşıyordu.

“Thamuz’un oğulları.”

Kaidan’ın ağzı gevşedi. “Ne yaptılar? Yemin ederim...”

“Hiçbir şey. Beni kaçırmaya çalıştılar ama karşı koydum. Ve... Kope geldi.”

“Kope mu?”

“Hı hı.” Kaidan bu hikâyeden hoşlanmayacaktı. Kendimi hazırladım ve ona her şeyi anlattım. Şalterleri attıracaktı.

“Beni aramalıydın,” dedi.

“Sen L.A.’desin zannettim. Fazla zaman yoktu ve seni meraklandırmak istemedim. Sonrasında sana her şeyi anlatacaktım.”

Kaidan yüzünü ovuşturdu. “Yapamam... Ben... Anna, bir daha asla başka bir Nefe bulaşmayacağına yemin et. Kope geldiği için çok şanslısın! Tanrım, ne yaptım ben? Şu haline bak!”

Saçımı yana itip omzumla sırtımın halini görünce bir küfür savurdu.

“Yaralandığından haberim yoktu,” diye fısıldadı. “Ben de çok hoyrattım...”

“İyiyim. Gerçekten. Öyle davranmak zorundaydın. Daha ikna ediciydi.”

“Onları öldüreceğim.”

“Şşş.” Kaidan’ı tekrar yanıma çekip yatırdım ve öfkесinin dinmesini bekledim.

On dakika sonra, “Artık kalkabiliriz herhalde, değil mi? Bence işimizi halletmek için yeterli bir süre,” dedim.

Sözlerimle karanlık düşüncelerinden sıyrılıp kıkırdadı. “Ah, tatlım, umarım gerçeğı bu kadar kısa sürmez.”

Esprî yaptığını duymak içime su serpti. Doğruduk. Ben tam acaba ruh geri döner mi sence diye sormak üzereyken Kaidan dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni gerçekten öptü. Omuzlarını tuttum, çıplak göğüslerimizin temasını hissedince nefesim kesildi ve tutkuyla birbirimize yaklaştık. Kendimi zar zor geri çektim.

“Of Tanrım!” dedi. “Kıyafetler. *Hemen.*”

“Önce sen,” dedim.

“Kafanı çevir,” diye karşılık verdi Kaidan. “Gözlerin bayram etsin istemiyorsan tabii.”

Başımı arkaya çevirdim, hem utandığımdan hem de Kaidan merakıma yenilip baktığını görürse saldırıya geçebilir, ben de saldırmamasına izin verebilirim diye.

Kaidan’ın küfrettiğini duyunca başımı aniden döndürdüm ve onu orada üstsüz, on dakika önce yanımdan ayrılan ruha bakarken gördüm.

“Evet, işim bitti gördüğün üzere,” dedi Kaidan ruha, ters ters.

Fısıldayan ruh bana doğru döndü ve göğüslerim battaniyenin altında olsa da battaniyeyi daha da yukarı çekmek istedim. Kılımı kıpırdatmaya cesaretim yoktu.

Fısıldayan ruh telepatik olarak Kaidan’a bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Kai alaycı bir tonla, “Aynen öyle yap,” cevabını verdi.

Ruh uçup gidince Kaidan alçak sesle, “Pharzuph’a anlatmaya gitti,” dedi.

Yutkunup kafa salladım. Boğazım kurumuştı. Kai etrafa saçılan giysilerimi yerden topladı ve bana doğru atıp banyoda gözden kayboldu.

Giyindiğim sırada kafamda aynı soru dönüyordu: Kaidan mı, tüm dünya mı? Bugün bu seçimden muaf kalmıştım ama eninde sonunda bu noktaya gelmem işten değildi. Sonucunda Kaidan hayatını kaybedecek olsa da gerekeni yapabilir miydim? Gözyaşlarım tekrar akmak üzereydi ama onlarla savaşıp bastırdım, güçlü bir ifadeyle durup gözlerimi kapattım.

Lütfen! Tanrım! Beni o seçimle karşı karşıya bırakma.

ONUNCU BÖLÜM

ENDİŞELER GIRLA

Fısıldayan ruh artık gittiğinden odada bir süre daha kalmaya karar verdik. Yine de uzun uzun keyifle yayılamayacağımızın bilincindeydik.

Kaidan sırtüstü uzanıp hasretle kucağıma baktı, tam başını yaslayacağı şekilde kusursuz bir açıda duruyordu. Ben de tekrar parmaklarımı saçlarında dolaştırmak için yanıp tutuşuyordum ama risk almak istemiyordum. Onun yanımda olması bile gerçek dışıydı. Her an birilerinin onu benden koparıp götürmesini bekliyordum. Asla tamamen gevşemiyordum, hep gergindim ve her an bir karanlık ruh ya da dlışman Nefin gelmesini bekliyordum.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“L.A.’e dönmek zorundayım.” Sesi benim kederime de nyna tutuyordu.

“Ama senden ayrılmak istemiyorum.”

“Yorgunsundur.”

Elimi örtünün altına sokup parmaklarımızı kenetledim.

“Uçakta uyurum.”

Güçlü olmam lazımdı fakat iki Nefin beni ne kadar kolaylıkla alaşağı ettiğini deneyimledikten sonra yalnız kalma fikri, her zamankinden daha korkunçtu.

“Babamdan haber alamadım,” dedim. “Endişelenmeye başlıyorum. Daha önce de uzun zaman aramadığı olurdu ama olaylar bu kadar ciddiye hiç yapmazdı.”

Kaidan iç geçirdi, dik oturup suratıma baktı, elimi hiç bırakmadı.

“Sana bu konuda söyleyeceklerim var. Babanı yeryüzünden kovmaya çalışıyorlar.”

Mideme bir yumru oturdu.

“Babam dün sabah beni uçakla Atlanta’ya getirdi. Sen ve Belial’in şüpheli hainler olduğunuzu, Neflerin ve fısıldayan ruhların peşinize düştüklerini söyledi. Ben de o kahrolası iblisle beraber, senin saf olmadığını teyit etmeye gönderildim. Herhalde babanın peşine de birilerini takmış, başına ekşiyorlardır.”

Alnımı ovuşturdum, baş ağrısı yaklaşıyordu. Kaidan’ın dalıp gittiğini görünce bana özet geçtiğini hissettim.

“Sana başka ne dedi?” diye sordum, ciddi yüzünü inceleyerek.

Konuşmakta tereddüt etti.

“Anlat.”

“Babanla ilgili başka bir gelişme yok.”

Gözlerini kaçırıyordu. Yanına yaklaşıp onu yüzüme bakmaya zorladım.

“Aramızda sır olmasını istemiyorum.”

“Bu sır değil, Anna. Sadece canını sıkmaya değmeyecek bir şey.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup dik oturdum. Kaidan yüzümün ciddileştiğini gördü. Dayanamayacağım bir şey varsa o da habersiz bırakılmaktı ve Kaidan bunun farkındaydı.

Başını iki yana salladı, gözlerini bıkkınlıkla tavana dikti.

“Sadece babam, bugünkü buluşmamızın ardından sende saflıktan eser kalmamasını istedi diyelim.”

Kehanette, kalbi duru bir Neften bahsediyordu. Kaidan’ın babası onu, kehaneti gerçekleştiremememi garantilemek için buraya göndermişti. Dolayısıyla gerçek ortaya çıktığında, yani hâlâ duru olduğum ve Düklerle savaşım onları cehenneme gönderebileceğim anlaşıldığında Kaidan suçlanacaktı. Tıpkı Flynn’e yaptıkları gibi, onu da hiç çekinmeden öldüreceklerdi.

Nefes alamıyordum. Ayağa kalkmak zorundaydım. Yatağın önünde volta atmaya başladım.

“Anna!”

“Pharzuph benim kokumu alırsa seni öldürür, değil mi?”

“Sözleri tam olarak seni oracıkta gebertirim şeklindeydi,” dedi Kaidan duygusuzca.

Durup ellerimi masaya dayadım, başımı yana düşürdüm.

Kaidan arkamdan gelerek sıcacık elleriyle omuzlarımı tuttu.

“Fark etmez,” dedi tatlı tatlı. “Onu yakın bir zamanda görmeyeceksin, aşkım. Kehaneti gerçekleştirme zamanı gelene kadar görmezsin. O zaman da zaten bir önemi olmaz.”

Dönüp suratına baktım. “Peki, ama ya görürsem? Doğruca senin peşine düşer. Bu kez hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar, Kai.”

Kendimi görünmez bir ağın içinde hapsolmuş gibi hissediyordum. Kaidan’ın hayatı, kılıcı kullanabilme yeteneğine bağlıydı. Hoşumuza gitse de gitmese de hepimiz bir şekilde bu işin içindeydik.

“Çok olay oldu,” diye fısıldadım.

“Bana her şeyi anlat.”

Marek ve Caterina’nın gelişlerini anlattım, konuşmamızdan sonraki birkaç gün içinde başıma üşüşen fısıldayan ruhlardan bahsettim. En kötüsü de Marna’ydı –onu düşününce gözlerim yanıyordu.

Kaidan’ın olanlardan hiç haberi yoktu.

Kollarımı beline sarıp yüzümü göğsüne yasladım. Kaidan da kollarını vücuduma doladı.

“Sana bir şey daha söyleyeceğim,” diye fısıldadım.

Ellerimin ve yanağımın altındaki kasların gerildiğini hissettim. Kaidan’a daha sıkı sarıldım.

“Söyle.”

Telefonum çalınca şaşırdım. Telefonu almak için Kaidan’dan uzaklaştım.

“Marna,” diye fısıldadım. Ne zamanlama ama.

Kaidan ile birbirimize bakarak durduk. Gelişmiş işitme duyusunu kullanarak dinleyeceğini biliyordum.

“Selam,” dedim.

“Ah, Anna.” Marna ağlıyor gibiydi. “Hâlâ dönmedi. Telefonunu da açmıyor. Bir günü geçti. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Çok korkuyorum. Onun yanına gidiyorum.”

Kai bir adım yaklaştı, şaşkınlık ve endişeyle kaşlarını çattı.

Babamın müttefikimiz Zania tehlikedeyken ne yaptığını düşündüm. Zania’nın öz babası Dük Sonellion, alkolik olduğu için onu bırakmış ve Orta Doğu’da bir yerde köle gibi satılmak üzere terk etmişti. Fakat babam birilerini yollayıp onu kurtarmıştı. Elbette onun kurtuluşu sonradan, içimizden başka birinin ölümüne yol açmıştı...

“California’da Dük var mı?” diye sordum. “Blake’in babası?”

Kai başını iki yana sallarken Marna da aynı anda, “Hayır. Haberlerde çıktı. Dün gece ölmüş. Bütün servetini biricik oğluna bırakmış,” dedi.

Ürperdim. Blake’in babası, Dük Melchom büyük ihtimalle yeni görev alanı olan Çin’de ruh formunda dolanıp ele geçirilecek yeni bir beden arıyordu.

“Bütün Dükler kendi bölgelerine dönmeliydi,” dedi Kaidan. “Neler oluyor?”

“Kai mi o? Orada ne işi var?”

“Evet, Kai. Bir dakika.” Kai’ye döndüm. “Blake’i arayıp

cevap veriyor mu diye bir baksana? Galiba Ginger onun yanında.”

Kaidan iki kaşını birden kaldırdı. Anlamaya başlıyordu. Gerçi Ginger’ın neden oraya gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaidan, Blake’in numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı ve telesekretere geçti.

“Beni hemen ara,” dedi Kai makineye, sonra kapatıp başını neler oluyor gibisinden bana doğru salladı.

“Dinle,” dedim Marna’ya. “Seninle orada buluşuruz. Sanırım ikisini ayırmak için senden fazlasına ihtiyaç var.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

Tehlikeli olduğundan adım gibi emindim fakat artık hiçbir yer güvenli değildi zaten. Arkama yaslanıp Blake ve Ginger’ın ölüme gidişlerine seyirci kalamazdım. Fısıldayan ruhlar onları birlikte yakalayacaktı. Belki de çoktan yakalamışlardı.

“Eminim,” dedim. “Hemen çıkıyorum. Uçağım iner inmez seni ararım. Blake’in evine ikimiz birlikte gideriz.”

“Ben de gidiyorum,” dedi Kaidan.

Gülümsememi bastırıp Marna’ya, “Üçümüz diyelim,” dedim.

Telefonu kapattık. Uçak bileti almak için bilgisayarımı açtım. Kaidan ve ben ayrı arabalarda Roanoke Havaalanı’na gitmeye karar verdik. Birlikte görülmeyecektik. Ama ufacık bir havaalanıydı ve uçuş sayısı belliydi, o yüzden aynı uçağa binmek zorundaydık. Hatırladığım kadarıyla babam bir keresinde fısıldayan ruhların dünyaya yakın durdu-

ğunu söylemişti, o yüzden gökyüzünde Kai ile kendimi bir nebze daha güvende hissedecektim.

“Gin, Blake’in nişanlandığını öğrenince mi delirdi?” diye sordu Kaidan.

Eşyalarımı çantama tıkmayı kesip ona baktım.

“O habere üzülmüştü ama esas kafayı yemesinin sebebi bu değildi.”

“Eee, neydi peki?”

Göğsüme bir şey oturmuştu sanki. Bu andan bencilce kaçıyordum. Kaidan’ın çenesinin gerildiğini gördüm. En eski, en iyi arkadaşlarından birini kaybedeceğini öğrenince çok üzülecekti.

“İkizler bir... anlaşmazlık yaşadı.”

“Hangi konuda?”

Yutkundum. Kelimeler ağızımdan güçlkle çıktı. “Marna hamile.”

Kai kocaman açılmış gözlerle kalakaldı. Duyduklarına karşı çıkmak istercesine başını salladı. Sonra bakışları donuklaştı.

“Sezilerimle anladım,” dedim. “Bebek Jay’den.”

“Olamaz!” Kaidan yatakta oturma pozisyonuna geçti. Haberin şokuyla kaskatı kesilmiş vaziyette bir elini saçında gezdirdi. Şaşkın şaşkın sağa sola bakındı, sonra dirseklerini dizlerine yaslayıp yüzünü ellerine gömdü.

Bir an onu ilk kez ağlarken göreceğim zannettim ama Kaidan kafasını kaldırdığında gözleri kıpkırmızı fakat kuruydu. Bu haberi herkese verdiğim için kendimi berbat his-

sediyordum. Bir bakıma hepsi benim yüzümdendi. İkizleri o gece Jay'ın yanına gece kulübüne götürmeseydim...

“Gel buraya,” dedi Kaidan, elini uzatıp.

Elini tutup beni kucağına çekmesine izin verdim. Boyuna sarıldım.

“Senin suçun değil.”

Boğulacak gibiydim. “Ne düşündüğümü nereden anladın?”

“Yüzünde o üzgün, suçluluk dolu ifade var ama hiçbiri senin suçun değil. Bu tür şeyleri olabildiğince erken anlamak daha iyidir.”

Doğru, Jay hemen hazırlıklara başlayabilmişti, bu da iyi bir şeydi fakat diğer her yol trajediye çıkıyordu. Marna'nın gülüşünden mahrum bir dünya hayal edemiyordum. Birbirlerine âşıkken böyle çabucak birbirlerinden koparılmaları çok büyük bir haksızlıktı. Bebek de annesiz kalacaktı, tıpkı bizim gibi. İster istemez vicdan azabı çekiyordum.

Acaba Jay ile Patti, Virginia'da güvende mi diye merak ettim.

“Bir araya gelmeleri benim hatam. Bu kadar hızlı ilerleyeceklerini tahmin etmedim, zaten Marna'nın hamile kalabileceğini bilseydim...”

“Şşş, Anna. İkisi birbirinden zaten hoşlanıyordu, değil mi? Tatsız bir olay ama kaçınılmazı engelleyemezsin ki...”

Kaidan, Marna için ne kadar üzülse ne kadar endişelense de yine de rahatlatıcı ve güçlüydü. Bir sürü şey olup bit-

yordu ve her şey tehlikedeydi. Bir an evvel Santa Barbara'ya ulaşmalıydık.

“Gitsek iyi olur,” diye fısıldadım. Ona her şeyi uçakta anlatmaya söz verdim. Ondan sonra ikimizin de endişeleri ayyuka çıkacaktı.

Şeytandan kurtulmanın tek yolu şeytana uymaktır.

–Oscar Wilde, Dorian Gray’in Portresi

ON BİRİNCİ BÖLÜM

GINGER İLE BLAKE

Perişan haldeki Marna bizi Santa Barbara Havaalanı'nda karşıladı. Onu hiç bu kadar bakımsız görmemiştim. Saçını gevşek bir atkuyruğu yapmış, ayağına topuklu ayakkabı yerine babet giymişti.

Mümkün olan en koyu camlı arabayı kiralayıp Blake'in uçurumun kenarındaki malikânesine doğru sürdük. Kapalı kapıların dışında habercilerin minibüsünü görünce şaşır-mamalıydım, ne de olsa büyük bir ünlü dedikodusu dönüyordu. Blake'in trilyoner babası yeni ölmüş, muazzam ser- vetini şehrin ekstrem-sporlar yıldızı oğluna bırakmış, oğul da daha geçenlerde zengin bir ailenin göz kamaştırıcı kızıy- la nişanlanmıştı. Michelle'den bahsetmişken...

"Arabayı kenara çek!" diye fısıldadım.

Emniyet şeridi yok gibiydi ama Kaidan kenara sıkışma-

yı başardı ve durup izledik. Yarım kilometre ötedeydik, o yüzden manzarayı tam görebilmek için duyularımı genişletmem gerekti.

“Tam da ihtiyacımız olan şey,” diye mırıldandı Kaidan.

Haber arabasının önüne kırmızı bir spor araba park edilmişti ve çok hoş bir sarışın yolda yürüyordu.

“Vay anasını!” dedim, kızın aurasına odaklanınca –koyu, orman yeşili bir kıskançlık ve gri endişe karışımı çirkin bir renkti.

“Bu, o mu?” diye sordu Marna.

Başım la onayladım. Michelle dışarıda kalmıştı. Belli ki girişine izin yoktu. Bunun da bir tek anlamı olabilirdi. Ginger kesinlikle içerideydi ve Michelle’in aurasına hâkim olan kıskançlıktan anlaşıldığı üzere Michelle de bunun farkındaydı.

“Bizi azıcık yaklaştırabilir misin?” diye sordum. “Paparazzileri gitmeye ikna etmeye çalışacağım.”

Kai arabayı çalıştırıp Blake’in komşusunun otoparkında durdu. Çifte melek anne babamdan kalan ikna gücümü kullanmayı hiç doğru bulmuyordum ama bazen lazım oluyordu. Görüş açımı haber aracının sürücüsüne çevirdim ve içimden sessizce, “*Burada hiçbir şey olmuyor. Haber yok. Buradan ayrıl...*” diye tekrar ettim. Adam etrafına bakınmaya başladı. Bir dakika boyunca dürtüklemem sonunda nihayet motoru çalıştırıp gitti.

Üçümüz sırtttık. Şimdi sıra Michelle’deydi. Sözcükleri

ona tekrar ederken kız yavaş yavaş arabasına yürüdü, kapıyı tuttu ve şakaklarını ovuşturdu. Üzüntüyle inleyip ağlamaya başladı.

“İşe yaramıyor,” dedi Kai. “İçeri girmek zorundayız. Umarım kız şifreyi değiştirmemiştir.”

Giriş kapısına doğru yanaşınca Michelle arabaya doğru koştu.

Marna, “Sakın o pencereyi açmaya kalkma,” diye uyardı beni ama ben çoktan düğmeye basmıştım. Bu kalbi kırık kıza karşı kayıtsız kalamazdım.

“Seni tanıyorum,” dedi Michelle bana boğuk bir sesle. Bu bitkin haliyle bile nefes kesici görünmeyi başarıyordu.

“Selam Michelle,” dedim kibarca. “Dinle, Blake gerçekten çok zor günler geçiriyor... Kimseyi istemiyor...”

“Kızın tekini içeri aldı!”

Hay aksi!

“Biliyorum,” dedim. “O da eski bir dostu, benim gibi. Onu sakinleştirmeye çalışacağız, tamam mı? Sen eve gidip biraz dinlensene? Blake’e biraz zaman tanı da olayları sindirsin.”

Giriş kapıları arkaya doğru açılmaya başlayınca araba bir santim öne gitti.

“Olmaz!” diye çığlık attı Michelle. “Bir şeyler oluyor! Ben de içeri geliyorum!”

Arabana git, dedim içimden.

Arabasına koştu. Giriş kapısının uzun süre açık kalmayacağını fark etmesiyle tekrar döndü ama çok geçti. Ka-

panan kapıların dışında ağlaya ağlaya öylece kalakalmış, üstelik sinirden daha da köpürmüştü.

“Gözü döndü,” dedi Kaidan. Garaj yolunda hızlanıp kapının tam önüne park etti. Üçümüz dışarı fırladık ama kapı kilitliydi.

Kaidan yumruğuyla vurdu. Bekledik. Tekrar vurdu. “Açsana, geri zekâlı! Ne saçmalıyorsun!”

Sanki sonsuza dek sürmüş gibi geçen bir zamanın ardından kapı açılınca üçümüzün de ağzı açık kaldı. Blake’in üstünde düşük bel basketbol şortu, yüzünde de gördüğüm en sert ifade vardı. Ardından görüşü uzun garaj yoluna dönerek Michelle’in durduğu yere odaklanınca yeşil nişanı parladı.

“Kes şunu!” dedim. “Kızın kalbi kırılıyor, Blake.”

Tam arkasından hain bir kahkaha patladı ve Ginger, üstünde sadece kalçasının altına kadar inen bir tişörtle belirdi. Onun da nişanı fırıl fırıl dönüyordu. İki vahşi görünüyordu, kıskançlık ve aldatma tabiatlarına kapılmışlar, muhtemelen bu kadar uzun zamandır kendilerini tutmanın ardından isyan sarhoşluğu içindeydiler.

Ginger dirseğini Blake’in omzuna yaslayıp dağınık saçlarını kabarttı. Blake bir kolunu kızın beline attı.

Marna bir adım öne çıktı. “Gitme vakti, Gin.”

Ginger kolunu Blake’in boynundan ayırmadan ikizine dimdik baktı. “Konuşana bak. Bu cümle sende işe yaramamıştı hatırladığım kadarıyla. Ben olduğum yerde gayet iyiyim, teşekkürler.”

“Başlarım şimdi,” diye mırıldandı Kaidan, ikisini de itip içeri girerek. Marna ile ben de peşinden gidip fayanslı lekesiz zemine adım attık. Kai kapıyı çarpıp onlara döndü. “Herhangi bir fısıldayan ruh sizi birlikte gördü mü?”

“Tabii ki hayır,” dedi Blake ukala ukala.

Marna ve ben rahat bir nefes aldık.

“Çok ballısiniz!” dedi Kai.

“Ağır ol, dostum.” Blake kolunu Ginger’dan çekip Kai’ye doğru bir adım attı. “Ne yani, bir tek sen mi kız arkadaşınla beraber olabilirsin?”

“Biz birlikteyken Dükler zirvedeydi. Sizinkisi delilik!”

“Durun millet,” diyerek yaklaştım. Ama ikisi de gereğinden fazla öfkelenmişti.

“Sana ne ki?” diye sordu Ginger, Kai’ye tükürür gibi.

“Çünkü şu kadar kaldı, Gin,” dedi Kaidan. “Kehaneti gerçekleştirmemize şu kadar kaldı ama siz ecelinize susamış gibi davranıyorsunuz!”

Hemen yanımdaki Marna elini ağzına götürdü, yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Sanki çok umurunda!” diye haykırdı Ginger. “Sen sadece kendi götünü düşünürsün. O kıymetli Anna’cığınla beraber olabilmek için herkes fedakârlık yapsın istersin. Ben artık oturup beklemeyeceğim. Bu lanet olası hayattan, fırsatım varken istediğimi alacağım!”

Ginger ile Kaidan’ın arasında birkaç santim vardı. İkisi de avaz avaz bağıırıyordu.

“Bu mesele hepimizi ilgilendiriyor, sadece Anna ile beni değil!”

“Tabii tabii!”

Kaidan onu ufacık omuzlarından tuttu. Ona dokunmasıyla ikisi birden yumuşadı. “Ölmeni istemiyorum, Gin.”

Ginger’ın gözleri doldu. “Artık yaşamam için bir sebep kalmadı, anlamıyor musun? Marna *gidecek*. Kardeşim ölüyor! Blake de o karıyla evlenmiş olacak. Ben de ölsem daha iyi.”

Dizlerinin bağı çözülen Ginger hıçkırıklara boğulurken Kaidan ona sarıldı.

Marna da ağlamaya başlayınca elini tuttum.

Kaidan, Ginger’ı kaldırıp bir abi gibi saçlarını okşayınca çocuklukları birlikte geçen insanlar arasındaki o anlayış ve şefkati gördüm.

Marna onlara yanaşınca Kaidan kolunu uzatıp ona da sarıldı. Blake ve ben göz göze gelip kafa salladıktan sonra üçü rahatça konuşabilsin diye yan odaya geçtik. Deri koltuğa oturduk. Blake arkasına yaslanarak yumruklarını gözlerine bastırdı.

“Kahretsın!” diye fısıldadı. “Her şey berbat oldu!”

Mahvoldu demek durumu anlatmak için yetersiz kalırdı. Söyleyecek söz bulamıyordum. Kai ile ikizler geri dönünce beşimiz orada sessizce oturduk. Birlikte olduğumuz her an biraz daha tehlike getiriyordu. Hepimiz farkındaydık, yine de ayrılmak çok zordu.

Kaidan’ın telefonu çalınca hepimiz donup kaldık. Bronz

yüzü bembeyaz oldu. Ekranı görebileceğimiz şekilde bize uzattı.

Pharzuph.

Dördümüz nefesimizi tutup Kaidan'ın cevaplamasını dinledik.

“Tahminimce kızın icabına baktın?” dedi Pharzuph o pürüzsüz İngiliz aksanıyla.

“Tabii ki, baba. Zaten bakire değilmiş.”

“İlginç!” Uzun, beklenti dolu bir sessizlik oldu. “Operasyona gözcülük etmesi için yolladığım ruh dünyaya bir daha dönmek üzere cehennemin derinliklerine geri gönderildi. Sebebini biliyor musun?”

Kaidan'ın gözleri bana kaydı. “Hayır, baba.”

“Çünkü orada senin görevini yerine getirdiğini görecektim. Onu gitmeye ikna etmişsiniz.”

Kaidan, “Daha neler!” dedi ayağa fırlayarak. “O iğrenç danganak dikkat dağıtıyordu. Başka bir ruh burnunu sokmadan da bir Nefi düdükleme zaten yeterince zor.”

“Fısıldayan ruh seni görevinden alıkoymamalı, oğlum.” Pharzuph'un sesindeki kuşku kanımın çekilmesine sebep oldu.

“Haklısın, baba. Ama iş bitirildi. Fısıldayan ruh da kendiliğinden gitti. Onu zorlayacak değildim herhalde.”

“Hımmmm.” Yine bir sessizlik oldu. Odadaki gerilim yükseldi. “Sanırım kızı bizzat kendim ziyaret edeceğim. El değmemiş kalması çok büyük bir risk teşkil eder.”

Tüylerim diken diken oldu.

Kai çenesini sıktı. “Ne yapman gerekiyorsa yap, baba ama kıymetli vaktini harcadığını görmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“Değer vermen çok hoş.” Pharzuph’un son sözü bu oldu ve telefonu kapattı.

Kaidan kudurmuş gibi bir ses çıkararak tekmelediği sehpayı büyük bir gürültüyle yere savurdu.

Hepimiz ayağa kalktık.

“Her şey yoluna girecek,” dedim. “Hepimiz çalışmaya dönmeliyiz, hepsi bu. Böyle giderse kehanet yakında gerçekleşecek. Hiç kimseyi kaybetme lüksümüz yok.”

“Peki ya sen?” diye sordu Marna. “Sen nereye gideceksin?”

Kaidan’a bakınca gözlerindeki acıyı hissettim. “Bilmiyorum.”

“Bence yalnız kalmamalısın,” dedi Kaidan.

“Eğer onları çalıştıgımıza ikna etmek istiyorsak, hepimiz yalnız olmak zorundayız,” dedi Blake.

Haklıydı. Kaidan ve ben birlikte kalamazdık, özellikle de Blake ve Ginger’ı tam da bunu yapmaktan alıkoymak için bunca yol tepmişken.

Kaidan başını iki yana salladı. “Babam onu aramaya çıkmışken Anna çalışıyormuş gibi yapamaz. Saklanmak zorunda.”

“Belki de...” Ağzı bir karış açık kalan Marna lafını bitiremedi çünkü hayatımda gördüğüm en geniş kanatlı, karanlık şey pencereden içeri girip tepemize dikilmişti.

Grubumuz içgüdüsel olarak irkildi. Nefes almak için mücadele ettim, korkmamış görünmeye çalıştım. Yakalanmıştık. Fikirler ve bahaneler beynimden dökülmeye başladı, hiçbirisi elle tutulur değildi.

Devasa ruh aşağı indi, boynuzlu başı grubun üstünde havada durdu, sonra beni görüp yaklaştı. Bu iblisin suratı koç suratına benziyordu, kalın boynuzları aşağı dönüktü. Yaklaştıkça kendimi daha da garip hissettim. Korkunun her yanımı sarmasını bekledim ama göğsüme tanıdık bir sıcaklık, güvenlik hissi yayıldı.

“Benim, bebeğim,” dedi ruh.

Ses zihnimde farklıydı –homurtulu değil, derindi.

“Baba?” dedim çatlayan sesimle.

Yakınıma geldi. Neden aramadığını şimdi anlamıştım. Vücudundan kurtulmuştu. Ruh formundayken göğüsleri ve kolları çıplaktı, belinden dizlerine kadarki bölümüne garip bir kumaş parçası sarılmıştı. Vücudu insanımsıydı, yine de değildi. Fırıl fırıl ve pusluydu. Öyle zarıftı ki. O iri yarı, korkunç görünüşlü adamı bir daha hiç göremeyeceğimi düşününce kötü oldum. Şaşkınlığımı ve üzüntümü bir kenara bırakıp başımı ona doğru kaldırdım.

“Tanrı’ya şükür sensin,” dedim. *“Çok olay oluyor. Pharzuph peşimde ve ben ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum.”*

“Ben de o yüzden geldim zaten.” Sesi o karanlık fısıldayan ruhlarınkine hiç benzemiyordu. Yatıştırıcı bir gümbürtü gibiydi. *“Fazla zamanınız yok.”*

WENDY HIGGINS

Başını Kaidan’a çevirdi çünkü Kai yanımda duruyordu. Diğerleri ise diken üstünde onu seyrediyordu.

“Ne öneriyorsunuz?” diye sordu Kaidan.

“Tek güvenli seçeneğiniz var,” diye cevapladı babam.
“Evlenin.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

RÜYA İÇİNDE RÜYA

Babamın sözleri beynimde parendeler atarak dönerken odaya bir sessizlik çöktü. Rüyalarla birlikte gelen o mesafeli hissi duyuyordum –ilk olarak babamın bedeninin sonsuza dek yok olduğunu anlamak, ardından az önce dile getirdiği inanılmaz sözcükler– uzun zaman önce gömdüğüm bir rüyayı telaffuz etmişti...

“Yapamayız.” Başımı iki yana salladım. İmkânsızdı. Eğer ortada açık bir delik bile olsaydı, şu ana dek akıl ederdik. Babam, bir büyük meseleyi göz ardı ediyordu. “Bakire kalmam gerek. Kılıç...”

“Hayır. Kalbin duru kalmalı, Anna,” dedi babam. “Kendini aşka adamaktan daha duru ne olabilir ki?”

“Ama...” Kaidan’a doğru baktım.

Kaidan korku dolu bir ifadeyle geri adım atarken içim buruldu.

“Hayır!” dedi alçak sesle. “İşe yaramaz!”

Kaidan’a uzanmak istedim fakat o iyice arkaya kaçtı. Sura-
tındaki, o çok iyi bildiğim, duyguları gizleme maskesi sertleşti.

“Kusura bakmayın Dük Belial,” dedi babama. “Ben evle-
nemem.”

Hiçbir şey demedim ama Kai’nin attığı tokatla kalbim
bir milyon parçaya ayrıldı.

“Saçmalama, Kai!” dedi Ginger. “Buna vakit yok. Eğer
ikinizi de kurtaracaksa yapman lazım!”

“Dük Astaroth evlilik bağıını görebilir,” dedi Kaidan,
hüsranı uğramış gibi.

“Aranızdaki aşk bağıını zaten görecektir ona bakarsan. Bu
da en az o kadar kötü,” diye karşı çıktı Ginger. İkizlerin ba-
bası, ilişki bağlarını görebilen tek Dük’tü. Her ne pahasına
olursa olsun ondan kaçmamız lazımdı.

Kai parmaklarını saçlarının arasında gezdirip başka ta-
rafa döndü. Adaleleri gerilmişti. Her an koşmaya hazır gö-
rünüyordu.

Anlaşılan koca olmak, Kaidan’ın zihninde hiçbir zaman
en ön sırada yer almamıştı ama yine de tepkisi her yanıma
asit banyosu gibi yakıyordu. Beni seviyorsa neden bu adımı
atmıyordu? Evet, daha çok gençtik ama normal değildik.
Evet, koşullar tehlikeliydi ama romantik yanıma, tehlike olsa
da olmasa da her şeyi istemesini istiyordu.

“Dostum, hadi ama...” diye başladı Blake.

“Baskı yapmayın,” dedim. “Yapmak istemiyorsa mec-
bur olmamalı.”

“Anna...” Kaidan başını öne eğdi, sırtı bize dönük durdu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Özellikle bir oda dolusu insan olanlara şahitken.

“Sorun değil,” dedim. “Kötü bir fikirdi.”

Babam tepemizde sus pus halde konuşmamızı dinledi.

“Kötü bir fikir değil,” dedi Marna bana, ardından Kaidan’a baktı. “Gerçekten Kai, neden yapmıyorsun?”

“Marna...” diye başladım ama Marna başını iki yana sallayıp lafımı kesti.

“Saçmalamayın! Sorun nedir?”

Kaidan tekrar bize döndüğünde gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. “Benim gibi bir herifle hayatını birleştirip süttten çıkmış ak kaşık kalmayı bekleyemez. *İşe yaramaz!*”

Nefesimi tuttum, donakalmıştım.

“Seni seviyor,” diye fısıldadı Marna. “Sen de onu seviyorsun. Ruhunu kirletmeyeceksin, bebeğim.”

Kaidan başını çevirdi. “Geçmişim hesaba katılmalı.”

“Senin geçmişin eskide kaldı,” dedim sakın sakın. “Ayrıca... üstüme filan yapışacak değil. Bu işler öyle olmuyor, biliyorsun ki.”

Kaidan bakışlarını duvara diktiğinde çenesi seğiriyordu.

Babamın ağırlıksız biçimi Kaidan’ın üstünde alçalıp etrafında dönerken ben de öne doğru hareket ettim. Kai dönüp kulak kesildi. Babam ne diyordu? Kaidan biraz daha dinleyip başını sağa sola salladı. Sanki saatlerdir sohbet ediyorlardı. Kaidan belli belirsiz bir onaylama hareketi yaptı. Sessiz konuşmalarını durdurmak istedim. Babamın

onu tehdit etmediği ne malumdu. Daha önce Kai'nin ben-
den uzak durmasını istediğinde yapmıştı. Bir zamanlar var-
gücüyle bizi ayrı tutmaya çalışan babam, şimdi evlenmemi-
zi mi istiyordu?

“Biraz yalnız kalmam lazım,” dedi Kaidan. Arkasına
bile bakmadan odadan çıktı. Özel işitme duyumla onu tera-
sa kadar takip ettim.

Diğer üç Nefe baktım. Blake kaşlarını kaldırdı.

Babama dönüp telepatiyle konuştum.

“Umarım onu tehdit etmemişsindir.”

*“Onunla mantıklı konuşmaya ve içini rahatlatmaya ça-
lıştım.”*

*“Ama... madem başından beri böyle bir olasılık vardı,
neden bana söylemedin?”*

*“Kendi başınıza akıl edersiniz diye düşündüm. Sen ve
Alocer'in oğlu arasında böyle olmasını umuyordum.”*

Bir dakika. Babam arkadaşım Kope'la mı evlenmemi is-
temişti? İyh! Gıcık olarak arkamı döndüm. Babamın devasa
ruh biçimi önüme çıktı.

*“Pharzup'un oğlunun çekinceleri olacağını biliyor-
dum. Ben geri adım atmaya ve ikinize zaman tanımaya ça-
lıştım ama şimdi buna vakit yok. Eğer seni seviyorsa senin-
le evlenmesi gerektiğini söyledim ona.”*

“Ooo, hiç baskı kurmamışsın, baba,” dedim dışımdan.

*“Bazen insanlar doğru hareketi yapmak için baskı al-
tında kalmaya ihtiyaç duyar,”* dedi babam pişmanlık duy-
mayarak.

“Kai ile konuşmam lazım.” Babamdan ve diğerlerinden uzaklaştım. İki kere yanlış tarafa saptım çünkü Blake’in evi çok büyüktü, sonunda arka kapıya ulaştığımda Kaidan içeri giriyordu. Beni duymuş olmalıydı. Uzanıp elimi tuttuğunda rahatladım. Beni halı kaplı merdivenlerden indirip karanlık bir mahzene soktu.

“Burası en sevdiğim oda,” dedi sessizce.

Görüş duyumu ayarlayınca ufak bir sinema odası olduğunu gördüm. Dört sıra koltuğu vardı. Duvarlar eski filmle-
rin afişleriyle ve uzun zaman önce yaşamış, sıskalığın seksi sayılmadığı dönemki yıldızların posterleriyle kaplıydı.

Oda çok atmosferik ve sıcaktı. En arka sıraya oturduk, ellerimizi hiç bırakmadık.

“Bak,” diye başladım. “Babam sana ne dedi bilmiyorum ama üstünde baskı kurmasına izin verme. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben Pharzuph’tan saklanmanın bir yolunu bulurum.”

Kaidan boyun eğmiş gibiydi. “Ondan sonsuza dek saklanamazsın.”

“Evet ama ben bir tek bu sebeple evlenmek istemiyorum.”

Kaidan bakışlarını ellerimize indirince siyah saçlarından birkaç tutam gözlerini örttü.

Ümidim kırılmış gibi davranmamaya çalışıyordum fakat kolay değildi. Evlilikten bir iş teklifi ya da bir araç gibi bahsetmek... çok canımı sıkıyordu. Evet, bizi bir nebze güvende tutardı ama ikimiz de yüreğimizi koymak zorundaydık, yoksa yalancılık olurdu, sevgiden doğan bir birliktelik değil.

Yerimden kalkmaya yeltendim. “Babama hayır diyeceğim.”

Kaidan gözlerini yumup ellerimi daha sıkı tuttu. “Evlenmek istemiyor musun?”

Tekrar yerime oturdum. “Tabii ki istiyorum ama sen de istemelisin. Evleneceksek doğru sebeplerden ötürü evlenmeliyiz.”

“Senin için... Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım.”

Sözleri çok tatlıydı ama anlamıyordu. Hayal kırıklığından gözlerim yaşardı. Kaidan konuşmaya devam etti.

“Thamuz’un oğullarının neler yapabileceğini düşündükçe...”

“Yanlış sebep,” diye fısıldadım. “Bunu yapamayız.” Ellerimi çekmeye çalıştıysam da Kaidan izin vermedi.

“Anna...”

“Bırak beni, Kai.” Karşısında salya sümük ağlamak istemiyordum.

“Hayır, lütfen. Ben bu konuda iyi değilim, aşkım. Böyle olaylarda yani.”

Gözlerimi kapatıp başımı yüksek koltuğun arkasına yasladım.

“Biliyorum, senin hep istediğin bir şey bu,” dedi Kaidan.

Başımı iki yana salladım. “Uzun zaman önceydi bu. Normal olduğumu zannederken. Ben de böyle olmasını hiç istemedim.”

Kaidan çok gergindi. Keşke aklından geçenleri okuyabilseydim. Bu aptal durumdan nefret ediyordum. Baskıdan. Aceleden. Bilinmeyenden.

“Ben de babana bunu söylemeye çalıştım,” dedi Kaidan. “Şık bir tören düzenlemeye ya da terzi elinden çıkma bir elbise diktirmeye vaktimiz yok...”

“Oha! Dur bakalım.” Bir elimi kaldırdım. “Benim o peri masalı ayrıntılarına ihtiyacım yok. Benim için önemli olan evlilik, düğün değil. Kalplerimiz temiz olduğu sürece istersek pijamalarımızla olalım, hiç takmam.”

Kaidan’ın üstünden müthiş bir yük kalkmıştı. Yumuşayan bakışlarını bana çevirdi. “Ama... Ben sana onların hepsini vermek istiyordum.”

Gözlerimin arkasında sevgi kıvılcımları çaktı. İçimde çalkalanan duyguları denetlemeye çalıştım –ama en çok havalanıp uçan umuttu.

Ben her zaman evliliği çok özel görmüşümdür –bir meydan okuma ve sevgi ortaklığı. Babamın teklifiyse, gizli bir nikâhtı. Küçük grubumuz ve Yaratıcı’nın Kendisi dışında kimse tarafından bilinmeyecek bir bağ.

Tüm bunların olma ihtimali gerçeğe dönüşürken ruhum sevinçle kanatlandı.

“Kai, lütfen, bana şu anda ne düşündüğünü söyle. Fazla vaktimiz yok ve karar vermeliyiz.” Benim istediğimi biliyordu, dolayısıyla artık top ondaydı.

Kaidan dondu. “Ben...” Merakla yüzümü incelerken koltuğundan kayıp diz çöktü. “Tatlı, sevgili Anna’m. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Tabii eğer sen de istiyorsan. İstiyor musun? Yani tamam mı? Benimle evlenir misin?”

Sakin ol kalbim. Kaidan'ın evlenme teklifi o kadar hayranlık uyandırıcı derecede beceriksizceydi ki kahkahalarla gülüp sandalyemden aşağı kaydım ve ben de dizlerimin üstüne çöküp onun suratına baktım. Yüzünü ellerimin arasına alıp tam da duymaya ihtiyacım olan sözleri söylediği için onu öptüm. Bir kere, iki kere, üç kere öpüştük ve ayrıldık.

“Birisinin cevap vermesi hep bu kadar uzun mu sürer? Sinirlerim çok gerildi.”

Gözlerinin içine baktım. “Evet, Kai. Seninle evlenirim.”

Tekrar öpüşürken kapının dışından gelen tezahüratla gü-lüştük.

“Mahremiyet buraya kadarmış,” diyerek sırttı Kaidan.

Samimi mutluluğu benim için sözleşmeyi mühürlemişti. Onunla evlenme fikrine ısınıyordum. Tamam, fazlasıyla yapnıp tutuşuyordum. Kaidan Rowe benim için diz çökmüştü. Bu benim arzumdu –karşılıklı sevgimiz ve bağlılığımız.

Marna hoplaya zıplaya odaya girince ayağa kalktık, sı-ska kollarını boynumuza doladı.

“Şahane!” dedi.

Blake ve Ginger da arkasından geldi. Blake, Kaidan'ın avucuna bir şaplak attı ve sarılıp birbirlerinin sırtlarına vurdular.

“Dostum ya,” dedi Blake, “neredeyse içine ediyordun. Seni daha akıllı sanmıştım.”

Kaidan onu dürtükleyip, “Kes sesini!” dedi ama sırtıma-ya devam ettiler.

Tek gülmeyen Ginger'dı. Hayatındaki her şey darmada-ğın olurken kutlama yaptığım için suçluluk duydum. Tedir-

gin bir halde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İşe dönme vaktiydi.

“Babam nerede?” diye sordum.

“Etrafı kolaçan ediyor,” dedi. “Dönecek.”

Tam da bu laf üstüne babam tavandan içeri dalarak yüreğimi ağzıma getirdi.

“*Her yer temiz,*” dedi, telepatiyle hepimizle konuşarak. “*Melchom’un oğluyla bütün ayrıntıları hallettik.*” Hepimiz Blake’e bakınca Blake bize göz kırptı. “*Bu akşam uzak bir yere gitmek zorundasınız. Ardından daha fazla şüphe çekmemek için yarın hepiniz kendi evlerinize döneceksiniz.*”

Sadece bir gececek mi? Madem öyle, hakkını vermeliydik.

Gergin bir umutla içim dışıma çıktı.

“*Her şey hazırlandı. Ben artık gitmeliyim.*”

“Çok teşekkürler,” diye fısıldadım babama.

Babam yaklaşıp kanatlarını bana sardı ve sanki başımı öpecekmiş gibi kafasını öne eğdi. Fiziksel olarak onu hissedemesem de ruhum bütün oldu.

Elimi kaldırıp *Seni seviyorum* işareti yaptığımda babamın korkutucu yüzü tebessüm etti. Uçup uzaklaşırken gözlerini benden ayırmadı.

“Pekâlâ,” dedi Blake, daire olmamızı işaret ederek. “Benim halletmem gereken bazı işler var. Üç saat sonra bu bölgedeki havaalanında buluşalım.”

Sinirlerim yine havaya zıpladı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Gökyüzünde evleneceksiniz,” dedi Blake. “Benden.”

“Yani...” diye başladım.

“Bizi uçuracaksın?” diye bitirdi Marna şüpheyle.

“Pilot sertifikası var,” diye böbürlendi Ginger.

“Doğru.” Blake’in yüzünde güller açıyordu. “Son birkaç aydır küçük bir özel jet almakla meşguldüm ve şu anda birisi emrime amade bekliyor. Çok da güzel!”

“İyiymiş,” dedi Kaidan.

Uzun bir sessizlik oldu. Hepimiz öylece dikilmiş, şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk.

“Evet o zaman.” Blake ellerini çırpıp topukları üstünde sallandı. Eğleniyor gibi bir hali vardı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi? Bizim küçük Anna bu akşam mercimeği fırına veriyor.”

Ah, olamaz! Yüzüm alevler içinde yanıyordu. Kaidan’a bakamıyordum. İkiizler ile Blake’in kahkahalarından kaçıp yerin dibine girmek istiyordum.

“Sizden nefret ediyorum,” dedim.

“Hayır, beni seviyorsun.” Blake bana el ense çekmeye çalıştı ama kurtuldum ve utancıma rağmen onu geri itip kahkaha attım.

“Çek ellerini, lan.” Kaidan elini belime sardı. “Bana sahip olamadığın için kıskanıyorsun.”

“Doğru, lan.” Blake, Kaidan’ı yakalayıp boynunu öpüyormuş gibi yaptı. İkiisi boğuşurken Marna elimden tutup Ginger ile beni yanlarından uzaklaştırdı.

“Üç saatlik bekleyiş boyunca ayrılmalıyız, böylece bir arada görülmeyiz,” dedi.

Çocuklar kendine çekidüzen verdikten sonra peşimizden kapıya kadar geldiler. Hep birlikte yola çıkmaya hazırдық ki aklıma zavallı Michelle geldi.

“Çocuklar... Ya hâlâ dışarıdaysa ne yapacağız?” Manalı manalı Blake’e baktım.

Blake ile Kaidan aynı anda, “Gitti,” dediler. Demek dinliyorlardı. Blake suçlu hissediyormuş gibi görünecek kadar iyi niyetliydi, Ginger ise tırnaklarını inceliyordu.

Kapıyı açtım, parlak sıcak güneş beni karşıladı. Blake, Kaidan ile beni garaja kadar geçirip vişneçürüğü rengi bir Mini Cooper’ın anahtarlarını elimize verdi. Ağzımdan ister istemez ufak bir, “Ayy!” çıktı.

“Evet, çok şirin,” dedi. “Öyle aklıma esti diye aldım ama çok kız işi. Şeye verecektim...”

Michelle’i kastettiğini anlamamızla Blake donup kaldı. İkizlere bakarken Ginger arabanın kapısını hızla çekip açtı. Blake başını iki yana salladı. Muhtemelen ağzından kaçırıldığı için kendine küfrediyordu.

Kaidan masmavi gökyüzüne dikkatle baktı. “Sağ ol dostum. Hadi gidelim.”

“Hı hı. Üç saat sonra görüşürüz.” Blake ön kapıya doğru yürürken Ginger’a göz kırptı. Ginger da ona hareket çekti ama öncesinde dudaklarında beliren minicik tebessüme engel olmadı.

İkizler binip gittiler. Artık sadece Kaidan ve ben kalmıştık. Göz göze bile gelemeden utana sıkıla orada durduk.

“Üç saat boyunca ne yapacaksın?” diye sordu.

“Belki alışveriş yaparım, ne de olsa yanımda hiçbir şey getirmedi. Bugün uçakla döneceğimi sanıyordum.”

Hayatlarımız terazinin ucunda sallanırken ve ikimizin arasında muazzam bir olay yaşanmak üzereyken havadan sudan konuşmak çok zordu.

Bana bir alışveriş merkezinin adını verdi, ben de telefonumun navigasyon sistemine kaydettim.

“Harika!” dedim.

Biraz daha utangaçlık.

“Eee, sonra görüşürüz o zaman?” dedi. Saç tutamlarının arasından gözlerinin mavisi parladı.

“Evet. Görüşürüz.”

“Tamam o zaman.” Kaidan hafifçe öksürüp geri geri yürümeye başladı, başını hafifçe yana sallayıp saçlarını arkaya attı. Güneş yüzünden gözlerini kırıştırması çok hoşuma gidiyordu.

Bu çocuğun her şeyini seviyordum. Ve onunla evlenecektim.

Aman Tanrım!

Kaidan Rowe ile evlenmek üzereydim.

Bir gün evlenirsem çok evli olmak istiyorum.

–Audrey Hepburn

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖKLERDE

Doğruca alışveriş merkezinin yolunu tutup soluğu dantelli gecelik reyonunda aldım. Bir satış görevlisi yaklaşıp yardıma ihtiyacım var mı diye sorduğunda yüzümde o hülyalı, aptal âşık gülüşünün olduğunun farkında bile değildim.

Rezillik!

“Hayır, teşekkürler,” deyip koşar adım uzaklaştım. Kai zaten fırfırlardan etkilenecek bir tip değildi.

Sinirlerim yay gibi gerilmiş, kafayı yememe ramak kalmıştı. Neyse ki sebebi Düklerin yarattığı mide bulandırıcı tedirginlik değildi. Zıp zıp zıplayan sinirlerim yüzünden serseme dönmüş, elden ayaktan kesilmiştim. Umut sarhoşuydum. Kai tesirindeydim. Tamam, çok banaldi ama ne yapayım?

Fısıldayan karanlık ruhlar ya da korkunç Nef çocukla-

ra karşı her an tetikteydin. Bu şahane planımızı bozmayı yeltenen biri ya da bir şey olursa, iblis yanım hemen ortaya çıkardı.

Seyahat için kişisel bakım ürünleri ve ertesi gün için yeni kıyafetler aldım. Ardından anlık bir hevesle kendime bir elbise seçtim. Süslü püslü, şatafatlı bir gelinliğe ihtiyacım olmayabilirdi ama mecbur değilsem, üzerimdeki bol kotla da evlenmek istemiyordum.

Sırtı açık, çapraz askılı beyaz elbise tiril tiril ipeksi kumaşıyla ayak bileğime kadar iniyordu. Yara ve morluklarımın çoğunun geçtiğini görünce sevindim. Kuaföre gidip saçıma çabucak şekil verdirdim. Alışveriş merkezinin tuvaletinde üstümü değiştirdim. Tam vaktinde havaalanındaydım. Titriyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu resmen.

İkizler beni girişte bekliyordu. Marna bir yandan çılgılık atıp bana kocaman sarılırken bir yandan da elbiseme övgüler yağdırdı.

“Keşke Jay de burada olabilseydi,” dedi.

İçim acıdı. “Bence de. Patti de öyle.”

“Ah, Patti.” Ginger gülümsedi, Marna ve ben durup ona dimdik baktık. “Ne? Çok tatlı biri. Bu çılgınlığı kaçırdığına üzülecek.”

“Evet,” diye fısıldadım. Veronica da öyle. Keşke hepsi burada olabilseydi ve keşke onları yakın zamanda görüp müjdeyi verebilseydim.

Ginger iç çekerek terminalde adımlarını hızlandırdı. Marna ile ben de onu takip ettik.

“Kai ile Blake uçakta,” diye açıkladı Marna, çıkış rampasında hızlı hızlı ilerlerken. Üniformalı bir adam bizi dışarı çıkardı. “Blake bütün güvenlik kontrollerini filan yapmış. Artık hazırlardır.”

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadım Mar-ma’ya, utancımдан tekrar titremeye başladım.

“Bilmez miyim!” diye haykırıp koluma girince ona sıkı sıkı tutundum.

Bir tek Marna kendisi içler acısı bir durumdayken benim için böyle sevinebilirdi.

Dışarısı uçak motorlarının uğultusuyla doluydu. Çok güzel beyaz bir jete doğru yönlendirildik. Beklediğimden de büyüktü. Blake’in uyduruk bir şeyle yetinmeyeceğini tahmin etmeliydim aslında.

Biz özel jetin dar merdivenlerinden çıkarken havaalanı görevlisi bize iyi uçuşlar diledi.

Kapı sallanarak açılıp arkamızdan sertçe kapanmadan önce son kez sağda solda sinsî ruhlar var mı diye etrafıma baktım. Gözlerimi kapayarak yapmak üzere olduğumuz eyleme dair bir kuşku duymayı bekledim ama yalnızca heyecanlı ve kendimden emindim. Kaidan’ın da aynı duyguları paylaştığını ümit etmek zorundaydım. Yüzünden anlardım zaten.

Gözlerimi açtığımda ne beklediğimden emin değildim fakat jetin içi, iki hafta önce Melchom’un özel adasına giderken bindiğimiz yattan çok daha şaşıaalıydı. O iğrenç gece yüzyıllar öncede kalmıştı sanki. Hayat devam etmiş, bizi son sürat ileri fırlatmıştı.

Koridorda dikilip yumuşak deri koltukları dalgın dalgın okşadım. İkizler önümden ilerlerken ben kendimi içerinin şıklığına kaptırmıştım. Uçak altı kişilikti, her iki yanda üç sıra krem rengi koltuk yer alıyordu. Uçağın arka yarısı, televizyonlu ve mini barlı bir dinlenme alanından oluşuyordu. Ginger cam kenarında bir koltuğa geçip gözlerini kapatırken zihnimde tek bir şey vardı.

Kaidan!

Arka kısımda yer alan bank şeklinde bir koltukta, bir elini ensesine koyup yayılmıştı. Beni şöyle bir süzünce kırmızı yıldızlı nişanı büyüdü. Ben de nefesimi tutarak koltukların kenarında durdum. Aramızda yalnızca birkaç koltuk vardı ama sanki olduğum yere çakılmıştım.

Kaidan korkmuş ya da şüpheli görünmüyordu, orası kesindi. Beni istiyor gibiydi. Nabzım deli gibi atmaya başladı.

Kaidan iki parmağını kaldırıp beni yanına davet etti. Onun tam karşısındaki koltuğa yerleşmiş olan Marna hafifçe öksürüp ayağa kalktı ve gülümseyerek yanımdan geçerek kardeşinin yanındaki koltuğa pat diye oturuverdi.

Dizlerim Kaidan'ın kılere değene kadar yaklaşıp ona yukarıdan şöyle bir baktım. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacaktı sanki.

“Selam,” diyebildim.

“Selam.” Kadife gibi sesi ve kopkoyu seksi bakışları nabzımın yavaşlamasını imkânsız kılıyordu. “Nefes kesicisin! Kendimi salaş hissettim.”

Üstünde aynı düşük bel şort, vücuduna oturan tişört ve sabahtan beri giydiği spor ayakkabıları vardı.

“Sen her halinle iyi görünüyorsun,” dedim.

Ginger arkamdan kusar gibi bir ses çıkarınca Marna onu susturdu. Kaidan kalçalarımın kavrayarak beni yanına çekip oturttu. Saçlarımı boynumdan yukarı kaldırdım; fazlasıyla ısınmışım ve ellerim titriyordu.

Kai elimi kaldırıp avucumu öptü ve bana sakın olmamı işaret etti.

Göz göze gelmek için kendimi zorladım ama o kadar ciddi görünüyordu ki tekrar önüme bakmak zorunda kaldım. Gerginliğimi bir türlü atamıyordum. Kaidan beni kendine çekti ve kucağına oturup suratımı boynuna gömdüm. Saçlarımı okşarken eli ipeksi kumaşın üstünden belime kadar indi.

“Emin misin?” diye fısıldadım, sıcacık tenine doğru.

Kaidan hiç duraksamadan cevapladı: “Evet. Ya sen?”

“Evet.”

Kaidan’ın kolu benim belimde, benim yüzüm onun boynunda, bir süre öyle kaldık. Sonunda Blake kemerleri bağlama ve kalkışa hazırlanma vakti geldiğini duyurunca Kaidan ile ben, ikizlerin karşısında yerimizi aldık.

Motosikletin ön tekerini kaldırarak giden Blake’in bizi uçuracağını bilmek biraz korkutucuydu fakat Blake izleyebilmemiz için kapıyı açık bırakmıştı. Son derece dikkatli ve profesyonel görünüyordu. Ginger’in eğilip Blake’i izlediğini fark ettim.

Blake kulaklığına bir şeyler söyledikten sonra bize başparmağını kaldırdı. Havalanırken içimden bir dua okudum. Hayatımda deneyimlediğim en yumuşak kalkıştı. Kaidan etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Havada sabit seviyede durunca Marna ayağa kalkıp küçük hizmet bölümüne geçerek hepimize içecek bir şeyler hazırladı. Kimse alkol almadı. Muhtemelen canları çekiyordu ama benim gözüme sokmak istemeyerek düşünceli davrandıklarını biliyordum. Ya da belki de bütün barı tek başıma içecek kadar gergin görünüyordum.

Blake pilot koltuğundan kalkıp yanımıza gelince kolam neredeyse boğazımda kalıyordu. Marna çılgılığı bastı. “Ne yapıyorsun? Uçağı kullanman lazım!”

Blake kahkaha attı. “Merak etme! Otomatik pilota aldım. Sizin pilotlar hiç kabinden çıkmaz mı?”

Marna kaşlarını çattı. “Yardımcı pilot var, yani birisi kalksa bile kokpit asla boş kalmıyor.”

“Rahat olun. Her şey kontrol altında. Herkes ayağa kalksın,” dedi Blake. “Nikâh kıyma vakti.”

Midem düğüm düğüm oldu.

Marna neşeli bir ses çıkardı. Bu kızı seviyordum.

Kaidan’ın elini hiç bırakmadan ayağa kalkarken ilk kez bu nikâh nasıl kıyılacak diye merak ettim.

“Ben yemin filan hazırlamadım,” dedim. “Doğaçlama yapacağız herhalde?”

Kaidan da en az benim kadar fıkirsizdi, hatta şimdi o da gerilmişti.

“Ben hallettim.” Blake sırttı ve cebinden bir kâğıt çıkartıp hafifçe öksürdü. “Bana Papaz Blake diyebilirsiniz.”

“Dalga geçiyorsun herhalde.” Ginger kâğıdı elinden kapıp gözüyle şöyle bir tarayınca kahkahalarla güldü.

Kaidan da kâğıdı aldı ve birlikte okuduk. Blake sahiden de papaz olmuştu. Online. Teknik olarak, nikâh dairesine tilan başvurmadiğimiz için evliliğimiz geçersiz sayılacaktı. Arkamızda belge ve iz bırakamazdık fakat evlilik, önemli olan açılardan geçerli olacaktı.

“Yarı-iblis bir rahip,” dedi Kaidan. “Bu bir ilk.”

“Hı hı. Ayrıca geleneksel yeminler de burada hazır. Öyle istersiniz diye...” Bana baktı, ben de uzanıp ona sarıldım. *Ağlamayacağım*, dedim içimden.

“Teşekkürler, Blake,” dedim ona. “Her şeyi düşünmüşsün.”

Tüm detaylar ne kadar hızlı bir araya gelmişti. Mucize gibi bir şeydi. Sanki kaderimizdi yani.

Blake’in başlamasına izin verip duygusallaşmamaya çalıştım ama –*AH YA!*–gerçekten de yapıyorduk! Hepimiz arka taraftaki boş alana geçtik. Çok sıkışmayalım diye Kaidan ile ben el ele tutuşmuş, Blake’in karşısında dururken ikizler kenara oturdu, Blake de şapşal bir ciddiyetle karşımızda dikildi.

“Sevgili âşıklar,” dedi gür bir sesle.

Hepimiz kahkahadan kırıldık. Hepimizin asabı bozulmuştu herhalde çünkü kahkahalarımız fazla uzun sürdü ve toparlanmamız birkaç dakikayı buldu. Artık gerilim ortadan kalktığına göre hepimiz sakinleşebilirdik.

Blake dikkatini tekrar Kaidan'a ve bana çevirdi.

"Pekâlâ, bu kez gerçekten." Kaidan'a baktı. "Gözlerini Anna'ya çevir ve tekrar et. Hazır mısın?"

Kaidan ellerini saçında gezdirdi, derin bir nefes aldıktan sonra tekrar elimi tuttu. O bana duygu dolu gözlerle bakarken hafifçe topuklarımın üstünde sallandım. Kaidan başıyla onaylayınca Blake ona söyleyeceklerini dikte ettirdi. Kai kadife gibi bir sesle yeminleri tekrarlarlarken her kelimeyi, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir tutkuyla doldurdu.

"Ben, Kaidan, sen, Anna'yı, nikâhlı karım olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren seni koruyup kollayacağım, iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta... Ölüm bizi ayıracaya dek."

Kai son sözünü acı dolu bir sesle fısıldayınca içimde tuttuğum sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kaidan sadece robot gibi tekrar etmiyordu, ciddiydi. Gerçektir. Kimse bu anı elimizden alamazdı. Yutkundum. Yanaklarımı silmeme gerek kalmadı çünkü Kaidan benim için siliyordu.

"Ağlamak yok," diye fısıldadı.

Derin nefes al!

Kafamı sallayıp tekrar elini tuttum. Sıra bendeydi. Birkaç derin nefes daha alıp ağlamamaya çalışarak tüm kalbimle yeminlerimi sıraladım.

"Ben, Anna, sen, Kaidan'ı, nikâhlı kocam olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren seni koruyup kollayacağım,

iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta. Ölüm bizi ayırmaya dek.”

Kaidan beni merakla izlerken bakışları yumuşacıktı, sıcak başparmakları elimi okşuyordu. Gülümsedim ve onun da bana gülümsemesiyle hayatımın en büyük sevincini hissettim.

“Yüzükleri takma vakti,” dedi Blake.

Yüzükler! “Ah,” diye başladım. “Ben şey yapmadım...”

Fakat Kaidan elini cebine sokarak beni şaşırttı.

“Ben üç saatlik boşluğumda bunu yaptım,” dedi sessizce. Utana sıkıla, üzerinde siyah tribal desenler olan, platin bir erkek alyansı çıkardı –tam da bir rockçının takacağı yüzüktü. Ardından ortasında ufak yuvarlak bir zümrüt olan, sarmaşık desenli platin bir kadın alyansı çıkardı. Şahane ve çok zarıftı. Geleneksel bir alyansa benzemiyordu. Bu da akıllıca bir seçimdi.

“Bugünden sonra ters elimize bunları takarız diye düşündüm,” diye açıkladı. “Ve bizim sırrımız olduğuna göre, pırlanta yerine senin uğurlu taşını almaya karar verdim. Parmak boyunu tahmin ederek seçtim. Ellerin ufak.”

“Çok sevdim.” Yüzümde güller açıyordu. Kaidan da rahatlayarak gülümsedi.

Bana ağır erkek alyansını uzattı.

“Kai, önce sen,” dedi Blake.

Kaidan yüzüğü parmağıma sokup orada tuttu. Mükemmel oturmuştu.

Alçak bir sesle Blake’in dediklerini tekrar etti, “Bu yü-

zkle birlikte seninle evleniyorum. Akımızın ve sadakatimizin bir sembolü olarak yzg her gün tak.”

Gzlerimdeki ıslaklık geçmişti. Kendimi gülümsemeden alamıyordum. Ben de Kaidan’ın yzgn parmağına takıp, “Bu yzkle birlikte seninle evleniyorum. Akımızın ve sadakatimizin bir sembolü olarak yzg her gün tak.”

Tekrar ellerimiz kenetlendiğinde içerisi, motorun vızıltısı dışında çok sessizdi. Blake’e baktık.

“Eh, ne derler bilirsiniz, ocuklar. Tanrı’nın bir araya getirip bağladığını, hiçbir insan ayırmasın.”

Ya da iblis, diye düşündüm.

Kaidan’ın beni seyrettiğini hissettim ve o anı içime çektim.

Blake, Kaidan’ın omzuna bir aplak attı. “İte en güzel kısıma geldik. Artık gelini pebilirsin.”

“Hele kr!” diyerek ne eğildi Kaidan.

“Dil yok,” diye seslendi Ginger.

“Dil var!” diye karşı ıktı Marna.

Kaidan çenelerini kapatmalarını bekliyordu ki, kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudaklarıma gömülmesi uzun sürmedi. Bir an için benimkine sıcacık değen dilini hissettim, sonra geri çekilip alınlarımızı birbirine yasladık.

Evlenmitik.

“Gerçekten yaptık mı bunu?” diye fısıldadı Kaidan, gözlerini kocaman açarak. Gülümseyerek başımı sallarken her yanıma dolduran bir mutlulukla patlamak üzereydim. Kabin aırısı enerji yüklüydü.

“Bir nikâhla bu kadar tahrik olmalı mıyım?” diye sordu. Ginger burun büktü. “Sen kapı gıcırtısına tahrik olursun.” Ben kıkırdayınca Kaidan sırtıttı.

“Sizi Bay ve Bayan Kaidan Rowe ilan ediyorum,” dedi Blake.

“Aaah,” diye iç geçirdi Marna.

“Hayatta duymayacağımı sandığım sözler,” diye mırıldandı Ginger.

“Benim de.” Kaidan dudaklarına bir buse daha kondurdu. Daha önce hiç görmediğim kadar canlı ve huzurluydu.

“Şimdi en sonuncu istikametiniz...” dedi Blake, kokpite doğru yönelerek.

“Neresi yani?” diye sordum.

“Kocana sor,” diye cevap verdi Blake, yerine otururken.

“Kocası!” Marna çığlık attı.

“Çok garip!” diye fısıldadım.

Kaidan’ın yarım sırtışı beni kalbimden vurdu. “Artık daha az mı seksiylim?”

“Immm, yo,” diye içini rahatlattım.

“Birlikte yaşayıp birbirinizin sinir bozucu küçük alışkanlıklarını görmeniz lazım önce,” dedi Marna.

Ginger başıyla onayladı. “Ve ilk kavganızı etmelisiniz.”

“Biz çok kavga ettik zaten,” dedi Kaidan.

“Hı hı. Kavga konusunda yaşlı bir evli çiftle aşık atabiliriz.”

Kaidan ve ben birbirimizi itiyormuş gibi yaptık ama sonu bana sarılmasıyla bitti. Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Seni seneler önce götürmem gereken yere. Büyük Kanyon’a.”

Bir başka duygu ve hatıra seli üzerime hücum ederken yüzümü göğsüne gömüp öylece durdum.

Yolumuzu değiştirip Büyük Kanyon’dan geçmek istediğim ama geçemediğimiz... Kaidan’ın beni eve yalnız gönderdiği o seyahatimiz...

Beni hayatından atıp L.A.’e taşındığında Büyük Kanyon’dan bana yolladığı kartpostal...

Ne çok iniş çıkış yaşamıştık. Kaç ay acaba ne hissediyor diye merak etmiş, iyi olup olmadığından bile haberdar olmamıştım. Üstelik başından beri beni seviyormuş meğer. Başından beri birlikte olacağımız belliymiş.

“İyi misin, aşkım?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım. İyiden de öteydim.

“Kemerleri bağlama vakti,” dedi Blake, interkom sistemini kullanarak caka satıyordu. “Büyük Kanyon alanına inişe geçiyoruz. Lütfen, ııı, bagajlarınızı şeye sokun, ııı...”

Blake beylik iniş cümlelerini söylemeye çalışırken kekeleyince ikizler bir ağızdan, “Yukarıdaki bölmelere!” diye seslendi.

Onlar muhabbete devam ederken Kaidan ve ben el ele tutuşarak parmaklarımızı birbirine doladık. Dünyanın en doğal harikalarından birinde bir gecelik balayı geçirmek üzere olan çiçeği burnunda bir karı kocaydık.

“Ah millet, camdan dışarı bakın,” dedi Blake.

Hep birlikte eğilince aynı anda nefeslerimiz kesildi çünkü aşağıdaki manzara muhteşemdi... Alabildiğince uzanan devasa çatlak tahmin edemeyeceğimiz kadar derindi. Büyüklüğü insana huşu verecek ölçüdeydi. Kaidan'ın mavi gözlerinin derinlikleri benliğimi titreten vaatlerle doluydu. Güzel, akıl almaz, mucizevi şeylerin günüydü bugün.

Uçağın her alçalışıyla birlikte kalbim kanatlandı. Hava boşlukları ve gerçekleşen rüyalarım için Tanrı'ya şükrettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SABIRSIZ BENLER

Kaidan ve ben diğerlerine veda edip birlikte bir taksiye bindik. Bu arada bir gözümüz sürekli gökyüzündeydi. Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Böyle düşünmek istemiyordum ama hayatımda hiçbir şeyi Kaidan’la geçireceğimiz bu geceden daha çok istememiştim. İki yıllık özlemin ardından sonunda yek vücut olabilecektik ve üstelik bu, bizi biraz olsun güvenceye alacaktı.

Hâlâ mümkün olduğuna inanamıyordum. Erdem Kılıcı’nın, gözümün yaşına bakmadan beni yargılayacağından öyle korkuyordum ki sevgi ve sadakatin gücünü hesaba katmamıştım. Kılıç o konuda bizde kusur bulamazdı. Başka seçeneğimizin kalmadığı gibi birbirimize olan hislerimiz çok açık ve çok doğruydı.

“Büyük Kanyon tam karşıda,” dedi şoför, sol tarafı işaret ederek. “Gideceğiniz yer uzak değil. Yürüyebilirsiniz de.”

Arabanın içinde giderken seyrek ağaçlara baktık. Kuru, kayalık bir düz çıkıntı boyunca konmuş parmaklıklar gördük, sonra hepsi bitti. Geriye kocaman bir uçurum ve alacakaranlığa dönen gökyüzü kaldı. Kaidan ile birbirimize sokulup pencereden dışarı eğilerek daha dikkatlice seyrettik. Şu dünya üstünde canımızı yakmak isteyen her şeyi unuttabilirdim. Ama Kadian hiç unutmuyordu. Bir kez daha o temkinli, korumacı tavrıyla çevreyi kolaçan edince ben de gerçekleri hatırladım.

Birkaç dakika sonra, taksi gayet modern bir kulübenin önüne park etti. Gerginlik ve heyecandan içim içimi yerken kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

Kaidan ve Blake, bugünkü boşluğumuzda bayağı koşturmuştu. Kaidan, yüzükleri almanın yanı sıra şahane bir kulübe seçmişti.

Taksi bizi kulübenin giriş kapısında bırakıp gitti. Ben nişanına dalıp gitmişken Kai çeneme dokunup göz göze gelmemiz için başımı kaldırdı. Sıcak bir geceydi, yine de titrediğimi fark ettim.

Derken Kaidan beni birden kucağına alıp kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni eşikten kucağımda geçiriyorum. Öyle yapmam gerekiyor, değil mi?”

Kıkırdamama engel olamadım. Kaidan ise utangaç utan-

muğ gülümsüyordu. “Galiba evimizin eşiği olması gerekiyordu ama yine de hoşuma gitti.”

Yüzünü benimkinin bir santim yakınına getirdi. “Bu gecelik evimiz burası. Seninle olduğum her yer, benim evimdir.”

Ruhumun her bir zerresi ona olan aşkla aydınlandı. Kaidan’ın boynuna kollarımı dolayıp kendimi yukarı çekerek yanağına yumuşacık bir öpücük kondurdum. “Beni içeri götür,” diye fısıldadım. Tatlı, baharatlı bir turunç kokusu burun deliklerimi doldurdu.

“Derhal, hanımefendi.”

İçeri girince Kaidan’ın beni yere bırakıp kapıyı kapatmasıyla derin bir nefes aldım. Bu gece hiçbir fısıldayan ruhun bizi bulmaması için sessizce dua ettim ve birlikte geçireceğimiz zamanı endişelerle harcamayacağıma içimden söz verdim. Kai’ye odaklanıp aklımı başımdan almasına müsaade edecektim.

Kulübenin içi şahane görünüyordu. Yerden tavana kadar her şey doğal taş ve ahşaptı. Çok rustik bir ortama modern lüksler eklenmişti.

Çatısı eğimli odaya girince heyecandan çığlık atmamak için ağzımı kapattım. Yatak. Yatak! Hayatımda böyle bir şey hiç görmemiştim. Yatak başı, devasa bir ağacın parçasıydı ve dalları devasa yatağın üstüne doğru dört direk şeklinde uzuyordu. Doğruca koşup yumuşak sonbahar tonlarında kaplanmış, kabarık yorganın üstünde zıpladım.

“Muhteşem!” Dizlerimin üstünde durup kenarları turku-
az biyeli ipeksi bir kahverengi yastık alıp sıktım. Kaidan el-
lerini cebine sokmuş, halinden memnun bir ifadeyle duvara
yaslanmış beni seyredip duruyordu.

Yataktan aşağı sıçrayıp elinden tuttum, onu banyoya
çektim ve koskocaman küveti görünce ellerimi çırpıttım.
Hemen arkasından sürgülü bir kapı dikkatimi çekti. Kapıyı
açıp dışarı çıkmamla nefesim kesildi.

“Açık havada duş!” dedim. Etrafı mahremiyet sağlaması
için taş duvarlarla çevriliydi ama tepesi kararan gökyüzüne
açılıyordu.

Kaidan kapının eşiğinde durdu. “En ufak şeyde heyecan-
lanan, seyahate götürdüğüm o on altı yaşındaki kız canlandı
gözümde.”

Kıpkırmızı oldum. Kaidan da dışarı çıktı. Yanaklarımı
avuçlarının arasına alıp parmaklarını saçımın içinde gezdir-
di. “Sana hayranım, aşkım,” diye fısıldadı. Sonra da beni
öptü.

Dudakları dudaklarımda gezinirken kalbim küt küt at-
maya başladı. İlk kez dikkatli olmak ya da kendimizi tut-
mak durumunda değildik. Heyecandan yüreğim hop etti.
Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaidan’ın bana hissettirdik-
lerinin farkındaydım. Ne yapsak yetmeyecek gibiydi ama
ben onun içgüdülerine nasıl ulaşacaktım, onu bilmiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Kaidan.

Başımı sağa sola salladım. Kendimi salak gibi hissediy-
ordum. “Ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Anna?” Kaidan ellerini üstümden çekmeden yanımda durmaya devam etti.

“Hı?”

“Daha önce hiç biz birlikteyken elin ayağına dolaştı mı?”

“Immm...” Şöyle bir düşündüm. “Hayır herhalde.”

“Aynen. Bazı şeyleri insan doğallıkla yapar, o yüzden çok fazla kafa yorma. Ben seninle ilgileneceğim.”

Amanın! Büyük bir heyecana kapıldım.

“Ama...” diye fısıldadım. “Ben de seninle ilgilenmek istiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini göstermen lazım.”

Kaidan zalimlik derecesinde seksi bir gülüş çaktı. “Beni memnun etmek tahmin ettiğin kadar zor değil. Ama merak etme –sana istediğin her şeyi gösteririm.”

Boğazıma oturan kuru yumruyu yutmaya çalıştım.

“Ayrıca...” Kaidan hafifçe öksürüp biraz ciddileşti. “İki gün önce babam beni seni bulmaya gönderdiğinde ilk iş doktora gittim. Ne olur ne olmaz diye –hoş, bir şey olacağını düşünmüyorum ama emin olmak istedim.”

“Ah,” dedim, söyledikleri kafama dank edince hemen Marna’yı hatırladım. “Gerçekten şey misin diye...”

“Kısır, evet. Öyleymişim.”

Hamile kalma fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Zavallı Marna ve Jay’in başına gelenlerden sonra bile. Kaidan’ın temkinli davranmasına minnettardım.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Dizlerim titriyordu. Ciddi, bedenime hâkim olamıyordum. Kaidan’ın seksi bakışları tüm yetilerime kısa devre yaptırıyordu.

“Anna...” Alçak ve buğulu bir ses duydum.

“Efendim?” dedim hafifçe öksürerek.

“Hatırlıyor musun, sana vücudundaki her bir beni tek tek tanımak istiyorum demiştin?”

Büyülenmiş vaziyette kafa salladım, ses çıkarabileceğimi sanmıyordum çünkü.

“Eh, artık vakti geldi.”

Nefes alamıyordum. Kaidan gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti. Gözlerini tekrar açtığı anda baygın baygın bakıyordu. Gırtlığının dibinden bir hırıltı çıktı.

“O kadar güzel kokuyorsun ki...”

Elimden tutup beni banyodan geçirerek odaya götürdü. Kan dolaşımım hızlanmıştı. Kaidan’ın güçlü sırtına ve omuzlarına uzun uzun baktım. *Kocam*. Hayatım tehlikeye girdiğinde benim için canını vermeye hazır, zirvede ayağa kalkıp kafa tutmuş çocuk.

Elimi bırakıp çantasına doğru yürüdü.

“Marna’dan bizim için birkaç eşya almasını istedim –yarın giyeceğimiz giysiler, yiyecekler falan filan. Hediye olarak bizi havaya sokacak hoş müzikler indirdiğini söyledi. Biraz korkuyorum açıkçası.” Kaidan çantadan bir müzik sistemi çıkarıp fişe taktı. MP3 çaları çalıştırmasıyla birlikte popüler bir romantik şarkı çalmaya başladı.

Kaidan yüzünü buruşturdu. “Country müzik mi?”

Kaidan mız mızlanırken, “Ben bu şarkıyı seviyorum!” dedim gülerek.

“Belki de benim listemi dinlemeliyiz.” Kaidan elini ce-

bine soktu ama ben kafamı iki yana salladım. Hiç heavy metal dinleme havamda değildim.

“Hadi ama Kai... Benlerim sabırsızlanıyor.”

Kaidan doğruldu. Gözleri gözlerimin içine bakarken nişanı zonklayarak dönmeye başladı. Kendi cesaretimden dolayı yüreğim küt küt atıyordu. Kaidan inanılmaz feromon kokusunu yayınca kalbim kaburgamın içinde sıkıştı sanki.

“Peki, o zaman. Onları daha fazla bekletmeyelim.”

Oracıkta kıyafetlerimizi yırtarcasına çıkarmayı bekliyordum fakat onun yerine Kaidan sanki sonsuza kadar vaktimiz varmış gibi beni öpmeye başladı. Dudakları ve dili beni ısıtıyor, yavaşça yakıyordu. Öpüşürken beni geri geri götürdü, sonunda popom yatağın kenarına çarptı. Parmaklarıyla ipek elbisemi yavaşça yukarı sıyırınca kalçalarım karıncalanmaya başladı.

Nihayet elbiseyi başımdan yukarı çektiğinde kesik kesik nefes alıyordum. Ayakkabılarımı şöyle bir fırlatıp havaya savurdum. Kaidan’ın tişörtünü çıkardım ama şortuna uzanınca beni durdurdu.

“Daha değil.” Yine o zalim gülüş.

Kaidan askısız sütyenimin kopçasına uzandı ve çamaşırın yere düşmesiyle utanarak göğüslerimi kapattım. Kaidan gözlerini kısıncı beni daha önce çıplak görmüşse de açıklama yapma ihtiyacı duydum.

“Şey, göğüslerim...” Dilim varmıyordu. Kaidan kim bilir ne taş vücutlar görmüştü. Benimki onlardan biri olamazdı en azından göğüslerim olamazdı.

Kaidan elini elimin üstüne koyup bana büyük bir ciddiyetle baktı.

“Seni temin ederim, *mükemmeller*.”

Ellerimi yavaşça geriye çekti. Gözleri aşağıda gezinip de yarı çıplak vücudumu incelerken ve ardından zevkle titreyiş kapınınca gergin nefes alışlarla göğsüm şişip şişip indiydi. Kaidan gözlerini yeniden açtığı anda içlerinde yine fırtınaları kopuyordu.

“Dediğim gibi. Tam olması gerektiği gibiler. Şimdi hemen yatağa giriyorsun.”

Heyecan... Daha fazla heyecan...

Yatağa çıktım ve Kaidan’ın tam dibimde yan yatıp ağır ağır beni öpmesiyle o tatlı işkence başladı. Kımıldayarak daha da yakınlaşmaya çalıştıysam da, elini aramıza koyup beni yerimde tuttu. Ağzı omzuma doğru indiğinde hafifçe inledim. Kaidan gülümsüyordu. Dikkatimi hiç çekmemiş minicik bir beni öpmüştü. Ardından yavaşça köprücük kemiğime ve göğsümden aşağıya doğru ilerledi. Parmaklarını saçlarının içine gömmüştüm.

Kaidan sözüne sadık kaldı. Benlerim çok mutluydu, hatta şımarıklıktan öleceklerdi ama diğer her yanımda sabırsız ve kıskançtı. Kaidan daha başlamamıştı bile. Karnımın alt kısmına indiğinde nefes alışım iyice sıklaşmıştı.

Dantelli beyaz külotumu ellemeden üstümde bırakınca beni delirtmeyi kafaya koyduğunu anladım. Ağzını bacaklarımın iç kısmına getirdi. Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve gerçekten çok utandığım arzu dolu bir ses çıkardım.

Kaidan kıkırdayarak kalçalarını sertçe aşağı bastırdı. Yine. Hiç komik değildi. Hiç istifini bozmadan bacaklarımdan aşağı doğru ilerlemeye devam etti.

"İlütfen," diye fısıldadım çünkü çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Daha değil," dedi, çileden çıkartan bir yavaşlıkla.

Beni karnımın üstüne doğru çevirip saçlarımı yana çekmesiyle inledim. Özellikle sırtım o sıcak dudağının okşamamasına karşı aşırı derecede hassastı. Genişletilmiş dokunma duyumu bu gece kullanmama hiç ama hiç gerek yoktu. Kız tüyü yorgana yapışıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Kaidan nasıl delirmiyordu? Aslında o da benden farksız değildi bence, çünkü o tatlı portakalımsı ve limonsu kokusu etrafımızı sarmıştı fakat otokontrolü inanılmaz gelişmişti.

Zaten hassas olan belimi öpünce nefesim kesildi. Külotuma ulaşmasıyla dişlerinin danteli hafifçe ısırıldığını hissettim. Kaidan'dan boğuk bir inilti çıktı. Elleri kalçamın üstünde kaldı ve bu hassasiyetini hissedince güldüm. Ah, nihayet! Bir zafiyet!

"Çıkar hemen," dedim.

En ufak bir tereddüde düşmeden dantelli çamaşırı indirdi.

Omzumun üstünden şöyle bir bakınca çıplak vücudumu izlediğini gördüm.

"Tanrım!" diye fısıldadı.

Sırtüstü dönmemle Kaidan tepeme dikildi. İkimiz de nefes nefeseydik. Kaidan dağınık saçlarımdan başlayıp kırımızı ojeli ayak tırnaklarına kadar beni uzun uzun süzerken

kımıldamadan durdum. Parmaklarımı kemerinin boşluğunu sokup onu kendime çekmeye çalıştım ama parmağımı ağzına sokup bembeyaz dişleriyle ısırıldı.

“Henüz işim bitmedi.”

Arkaya doğru düştüm. Ağzı tekrar karnımın üstünden en aşağıya kadar indi.

Vay canına!

Sonraki bir saat içinde de Kaidan’ın işinde iyi olma iddiasında ne kadar haklı olduğunu öğrendim. Onun gibi bir erkeğin varlığı, dünyanın geri kalanına haksızlıktı. Sanki maraton koşmuş gibi tükenmiştim. Kaidan’ın hâlâ yarı giyinik olduğunu göz önüne alırsam daha yeni başladığını anlıyordum.

Fazla işlemiden sistemim çökmek üzereydi.

Artık yanıma uzanmış, bana doğru eğilip dudaklarıma meleksi bir buse kondururken beynimde dönüp duran tek düşünceyi yatıştıramayacak kadar şuurumu yitirmiştim.

Hâlâ bakireyim.

“İstersen şekerleme yapabilirsin, tatlım,” diye fısıldadı Kaidan.

Birden zihnim açıldı. Ne şekerlemesi şimdi! Dirseklerimin üstünde doğrulup ona ters ters baktım. Pek korkutucu değildim herhalde ki Kaidan gülmeye başladı.

“Sıra sende,” dedim.

Ona doğru yaklaşmamla kıkırdaması kesilip alevli bir bakışa dönüştü. Sokulup burnumu kulağına doğru getirdim. Kalçamı iyice kendine çekti.

“Tatlı küçük şirretim benim.” Uyarıldığını sesinden anlamıştım. Kulağını yalamaya başladığımda Kaidan hırılayıp üstüme çıkmaya çalıştı fakat bu kez onu geride tutma sırası bendeydi.

Seks zamanı gelmemiştii. Onun bana yaptığını ben de ona yapmak istiyordum.

Bu kez titreyen ellerim şortunun düğmelerine dokunduğunda Kaidan beni durdurmadı. Omzumun altında küt küt atan kalbini hissediyordum. Onu soymama izin verdi ve o anda, tam ilk kez tüm çıplaklığıyla tanıştığım sırada bir kadın olmanın gücünü öğrendim –dokunuşumla gözlerinde beliren ihtiras, sonra altta yatan sevgi ve güven. Gerginliğim yok oldu, yerine merak ve onu mutlu etme arzusu geçti. Kaidan ellerimin ve dudaklarımın dokunuşuna karşılık verip kendini kaybederken müthiş bir tatmin duydum.

Sonrasında ay ışığında duş alırken birbirimizde kaybolduk. Fakat her bir öpüş ve dokunuş, tekrarlayan tek düşüncenin gölgesi altındaydı.

Hâlâ bakireyim.

Havlulara sarınıp tekrar içeri girdik. Kaidan, Marna’nın yaptığı müzik listesindeki aşk şarkılarıyla dalga geçerken yatakta sandviç yedik.

Akşam yemeğimizi bitirince saate baktım. Kaidan hâlâ havlusu beline sarılı vaziyette pencereden dışarı bakıyordu. Onu düşünceleriyle uzun süre baş başa bırakmaya niyetim yoktu. Aramıza yeni güvensizliklerin girmesini istemiyordum.

“Hey,” dedim yumuşacık bir sesle. “Yakında gece yarısı olacak. Düşün günümüz sona ermek üzere.”

Kaidan’ın yüzüne bir gölge düşünce içim daraldı.

Yatağın uzak ucunda durdum. “Buraya gel.”

Kaidan, gözlerini havluya sarılı bedenimden ayırarak yavaşça bana doğru yürüdü. Yatağın diğer kenarına ulaşınca ellerini birleştirip ensesine koyarak geniş yatağın karşısından beni süzdü. Birçok açıdan beni çıldırtıyordu.

Havlumun kenarına dokundum ve fazla düşünmeksizin üstümden çekip yere fırlatıverdim. Kaidan’ın bakışlarındaki bulutlar fırtınaya dönüştü. Yatağın üstünde ona doğru emekledim. Yanına ulaşip yüzüne bakmak için dizlerimin üstünde doğrulduğumda yüzüne şaşkınlık ve arzu dolu bir ifade yerleşti. Yüreğim ağzımda atıyordu.

“Korkuyor musun?” diye sordum.

Şehvet ustası serinkanlılığını kaybetmişti. Cevabı, “Hımmm?” diye bir homurtudan ibaretti.

“Üstünden çok mu zaman geçti?” Başımı yana yatırdım. “Performansın mı düştü?”

Kaidan sekiz aydır kimseyle beraber olmamıştı. Kaidan Rowe için ebediyet demekti bu.

Gaza gelmiş gibi gözleri koskocaman açılınca hain bir güç hissiyle kan dolaşımımın hızlandığını hissettim. Kaidan’ın bana sık sık taktığı isme uyup şuh davranarak elimi uzattım ve meme ucunu çimdikledim. Hem de sertçe.

Kaidan hafifçe inleyip bileğimi yakaladı. Diğer elimle hav-

lısını yırtarcasına çektim. Benim algılayamayacağım kadar çabuk bir hareketle üstüme çıkmış, beni yatağa bastırıyordu.

“Sen kazandın,” dedi dişlerini sıkarak.

Baş döndürücü zaferim karşısında kahkahalarla gülmek istedim ama Kaidan’ın ciddiyeti bu dürtümü engelledi. Kılçalarımı ona doğru kaldırmaya çalıştım fakat vücudu beni aşağı bastırıyordu. Hafif kirli sakallı yanağını okşayınca ınlını benimkine dayadı. Endişelerinin yüzeye çıktığını hissettim –geçmişte yaptıkları onu rahat bırakmıyordu.

“Bunda bir yanlışlık yok, Kai. Birbirimizi seviyoruz.”

Kaidan gözlerini kapattı. “Senin için her şeyi yaparım.”

“Sadece sev beni,” diye fısıldadım.

“Bunun benim için farklı olduğunu bilmeni istiyorum. Ben kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim. Seni sevmekle kalmıyorum, Anna. Sana tapıyorum.”

Onu öptüm. Geri çekildiğinde saçları seksi tutamlar halinde gözlerinin üzerine düşüyordu. Bana bakışından anlamıştım –olmak üzereydi.

“Gözlerini kaçırma, Anna,” dedi.

Başımı salladım. Gerildim. Heyecanlandım. “Tamam.”

“Durmam gerekirse...”

“Kai. Ben kırılgan bir oyuncak değilim.”

“Tamam.”

Yutkundu, sonra tepeden tırnağa ürpererek gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında Kaidan’ın etrafını renkler kuşatmıştı –capcanlı, tutkulu aşkın koyu pembesi.

Kaidan bana renklerini gösteriyordu.

Bana sunduğu bu özel armağanı bağrıma basarken bu kez ben güçlükle yutkundum. Yoğun sevgi aurasının altında ince gri bir endişe bandı ve daha koyu bir kendinden nefret çizgisi gördüm. Keşke bunları yok edebilseydim ama o güç, yalnızca Kaidan'ın elindeydi. Yine de...

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

“Güzel olan *sensin*,” diye fısıldadı bana.

Tek bacağımı üstüne atıp onu kendime yaklaştırdım. Kaidan güçlü ve zarif bedeniyle üstümde kımıldandı. Kalçaları bana doğru kıvrıldı, ben de hareket edip onu karşıladım ve ilk temasla nefesim kesildi. Tek vücut olurken gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

IŞIKLA DANS

Hedefim, sabaha kadar uyumayıp Kaidan’la oturmaktı fakat herhalde içim geçmiş olacak ki sabaha karşı üçte uyandığımda gene o tüyler ürpertici hissi duydum –izleniyordum. Ay ışığı perdelerin arasından içeri sızarken Kaidan yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Odayı inceledim ama sıradışı bir şey göremedim.

Herhalde dolunay vardı çünkü gece her zamankinden daha aydınlıktı. Sokak lambası yoktu. Derken birdenbire ışık yer değiştirip azaldı. Dışarıda bir şey vardı. Yüreğim ağzımda, sessizce yataktan çıkıp pencereye yürüdüm.

Karanlıkta, bizim kulübeden uzaklaşan ışıklı bir ruh vardı. Bir melekti bu! İçimi büyük bir merak sardı. Yanımızdan ayrılmasını istemedim. Neden penceremize geldiğini, ne istediğini -kim olduğunu- öğrenmem lazımdı.

Hemen üstüme bir şortla tişört geçirip parmak arasını terliklerimi giydim. Kaidan uyanmadı. Çok yorgundu herhalde. Hiç şaşırmadım. Çaktırmadan dışarı çıkıp onu uyandırmadan geri dönebileceğimi umuyordum. Sessizce kulübeden ayrılarak ormanda koşmaya başladım.

Ruh çok hızlı gidiyordu. Artık bir nokta halini almıştı. Büyük Kanyon'a doğru peşinden gittim. Yolun başındaki kulübeyi gördüm. Işıkları yanmıyordu. Yolumu yalnızca incecik bir hilal ve yıldızlarla dolu koskocaman bir gökyüzü aydınlatıyordu, ben de gece görüşümü açıp çamların arasından tozlu yolda ilerledim. Meleği artık göremiyordum.

Aptallık etmişim. Gece vakti açık alanda dışarı çıkmam gerektiğini bilmeliydim. İçimden kendimi azarlarken ağaçlar seyreldi. Durup etrafı izledim.

Vay canına!

Hemen beş metre önümde ahşap parmaklıklar vardı, ötesi karanlıktı. Hiçbir şey yoktu. Dünyanın kenarıydı belki de. Yavaşça yaklaştım. Yükseklik korkusuyla titreyerek parmaklığa tutundum. Bildiğim hiçbir yere benzemeyen gerçekten azametli bir manzaraydı. Hatta korkutucuydu. Kavrayamayacağım kadar derin ve genişti. Doğaüstü görüş duyumla kanyon duvarlarındaki yeryüzü katmanlarını zor seçiyordum. Keşke Kaidan da yanımda olup görebilseydi.

Göz ucuyla kayan bir yıldız yakaladım. Beyaz ışığın gökyüzünde zarif bir hızla bana doğru yaklaştığını fark ettim. Kalbim küt küt atıyordu. Kesinlikle yıldız değildi bu.

Salına salına bana doğru geliyordu. Kanyonun sağladığı açık alan hoşuna gitmiş gibiydi.

Işık yakınlaştıkça nefesimi tuttum. New York'taki zirveye melekler indiğinde hissettiğim o huşu duygusunu hissediyordum. Tarif edilemez bir güzellik ve huzurdu bu; sanki her şey yolundaydı, tüm kaygılarım yersiz ve manasızdı.

İncecik formu yakınlaştıkça zihnimde bir şarkı filizlendi -çocuk kahkahalarından ya da koro şarkılarından daha hüüyleyici bir sestir bu. Kalbim âdeta kanatlanmıştı.

Melek alçaldıkça alçaldı ve nihayet yüz yüze geldik. Temiz, saf duygular her yanımdan taşıyordu. Ruh hoş bir kumaşa bürünmüş gibi görünüyordu. Upuzun, altın sarısı saçları uçuşuyordu. Kusursuz, meleksi yüzünü görünce onu tanımasam da yüreğim haykırdı...

Anne!

Telepatik bağımız aracılığıyla, "*Sen... Mariantha mısın?*" diye sordum.

Gülümsedi. "*Evet, benim tatlı kızım. Nihayet tanıştık.*"

Sesi evrendeki en tatlı sestir. Rahmindeki günlerim ve bana şarkı söyleyişi zihnimde canlanıverdi. İnsan sesiydi ancak altında melek ruhu gizliydi.

Annemin o anda orada olmasının benim için ne anlama geldiğini ifade edecek kelime yoktu. Babamın ruhunun için ona doğru çekildiğini anlıyordum. Beni çağırıp yanına çeken tatlı bir huzur esintisiydi sanki.

"Elimden geldiğince seni gözlüyorum, Anna. Gerçi yal-

nızca bu özel gecede seni ziyaret etmeme izin verildi. Evliliğinizi kutluyorduk.”

“Öyle mi?”

Kesin şapşal gibi görünüyordum çünkü annem gülüyordu. En azından ben güldüğünü düşündüm –hafifçe çınlayan çan seslerini andırıyordu. Beni de gülümsetti.

“Ah evet. Aşk galip gelince hep mutlu oluruz. Hayatın hakikatini şimdiden bildiğini düşünüyorum, sevgili Anna'm. Sevgi, en sağlam güçtür. Birleştirici özdür Varlığı anlamlı kılan unsurdur Senin kalbini dupduru yapan da o.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Huzurla dolmuş, tüy gibi hafiflemiştim. Çünkü haklıydı. Bu gerçeği kalben ve aklın biliyordum.

“Sakın bundan şüphe etme,” dedi, kulaklarımda bir şarkı gibi çınlayan sesiyle.

Gökyüzünde, çok uzakta bir yıldız parıl parıl parlayınca yüreğim hop etti. Mariantha da fark etmişti onu.

“Daha fazla kalamam.” Tekrar dans eder gibi etrafımda döndü. Ben de peşinden dönünce birlikte daire çizdik. Sonra başını ağaçlara doğru çevirdi. *“Genç eşin seni arıyor. Korkmuş!”*

Ah, olamaz!

“Kai!” diye seslendim havaya. “İyiyim ben. Kanyondayım.”

İşitme duyumu ağaçlara doğru açınca Kaidan'ın patikada koştuğunu duydum. Üstünde şortla, yalın ayak vaziyette

ortaya çıktı. Çılgınlar gibi etrafına bakarken annemi fark etti.

“Sorun yok,” diye fısıldadım. Hemen kollarına atıldım. Kaidan anneme dimdik bakarken nefes nefeseydi. Elinden tutup onu manzara noktasına götürdüm.

“Kaidan... Tanıştırayım, annem Mariantha.”

Kaidan’ın gözleri yuvalarından fırladı. Başını eğip, “Sizinle tanışmak bir şeref,” dedi.

Annemi duyamadım ama Kaidan’la konuşuyordu kesin çünkü Kaidan ona mahcup mahcup bakıp teşekkür etti. Sonra annem ikimize hitaben, “*Gitmem lazım,*” dedi. “*Sevginize sahip çıkın çünkü sizi karanlıktan aydınlığa götürecektir.*” Bana döndü. “*Her zaman kalbimdesin, Anna. Seni seviyorum.*”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldamamla birlikte annem kanyonun derinliklerine doğru süzülerek uzaklaştı.

Annem görkemli kanatlarını tek çırpışla gökyüzüne yükselip görünmez olurken parmaklığa sıkıca tutundum.

Kaidan ile ulu orta görünmeyelim diye el ele tutuşup hemen kulübemize geri döndük. Oraya ulaşınca Kaidan yüzümü iki elinin arasına alıp beni duvara doğru götürdü.

“Ödümü patlattın,” dedi. “Bir daha sakın beni öyle bırakma.”

“Çok özür dilerim. Sen derin uykudaydın. O sırada onu gördüm ve... Aptalcaydı biliyorum ama şey gibiydi...”

“İşaret fişegi mi?”

“Evet.” Elimi beline koydum. Onu korkuttuğum için kendimi çok kötü hissediyordum.

“Gerçekten bizim birlikteliğimizi mi kutluyorlarmış?” diye sordu Kaidan. “Yukarıda?”

Gülümsedim. “Evet.”

Kaidan’ın bakışları donuklaştı. Sanki cennette birilerinin onun yaptığı bir şeyi kutlamak bir yana ondan bahsettiğini bile hayal edemiyordu. Bu şaşkınlığını görünce onu öptüm, hislerini yakalayıp kendiminkilerle karıştırmak istedim. Kaidan da kendini bir an bile frenlemeden karşılık verdi.

“Bu gece uyumayalım,” dedim öpüşlerin arasında. Birkaç saat sonra yola çıkmak zorundaydık. Bir dakikayı bile ziyan etmek istemiyordum.

“Bu evlilikte bütün kuralları senin koymanı istiyorum, Anna.”

“Aferin sana.”

Kaidan’ın kahkaha atmasıyla yakışıklı yüzü, tam da görmek istediğim o mutlu erkeğe dönüştü. İlk gecemizin geri kalanını birbirimizi severek ve yakında göğüs germek zorunda kalacaklarımızı unutmaya çalışarak geçirdik. Birkaç saat birbirimize sokulup tüm dünyayı unuttuk.

ON ALTINCI BÖLÜM

HAS AMERİKAN ERKEĞİ

Eskiden de Kaidan'dan ayrılmak hiç kolay değildi. Ama şimdi hayati bir uzvumu kaybetmek gibiydi. Havaalanında fazlasıyla uzun vakit geçirdik, çok şeyi riske attık, uçağa binmek için son çağrılarını bekledik ve ona bile zor yetiştik.

Virginia uçağında kendi kendime gülmeden duramıyordum. İşte bu şekilde Dükleri zekâmızla yenmiştik, kendimize özel bir parça almıştık. Hayatımın en güzel gecesi idi.

Tek üzüntüm, evlilik yeminlerimizi ettiğimiz sırada Patti'nin yanımda olamamasıydı. Onu görmeyi, ona her şeyi anlatıp o sevgi dolu enerjisiyle dolmayı, o kadar çok istiyordum ki.

O sabah erken saatte Jay'den bir mesaj aldım: **Her şey yolunda.** Birlikte güvende ve sakin olduklarını umuyordum. Hatta belki gülüp eğleniyorlardı bile.

Başparmağımın tırnağını ısırıp aralarından geçtiğimiz bulut kümelerine baktım. Patti ve Jay’i ziyaret riskini göze alabilir miydim? Hayal edince kalbim mutlulukla hoplayıp zıpladı fakat bu şansı kullanacağımdan emin değildim. Eğer dikkatleri onların üstüne çekip başlarına bir şey gelmesine sebep olursam kendimi hiç affetmezdim.

Ayrıntılardan beynim dönüyordu. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Kaidan ve ben dün gece uyuyarak vakit kaybetmemiştik.

Ah, benim Kai’m...

Gözlerimi kapadım ve uyku çökene kadar aklıma yalnızca mutlu düşüncelerin gelmesine izin verdim.

Virginia Tech yurdunun kapıları o gün açıldı. Şato benzeri gri taş binalara, dağlık manzaraya hayran kaldım. Kampüs minivanlar ve kucak kucak eşya taşıyan ailelerle dolup taşan bir kaos ortamıydı. Kendimi üçkâğıtçı biri gibi hissettim. Ailem yoktu. Hiçbir eşyam yoktu. Sadece içinde dizüstü bilgisayar olan bir sırt çantam ve birkaç parça kıyafetim vardı. Hayatımın büyük bir kısmını bulduğum yere ait olmadığımı hissederek geçirmiştım, o yüzden bu duyguya alışkın olmalıydım aslında ama herkes gibi olmak, uyum sağlamak arzusu hiç geçmiyordu. Özellikle de böyle bir günde.

Çimenliklerden odama doğru yürürken kimsenin ayağının altında dolaşmamaya çalıştım. Futbol oynayan öğren-

cilere şöyle bir baktım –kıızlı erkekli bir grup kahkahalar atıyor, flört ediyor, sarı ve kırmızı auralarıyla gençliklerini yaşıyorlardı. Hayatlarına dair bir sıkıntıları yoktu. Mutlulukları, asla sahip olamayacağım gençlik deneyimlerine hayıflanmama sebep olduysa da insanların yaşadığını görmek beni mutlu etti. Hele hele dünyalarını iblislerden kurtarırsak hayatlarının nasıl da zenginleşeceğini düşünmek...

Öğrenciler ve aileler arasında yürürken birdenbire çok tuhaf bir düşünce kafama dank etti.

Ben evliydim yahu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, hafifçe tökezledim. Sonra kıkırdayıp başımı iki yana salladım.

Kalacağım yurda gelince şilte taşıyan bir anne babaya kapıyı tuttum, kızları cep telefonundan mesaj atarak arka-larından yürüyordu. Kafasını bile kaldırıp bakmaksızın ona da kapıyı tutmamı bekleyerek geçti.

“Bir şey değil,” dedim canlı bir sesle.

Bana deliymişim gibi baktı.

Yanlarından geçip merdivenlerden altıncı kata çıktım, en uçtaki tek kişilik odaya girdim. Kapı arkamdan kapanınca bir an için yanlıs odada olduğumu sandım. Buraya birisinin eşyaları bırakılmıştı çünkü. Sonra notu gördüm.

Alışverişe vaktin olur mu bilemedim, o yüzden yardım etmek istedim. –P

Aldıklarına şöyle bir bakarken gözlerim doldu: Tüylü mor bir papasan hasır koltuk ve onunla uyumlu bir kilim,

lavanta rengi nevresim takımı, yeni bir buzdolabı ve mikrodalga fırın, yiyecek içecekler, tüm gerekli eşyalarla dolu bir banyo seti ve kıyafetlerimle dolu bir kutu, yanında da çamaşırhanede gerekecek çeyreklikler.

Acaba hepsini göndermiş miydi yoksa kendi mi getirmişti? Yüreğim özlemle sızladı. Gözlerimi silip odayı yerleştirdim. Biraz daha eve benzese de ev hissinden çok uzaktı.

Müzik sistemimi kurup Marna'nın romantik müzik listesini koydum ve şöyle bir kestiririm umuduyla yatağa oturdum. Müzik çalarken aklıma dün gece geldi –Kaidan'ın bazı şarkılarda yüzünün aldığı komik ifadeler ve sırf vücuduma odaklandığındaki ciddi bakışı. Her şarkı, zihnimde balayımızı capcanlı detaylarla yeniden oynatıyordu.

Telefonuma kaydettiğim fotoğrafımı hatırlayınca aklımdan hınzır bir düşünce geçti. Fotoğrafi açtım. Hatırladığım kadar seksi görünüyordu. Kaidan artık her yanıma gördüğüne göre, göndersem ne olacaktı ki? Muhtemelen hiç etkilenmeyecekti bile.

Gergin ve yarı-deli bir kıkırdamayla resmi ona yolladım.

Kıkırdamalarım anında kesildi. Panik olmuşum. Ne yapmıştım ben? Kaidan Rowe şüphesiz bir günde yüzlerce seksi resim alıyordu. Birden benimki gözüme çok ezik göründü. Kahkahalarla güler miydi? Keşke gönderdiğimi geri alabilseydim ya da bir mesajı açılmadan iptal etmenin bir yolu olsaydı.

Salak, salak, salak! Yorganın altına girip boğazıma kadar örtündüm. Herhalde uykusuzluktan aklımı oynatı-

yordum. Ne düşünüyordum ki? Yana yatıp yastığa doğru çığlık attım.

Derken telefonuma mesaj geldi. Kalbim dört nala koşarken gözlerimi kapattım. Ağzıma bir parmak bal mı çalacaktı? “Ah sağ ol canım, çok şekermiş,” gibisinden bir cevap mı yazacaktı?

İstemeye istemeye telefonumu elime aldım. Bir mesaj daha geldi. Açtım –ikisi de Kaidan’dandı. Bir bipleme daha oldu. Ne oluyordu böyle?

TANRIM.

Bana napiyorsun?

Resmini çektiğine inanamıyorum.

Beni öldüreceksin. ÖLÜYORUM.

Endişelerim dinmeye başladı ve tekrar kahkahalarla güldüm. Mesajlar peş peşe düşüyordu.

BAKMADAN DURAMIYORUM.

Sen bekle küçük şuh.

Hass... çok seksisin.

Seni tekrar gördüğümde başın büyük dertte.

Büyük. Dertte.

Uf, vay be, yorganın altı fazla sıcaktı. Örtüyü üstümden atıp rahatladım. Başım dönüyordu ve çok yorgundum. Mesaj gelmeden bir dakika geçince Kaidan’a cevap yolladım.

Senin inek kız emeklemeye başladı.

Çabucak cevap verince güldüm: **İnek mi?! Dünyanın en soğuk duşlarını da alsam bana yaptığın şeyi iyileştiremem artık.**

Üzgünüm. diye cevap yolladım. Hâlâ sırtıyordum.

Hyr, diilsin. Beni rahat bırak. Bir süre meşgulüm.

Not... Seni svyrm.

Hemen cevap yazdım: **Ben de seni.**

Uzun bir nefes verip konuşmamızı sildim ve yastığıma sarıldım. Zavallı Kaidan! Niyetim onu delirtmek değildi ama itiraf etmeliyim ki bunu başarabildiğime sevinmiştim.

Bir süre sonra kapımın tıklatılmasıyla derin uykumdan uyandım. Uyku mahmurluğuyla pencereye doğru gözlerimi kırptırdım. Akşamın erken saatlerine benziyordu. Bir tıklama daha oldu. Müziği kapattım ve kapıya gidip açmadan durdum.

“Kim o?” diye sordum içeriden.

“Anna Whitt? Size bir paket geldi.”

Kapıyı araladım. İri yarı, çok yakışıklı, sarışın bir genç elinde bir kutuyla duruyordu. Benim kutularımdan birine benziyordu.

“İstediğiniz yere bırakayım,” dedi.

“Ah, tabii.” Kenara çekildim. “Teşekkürler.”

Evet, ben son derece yakışıklı bir herifle evliydim ve hayır, bu çocuğa şehvet duymuyordum ama onu tepeden tırnağa süzmemem çok zordu. Bir futbolcu gibi uzun boylu ve iriydi. Has Amerikan gülüşüne ve dalgalı saçlara sahipti. Büyük bir öz güvenle hareket ediyordu. Tıpkı Kaidan gibi insanları çeken bir ağırlığı vardı.

TATLI HESAPLAŞMA

Derken çocuk bana doğru dönünce kalbim duracak gibi oldu.

Tam göğsünde kıpkırmızı bir nişan, bir Nefte gördüğüm, en büyük nişan parlıyordu... Bir Dükünki kadar büyüktü. Kalbim acıyla üç kere attı.

Kırmızı! Şehvet! Kimdi bu?

Büyük bir adımla yanıma gelip başıma dikildi, burun deliklerine kocaman bir nefes çekerek bir şey kokladı.

Birdenbire fısıldayan ruhlar anne babaların ve öğrencilerin arasında mekik dokuyarak kalabalık koridordan kap-kara bir rüzgâr gibi girdiler. Odam koridorun sonundaydı ve kimse bana doğru bakmıyordu. Bir sürü ruh vardı, en az altı tane. Olduğum yerde donup kalmıştım. Arkasından yakışıklı Nefin gözleri kıpkırmızı parladı.

Nasıl yani? Bir Nefin gözleri böyle *parlamazdı*.

Korkudan istem dışı bir ses çıkarıp açık kapıya koştum ama çocuk benden hızlıydı. Beni kolumdan tutup kapıyı kapatırken gülüyordu, sırtıma abanıp burnunu saçlarıma soktu.

“Sakin bağırma!” diye sakın bir sesle beni uyardı.

Çok hızlıydı. Bileklerimi iki eliyle yakaladığı gibi başımın üstüne kaldırıp beni duvara yasladı. Diğer eli boğazımdıydı.

Kırmızı nişan. Amerikan aksam. Pharzuph’un bir oğludüha mı vardı yoksa? Neden bu kadar güçlüydü? Ruhlar içeri doluştukça oda karardı. Tıslamaları ve hırlamaları beynimin içinde yankılanıyordu.

Çocuk çenesiyle saçımı yana itip boynumun kenarına sıcak bir öpücük kondurdu. İçim titredi ama iyi anlamda değil.

Tekrar derin bir nefes aldı.

“Demek *seçilmiş kişi* değilsin,” dedi. “O kadar emin-dim ki... Hatta öyle olmasını umuyordum. Başımıza açtığın dertlerin karşılığında sana iyi bir ders vermeliyim.”

Neden bahsediyordu? Kafam allak bullak olmuştu.

Güçlü vücudunu sırtıma sertçe dayadı. Tüm içgüdülerim savaşıp kurtulmak, özgür kalmak için yanıp tutuşuyordu fakat içten içe, kıpırdamadan kalmam gerektiğini biliyordum. Fısıldayan ruhlar tepemizde dönüp duruyordu.

“Bırak beni!” dedim, kımıldamak için bile yer bulamadan. Çocuk boğazımı daha sert sıkınca boğulur gibi bir ses çıkardım.

Direnmem onu daha da ateşlemiş gibiydi, tekrar kıkır kıkır güldü. Eli çok şükür boğazımdan çekildi ama bu kez de vücudumdan aşağı indi. Tam kolunu ısırp ayağına sertçe basacaktım ki tekrar konuştu.

“Seni en son gördüğümde çok daha güzel kokuyorsun. İğrenç bir Nef olmasan, sana şuracıkta sahip olurum.”

Donup kaldım! Olamaz!

Homurdanarak beni serbest bıraktı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle dönüp yüzüne baktım.

“D-dük Pharzuph?” diye fısıldadım. Çarpık bir evrene mi düşmüştüm?

Fısıldayan ruhlar heyecanla hoplayıp zıpladı. Pharzuph

sabırsızca elini havada salladı, sanki sinir bozucu sineklermiş gibi onlara hırladı.

“Sizin için gösteri bitti. Bakire değilmiş. Gidip diğerlerine haber verin.” Bunu söylemesiyle anında hepsi dört bir yandan odadan çıkıp başımı döndürdüler.

“Beğendin mi?” Göz kamaştırıcı fiziğini göstererek sırtınca yutkundum. “İki sene daha bekleyecektim ama etrafta bu kadar heyecan dolu şeyler olup biterken ben de bir değişiklik yapmak istedim. Bu zavallı çocuk Oregon’da bir kereste kazasına kurban gitti. Anne babası ölmüş zaten. Bu şeyin ziyan olması çok yazık olurdu, değil mi?”

Sadece onun ve egosunun odamdan gitmesini istiyordum. Olanlar inanılmaz derecede garip ve korkunçtu zaten. Dük, hiç eski hali gibi konuşmuyordu.

“Güzel bir... bedenmiş.”

“Güzelden de öte!” Kahkahalarla güldü. “Bu gece bu kampüste istediğim kızı yatağa atabilirim ve galiba atacacağım da...” Ellerini göğsünde ve karın kaslarında gezdirip ovuşturdu, belli ki yeniden sahip olduğu gençliği başına vurmuştu. “Genç bir erkeğin bedeninde ne kadar enerji ve dayanıklılık barındığını hep unutuyorum.”

lyyy!..

Kampüste dört dönüp o kızlara zarar verdiğini hayal edince midem bulandı. O taşralı çocuk gülüşüyle, dışarıdan bakıldığında son derece masum görünüyordu. Derken gözleri gene o şeytani niyetleriyle kıpkırmızı çaktı. Bir adım yaklaşmasıyla geriledim.

“Senden hâlâ hoşlanmıyorum,” dedi. “Ya da sana güvenmiyorum. Ama en azından oğlumu artık şüpheliler listesinden çıkarabilirim.”

“Şüpheliler listesi mi?” diye sordum, gözlerim öne eğik alaycı bir tavır takınmaya çalışarak. “Lütfen efendim. Eğer New York’taki zirveden bahsediyorsanız, melekler indiğinde ben de en az sizin kadar şaşırdım...”

“Sen kendi işine bak ve davamız için çalış. Burası senin tipinde bir Nef için memba. Başımıza bu kadar dert olduktan sonra Belial seni böyle bir yere yerleştirdiği için şanslısın. Hem senin moruktan bahsetmişken...” Beni şöyle bir süzdü. “Nerelerde?”

Umurunda değilmiş gibi konuşmaya çalışsa da, yemedim.

“Bilmiyorum, efendim. Washington’da bir yerlerdedir herhalde.”

“Hıh.” Beni tepeden tırnağa süzmeye devam etti. İlk bahışta onu nasıl gayet sıradan, iyi biri sanmışım? Gözleri son derece soğuk ve kurnazdı. Güldüğü zaman bile tehditkârdı.

Beni itip kapıya yürüdü ve dönüp son kez kısık bir sesle konuştu. “Gözden çıkarılabilir olduğunu unutma sakın. Başımıza bir daha dert açarsan soru bile sorulmadan ortadan kaybolacaksın. Meleklerin canı cehenneme! Anladın mı, Nef?”

Yüreğim ağzıma gelmişti. “Evet, Dük Pharzuph.”

“O babanı da bir daha görürsen söyle ona cehennem onu arıyor.”

Ona bakmadan kafa salladım. Boğazım yutkunamaya-

çağım kadar kurumuştı. Birdenbire ne zamandır kampüste takıldığı ve benden ne istediği konusunda paranoyaya kapıldım.

“Affedersiniz, Dük...” Sesim nasıl da cılız çıkıyordu, bundan nefret ediyordum; gerçi ondan korktuğumu sanması daha iyiydi. “Acaba bu gece sizinle çalışmama filan gerek var mı?”

Dük kahkaha attı. Yüksek sesle! Ukalaca!

“Hayır, benimle çalışmana gerek yok. Ben Neflerle çalışmam.” Tükürür gibi konuşmuştu. “Buraya bir geceliğine geldim ve tadını çıkarmak istiyorum. Sen kendi barını bul, sarhoşları bana gönder.”

Tekrar pis pis güldü.

Sonunda yine beni süzüp odadan çıktığında tir tir titreyerek yatağa çöktüm.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DART

Hayatımın en güzel gecesinin hemen ardından en rahatsız ve tedirgin gecesini yaşamam, ne kadar tuhaf bir yaşam sürdüğümün kanıtıydı. Kaidan'ın babasının, artık onunla aynı yaşta olan adamın, üniversite kampüsümde kalbi kırık kızlar koleksiyonu yaptığını düşünmek midemi bulandırıyor. Üstelik sadece kırık kalp de değil. Pharzuph için fazlasıyla masum olurdu bu. İnsanları hazır olmadıkları şeyler yapmaya itiyordu ve tüm bu süre boyunca fısıldayan ruhlar, hepsinin kafasını karıştırıyordu –onları suçluluk, kendinden tiksime gibi yıllar yılı içlerine dert olacak hislerle dolduruyorlardı. Pharzuph yalnızca seks peşinde bir kampüs çapkını değildi. Ruhları örselemek isteyen, kötücül bir pislikti. Güzel kılıfı olan bir silahtı.

Bütün gece barda oturduğum sırada, dizlerim saatte bin

kez birbirine çarpıp titrerken Kaidan ile paylaştıklarımızı düşündüm –ne kadar özel ve güzel olduğunu. Arkasından Pharzuph’u düşündüm. Midem çalkalandı.

Kaidan’ın, Pharzuph’un beden değiştirdiğinden haberi var mıydı? Babası Richard Rowe’un New York’taki işyerinde ya da Atlanta’daki şık evinde düşüp öldüğü haberini almış mıydı? Pharzuph’un beni bulup koku testini yapmayı planladığını –bekâret kokusunu almaya çalışacağını– biliyordu. Keşke Kaidan’ı arayıp iyi olduğumu söyleyebilseydim.

İşler sarpa sarmıştı.

En azından planımız işe yaramıştı. Bira bardağımı yüzüme tutup gülümsedim. Kaidan ve ben şimdilik şüpheliler listesinden çıkmıştık. Maalesef, babam hâlâ oradaydı. Hem de en başlarda.

Tebessümüm yok oldu.

“Hey, sana bir bira daha alayım mı?”

Kafamı kaldırıp benimle konuşan tatlı çocuğa baktım. Seçtiğim bar iyice kalabalıklaşmış, gürültü artmıştı ama daha çok gruplar ve arkadaşlar vardı; bu yüzden daha benimle konuşan olmamıştı. Pharzuph büyük olasılıkla bana kulak kesilmeyecek kadar meşguldü ama en ufak bir risk almak istemiyordum. Artı, bu akşam şehirde cirit atan en az altı fısıldayan ruh olduğunu biliyordum, o yüzden çalışmak zorundaydım.

“Şuna ne dersin?” diye sordum çocuğa. “Dart oynayalım, kim kaybederse içkileri o alsın.”

Çocuk iç çekti. “Bilmiyorum. Güzel bir kız bana içki ısmarlarsa kendimi kötü hissederim sanki...”

“Aha! Demek öyle.” Taburemden aşağı atladım. Böyle kuygısız davranabilme yeteneğime şaşırmışım ama bazen erkeklere de kızları hafife aldıkları için bir ders vermek gerekiyordu.

Böylece gece, bardaki bütün erkekleri paspas yapmamla devam etti. Kızlar da erkek arkadaşlarına asılmadığımı anlayınca bana tezahürat yaptılar. Evet, birkaç kişiyi sarhoş ettim. Bıralar ve şotlar gırla giderken bütün gece önlerine su koyup içirdim, vücutlarının susuz kalmamasına uğraşım.

Kim olduğumu ya da onlardan biri olmadığımı hiç unutmadım ama yine de arkadaşlıklarından keyif aldım, dostane yabancıların arasında kendimi iyi hissettim. Birisi bir son dakika haberi dinlemek için televizyonun sesini sonuna kadar açana dek çok eğleniyorduk. Washington’daki gösterisinden sonra hayranlarını selamlayan popüler bir rap yıldızı vurulmuştu. Renkli bir geçmişe sahipti, bir ara hapis yatıp çıkmıştı fakat hayatını düzene sokmuş, eğitim savunucusu olmuştu –ilham veren bir Amerikan başarı öyküsüydü. Şimdiyse herif komadaydı ve muhtemelen ölecekti.

Bardaki herkes başını iki yana sallayıp mırıldandı, “Bu dünyaya ne oluyor böyle?”

Keşke bilselerdi.

Sonrasında ortama bir karamsarlık hâkim oldu.

Barın kapanış saati geldiğinde bütün gece dibimden ayrılmayan tatlı çocuktan kaçmayı başardım. Barmene bir not

bırakıp kredi kartı numaramı yazarak sarhoş kankalarımı bir taksi çağırmasını rica ettim.

Sabaha karşı ikide, cebimde bıçağım ve bileğimde bir dem Kılıcı ile yurttaki odama geri döndüğümde Kaidan'ın da orada benimle okuduğunu ve normal bir çift olduğumuzu hayal ettim. Öğrenci olduğumuzu. Bazen numara yapmak eğlenceliydi ama olmayacak şeyleri istememeye çalışıyordum çünkü bazı Nefler benim sürdüğüm hayatı sürmek için her şeylerini feda ederdi.

Her şey düşünüldüğünde hayatıma şükretmek ironik olurdu ama en nihayetinde seviliyordum, bu da hayatımı yaşamaya değer kılıyordu. Tıpkı annem Mariantha'nın dediği gibi.

Aklımdan bu güzel düşüncelerle yurt binama yürürken kara bir gölge dar kaldırımda önüme doğru uçarak çılgılık atmama sebep oldu.

"Bebeğim..."

Elimi göğsüme bastırdım. *"Ödümü patlattın, baba!"* Telepatik sesim ona avaz avaz bağırdı. Fısıldayan ruhları aradım ama bulamadım. *"Pharzuph bu gece bir sürü fısıldayan ruhla birlikte burada!"*

"Biliyorum. Çabuk ol, odana dön de rahat rahat konuşalım." Benden önde uçup odamın duvarında gözden kayboldu.

Sinirlerim zıplamış vaziyette oflayıp pufladım ve giriş kapısına koştum. Danışma masasındaki nöbetçi kızın önünden geçmek çok garipti. Hafifçe gülümsediğimde başını

ıulladı; tam yanında duran, koca boynuzlu, devasa iblisten haberi yoktu.

Odama girdiğimizde babam resmen her yeri kapladı. Bense oturamayacak kadar diken üstündeydim. Ona Pharzuph'un gelişini, Kaidan ile şimdilik güvende olduğumuzu anlattım.

"Ama anlamadığım bir şey var," dedim. "Onu hiçbir şekilde tanımadım –konuşması bile değişmiş. Daha önce Amerikalı mıydı, yoksa hemen yeni aksanına uyum sağlamak için eğitim mi aldı?"

"Hayır, ilk kez Amerikalı bir vücuda giriyor ama bir beden, ruh yer değiştirse bile bazı bilgileri içinde barındırır. Beyin ve beden, dil ve jest gibi alışkanlıklarını korur. Sen farklı şekilde eğitmediğin sürece yine aynı haliyle konuşacak ve davranacaktır. İlk başta hep çok gariptir çünkü kontrol etmesi zor olur ama sonuçta biz Dükler için bu bir avantaj."

Evet, ne kadar mantıklı...

Babama Pharzuph'un, başının dertte olduğunu söylediğini anlattım. Babam kahkahalarla güldü. Derinden ve gırtlaktan çıkan, her daim korkunç bir sestir bu; ruh biçimindeyken bile.

"Zaten öyle ya da böyle benden şüphe edeceklerdi, onlara yakalanmaktansa çürürüm daha iyi. Ben de yeni bir beden avına çıkacağım ama sana Pharzuph ve diğerlerinin varın akşam zirve toplantısı yapacaklarını söylemeye geldim –muhtemelen topladıkları bilgileri konuşup ne yapacaklarını planlayacaklar. İsviçre'de."

“İsviçre mi?”

“Bir kayak şehrinde. Bu zirveleri tatile dönüştürmeyi seviyorlar, biliyorsun... Daha yeni Vegas’a gittiklerinden canları değişiklik istedi.” Babam son derece işe odaklı olduğundan diğer Düklerin eğlenceyle işi birleştirme fikrine karşıydı.

Umutlandım.

“Bir dakika. Yani biz Nefler iki gün güvende miyiz?” diye sordum.

Babam homurdandı. “Evet, ama dikkatli olun. Yarın öğleden sonradan itibaren kırk sekiz saatiniz olduğunu söyleyebilirim, o zaman seyahate çıkıyorlar. Bazıları orada iki günden uzun kalacak ama siz yine de işi şansa bırakmayın. Eğer müttefiklerinizi toplamanız ya da onlarla temasa geçmeniz gerekiyorsa, işte size fırsat.”

“Patti’yi görebilirim!” El çırpıp gülümsedim. Babamı biraz yumuşatmışa benziyordu bu.

“Evet, onunla görüşebilirsiniz. Benim de selamımı söyle.”

Keşke ona sarılabilseydim ama tek yapabildiğim o korkunç suratına yüzümde güller açarak bakmak ve onu güldürmekti.

“Bil bakalım başka ne oldu?” diye sordum. “Mariantha ile tanıştım!” Babam karşımda hareketsiz durdu. “Evlendiğim için tebrik etmeye geldi. Çok güzeldi, baba.”

Babam hafifçe arkaya süzülüp, “Evet... Güzel ve sevgi dolu. Ona çok benziyorsun, güzel kızım,” diye fısıldadı.

Bir elimi kaldırıp parmaklarımı açtım ve babam kocaman elini kaldırıp benimkinin üstünde tuttu.

“Seni seviyorum, evlat,” dedi.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

“Dikkatli ol,” dedim ona. “Her nereye gidersen, umarım yakında gene görüşürüz.”

Sarılr gibi etrafımı çevreleyince gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda babam gitmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İKİ ARADA BİR DEREDE TATİL

Saat sabahın üçüydü, Pharzuph yakında bir yerlerde birilerine hayatı zehir ederken ben plan kuruyordum. Dükler yarın gece toplanacaktı. Demek ki Nefler de toplanabilirdi.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra Kaidan'ı yeniden görme fikri, içimi bir hoş etti. Bu kez baş başa kalmayacaktık fakat tek ihtiyacım ona yakın olmaktı.

Babası “meşgul” olduğu için Kaidan'a mesaj atmanın güvenli olduğunu biliyordum ama yine de ellerim titriyordu. Çok fazla şey ifşa etmek istemiyordum. Aldığım ve yolladığım her mesajı anında siliyordum.

Yrn V'ye uçuş ayarla.

Zevkle. İli msn? Burası tımarhane gibi.

Tımarhane derken? Acaba babasının “ölümünü” mü kastediyordu?

Burası da. Anlatck çok şey var.

Aynen.

Ona Patti'nin adresini mesaj atıp diğerleriyle temasa geçtiğimi yazdım. İlgisini ve endişesini uyandırdığımın farkındaydım fakat Dükler dünyanın diğer ucunda toplanana kadar daha fazla ayrıntı paylaşmak içime sinmiyordu.

Sonrasında ikizlere, ardından Blake ve Kope'a mesaj atarak nerede ve ne zaman buluşacağımızı açıkladım. Kope, Zania'yı da getirecekti. Herkes hazırды. Jay ve Patti'ye de mesaj atsam mı diye düşündüm ama yarın sabahı bekleyebilirdim.

Herkesi görecekim için öyle heyecanlıydım ki... Pharzuph burnumun dibinde diye de o kadar gerilmiştim ki bütün gece gözüme uyku girmedi. Sonunda güneş doğarken sızıp kaldım. İki saatlik sıkı bir uyku beni ayakta tutmak zorundaydı.

Uyku mahmuru ve kahve ihtiyacı içinde odamdan çıktığımda doğaüstü işitme gücümü daha iyi kullanabilmeyi diledim. Pharzuph'un gidip gitmediğini öğrenmek istiyordum ancak etrafı taramaya çabaladığımda her şey bana karman çorman geldi. Diğer Nefler bu konuda iyiydi, yılların eğitiminden geçmişlerdi.

Duş alıp giyindikten sonra şehir merkezindeki kalabalık bir kafeye girdim, gözlerimi dört açmıştım. Sıcak bir sabahı ancak alışkın olduğum boğucu sıcağa kıyasla, güzel

bir gündü. Tam paramı ödemiştim ki, herkes sus pus olup fısıldaşmaya başladı.

Ensemdeki tüyler tek tek havalandı.

“Of, amanın...”

“Futbol takımında mıymış?”

Kafamı çevirip baktım. Uzun boylu, seksi bir şekilde dağınık Pharzuph, yanında karanlık fısıldayanlarıyla birlikte, tüm gözlerin üstünde olduğunun bilincinde, hatta bu ilgiyle iyice kabararak bana doğru uzun adımlarla yürüyordu. Sarı saçları ıslaktı. Yataktan yeni kalkmış gibi bir hali vardı. Ciddi bakışları çekiciliğini azaltıyordu, gerçi benden başka kimsenin dikkatini çektiğini sanmıyordum.

“Üniversitenin ilk gecesi nasıldı bakalım?” diye sordu alçak bir sesle.

“Başarılıydı, efendim.” Titrememek için kahveme yapıştım. “Ya sizin?”

Ağzı kulaklarına vardı. “Hatıra defterine kaydetmeye değer. İşim gücüm olmasa bir gece daha kalırdım. Neredeyse seni kıskanacağım.” Cümlesinin saçmalığına kahkahalarla güldü ve üzerine çevrilen onlarca göze şöyle bir bakıverdi. Yemin ederim, milletin ağzının suyunun akmasından ve yükselen kırmızı auralardan mekân sallandı. Ruhlar, insanların arasına girip süzüldü.

“Harika bir yer!” dedim ezik gibi.

Pharzuph tekrar bana baktı, birden kiminle sohbet ettiğini hatırlayıp hüsrana uğradı. Beni iterek tezgâha geçince hemen kenara çekildim. Fakat koca kahvesini eline alır al-

maz, bana bir daha bakmadan kafeden çıktı. Yol boyunca bütün kızlara, hatta iki erkeğe göz süzdüğüne şahit oldum. Sonra hepsi birden dönüp bana baktılar. Çabucak yan kapıdan çıktığım gibi köşeyi döndüm, Pharzuph'un bir taksiye binişini ve karanlık ruhlardan oluşan maiyetinin taksinin etrafını sararak uzaklaşmalarını izledim.

Çok şükür!

Arabama kadar uzun yolu yürüyüp içeri oturdum, kahveni yudumlayarak kendimi garip bir güven ve tatmin içinde buldum. Birkaç saat sonra altı Nef dostum bir geceliğine buraya gelecekti. Kehaneti gerçekleştirme vakti gelene kadar son kez görüşme fırsatımız olabilirdi. Dükler o gece toplanacağından zamanımız oldukça kısaydı. Derhal harekete geçmeliydik.

Bugünün özel olmasını istedim.

Kendi kendime gülümseyip arabayı çalıştırdım. Bu gece ne yapacağımızı çok iyi biliyordum.

Patti geldiğimden habersizdi. Adresine ulaştığımda utanmasam gözlerimi devirecektim. Tabii ki babam öyle sıradan, gösterişsiz bir ev seçemezdi. Patti'yi bir golf sahasının ortasında yer alan dev gibi bir eve yerleştirmişti. Cidden etraftaki tek yeni mahalleydi ve bir çiftlik arazisinin tam göbeğindeydi. Patti'nin garaj yoluna girince hemen mesaj attım.

Sakın korkma. Benim.

Kapıyı tıklatmamla birlikte Patti hemen ardına kadar açtı, beni içeri çekip kapıyı kapattı ve canımı çıkarana kadar bana sarıldı. Ben de aynen o güçle sarıldım ona.

“Anna!” Jay’ın arkamızdan gelen sesini duydum.

Patti beni serbest bırakıp Jay’i çekti ve hep birlikte kucaklaştık. Tekrar tekrar yanağımı öpüp bizi bıraktı.

“Burada olmana çok sevindim!” dedi. “Güvenli olduğundan eminsin, değil mi?”

“Kesinlikle. Bütün Dükler şu anda İsviçre uçağında, o yüzden Nefler buraya geliyor.”

“Hepsi mi?” Jay’ın gözleri kocaman oldu. Sanırım Marna henüz ona anlatma fırsatı bulamamıştı.

“Hı hı,” dedim. “Tüm müttefikler.”

Jay zıplayıp havaya yumruk attı.

Mutluluk sarhoşuydum. “Hadi gelin, taşınacak bir sürü market torbası var.”

Peşimden dışarı çıktılar. Üçümüz birlikte torbaları yükledik.

“Hindi mi?” diye sordu Patti. “Canım benim! Harika!”

Ben de öyle tahmin etmiştim. Şükran Günü yemeği yapmak için ne gerekiyorsa almıştım.

Her şeyi mutfığa koyarken paslanmaz çelik aletlere ve doğal taş fayanslı mutfığa uzun uzun baktım.

“Vay, bu ev çok...”

“Abartılı?” dedi Patti. “Gülünç derecede büyük ve süslü? Evet. Baban kafayı yemiş.” Ama turtaları torbadan çıkarırken gülüyordu.

“Yer elması,” dedi Jay. “Güzel.” Her zamankinden daha sessiz sakindi ama neyle karşı karşıya olduğunu düşününce anlıyordum.

“Evet,” dedim ikisine, “önce büyük haberi mi duymak istersiniz, yoksa olan biten her şeyi sırayla mı anlatayım?”

“Sırayla,” dedi Jay.

Patti sabırsızca kaşlarını çatı ve Jay’i şöyle bir süzüp, “Of tamam, sırayla o zaman. Ama çabuk ol!” dedi.

Marna, Jay’le tek kelime konuşmadığı için Ginger’ın kaybolmasından sonra neler olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Birlikte rahat bir odaya geçtik. Ben konuşurken Jay’in gözleri yuvalarından fırladı.

“Sonra şu kocaman ruh tepemize dikildi,” dedim, Patti nefesini tuttu ve ben koça benzeyen yarattığı tarif ederken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kim olduğuna hayatta inanmazsınız.” İşkillenerek beklediler. “Babam!”

Patti bir elini göğsüne bastırdı. “Yani artık bir... şeyi yok mu... O...”

“Bedeninden çıkmak zorunda kalmış,” dedim sessizce.

“Nasıl yani?” dedi Jay. “Bedeni *varken* korkunçtu zaten. Ruha dönmüş halini hayal edemiyorum.”

“Evet! Çok garip! Şimdi kendine yeni bir beden arıyor,” diye karşılık verdim.

Patti gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp kafa sallayınca devam ettim.

“Pharzuph’un benim peşimde olduğunu biliyorduk,

o yüzden babam yeni bir fikir öne sürerek Kaidan'la benim..."

Patti çığlık çığlığa zıplamaya başladı. "Evlendiniz, değil mi?"

Jay şaşkın şaşkın bir Patti'ye bir bana baktı. "Hıı! Öyle mi?"

Vereceğim haber konusunda o kadar duygusaldım ki yalnızca başımla onaylayabildim.

Patti bağırış çağırış beni tekrar ayağa kaldırıp sımsıkı sarıldı. Kaidan'la niçin evlenmeye karar verdiğimiz göz önüne alındığında bu sevinci garip kaçmalıydı fakat Patti'nin buna odaklanmadığının farkındaydım. İçinde bulunduğumuz koşullara rağmen bu hayat deneyimini yaşayabilmemize ve paylaştığımız sevgiye odaklanmıştı o.

"Ah tatlı kız!" dedi saçlarıma doğru. "Sizi ayıramayacaklarını biliyordum."

Patti beni bırakır bırakmaz Jay sarıldı. "Çılgınca resmen. Ama çok güzel... Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler."

Patlattığım bombanın heyecanıyla tekrar yerimize oturduk.

"Eee, sonra ne oldu?" diye sordu Jay. Sonra yanakları alıll kızardı. "Yani hani, hemen sonra demiyorum da, anlarsın ya işte, ondan sonra?"

Hikâyeme kaldığım yerden devam ettim. Pharzuph'un yeni biçimiyle yurttaki odama gelişini anlattım. Şaşırp tikşindiler.

Lafım bitince Patti iç geçirdi.

“Bu geceye sahip olduğumuz için minnettarım. Hemen hindiyi fırına atıyorum ve yemekleri hazırlamaya başlıyorum. Siz ikiniz havuz kenarına gidip dinlensenize? Mayon yukarıdaki kutulardan birinde olacaktı.”

“Hazırlıklara yardım edebilirim.”

“Yok canım,” diye güldü Patti. “İzin ver yapayım. Şu anda kafam çok dolu... Siz ikiniz gidin, gençliğinizi yaşayın filan.”

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak mutfığa yürüdü.

Üstümüzü değiştirdik, havluları kapıp sokağın başındaki havuza indik. Sığ tarafta iki aile yüzüyordu, biz de havuzun diğer tarafındaki şezlonglara geçip uzandık. Güneş şaha neydi.

“Evli olduğuna inanamıyorum,” dedi Jay.

“Baba olacağına inanamıyorum,” diye karşılık verdim.

“Sence bunlar için çok genç değil miyiz? Araba kullanmayı bile daha yeni öğrenmemiş miydik?”

“Di mi?”

İkimiz de suskunlaştık. Jay uzaklara daldı. Omuzlarındaki yük apaçık belli oluyordu.

“Jay... Nasılsın?”

“Bilmiyorum. Yani. Sanki kendim için korkmuyorum da, Marna ve bebek için korkuyorum. Onları güvende tutmak istiyorum ama sanki bir hiçim. Gücsüzüm.”

“Sandığından çok daha güçlüsün sen. Onu sevdiğini bilmek, Marna’ya güç veriyor. Marna mutlu, Jay. Biliyorum

sana çılgınca gelecek ama bence ilk kez Ginger haricinde birisi tarafından sevildiğini hissediyor ve buna şükrediyor.”

“Ama ölmesini istemiyorum.” Jay’in boğazı tıkanı, sesi boğuklaştı. Ben de duygulanıp doldum ve bir cevap veremedim. Tek yapabildiğim elimi uzatıp parmaklarını tutmak, korku ve kederimizle kenetlenmek oldu.

En eski ve en yakın arkadaşımın yanında uzanmak bana çok iyi gelmişti... Aramızda uzayıp giden sessizlik yatıştırıcıydı.

Jay’e adıyla seslenen birkaç çocuk yaklaştı. Jay biraz neselenir gibi olup onlarla birlikte havuza girdi. Elbette buraya taşınmasından kısa süre sonra arkadaş edinmişti. Çocuklar sırayla omzuna tırmanıp suya atladı. Şezlongda uzanıp yüzüstü dönerek keyifle onları seyrettim.

Su sesleri silikleşirken uyuklamaya başladım.

Derken çok güzel bir ses duydum...

“Kıçını kapatırsan kimsenin canı yanmaz!”

Kafamı kaldırıp bakınca Kaidan’ın tam yanıma çömelindiğini gördüm. Buradaydı! Tam ayağa kalkıp kollarımı ona dolayacakken gözleri vücuduma dolanıp popoma indi ve orada takılı kaldı. Merhaba fırtınalı bakışlar.

Güneşin altında bir dakika önce hissettiğimin iki katı ısınmışım.

Havluyu vücuduma sardım, böylece Kaidan zorla da olsa gözlerimin içine baktı.

“Selam,” diye fısıldadım.

Suratıma dokununca avucunun içine doğru eğildim.

“Seni en son gördüğümünden beri bir yıl geçti sanki,” dedi tatlı tatlı. “Seni çok özledim.”

Uzanıp elini avucumun içine aldım. “Ben de seni çok özledim.”

“Ama başın hâlâ belada.” Alçak ve buğulu bir sesle konuşuyordu. “Sana ihtiyacım var.”

“Immm...” Etrafa baktım.

“Benimle gelsene.” Kaidan ciddiydi. Elimden çekmesiyle birlikte havluyu üstümde tuta tuta ona yetişmek için koştum. Jay bizi fark edip havuzun ortasından el salladı ancak Kai’nin kararlı yüzünü okuyunca kaşlarını kaldırdı. Ben de masum masum omuz silktim ve Jay başını iki yana salladı. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Kai bizi kadınların soyunma odasına götürdü. Kapıyı iterek açarken geri çekilip etrafıma bakındım.

“Sen oraya giremezsin!” diye fısıldadım.

Beni öne doğru çekiştirdi. “İçerisi boş.”

Bir saniye sonra duşlardan birinde, kapalı perdenin arkasında öpüşüyorduk.

“Ya biri gelirse?” dedim.

Sırtımı kaygan fayanslara yasladı. “Kulağımı dört açarım.” Havlumu üstümünden atıp hırlayarak yere fırlattı.

Tekrar öpüştük. Bu kez vücudum da tepki veriyordu. Kai’yi kendime çektim, güneşte ısınmış tenimde gezen elleri çok hoşuma gitti. Gerçekten yapacak mıydık yani? Hal-ka açık bir yerde?

Ah, kapa çeneni, dedi bedenim beynime. Ciddileşmeye

başlamadan önce birlikte birkaç dakika kaçamak yapmaktan ne çıkardı?

Dışarıdan bir ses duyunca ikimiz de donup kaldık.

“Kahretsin! Birisi geliyor...”

İki saniye sonra banyodan bir kadın sesi geldi. Kai alnını kafamın tam yanında fayansa dayayıp gözlerini kapadı.

“Gel tatlım! Aferin sana!..” Ah, şahane! Bir anne, çocuğunu lazımlığa oturtuyordu. Kendimi sapık gibi hissettim.

Kabinlerinin kapısı kapanınca kafamı uzatıp şöyle bir baktım ve Kaidan’ı dışarı çekmemle parmak ucunda orayı terk ettik.

Gözlerinde çakmak çakmak yanıp sönen yoğun bir ifade saklıydı.

“Daha sonra,” diye söz verdim.

Havuza varmadan önce tentenin altında beni durdurup bana dönerek suratını yaklaştırdı.

“Henüz oraya gidemem. Odaklanma sorunu yaşıyorum.”

Kuru bir kahkaha attım. Aslında gayet ciddi olduğunun farkındaydım. Ben de gerilmiştim.

“Biliyorum, canım,” diyerek kolunun üst kısmını hafifçe sıktım. Evet, ona dokunmak aklımın başıma gelmesine yardımcı olmuyordu. Elimi indirdi. “Hadi eve dönelim. Birbirimize her şeyi anlatabiliriz. Ondan sonra da... Evet...”

“Evet,” diye nefes verdi Kaidan. Gözleri alev saçıyordu. Ürperdim.

“Hepsi senin suçun, biliyorsun ki.” Dudaklarında hınzır

bir tebessüm belirince pancar gibi kızarak telefonla yolladığım fotoğrafı hatırladım.

Anne kız lavabodan çıkıp yanımızdan geçtiler. Kaidan bana umut dolu bir bakış fırlattıysa da hayır anlamında kafamı salladım. Oraya tekrar girmeye hiç niyetim yoktu.

“Hadi gel, Kai. Sana anlatacaklarım var. Mühim meseleler.”

Beni süzdü. “İyi misin?”

Kaidan’a her şeyi anlatmak istiyordum ama böyle ulu orta değil.

Mayomun üstüne kıyafetlerimi giydim ve Jay’i alıp eve döndük. Kaidan bana uzun uzun bakarak kan dolaşımını hızlandıran, sessiz vaatlerde bulunuyordu.

“Odaklan,” dedim çaktırmadan.

Patti, eve girer girmez Kaidan’a sarıldı. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Mutfakta işini yaparken şarkısını mırıldanmaya devam etti, dudaklarında büyük bir tebessümle sebzeleri kesip doğruyordu.

Kaidan ve Jay’le oturup sohbet ettik.

Kai, “Tahminimce babam nöbet değişimi yapmak istemiş çünkü Richard Rowe üç gün önce vefat etti,” dedi.

“Nöbet değişikliği derken?” diye sordu Jay.

“Bedenlerinden koptukları zaman,” diye açıkladım, “ruh içinden ayrılınca eski beden ölüyor ve iblisler yeni bir beden ele geçirmek zorunda kalıyor –yeni bir hayata başlıyorlar.”

“İğrenç!” diye fısıldadı Jay.

“Babam birkaç sene daha bekleyecekti ama fikrini

değiştirdi herhalde,” dedi Kai, bana bakarak. “Senin yanına ruh halinde gelecek ve onu tanımayacaksın diye endişeleniyordum ama kokunu alabilmek için bir bedene ihtiyacı var, o yüzden bence hâlâ vaktimiz var. Biraz uzun sürebilir.”

“Evet,” dedim. “Ben de tam ondan bahsedecektim... Yeni bir beden bulmuş.”

Kaidan elektrik verilmiş gibi dikildi. “Onu gördün mü?”

“Evet. Senin yaşlarında. Belki bir iki yaş büyüktür. Uzun boylu. Sarışın.”

Kaidan çenesini sıktı. “Ne zaman gördün? Ne dedi? Sana dokundu mu?”

Kaidan’a her şeyi anlattım. Dinlerken gözlerini duvara dikip bıçağını çıkardı. Açtı. Sonra kapattı. Avucunun içinde döndürdü. Parmaklarının arasından geçirdi. Jay ve ben korkuyla bakıyorduk.

“Kahrolasıca!” Kaidan bir süre düşündü, sonra kapattığı bıçağını tekrar cebine koydu. “Sence benden yakışıklı mı?”

Hayda!

Jay kahkaha attı. “Abicim. Çok acayıpsın.”

“Sadece merak ettim,” dedi Kaidan yamuk bir gülüşle.

“İyyy, Kai, hayır. Ona o gözle bakmam mümkün değil bir kere. Bakışlarından kötülük akıyor. Bir insan nasıl onun suratına bakıp kötü hissetmez, aklım almıyor.”

“Muhtemelen hissediyorlardır,” dedi Jay. “Ama hoşlarına gidiyordur. Tehlikeli biri falan sanıyorlardır.”

Ah, tehlikeli de ne kelime... Şakaklarımı ovdum.

Kapı zili çaldı. Jay yerinden öyle bir fırladı ki ayakları birbirine dolaştı, neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti.

Kaidan bir kolunu bana sararken, “Çok ucuz atlattın,” dedi. “Artık bitti ve bir süre güvendeyiz.” Şakağımdan öptü, sonra kulak mememi ısırıp beni kendine çekti. Yalnız kaldığımız bu fırsatı değerlendirmek için ben de başımı kaldırıp hemen onu öptüm. Sıcak dudakları benimkilere değeri değmez, tamamen baş başa olmayı diledim.

“Seni düşünmeden duramıyorum,” diye fısıldadı. Sözleri ve dokunuşu, evlenmeden önceki halinden çok daha iltiras doluydu ve sanki artık birlikte olduğumuz her dakika otokontrolü azalıyordu. Uzun bir gün olacaktı.

Patti’nin mutfakta, yemeği karıştırdığı metal kepçeyi tezgâha bırakıp konuştuğunu duydum, “Ah, merhaba Kope. Sen de Zania olmalısın! Nihayet tanıştığımıza çok sevindim.”

Kaidan’ın yakışıklı yüzüne bakıp gülümseyerek ayağa kalktım.

“Z!” Hemen koşup mutfakta âdeta üstüne atladım. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Omzunun üstünden Kopano’ya tebessüm ettim. Kopano da bana hafifçe tebessüm etti. Arkasından başka gelenler de vardı.

“Ah, işte benim tatlı Ginger’ım buradaymış!” diyordu Patti şimdi de. “Marna! Sen de Blake’sin, değil mi?”

“Tatlı Ginger” yorumuna dudak bükmeye bile mecalim yoktu. Evimiz arkadaşlarımızla doluydu ve mutfaktan şahane kokular yükseliyordu. Tatil resmen başlamıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HAVADA AŞK VAR

Hep bir arada mutfakta dikilip sohbet ettik. Zania'nın, Kopano'nun yanına dönüp onun koluna girmesi Marna ile aynı anda dikkatimizi çekti. Ardından bir anlığına o kadar şeker bakıştılar ki, Marna bana dönüp elini kalbine koyarak "Aaaa!" diyen bir surat yaptı. Sonra Jay'e sarıldı ve gözlemini kapatıp öylece dikildiler. Odanın içini çeşit çeşit duygular dolduruyordu fakat birisi, hepsinden üstteydi...

Havada aşk vardı.

Tabii başka şeyler de... Mesela şehvet... Ve hindi kokusu. Garip bir ikili.

Kaidan nihayet tüm ciddiyetini takınarak mutfağa girdi. Herkesle selamlaştı fakat ne zaman göz göze gelsek hava ısınmıyor, âdeta elle tutulur bir gerilim etrafta dolaşıyordu. Kaidan'ın bakışlarının sıcaklığını üstümde hissetsem de

farkında değilmış gibi yapıyordum. Arkadaşlarımız bize bakıp duruyordu. Patti'nin bile dikkatini çekmişti.

Kaidan'ı ilgiyle inceliyor, sanki alıcı gözüyle onu değerlendiriyordu. Kaidan'ı bana bakarken görünce kaşlarını kaldırdı. Hafifçe öksürüp bakışlarını kaçırarak, "Tamam o zaman," diye mırıldandı ve dönüp hindiyi soslamaya başladı.

Tamam, cidden utanç verici bir durumdu bu. Kaidan'ı tepeden tırnağa süzüp gözlerimle *Uslu dur!* mesajı verdim. Kaidan da sanki, *Elimde değil!* dercesine başını yana eğdi.

Patti, misafirlerimizin yataklarını hazırlamak için mutfaktan çıkınca birden odanın bir ucundan Kaidan'ın turuncu aromalı feromonlarının kokusunu aldım ve başım döndü. Başkalarının fark etmediğini umuyordum.

"Öğh! Yeni evliler birbirleri için yanıp tutuşuyor," dedi Ginger.

Meğerse umduğum gibi değilmış. Boynumdan suratıma kadar kıpkırmızı oldum.

"Siz biraz yürüyüşe mi çıksanız acaba?" dedi Kaidan, ciddiyetle.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Kaidan, yapma!"

Blake, Jay ve Marna koptular. Ginger gözlerini devirdi. Kope ve Z'ye bakamıyordum zaten.

Ancak kendisi de şehvete meyilli olmasına rağmen cinsel gerilimi görmezden gelmeyi seçen Kopano bir adım öne çıkıp elini uzattı.

"Tebrikler, kardeşim. İkiniz adına çok sevindim."

Kaidan da elini tutup tokalaştı. “Sağ ol, dostum. Ben de seni mutlu gördüğüme sevindim.” Zania’yı başıyla selamladı. Zania da başını sallayarak asil bir tebessüm gönderdi. Kope elini uzatarak yanıma yaklaşıncaya elini görmezden gelip parmak ucumda yükselerek ona sarıldım. Kope da gülererek bana sarıldı, sonra da Zania’nın yanına döndü. Kaidan baştan sona atmaca gibi izlese de neyse ki sinirlenmedi.

Keşke bunun ardından gerilim çözüldü diyebilseydim... Kaidan tezgâha yaslanmış, başparmağını alt dudağında gezdirerek beni kesiyordu. Tüm bedenim de alev alev yanıyordu sanki. Ona bakmamaya çalıştım. Kaidan’ın bana olan ihtiyacı, görmezden gelinemeyecek boyuttaydı. Yukarı çıkıp soğuk bir duş almasını söyleme noktasına gelmiştim.

Patti hoplaya zıplaya içeri girdi. Ben de hemen yüzüme sahte bir gülüş yerleştirdim.

“Ziyafete ne kadar var?” diye sordum.

“Yaklaşık bir saat,” dedi. Lavaboda patates soymakla meşguldü. “Turtalar için çırpılmış krema aldın mı? Ben görmedim de...”

“Hayır. Hay aksi! Bir şey unuttuğumu biliyordum zaten.”

“Biz markete gideriz!” diye atıldı Kaidan. “Anna ve ben. Çırpılmış krema almaya.” Bana sokulup kolunu omzuma atıverdi. Elektrikli battaniye gibiydi.

Kısacık bir an gözlerimi kapadım. Yapmacık gülüşüm hâlâ duruyordu.

“Harika olur!” dedi Patti. Bıyık altından gülüşmeler gördüm sanki. Millet kopmamak için kendini zor tutuyordu.

Marna kaşlarını indirip kaldırdı. Hatta Kope ve Zania bile utangaçça bakışıp tekrar gözlerini kaçırdılar. Patti ise gözlerini patateslerden ayırmıyordu. Neler olduğunu anlamışsın da çaktırmıyordu. Bunun için ona minnettardım.

“Sakın fazla uzun sürmesin ama...” dedi Patti, başını kaldırmadan.

Al işte! Kesinlikle anlamıştı...

Hiçbir gariplik yoktu. Kaidan’a dönüp baktım ama o sadece hayran hayran gülümsüyordu. Blake ve Jay gülmemeğe çalışırken arabamın anahtarlarını aldım ve Kai ile birlikte evden ayrıldık.

Arabaya binmemizle Kaidan’ın üstüme çıkması bir oldu.

“Garaj yolunda olmaz!” diye fısıldadım, tişörtümün altına giren eline hafifçe tokat atarak. Ağzı boynumu ve kulağımın altındaki, beni delirten o noktayı buldu. Arabayı geri vitese takıp son sürat evden uzaklaştım.

“Seni düşünmeden duramıyorum,” dedi tenime doğru. “Eskisinden de beter. Şimdi zihnimde sürekli belirip beni delirten görüntülerin var.”

Tutkulu ve seksi bir erkek üzerime çıkıp beynimi eriten şeyler söylerken araba kullanmaya odaklanmak cidden zor zanaattı.

“Ya evdekiler dinliyorsa?” dedim.

“Takma,” dedi Kaidan, boynumu öpmeye devam ederek.

Patti’nin mahallesinin bitiminde, inşaat halinde üç ev vardı. Hafta sonu akşamın erken saatleriydi, dolayısıyla

oralarda kimse yoktu. Çıkamaz sokakta görünmeyen bir yere park ettim.

“Burası nasıl?” diye sordum.

Kaidan cevaben sanki ağırlığım sıfırmış gibi beni kaldırıp kucağına oturttu. Ateşli bir şekilde öpüşerek kıyafetlerimi çekiştirdik ve tak diye Kaidan’ın koltuğunu arkaya yatırdık.

“Tanrım, çok güzelsin, Anna! Hiçbir şey düşünemiyorum.”

“Düşünme o zaman,” dedim, tekrar dudaklarına yapışarak.

Sonrasında Kai’nin göğsüne yaslandım. Okşamalarımız yumuşamıştı. Kaidan’ın gözleri berraklaşmıştı. Dirseklerinin üstünde doğrulup bana kaşlarını çatarak baktı.

“Ben hıyarın tekiyim.”

“Kai...”

“Malın önde gideniyim.” Koltuğu kaldırıp ikimizi de dik oturttu ve ciddileşerek yüzümü ellerinin arasına aldı, kırışık alnını alnıma dayadı. “Özür dilerim, aşkım.”

“Sorun değil.”

“Arabanın içinde, sokağın ortasında, annenin mahallesindeyiz! Bu şekilde rahat etmiş olamazsın.”

“Kimse görmedi. Aslında bir bakıma... Hoştu...” *Seksiydi.* “İstemesem yapmazdım.”

Kaidan gevşedi. Yanakları al aldı. O kadar şirin görünüyordu ki onu tekrar öpmek istedim.

Öpmesem daha iyiydi.

“Cidden ama...” dedim. Eğilip şortumu aldı, “Başkalarının yanında kendini frenlemeyi öğrenmelisin.” Yanağını öpüp giyindim, kucagında otururken yapması zordu ama başardım.

Kaidan kollarını bana dolayıp çenesini başımın üstüne koydu.

“Biliyorum. Özür dilerim. Büyük Kanyon’dan beri feci durumdaydım. Soğuk duşlar kâr etmiyordu. Aklımda bir tek sen varsın. Sadece seks de değil. Daha önce durum fena sanıyordum ama şimdi... Seni her an yanımda istiyorum. Saplantılı heriflere döndüm.”

Tatlı yanağını hafifçe okşayıp sürücü koltuğuna geçtim.

“Eh, ben sana karşı, ezelden beri böyle hissediyorum.” Kaidan abarttığımı düşünüyormuş gibi ukalaca güldü. “Hadi markete gidip hemen eve dönelim.”

“Biliyor musun,” dedi Kaidan ben arabayı sürerken, “biraz için rahatlayacaksa diye söylüyorum, Blake ile Ginger şu anda üst kattaki banyoda işi pişiriyorlar.”

“Aaah!” dedim yüzümü buruşturarak. “Sakın dinlediğini söyleme!”

Kaidan kahkaha atıp yüzünü buruşturdu. “Hayır, fark edince bıraktım. Gin benim kardeşim gibidir.” Kaidan ürperdi. Ben de öyle. İkimiz de halimize güldük.

Markette bir çırpıda alışverişi halledip eve koştuk. Neyse ki Blake ile Ginger diğerleriyle beraberdi. Kaidan ve Blake birbirlerine şöyle bir kafa salladı.

Mutfakta, Patti’nin fırından çıkan sayısız yemeğinin

noslarını dökme zamanı gelmişti. Ginger krakerleri eziyor, Marna peynir rendeliyordu. Kaidan kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının eşiğine yaslanarak keyifle mutfağı seyrediyordu. Patti hindinin üstüne bir kez daha tepsideki sosları döktü ve fırının derecesini kontrol etti. Ben püreyi ezmeye devam ederken Kaidan arkamdan gelerek elini belime sarıp çenesini omzuma koydu.

“Erkekler dışarı,” diye takıldı Patti. Kaidan’ın saçlarını karıştırdı. “Yemek yapmak istemiyorsan tabii.”

Kaidan şakadan somurtunca Ginger dışında herkes kıkır kıkır güldü. Fakat millet işine geri dönünce Kaidan kapının yanından bana ciddiyetle bakıp beni acı çeker gibi tepeden tırnağa süzdükten sonra Zania ve diğer çocuklarla birlikte diğer odada gözden kayboldu.

İç geçirdim. Benim erkeğim cidden mutfaktan uzak durmalıydı.

“Bence bu gece oyun oynamalıyız,” dedi Patti. “Ne dersiniz kızlar?”

“Harika olur!” dedi Ginger gülümseyerek.

Hadi ya! Ginger’ın içine melek falan mı girmişti?

Patti kalçasını Ginger’inkine vurdu. İkisi de çok mutluydu. Marna tezgâhın diğer ucundan onlara gülümsedi.

Patti, “Kendini nasıl hissediyorsun, Marna?” diye sorunca Ginger kaskatı kesiliverdi.

“Ben... iyiyim. Sadece eskisinden daha çok acıkıyorum, hepsi bu.”

Patti onu göz hapsine aldı. “Peki nasılsın?”

Marna yutkundu ve bir an için mutlu yüzü yüreğinde kopan kasırgaları ele verdi. “İyiym işte,” diye fısıldadı. “Kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum.”

“Biliyorum, canım. Ama herkes seni seviyor. Ayrıca ihtiyacın varsa başkalarından destek almak kötü bir şey değildir.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Marna, bir kez burnunu çekti ve bir daha ağzını açmadı. Ginger kafasını bile çevirip bakmadı. Patates ezeceği avucumda titredi. Marna içinde bulunduğu koşulları abartıp mesele yapmak istemiyordu ve buna saygı duyuyordum ama elbette hepimiz, yakında olacak olayın sıkıntısını çekiyorduk.

Patatesleri bitirirken Patti bana sokuldu. “Harika görünüyorlar canım. Sofrayı kurma vakti.” Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Dolabı açıp yemek takımlarına baktım.

“Hepsini sen mi aldın?” diye sordum. Patti’nin seçeceği türden tabaklara benzemiyorlardı.

“Ben buraya geldiğimde bütün ev dayalı döşeliydi.”

Yüzündeki dalgın bakışa anlam veremedim ama babamın düşünceli davranışıyla alakası olduğunu biliyordum.

Ben tabakları sayarken Marna da çatal bıçakları çıkarırdı. Zania içeri girip bardakları hazırladı. Ginger sosu şöyle bir karıştırırken havalı çırpıcıyla çok eğleniyor gibiydi. Erkeklerle kızların ayrı ayrı toplanması ne komikti. Patti biz kızları kanatları altına çeken, dişi enerji titreşimleri yayıyordu sanki. Erkeklerin bir şey seyrettiği salondan kah-

kulhalar yükselirken Patti'nin gözlerinin içi gülüyordu. Nihayet kendine şımartacak kocaman bir aile bulmuştu, bir mutluluğuna de olsa.

Yemekleri hemen yan odadaki devasa meşe yemek masasına götürdük ve Patti, Marna ile Ginger'a sofrayı düzenini gösterdi. Büyük bir sürahiyi buzlu suyla dolduran Zania'ya yaklaştım.

“Nasılsın?” diye sordum.

Elini öne uzatıp gösterdi. “Artık titremiyor. Hâlâ canım çekiyor. Her gün. Ama bir daha ağzıma sürmem.”

O hissi biliyordum. Başımı sallayıp sırtını sıvazladım. “Seninle gurur duyuyorum, Z.”

“Hepinize teşekkür borçluyum. Ve babana.”

“Boston'da hayat nasıl? Seviyor musun oraları?”

Zania dudaklarını ısırdı. Zeytuni yanakları kızardı. “Boston'da hayat çok güzel! Kardeş Kopano'nun sadece bahçeye girmesine izin veriliyor ama her fırsatta, hemen her gün ziyaretime geliyor.”

“Çok sevindim,” dedim. Kope ile ilişkilerini merak ediyordum. Acaba gelecekte bahsediyorlar mıydı ama burnumu sokmak istemedim, özellikle etrafta dinleyen kulaklar varken. Acaba Kope ona öpüştüğümüzü anlatmış mıydı? İçim sızlayarak anlatmamış olmasını umdum.

Birlikte su bardaklarını doldurup şölen yemekleriyle sofrayı donattık. İzlendiğimi hissedip arkamı dönünce Kaidan'ın ikili koltukta oturup bir kolunu koltuğun arkasına atmış vaziyette, beni ateşli gözlerinin hapsine almış

olduğunu gördüm. Neden hep bu kadar tehlikeli ve cazibeli görünmek zorundaydı ki?

“Pekâlâ çocuklar!” diye seslendi Patti. “Yemek hazır!”

Erkekler hiç vakit kaybetmeden odaya girerken Patti masanın başına oturdu. Bir tarafta Jay, Marna, Kopano ve Zania yerini aldı. Diğer tarafta Ginger, Blake, Kaidan ve ben. Patti’nin yanına oturmaya çalıştığımda Ginger beni kenara ittirdi. Ben de oturmasına müsaade ettim. Kıskançlık edecek halim yoktu. Masanın ucunda, Kai’nin yanında, Z’nin karşısında oturmaktan hiç şikâyetçi değildim. Herkesi çiftler halinde görmek çok hoşuma gitmişti. Patti hariç herkesi yani. Patti de yüzünde o anaç mutluluk ifadesiyle masada her birimizi süzdü.

“Sakıncası yoksa dua edebilir miyim?” diye sordu.

Sessizlik.

Blake, Kaidan ve ikizler kaskatı kesildi. Patti bunu sezse bile, sıcak gülüşü hiç değişmedi. Kopano’nun Marna’yı hafifçe dürttüğünü gördüm. Marna hafifçe öksürüp, “İmmm, nasıl istersen Patti,” dedi.

Herkes ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakınırken Patti, “Hadi el ele tutuşalım,” dedi. Böylece birbirimize uzandık. Kalbim küt küt atıyordu. Havadaki o garipliğin geçmesini umuyordum. Kaidan parmaklarını benimkilere kenetledi, avuç içi yapış yapıştı. Başımı öne eğip gözlerimi kapadım.

Patti yumuşacık bir sesle konuştu. O anda bir huzur bat-

lanıyesi odanın üstüne örtülmüştü sanki. “Göklerdeki Babamız...” Patti duyguları içinden taşıyormuş gibi bir iç çekti. “Bu kıymetli çocuklardan kesinlikle çok şey istiyorsun ve sebebini anlıyorum. Hepsi sınırsız olasılıklar barındırıyor. Umarım içlerindeki o güce erişebilirler. Hayatın neler getireceğini bilemiyoruz ama savaşın kolay olmayacağını farkındayız. Senden ricam onların kalplerini güçlendir, zihinlerini hazırla ve onları korkulardan arındır.” Sesi kalınlaştı. Marna’nın burnunu çektiğini duydum. Huzur dolu bir andı. Çok doğrudu. “Ve hazır el atmışken, lütfen benim de endişelenmememe yardım et. Bugün için sana şükürler olsun. Bu yemeği kutsa. Amin.”

Masada *Aminler* fısıldandı. Başlarımızı kaldırıp gözlerimizi açınca ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Diğerlerinin durumu da benden farklı değildi. Oda tavandan parlayarak üstümüze akan bir ışıkla doluydu. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Işık birkaç saniye daha bizimle kalıp havalandırırken biz Nefiller şaşkın şaşkın bakakaldık.

“Ne oldu?” diye sordu Patti.

Işığı göremiyordu.

Jay de kocaman açılmış gözlerimize şaşkın şaşkın bakıyordu. “Ne oldu az önce?”

“Her şey güzel olacak,” diyen Marna Jay’e sokuldu. Jay şefkatle Marna’nın kolunu okşayıp başını öperken.

Gözlerini önündeki boş tabağına diken Ginger, yüzünde çeşit çeşit duygular savaş halinde olsa da hâlâ Blake’in elini

tutuyordu. Kaidan bana baktı. Onun gözleriyle güçlü hislerini saklayamayan şelaleler gibi çağlıyordu.

Hepimiz olacıklardan korkuyorduk.

“Evet,” dedi Kopano hepimize. Yüzünde metanetli bir ifade vardı. “Her şey çok güzel olacak.” Zania tam yanında nefes verip başıyla onayladı. Marna gözlerini silip dik oturdu.

“Güzel!” dedi Patti, hâlâ ne kaçırdığını anlamadığından şaşkındı. “Ha şöyle... Hadi yiyelim.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK ROTTY

Yemeğin ortalarında bir yerde hepimiz kahkahalar atarak hikâyeler anlatıyorduk ki hiç düşünmeden elimi Kaidan'ın bacağına koyma hatasını yaptım.

Öyle bir inledi ki herkes sus pus oldu. Elimi kucağından çekince Kaidan hafifçe öksürdü.

“Vay canına!” dedi. “Mısırlı puding *mükemmel* olmuş!”

Burnumdan homurtu gibi bir ses çıkarmam herkesin gülüşmesine sebep oldu. Patti, Kaidan'a tatlı bir oğlan çocuğuymuş gibi gülümsedi.

“Değil mi? Anna bu tarifi birkaç sene önce buldu. Harika bir aşçıdır.”

“Hı hı.” Kaidan dudaklarını sıkarak gülümsedi. “Öyleymiş.”

“Ben de patates püresi yaptım!” dedi Ginger.

Blake bir koluyla ona sarıldı. “Bence enfesler, canım.” Blake göz kırparak soslu püreden büyük bir lokma yiyene kadar Ginger şüpheli şüpheli süzdü onu. Blake gözlerini devirip aynı Kaidan gibi yüksek sesle inledi. Hepimiz koptuk. Ginger elini sırtına koyup, “Salak!” diye fısıldadı.

Patti cennetteydi sanki. “Mükemmeller, Ginger. Eline sağlık, ayrıca hepinize yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Hayatımda yediğim en güzel bayram yemeği idi. Üstelik öncekileri yabana atmadan söylüyorum.” Bana göz kırptı.

“Her şey şahaneydi, Bayan Patti,” dedi Ginger. Karşılığında da keyifli bir tebessüm kazandı.

“Eh, hadi herkes tabağındakini bitirsin.”

Masadaki bütün erkekler hiç tereddütsüz çatalı aldı.

“Anna,” dedi Marna. “Püreyi uzatır mısın lütfen?”

Tam kâseye uzanmıştım ki Ginger lafa atladı. “Ciddi misin? Az önce yedin ya. Yeter bence.”

Marna kıpkırmızı oldu. “Farkındayım ama doymadım.”

Ginger dudaklarını büzüp kardeşine meydan okur gibi baktı.

Kaidan patates püresini elimden aldı. “Sakin ol, Gin. Bırak yesin.”

Kâseyi masanın diğer ucuna uzattı. Marna artık kâseyi alamayacak kadar sinir olmuştu, o yüzden Jay tuttu. Kaidan’a teşekkür eder gibi bakıp Marna’nın tabağını doldurdu. Jay, Marna’nın yanağını öptü. Marna kıpırdamadan tabağına bakıyordu.

“Bir gram bile alırsan Astaroth fark eder.” Ginger buz gibi bir sesle konuşmuştu.

Peçeteyle ağzının köşelerini silen Patti’nin olayların geliştiğinden rahatsız olduğıu belliydi.

Marna gözlerini tabağından ayırmadan, “Hepimiz bir gramdan çok daha fazlasını alacağımı biliyoruz,” dedi. “Ondan kaçmanın bir yolunu bulacağım. Zaten onu nadiren görüyoruz.”

“Saldım çayıra diyorsun yani?” diye çıkıştı Ginger. “Tamam! Buyur! *Afiyet olsun!*” Marna’nın tabağına doğru elini şöyle bir salladı.

“Ginger!” Kopano ona yan yan bakarken Zania onu sakinleştirmek istercesine koluna elini koydu.

“Hayır, sorun yok, Kope,” dedi Marna ayağına kalkarak. Peçetesini tabağına attı. “Lavaboya gitmem gerek.” Yemek odasından alelacele çıkınca masadaki tüm gözler Ginger’in üstüne çevrildi.

“Ne var?” dedi Ginger hepimize. “Yoksa Marna ve aptal bebeğinin doğumdan önce öldürölmesini mi yeğlersiniz?”

“Sakın bir daha bu lafı etme,” dedi Jay alçak sesle.

Ginger ona pis pis baktı. Kaidan aşağıdan elimi tuttu.

“Gerçek bu ama!” diye sesini yükseltti Ginger. “Sakın anlamana imkân olmayan şeyleri anlıyormuşsun gibi davranma! Sen aptal bir insandan başka bir şey değilsin. Hepsi senin yüzünden oldu zaten!”

“Ben de Marna’nın tehlikede olduğunun farkındayım!

Hepsi benim yüzümden bunun da farkındayım ve riski biliyorum...”

“Bir şey bildiğin yok!” diye bağırdı Ginger.

“Marna’nın kardeşine her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyorum ama o bir tek senin ona bağıırıp çağırmanı hatırlayacak!”

“Ben onu güvende tutmaya çalışan tek kişiyim!”

“Tamam,” dedi Patti. “İkiniz de. Lütfen...”

Jay ve Ginger burnundan soluyor, titriyorlardı. Odada hüzün gezindi.

“İkiniz de Marna’yı seviyorsunuz,” dedi Patti. “İkiniz de bunu farklı şekilde gösteriyorsunuz. Ginger haklı, Marna hamileliğini mümkün olduğunca uzun süre gizlemeli, sağlıklı bir biçimde tabii. Ayrıca herkesin sevgisine ve desteğine ihtiyacı olacak. Özellikle de seninkine,” diyerek Ginger’a döndü. “Duygular coşup ayyuka çıkıyor, haklı nedenlerle elbette. Ama birbirinize kol kanat germelisiniz.”

Jay çenesini sıkıp başını salladı. Ginger burnundan nefes verip bir nebze sakinleşti ama yüzü hâlâ asıktı.

“Tatlı Ginger,” dedi Patti. “Biliyorum, kardeşin senin her şeyin. Lütfen onunla geçireceğin zamanın hakkını ver.”

Ginger’ın çenesi titredi.

“Hadi gel,” dedi Patti. Bir kolunu Ginger’ın omzuna koyup onu odadan çıkardı.

Jay hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Yanağımdan süzülen tek damla yaş sildim.

“Amma zor iş,” diye fısıldadı Blake.

“Hadi bu olayı geride bırakıp eğlenceli bir akşam geçirmeye çalışalım,” dedim. Herkes onayladı.

Yemekler bitince yemekleri ve tabakları mutfağa taşıdık. Kope ile Jay bulaşığa girişti.

“Ben hallederim,” dedim lavaboyu işaret ederek.

“Siz yemekleri pişirdiniz,” dedi Jay. “Biz de temizleyelim. Haksızlık olmasın.”

“Biz ne yapalım?” diye sordu Blake. Dağınıklığın ortasında Kaidan ile ikisi ne yapacağını bilmeden duruyordu.

“Arta kalanları dolaba kaldırıp tezgâhı silebilirsiniz,” dedim ikisine.

Birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlarken Zania’nın elini kavrayıp gülmemek için kendimi zor tutarak mutfaktan çıktım.

Mutfağı şaşırtıcı bir hızla toplayıp yanımıza geldiler. Z, İran halısının üzerinde Kope’un yanına oturdu. Patti ayakta durmuş, sessiz sinema oyununun kurallarını açıklarken ben de ikili koltukta Kaidan’ın yanına sıkıştım. Parmaklarımız hemen birbirine kenetlendi. Marna’yı büyük koltukta Ginger ile Jay’in ortasında görünce sevindim, Jay’in kolunun altında son derece mutluydu. Blake, Ginger’in diğer tarafında oturmuş, dirseklerini dizlerine koyarak öne eğilmiş halde Patti’nin anlattıklarını dinliyordu.

“Yani,” dedi, “kelime neyse, hareketlerle gösteriyoruz ve takımımız tahmin ediyor?”

Rekabetçi doğasının yüzeye çıkışını izledim.

“Daha önce hiç sessiz sinema oynamadın mı?” diye sordum. Başını iki yana salladı. Hatta bütün Nefler aynısını yaptı. “Duydum ama hiç oynamadım,” dedi Kaidan.

“Vay be!” dedi Jay.

“Kızlara karşı erkekler şeklinde takım olacağız, ben de jüriyim,” diye açıkladı Patti. “Nasıl yapıldığını göstermek için ilk el Anna başlayacak.”

Kaidan beni hafifçe itip kaldırdı, çekindiğimi görünce sırtıttı. Hiçbir zaman böyle oyunlardan keyif alacak kadın girişken olmamıştım.

“Sadece kızlar tahmin yürütebilir,” diye hatırlattı Patti odadakilere, sessiz sinema başlıkları olan kartlarımızı dağıtarak.

Bir tane seçtim: Karayip Korsanları. Aman ne güzel!

Patti kum saatini çevirip bana başlama işareti verdi. Gözümün önünde bir film kamerası çevirmeye başlarken müt-hiş bir adrenalin patlaması yaşadım.

“Bir film!” dedi Marna. Başparmağımı kaldırıp onayladım.

İki parmağımı kaldırıncı kızlar, “İki kelimelik!” diye bağırdı.

Başım ile onayladım ve ikinci kelimeyi anlattığımı belirtmek için iki şekilde parmağımı kaldırdım.

Tek gözümü sımsıkı yumdum, üstüne parmağımla yuvarlak bir yama işareti yapıp yüzüme sert bir ifade verdim. Ses çıkaramadığım için zordu. Gülmekten kırıldılar. Bir omzumu işaret edip bir papağan konuşuyormuş gibi hareket yaptım.

Yine kıkırdadılar.

Böyle oyunlarda berbat olduğumu söylemiş miydim?

“Ah, ben anladım,” dedi Blake, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Ben de,” diye ekledi Jay. İkisi de çok kendinden emindi.

“Şşş.” Ginger, Blake’in bacağına bir şaplak attı.

Elimle yine gözümün üstünde yama olduğunu işaret edip o komik korsan hareketiyle kolumu salladım.

Kai, “Çok seksi,” deyince odadakiler koptu. Ona ters ters baktım.

“Karayip Korsanları!” diye bağırdı Zania.

“Evet!”

“Nihayet,” diye dalga geçti Blake.

İkili koltuğa çöküp rahat bir oh çektim. Kai dizimi okşadı.

Ah, Dükler çocuklarını şu halde bir görseydi.

Blake, “Sıra bende!” deyip ayağa kalktı. Patti’nin yanma gitmişken eli kartın üstünde dondu. Yanımda oturan Kaidan kaskatı kesildi. Diğer taraftaki Kope daha dik oturdu. Uzakta bir yerden gelen bir sesi dinlerlerken gözleri donuklaşmıştı. Herkes sus pusttu. Kalp atışlarım hızlandı.

Kaidan odadakilere sessizce işaret etti: *Saklanın*.

Patti hemen ikizleri, Zania ve Jay’i üst kata koşturdu. Kaidan onlarla gitmem için beni itirmeye çalıştıysa da ayak bileğimdeki kılıcın kabzasını çözerek başımı iki yana salladım. Eğer dövmüşmek gerekirse diğerleri aşağı inip bize katılabilirdi fakat müttefiklerimizi mümkün olduğunca uzun süre saklı tutmamız lazımdı. Üç erkek ve ben sessizce evin ön tarafına geçip perdenin arkasından gizlice dışarıyı izledik.

Alelade, küçük gri bir araba garaj yoluna girdi. Araca sığmayacak kadar iri yarı görünen, Afro-Amerikan bir adam dışarı çıktı. Ağırlığının yer değiştirmesiyle araba sallandı. Bir saniyelik zaman zarfı içinde beynim, ziyaretçimizle ilgili bir sürü ayrıntıyı algılamaya çalıştı. Hayatımda gördüğüm en iri adamdı –çok uzun boyluydu ve vücut geliştirenler gibi adaleliydi. Başına sımsıkı siyah bir bandana takmış, kolsuz siyah gömlek ve siyah çamaşırının yarısını gösterecek kadar düşük bel, bol kot giymiş; kasıla kasıla yürüyordu. Fakat en göze çarpan özelliği, göğsündeki Dük-lük nişanıydı. Bir de gözümün onu bir yerden ısırması...

Aman Tanrım!

“I-ıh,” diye fısıldadı Blake.

Kaidan derin bir oh çekti. “Belial bu.”

Koşup kapıyı ardına kadar açtım ve babamın yaklaşmasını seyrettim. Eski vücuduyla da iri yarı bir adamdı ama şimdi resmen dev gibiydi. Kim olduğunu çıkartamamak beni gıcık etti. Onu bir yerlerden gözüm ısıırıyordu. Ama nereden?

“Naber yavrum?” dedi en alt basamaktan. Sesi gürdü ama artık hırıltılı değildi. Kesinlikle hoş bir baritundu.

Üç erkeğin de arkamda durduğunu hissettim. Kaidan elini omzuma koymuştu.

“Baba?” dedim.

“Benim ya. Bana sarılmayacak mısın?” Devasa kollarını açtı.

Tamamen yabancı biri olsa da korkmadım. Fakat yaklaşıp ona sarılırken hâlâ onu nereden tanıdığımı düşün-

yordum. Babam bana sımsıkı sarıldı. Ben de ona sarılarak kendimi güvende hissettim.

Dönüp içeri girerken Kaidan ve Blake şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

“Ne var?” diye sordu babam ters ters.

“Efendim,” diye başladı Kaidan. “Siz... yani bilerek mi...”

“Siz Büyük Rotty’siniz!” deyiverdi Blake.

“Neden herkes böyle deyip duruyor?” diye sordu babam. “Büyük Rotty de kimin nesi?”

Rotty, yani rottweiler’ın kısaltması. Büyük ve tehlikeli...

“İçeri girsene iyi olur,” dedim. Hep birlikte girip kapıyı kapattık ama girişte dikildik. “Bu vücudun geçmişiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Babam başını iki yana salladı. “İnsan ruhu anıları beraberinde götürüyor. Bana neler döndüğünü söyleyecek misiniz?”

“Baba... bu vücudu Washington’daki bir hastanede mi buldun?”

“Evet.” Kocaman kahverengi gözlerini kısarak bana döndü.

“Çok meşhur bir rap yıldızının bedenini almışsın.”

Bir adım geri çekildi.

“Bütün haberlerde çıktı, efendim,” dedi Blake. “Koma-daydı. Dün gece öldüğünü duyurdular.”

Babam ağız dolusu küfretti. Ben dün gece barda Büyük Rotty’nin vurulduğunu duyduğumdan beri haberleri dinlememiştim.

“Eh, en azından adamın öldüğünü sanıyorlar,” dedim.

“Hayatına devam edemeyecekti zaten. Bu sabah odalı aileden kimse yoktu. Ruhunun bedenden, monitörlerde ölü görünecek kadar ayrılmasını bekledim. Hemşireler öldüğünü ilan edip makinenin fişini çektiler. Ben de hemen bedene atladım. Onu hayata geri döndürdüm. Beni morga indirmelerini bekledim, sonra da bir hastane giysisi kapıp oradan çıktım. Kahretsin! Adamın adını sanını araştırmaya vaktim olmadı. Kıyafet almak için bir mağazaya uğradığımda herkes bana bakıyordu.” Tekrar küfretti.

Bu hiç iyi olmamıştı. Daha fazla göze batacak bir beden seçemezdi herhalde. Büyük Rotty’nin ailesi, arkadaşları, hayranları cenaze töreni yapmak isteyecekti ama cesedi sır-ra kadem basmıştı. Eğer bu gelişme haberlere yansır ve de insanlar babamı görürse...

Koca elleriyle yüzünü ovuşturunca hafiften John LaGray’i andırdı o anda.

“Yukarıdaki çocuklar aşağı inebilir.” Babam derin bir nefes verdi.

Anında ayak sesleri duyduk. İlk inen Jay oldu. Bir bakıp şaşkınlıkla bir daha bakınca gözleri yuvalarından fırladı.

“Ne... *Büyük Rotty mi?* Of dostum! Bütün albümlerini aldım!”

Hı hı. Hayran çocuk alarmı...

“Jay,” diye uyardım.

Bize doğru koşup durdu. Aklı karışmıştı. Arkasındaki

ıkızlara döndü. “Anna’nın babası geldi dememiş miydiniz?”

Etrafına göz gezdirip tekrar devasa misafire baktığında şaşırıp kaldı.

“Babam Büyük Rotty’nin bedenine girmiş,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Jay sallanarak bir elini duvara koydu.

Zania merdivenlerden aşağı inip doğruca Kopano’nun yanında aldı soluğu. Dükü şüpheli gözlerle süzdü.

Babam onu başıyla selamladı. “Sonellion’un Kızı. İyi görünüyorsun. Alocer’in oğlu sana Boston’da iyi bakıyor mu?”

Zania hafifçe öksürüp kafa salladı. “Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim.”

“Güzel! Gerçekten çok güzel!” Bakışları merdivenlere kaydı. “Seni görüyorum, Patti. Gelip selam verecek misin, ne yapacaksın?”

Patti merdivenlerin başında dikilmiş, parmaklığa tutunarak babamı izliyordu. Aurası heyecanlı turuncuyla koyu gri tonları karışımıydı.

“Selam,” diye fısıldadı.

Babam hepimizin arasından geçip ona doğru yürüdü. Patti bakışlarını kaldırıp babamın suratını inceledi.

Bariz gerginliğine rağmen, “Çok genç ve dinç görünüyorsun, John. Umarım sana bu adla seslenmemin sakıncası yoktur,” diyebilirdi.

“Bana istediğin adla hitap edebilirsin, yavrum.”

Iyy, baba ya... Şu yeni bedeni ve ağzından çıkanları kontrol altına alması gerekiyordu.

Patti'yi kendine çekip sarılarak hepimizi şaşırttı. Patti şaşkınlıkla kahkaha atarak kollarını babamın koca beline doladı. Babamın Patti'nin başının tepesini kokladığından ve Patti'nin de onun sırtını sıvazladığından emindim. Hareketleri biraz fazla uzayarak rahatımı kaçırdı. Odadaki herkes kıpırdandı. Kaidan bana tek kaşını kaldırıncaya yüzümü buruşturdum.

Patti babamdan ayrıldı, darmadağın olmuş aurasını kontrol altına almaya çalışırken kıpkırmızı oldu. Kırmızılık görünmemesi için dua ettim ve neyse ki görünmedi de.

“Eh.” Patti kollarını göğsünde bağlayıp bir adım geri gitti. “Yeni sen kesinlikle...”

“Dokunmayı seven biri mi?” dedim imalı imalı. Herkes gülüşüp sustu.

Babam bana bakıp utangaç utangaç gülümsedi.

“Kusura bakmayın. Hâlâ bu bedene alışmaya çalışıyorum.”

Belli ki Büyük Rotty sevgisini gösteren biriydi. Sonuçta hem çete üyesi hem de ıslah olmuş bir çapkın olarak nam salmıştı.

Patti ellerini saçında gezdirerek kendine çekidüzen verdi. Mutfağa doğru giderken, “Eh, korkunun sona erdiğine sevindim. Hadi hep birlikte içeri girip oturalım. Tatlı saati geldi. Kim turta ister?” diye seslendi omzunun üstünden.

“Ah, en önce ben!” dedi babam. Uzun adımlarla salona giderken ağzı kulaklarındaydı.

Hepimiz bir an kalakaldık, sonra peşlerinden gittik. Jay yıldızında aynı şapşal ifadeyle babamın arkasından baktı.

Hepimizin alışma sürecine ihtiyacı olduğu kesindi.

"İice, durup kıyafet alacak parayı nereden buldun?" diye sordum babama.

Hep birlikte geniş salonda oturuyorduk. Her birimizin kucığında farklı bir turta vardı. Patti hariç, o kadar gerilip korkmuştu ki boğazından bir lokma geçmiyordu.

"Eski bedenimi terk etmeden önce Union Station'da kilitli bir dolaba para istiflemiştim. İşte o yüzden Washington'da bir beden bulmam gerekiyordu."

"Belki dış görünüşünüzü biraz değiştirirseniz, efendim," diye önerdi Marna. "Büyük Rotty'nin normalde giymeyeceği tarz bir şey giyseniz?"

"Hı hı," diye kafa salladı babam. "Kendime bir takım elbise alacağım. Jilet gibi." Sırıltmasıyla birlikte rap yıldızının, kadınlar arasında nasıl öyle nam saldığını anladım. Gözünün üstünde bıçaklı bir kavgadan kalma ünlü bir yara izi vardı. Boynunu da kurşun sıyırmıştı ama öylesine çapkın bir yakışıklılığa sahipti ki insan gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Ölçünü alabilirim," dedi Patti. "Çocuklardan biri gidip sana bir şeyler alır."

"Ben giderim," dedi Kopano.

"Harika!" Patti uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı.

“Bakalım haberlerde onunla ilgili bir gelişme var mı?”

Hiçbir şey yoktu. Belki de polis olayı basına duyurmuş yordu.

Kaidan’ın boş tabağını gördüm. Üç dilim turta yemişti. Vişneli, balkabaklı ve elmalı.

“En çok hangisini beğendin?” diye fısıldadım kulağına.

Göz göze gelmemizle beni ateş bastı. Bir anda ikimiz de babamın bizi seyrettiğini fark ettik çünkü Kaidan’a öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Kaidan hemen toparlandı. “Eee, elmalıyı çok sevdim, aşkım.”

“Ya?” dedim.

Babam bakışlarını kaçırdı. Kaidan gözlerini kocaman açıp bana “hay aksi” bakışı attı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Patti arkamızdan yaklaşıp Kai’nin kafasını öptü.

“Nasılsın oğlum?” diye sordu.

Kaidan mahcup bir oğlan gibi gülümseyip, “Çok iyiyim, teşekkürler,” dedi. Patti, Kaidan’ın gözlerine düşen saçları arkaya itip yanından geçti.

“Eee, buralarda ne gelişmeler oldu, anlatın bakalım,” dedi babam bana. “Pharzuph’u tekrar gördün mü?”

“Hayır,” dedim. “Sen yurttaki odama geldiğinden beri hiçbir gelişme olmadı.”

“Pharzuph’u ne zaman gördün?” diye sordu Blake.

Onlara sürpriz ziyareti ve Pharzuph’un yeni bedenini anlattım.

“Abicim,” dedi Blake, Kaidan’a, “ikimiz de büyük mi-

ını konduk ve daha görmediğimiz, fiyakalı babalarımız oldu. Kaç kişiye nasip olur?”

“Amma fantastik,” dedi Jay. “Hatta bombastik.”

“Biraz da romantik,” diye tamamladı Marna ve birlikte kıkırdadılar.

“Babanın yeni bedenini görmedin mi daha?” diye sordu luy, Blake’e.

“Yok. Muhtemelen de görmem. Artık Çin’de yaşadığı için. Canıma minnet zaten.”

“Herhangi bir haber var mı?” diye sordum babama.

Başını iki yana salladı. “Sadece bu gece İsviçre’de toplandıklarını biliyorum. Benim çocuklar hâlâ müttefik olur mu olmaz mı diye Shax’in oğlunu araştırıyor. Geçerli not almışa benziyor ama emin olmadan seni onunla konuşmaya yollayamam. Onunla tanıştığında nasıl görünüyordu?”

Herkes bana dönünce bir süre düşündüm.

“Eh, o korkunç Caterina’ya kıyasla normaldi ama yine de ona sırtımı dönmem. Kaypak bir tipe benziyor.”

Babam başıyla onayladı ve elini bandanasının üstünde gezdirdi. “Şu ana dek daha fazla müttefik toplamış olmayı umuyordum. Sanırım hepimiz yakında dananın kuyruğunun kopacağını biliyoruz.”

Sessizleştik. Odaya bir ağırlık çöktü. Olaylar iyice ivme kazanmıştı.

“Ne yapacağız?” diye sordum.

“Akışına bırakacağız,” dedi babam. “Tek yapabileceğimiz, bize her ne muamele ederlerse zihinsel olarak hazır

olmak. Güçlü olmak. Aklımıza mukayyet olmak. Karşılığında sizin gibi bir ekip görmeyi beklemiyorlar. Zekice davranmak zorundayız.” Başına hafifçe vurdu.

Haklıydı. Düklerin ne zaman ve nasıl saldıracağını bilmeden herhangi bir plan yapamazdık. Yine de bu çok zayıf olduğumuz anlamına gelmiyordu.

“O halde... Beklemeye devam ediyoruz,” dedim.

“Bekliyoruz,” dedi babam, boş turta tabağına bakarak “Ve yiyoruz.”

Babam her zamanki gibi fazla kalamadı. Patti ve ben vücut ölçülerini aldık. Zania ve Kopano’yu babamın kredi kartıyla birlikte daha sade giysiler almaları için en yakın alışveriş merkezine yolladık.

Kope ve Z. koca koca torbalarla geri döndü.

“İyi görünüyorlar,” dedi Patti, babamın giysilerini çıkarıp. “Ama saçın...”

“Kuş yuvası gibi,” dedi babam, koca elini saçında gezdirerek. Ya güzelce taranmalı ya da kesilmeliydi.

Patti öne çıkıp babama bir Miami Hit beyzbol şapkası verdi. Babam şapkayı kafasına takıp sırtıttı.

“Evet. Güzel oldu böyle.”

Üçümüz birlikte herkesin oturduğu salona geri dönerken göz ucumla babamın dikkat çeken yürüyüşünü –insanların onu fark etmesine neden olacak el kol hareketlerini– inceledim.

Babam Blake’le muhabbet edip ona son planımızı yerine

getirdiği için teşekkür ederken Jay yanıma yanaşıp, “Büyük Rotty gibi yürüyüp konuşabiliyorsa bence rap yapmayı da çok iyi beceriyordur,” dedi.

Bu lafına karşılık, “delisin ama seni seviyorum” bakışımı atarak başımı iki yana salladım.

“Ne?” Jay güldü. Marna da koltuktan ona tebessüm etti.

Kaidan hemen yanımda bitti. Koluna girip kaslarına dokundum. Babam yanıma gelip elini Kai’nin omzuna koydu. Birbirlerine ciddiye baktılar.

“Kızıma iyi bak, duydu mu beni?”

Kaidan başını salladı. “Bakarım, efendim.”

Babam Kaidan’ın omzunu sıvazladıktan sonra bana döndü. O gözlerin derinlerinde babamı –ruhundan bana karşı filizlenen sevgi ve endişeyi gördüm. Kai’yi bırakıp babama sarıldım. Kollarını bana doladı ve ne zaman gitmesi gerekse, birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi bilemediğimden duyduğum o hüznü duydum içimde.

Başımın tepesini öpüp, “Seninle gurur duyuyorum. Her gün...” dedi.

“Seni seviyorum baba,” dedim yüzümü gömleğine gömerek.

Hemen arkamda dikilen Patti’ye döndü. Kıvrıkcık saçının bir tutamını küçük bir çocukmuş gibi geri itti, sonra da elini Patti’nin omzuna koydu. Hiçbir şey demediler. Patti babamın elini okşayıp gülümsemeye çalıştı. Vedalaşmak hiçbir zaman kolay değildi.

Babam arkasına bile bakmadan kıyafet torbasını alıp evden çıkarak bizi orada öylece bıraktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KIZ ÇOCUK OLMAZ

Jay ile Marna geç saatte yürüyüşe çıktılar. Blake ile Ginger bilgisayar oyunu oynuyordu. Kaidan ile ben, Kope ve Z ile sohbet ediyorduk. Kaidan ve Kope'un arası hâlâ limoniydi Kope ile öpüşmüş olmamın kalıntıları.

Kopano bu gerilimi gidermek için elle tutulur çaba gösteriyor, Shax'in oğlu Marek ile aramda geçenler hakkında daha çok soru soruyordu.

"Harika bir müttefik olurdu," dedim onlara. "Burnumun dibinden araba anahtarımı çaldı. Fakat Caterina oradayken onu tam tartamadım. Caterina'ya bayılmadığı kesin, bu da bana biraz ümit veriyor."

"Babasının bizim tarafta olduğunu düşünmek garip," dedi Kaidan.

"Evet," dedim. Aynı zamanda Jezebet'i Caterina'nın ba-

bası olarak düşünmek de garipti. Artık bir kadındı çünkü. Jezebet kadın bedenine giren ilk Düktü. Caterina'nın babası olduktan hemen sonra nöbet değişimi gerçekleşmiş olmalıydı. Bildiğim kadarıyla Jezebet, babamın Dükler arasındaki tek müttefikiydi ve babamın sırlarını çok iyi saklıyordu.

Yürüyüşten dönen Jay gitarını çıkardı. İyi çalardı ama asıl yeteneği piyanoydu. Çalmaya çalıştığı parçayı tam çıkaramayıp gitarı Kaidan'a uzatınca yüreğim hop etti.

Kaidan'ın bir ara gitar çalıyorum dediğini hatırladım ama daha önce görmemiş ya da duymamıştım. Kaidan telleri tıngırdatmaya başladı, deneye deneye tüm dikkatini vererek akort etti. Elinin tellerin üstündeki hareketini izledim. Nazikti, saygılıydı, bedeni enstrümanın bir parçasıydı sanki... Ellerimin terlediğini hissettim çünkü Kaidan'ın kendini müziğe kaptırdığını izlemek bende çılgınca bir etki yaratıyordu. Nefesim kesilmişti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Kaidan başını kaldırınca ona nasıl baktığımı gördü. *Anlamıştı*. Üstümdeki etkisini biliyordu! Nişanının büyümesinden anlamıştım.

Diğerlerinin görmeyeceği bir açıyla arkaya eğilip bana işaret diliyle, *Bu gece seninle baş başa kalmak istiyorum*, dedi.

Patti'nin evinde bir sürü misafir kalıyordu. *Elimden geleni yaparım*, diye işaret diliyle cevap verdim.

"Müthiş," diye fısıldadı, ateşli ateşli gülerek.

"Hey Kai," diye seslendi Jay.

“Evet dostum?”

“Bir davulcuyla büyük bir pizza arasında ne fark vardır?”

Kai gülmeden bekledi. “Hiç bilmiyorum.”

“Büyük bir pizza dört kişilik bir aileyi doyurabilir!”

Herkes espriye koptu.

Blake, “Tanrı’ya şükür babanın parası var, ha?” dedi.

“Çok doğru.” Kaidan dikkatini tekrar gitara çevirdi. Popüler bir şarkının tınıları kulaklarıma ulaşırken gözlerimi Kaidan’ın kaslı kollarına dikmişim ve de yağ gibi kayarak hareket eden parmaklarına. Konsantre oluşu ve kendi dünyasına gömülüğü beni büyüleyordu. Her bir ses net ve canlıydı. Nabzım hızlandı, başım döndü. *Evet, bu gece bu çocuğu eve atacaktım. Tamamen benimdi.*

Üst kata çıkınca Patti’nin ikinci misafir yatağını hazırladığını gördüm. Diğer tarafa geçip çarşafı germesine yardım ettim. “Eee... Bu gece Kaidan ve ben yurttaki odama gitsek, ayıp olmaz değil mi? Ev tıka basa dolu. Yarın sabah kalkar kalkmaz döneriz.”

Patti ifadesiz kalmaya çalıştıysa da gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladım. “Tabii ki hayatım.” Beni büyüten kadın olabilirdi ama aynı zamanda, tam bir romantikti.

Gece yarısına doğru kampüste dolaşan tek kişi Kaidan ve ben değildik ama tek ayık bizdik herhalde. Bir ara, yürürken uzaklardan bağırışlar duydum. Derken Kaidan kahka-

halarla gülmeye başladı. Bakışlarını takip edince sahada yürüyen çırılçıplak üç erkek gördüm.

Kaidan gözlerimi kapatsa da ikimiz de kahkahalarla gülmüyorduk.

Avazı çıktığı kadar bağırarak konuşan ve deli gibi gülüşen büyük bir kız grubunun yanından geçtik. Kaidan'ı görünce susup bütün enerjilerini gözleriyle onu yemeye verdiler. Kai dönüp bakmadı bile ama sanki bana güvence vermek istercesine, parmakları elimi daha sıkı tuttu.

Kızların yanından geçtiğimiz anda, hepsi gene kıkırdamaya ve hep bir ağızdan nasıl da bütün yakışıklı çocukların kapıldığından bahsetmeye başladılar. Sıradan bir üniversiteli çifte benziyor olduğumuzu düşünmek garipti. Kaidan elimi serbest bırakıp kolunu omzuma attı. Ben de beline sarılıp başparmağımı kemerine taktım. İhtiyatı iyice elden bırakmıştık ama biliyordum ki Kaidan cin gibiydi. Her daim etrafı kolaçan ediyordu.

Binaya yaklaşırken Kaidan'ı içeri sokabilir miyim diye düşündüm. Muhtemelen giriş-çıkış saatini geçtiğimiz ve öğrenci olduğum için cevap hayırdı. Kaidan'ı yan kapıda bekleterek içeri girdim, sonra gidip onu içeri aldım. Ağır kapı arkasından tık diye kapanır kapanmaz beni sert bir öpücükle duvara yasladı. Onu kendime çekip içinde eridim, baş başa olmamızın tadını çıkardım. Konuşabilmek için zorla ağzımı onunkinden ayırdım.

“Bu arada, bana *istediğin zaman* gitar çalabilirsin.”

Siyah saçları gözlerinin üstüne düştü. O kadar seksiydi ki. “Hoşuna gitti, değil mi?”

Tekrar dudaklarıma yapışınca ellerinin gitarda gezinmesini hatırlayıp inledim. Ellerin *bedenimin* üzerinde gezinmesini hatırladım sonra.

Kaidan sırtarak, “Beni odana gizlice sokman çok hoşuma gitti,” dedi.

“Ne kadar asiyim,” diye takıldım. “Derse girme zorunluluğu olmadan üniversite hayatını deneyimliyorum.”

Kai yüzünü buruşturdu. “Pis bir koku var.” Şüpheli şüpheli yere baktı.

“Gördün mü? Deneyim işte.” Kaidan’ı merdivenlerden yukarı çıkardım. Yol boyunca karşımıza çıkan gizemli sıvı birikintilerine basmamaya çalıştık.

Odama girince Kaidan düğün gecemizden beri özlediğim her şeyi ve daha fazlasını bana hatırlattı.

Gecenin ikisinde, çift kişilik yatakta yarı uykulu, kaşık pozisyonunda yatıyorduk. Parmağımı kolunun üstünde yavaşça gezdirdim.

“Hiç hayal kuruyor musun?” diye sordum ona. “Mesela geleceğin nasıl olacağına dair?”

“Hayır. Ama bahse girerim sen kuruyorsundur,” dedi Kaidan çıplak omzumu öperek.

“Hı hı.” Nefil olduğumu öğrendikten sonra bir süre ha-

yallerimi kenara bırakmıştım ama kehaneti duymamdan bu yana, yeniden alevlenmişlerdi. Hayaller bana umut veriyordu. “Senin de benimle birlikte büyük hayaller kurmanı istiyorum.”

Kaidan dalıp gitti. Böylesi iyi niyetlerle dolu düşüncelerin zararlı olduğu bilgisiyle yetiştirilmişti.

Sonunda, “Bizim için kurduğun hayali anlat bana, tatlı Anna,” dedi.

Loş odada gülümseyerek durdum. “Dükleri yenmemizle başlıyor. Biz hayatta kalıyoruz ve onlar gidiyor. Hayatımızı istediğimiz gibi yaşayabiliyoruz. Müziği sevdiğini biliyorum, o yüzden herhalde sen yine müzikle ilgili bir iş yaparsın. Ben üniversiteyi bitirince sosyal hizmetlerde çalışmak istiyorum. Çocukların içinde bulundukları tehlikeleri sıradan bir insandan daha iyi tespit edebilirim. Ne de olsa duygularını görebiliyorum. Kötü durumda olan çocukları kurtarabilirim.”

“Gözümde canlandırabiliyorum.” Kaidan saçımı boynumdan geriye attı. Dudaklarının omzumun üstünde ve boynumda aşağı yukarı hareket ettiğini hissettim ama hâlâ dikkatle dinliyordu, o yüzden anlatmaya devam ettim.

“Nerede istersen orada yaşayabiliriz. Patti de büyük ihtimal peşimizden gelir. Birkaç sene çalıştıktan sonra, evlatlık edinmeyi düşünüyoruz. Biz isteyken Patti’nin seve seve bebek bakıcılığı yapacağından eminim.”

“Vay canına! Çocuk!”

“Evet... Mesela beş-altı tane.”

“Beş-altı mı?”

Kıkır kıkır güldüm.

“Kafayı yemişsin,” dedi Kaidan kahkahalarla. “Bir oğlan. Belki iki erkek ama zorlamayalım.”

Bana ayak uydurup hayallere kendini kaptırdığına inanmıyordum.

“Kızımız da olmalı ama!”

“Kız olmaz.” Çok ciddi idi.

Yana dönüp suratına baktım. Tek kelime etmeme fırsat kalmadan Kaidan yatakta doğrulunca ürperdim.

“Sorun nedir?” diye sordum.

Avuçlarıyla yorgun gözlerini ovaladı. “Bir kızın bakımını üstlenme düşüncesi bile... O pis kırmızı auralarıyla etrafında salya akıtacak herifler mesela... Beni yiyip bitirirdi. Bana müstahak gerçi çünkü ben onların en beteri idim.”

“Kai...” Koluna dokundum.

“Hayır. Özür dilerim, aşkım ama çocuk sahibi olmak benim hayalim değil. Özellikle de kızlar.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Dibine girip bir elimi kolunun üstünde aşağı yukarı gezdirdim. “Hadi biraz uyumaya çalışalım.”

“Özür dilerim,” dedi Kaidan tekrar.

Bir kez daha kaşık pozisyonunda uzanabilmek için yana döndüm, Kaidan’ı yavaşça çekip yatırdım. Nefesini saçım-da hissettim.

“Bana kızgın mısın?” diye fısıldadı.

Çabucak ona doğru dönüp yüzüne baktım. “Hayır, Kai.”

Elimi pürüzlü yanağına koydum. “Duygularını anlıyorum. Sadece şakalaşıyorduk.”

Dudaklarıma minicik bir öpücük kondurup gözlerimin içine baktı.

Son derece üzgün bir sesle, “Hayalinin içine ettim,” dedi.

“Hayır, etmedin. Geleceğimize birlikte göğüs gereceğiz ve ben buna bile sahip olmayı beklemiyordum. Seni seviyorum.”

Tekrar onu öptüğümde yumuşadığını hissettim.

“Hadi dinlenelim,” dedim. “Sabah sekizde kahvaltı için Patti’de olmamız lazım.”

Kaidan’ı son kez öpüp yana döndüm ve elini belime koyup beni kendine çekerken sırtımda sıcaklığını hissettim.

Uykuyla uyanıklık arasında, “Benim hayalim sensin. Biricik hayalim,” diye fısıldadığını duydum.

Saat *çooooo*k çabuk yedi oldu. Yataktan bir türlü çıkamadık. Kaidan başlatmıştı ama benim de sonlandırmaya niyetim yoktu. Öğleden sonra California uçağına binip dönecekti ve ben onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Her bir dokunuş için yanıp tutuşarak birbirimize tutunduk. O kadar geç kalmıştık ki sadece benim düş almama vakit kalmıştı. Hepimiz yolumuza gitmeden önce sabahı birlikte geçirebilmek için alelacele Patti’nin evine koştuk.

Oraya vardığımızda evdeki hava gayet sakindi. Marna ve Jay, birbirlerinin elini hiç bırakmıyordu. Patti’nin gözleri

kırmızıydı ama yaşlarını içine atıyor, omlet ve patatesli kekiyle bizi neşelendirmeye çalışıyordu. Soluğu doğruca kahve makinesinin yanında alarak Kaidan'a ve kendime birer kupa doldurdum –onunki sade, benimki kremalı ve tatlıydı. Kaidan kahvesini elimden zarifçe alırken hafif uzamış kirli sakallarını, dağınık saçlarını süzdüm.

Bakışımı yakalayınca gözlerimi kahve fincanıma indirip güldüm.

Diğerleri planlarını anlatıyordu. Blake saat onda ikizleri Washington'a uçuracak, sonra Zania ve Kopano'yu Boston'a götürecekti. California'ya dönüşte Kaidan'a onu eve bırakmayı teklif etti fakat Kai, Atlanta'ya öğlen uçağında yer ayırtmıştı. Richard Rowe'un küllerini almalı, her şeyin satılmasına izin veren miras belgesini imzalamalıydı.

Vedalaşma vakti gelmişti. Marna'nın Jay'den ayrılışını izlerken yüreğim parçalandı. Kope, onları birbirlerinden ayırmak için Marna'yı güçlü kollarıyla çekmek zorunda kaldı.

Diğerleri arabaya binmiş giderken ben de Kaidan, Patti ve Jay'le girişte sessizce durdum.

“Birlikte böyle bir zaman yakaladığımız için çok şanslıydık, değil mi?” dedi Jay.

“Hem de çok,” diye fısıldadım.

Patti bir saniyeliğine sırtımı sıvazladı, sonra kısacık ve hüzünlü bir tebessüm edip mutfağa girdi.

Kaidan hafifçe öksürüp Jay'e baktı. “Eee... Dinlememi istediğin yeni şarkıların var mı? Bestelerin?”

“Bir tane var...” İki müzik muhabbeti yaparak salona

doğru yürürken ben de Patti'nin bulaşıkları yıkamasına yardım etmeye gittim.

Tabakları süngerle yıkayıp çalkalıyordu ama ha bire başını yana eğip gözlerini omzuna siliyordu. Bana yaşlı gözlerle gülümsedi.

“Tanrım, feci haldeyim. Son zamanlarda muslukları hiç kapatamıyorum.”

“Olsun.”

Yanma yaklaşmamla beraber Patti, ellerinin ıslaklığına aldırmadan bana uzattı. Hemen ona sarılıp rahatlatıcı yulaf kokusunu içime çektim.

“Seni çok seviyorum,” dedi, beni göğsüne sımsıkı bastırıp. “Herkesi buraya getirdiğin ve beni de aranıza dâhil ettiğin için çok teşekkürler.”

Tam cevap vermek için ağzımı açtığım saniye, pencerenin kenarında kara bir leke görüş alanıma girdi. İçimi panik ve adrenalin kapladı. Hızla Patti'den uzaklaştım. O da aniden çığlık attı ama cama koştuğumda hiçbir şey yoktu.

Kaidan hemen içeri girip odayı taradı. Zıplayan sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes çektim, sonra iç geçirdim. *Bir şey gördüm sandım ama yanılmışım. Muhtemelen bulut ya da kuştu,* dedim işaret diliyle.

Kaidan dudaklarını büzdü. *Kontrol edeceğim,* diye işaret yaptı.

Jay endişeli bir bakışla içeri girip korumacı bir edayla Patti'ye sarıldı. Onlara oldukları yerde kalmalarını işaret

ettim. Burada fısıldayan ruhlar varsa basıldık demektir. Birlikte olmamız için bir bahanemiz yoktu.

Kaidan ön kapıdan çıktı. Ben de bütün odaları teftiş edip camlardan baktım. Hiçbir şey yoktu. Kai geri dönüp başını sağa sola salladı. Rahatlayarak derin bir oh çektim.

“Kusura bakmayın,” dedim. “Paranoyak oldum.”

“Çok haklısın,” dedi Patti. Jay’in kolunu tuta tuta onu salona götürdü.

Kai ve ben birbirimizi süzdük. İkimiz de gergin ve diken üstündeydik. İsviçre bizden altı saat ilerideydi. Dükler belki de yurtlarına dönmüştü. Fısıldayan ruhlar saatlerdir dünyanın etrafında dönüyor olabilirdi.

Kaidan, *Bir şey görmediğinden eminsin yani?* dedi işaret diliyle.

Kara bir leke, dedim. *O kadar hızlı gitti ki. Bulanık bir şeydi. Çoğunlukla...* İşaret diliyle nasıl *oyalanırlar* diyeceğimi bilemedim, o yüzden harfleri sıraladım. Kaidan dişlerini birbirine bastırırken şakağındaki damar atıyordu.

Bir saat sonra yola çıkacaktı, ben de kampüse geri dönecektim. Dersler iki gün sonra başlıyordu. Eyleme geçme vakti gelene kadar hepimiz sıradan hayatımızı sürdürmeye devam edecektik.

Dördümüz arpacı kumruları gibi endişeyle oturma odasında kaldık. Televizyonu açtık.

Patti dimdik oturup televizyonun sesini açtı. Ekranda Büyük Rotty’nin resmi vardı. Hepimiz koltukların ucuna

tüneyip haberleri izlemeye koyulduk. Ekranı Washington eyalet görevlisi çıktı.

“Suçlunun suçu işleme sebebinin ne olduğunu bilmiyoruz ama bu bir amatörün işi değil. Ceset hırsızlığı ciddi ve ender rastlanan bir suçtur. Teşkilattaki psikologlar bu tür suçları işleyen şahıs ya da şahısların akli dengesinin yerinde olmadığını söylüyor. Halk arasında Büyük Rotty adıyla tanınan James F. Cooper’ın cesedinin çalınmasıyla ilgili bir şey biliyorsanız lütfen yetkililerle hemen temasa geçin. Şüphelilere tek başınıza yaklaşmayın.”

“Olamaz!” diye fısıldadım.

Büyük Rotty’nin annesi ekrandaydı. Makyajlı yüzünü saran, uzun, bakımlı kıvrırcık saçları vardı ve hiç de üzgün görünmüyordu. Parıl parıl parlıyordu. “Benim kendimce bir teorim var. Bence oğlum ölmedi.” Gözlerini kapatıp başını sağa sola salladı. “Bence bunların hepsini o planladı. Bir dolap çevirdi, şimdi de ıssız bir adaya taşındı, hayatını yaşıyor!” Gururla kahkaha attı. Sanki oğlu tüm dünyayı oyuna getirmişti.

“Vay anasını!” dedi Jay.

“Hâlâ o bedeni seçtiğine inanamıyorum,” dedim. “Her zaman en ufak ayrıntılara dikkat eder.”

“Kafasında bin tilki dolaşıyor,” dedi Patti.

“Eğer mesele haline gelirse, o bedeni terk eder,” dedi Kaidan.

Patti televizyonda bir yemek programı açtı. Ben de tıpkı eski günlerdeki gibi yanma sokulup saçımınla oynamasını

h ekledim. Sırf o temas bile benim için çok kıymetliydi. Odaanın diğer tarafındaki Kaidan ve Jay’i izledim. Jay gitarıyla oynuyor, Kai de dizinde ritim tutuyordu. Sırayla bir dize uydurmu lar, nota ve ritmi  ıkarmı lardı. Bir saat geçmeden  ahane bir  arkı yazdılar.

Jay hayretler içinde nakarat notalarına bakıyordu. Kaidan bana göz kırptı. Elinden geldiğince Jay’in kafasını da ıtmasına, Marna’yı d   nmemesine yardım etmişti.

“Ben yava tan du  alıp hazırlansam iyi olur,” dedi Kaidan istemeye istemeye.

Gidece ini d   n nce mideme bir ta  oturdu.

“Gelip sana eşyaların yerini göstereyim,” dedim.

Birlikte yukarı çıktık. Dolaptan bir havluyla lif çıkardım. Bunları Kaidan kendisi de bulabilirdi ama son kez onunla ba  ba a kalmak istemi tim. Havluyu lavabonun yanına koyarken kapının kapandığını duydum.

Kaidan arkadan bana yaslandı, lavabonun kenarında duran ellerimin üstüne ellerini koydu. Kafamı kaldırıp bakınca aynada bu ulu ve derin bir bakış gördüm.

Sesi kısık bir hırıltıya d n  m  t . “Senin yanından ayrılmak istemiyorum,” dedi, gözlerini aynadan kaçırmadan.

“Ben de gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadım.

Kollarını belime doladı. Bakışları hâlâ bendeydi. Dönüp sıcak dudaklarını öptüm, sonra o istemese de geri çekildim. Onu daha fazla oyalayamazdım.

Kaidan’ı du  alması için yalnız bırakıp alt kata, diğerlerinin yanına indim.

Tam ayağım en alttaki basamağa değmişti ki Patti'nin boğuluyormuş gibi bir ses çıkardığını duydum.

Jay ona seslendi. Onu bunca yıldır tanıyordum ve hiç bu kadar korktuğunu duymamıştım.

Göğsümde yükselen panikle hemen harekete geçtim. Eğilerek pantolonumun paçasını sıyırıp kılıfında duran kabzayı çıkardım. Doğruca salona koştum. Kılıcın titreşimini avucumda hissetmiyordum bile.

Hiçbir şey beni göreceğim manzaraya hazırlayamazdı.

Jay'in etrafı karanlık ruhlarla çevriliydi. Birbirlerinin üstüne biniyorlardı ama üçünün ona bir şeyler fısıldadığını ayırt edebildim, dördüncüsü de birkaç metre ileride koltuğun üstünde havada duruyordu. Patti hiçbir yerde yoktu. Jay geri geri gidip inledi; saçlarını tutmuş, başını iki yana sallıyordu. Koruyucu meleği onlarla savaşmaya çalışıyor ama sürekli iblisler tarafından kenara itiliyordu.

Kolumdan yukarı bir güç dalgası yükseldi. Kan, kulaklarıma o kadar hızlı hücum etti ki hiçbir şey duyamadım. Öne doğru hamle yaptım. Saldırmaya hazırdım fakat koltuğun hemen önünde, yerde kıvrım kıvrım kıvranan bir şeyle karşılaşıncaya durdum.

Patti!

Daha önce gördüğüm fısıldayan ruh, Patti'nin tepesinde havada bekliyordu ve başka bir ruh, *bedeninin yarısına girmişti*. Koruyucu meleği çıldırmıştı, karanlık ruhlara engel olamıyordu. Patti öğürür gibi sesler çıkararak doğrulmaya çalıştı, debelendi, sonra yine öğürdü.

Kolumu iblislere doğru savurmamla beraber kılıçtan al-
tın rengi bir ışık fışkırdı; sıcak ve keskindi, Patti'yi ele ge-
çirmeye çalışan ruhun üst yarısına girdi. Karanlık ruh yan-
kılanan bir *pat* sesiyle ortadan kayboldu. Başlı halıya düşen
Patti öksürmeye başladı. Koruyucu meleği hemen üstüne
kapandı. Üstünde bekleyen karanlık ruh şok ve korkudan
donakalmış, çirkin yüzü çarpılmıştı.

Kaçmak için uçtuğu anda öne atıldım. Kılıcı havada şöy-
le bir sallamamla ucunun değmesi yetti. Ruh acıyla yay gibi
gerildi ve patlayıp kayboldu. Kılıç, ruhu cehenneme geri
yolluyordu ya da belki de tamamen yok ediyordu –bilmi-
yordum ve umurumda değildi.

Üst kattan bir gürültü gelince Kaidan'ın duyup birazdan
aşağı ineceğini anladım ama fısıldayan ruhların, onun bura-
da olduğunu bilmesini istemiyordum.

“Sakın aşağı gelme!” diye bağırdım.

Hızlı bir hareketle odanın diğer tarafına geçerek Jay'i
bırakıp Patti'ye saldırmaya gelen diğer ruhu bıçakladım.
Nihayet kafalarını kaldırıp bakan diğer iki fısıldayan ruh
tazecik etleri ellerinden alınmış, iki huysuz avcı kuşa ben-
ziyorlardı.

İkisinin de yüzünde olan biteni anlamamanın verdiği ifade
vardı. Sonra korkunç çığlıklar attılar. Sadece iblislerin ve
onların çocuklarının duyabileceği, kulak tırmalayan, tiz ısı-
lıklar çaldılar.

Jay'e, “Çekil!” diye bağırdım, kolum havaya doğru sav-
rulurken Jay soru sormadan dediğimi yaptı. Işık ilk ruhu

ikiye böldü. Kıl payı kurtulan ikinci ruh yandaki duvarı dalıp arka bahçeye geçti.

Kaidan'ın merdivenlerden indiğini duyabiliyordum.

“Kahretsin!” Arka kapıya koşup hemen dışarı fırladım. Ağaçların içine uçup gözden kaybolan ruhu son anda gördüm.

Gitmişti.

Olamaz!

Tehlike ortadan kalkınca kılıcın ışığı sönüp kayboldu. Elim üşüyüp uyuşmuştu.

Artık başım dertteydi. Hem de büyük dertte. Çünkü karanlık ruh beni Düklere ve fısıldayan Lejyonerlere ispiyonlamaya gidiyordu. Erdem Kılıcı'ndan haberdar olacaktı. Delirmek istedim ama buna vakit yoktu. Hâlâ adrenalinle coşmuş bacaklarımla koşup Jay'i ve gömleksiz Kaidan'ı koltuğun önünde, Patti'nin yanına çömelmiş vaziyette buldum. Patti koltuğa yaslanarak doğrulmuştu. Suratı bembeyaz ve ter içindeydi.

Patti'nin yanında diz çöküp ona sarıldım. Cılızca bana tutundu.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Ne olduğunu anlamadım. Midem bulandı, çok korktum... Ve...” Ürperdi. Ona daha da sıkı sarıldım.

“Kimdi?” diye sordu Kaidan.

Onu öyle gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette görünce her şeyin ne kadar hızlı gerçekleştiğini fark ettim. Saçlarından sular damlıyordu. Göğsü ve omuzları ıslaktı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jay. Aklını yitirmek üzereydi. “Çok acayıptı, abicim. Anna’yı görmeliydin! Nedir o şey öyle?” Hâlâ elimde tuttuğum kılıcı gösterdi. “Aydınlanı-verdi. Anna çok hızlıydı. O kadar hızlı hareket eden birini ömrümde görmedim!”

Bana o kadar hızlı gelmemişti. Çok yavaştı sanki. Kâbus gibiydi.

Kaidan hemen yanıma çömeldi. Gerilmişti. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Ne oldu?”

“Üç fısıldayan ruh Jay’e musallat olmuştu. İkisi Patti’nin başındaydı. Bir tanesi Patti’yi ele geçirmeye çalışıyordu.” Patti titreyen elini ağzına götürüp tiksintiyle öğürür gibi bir ses çıkardı. Devam ettim. “Dördünü öldürdüm... Ama birisi kaçtı.”

“Birisi kaçtı...” diye fısıldadı Kaidan.

Tehlike üstümüze kara bir örtü gibi çökerken birbirimize uzun uzun baktık. Kaidan ayağa kalkarak ellerini saçlarında gezdirdi ve duvara doğru adım attı. İki avucunu duvara yaslayıp dayandı, fısıldamaya başladı, “Kahretsin! Kahretsin! Anna!” Sonra bağırarak duvara bir yumruk attı.

Jay, Kaidan’ı sakinleştirmek için ayağa kalktı fakat Patti elini tuttu.

“Sorun yok,” dedi Jay’e. “Onların gitmesi lazım.”

“Sizin de bir yerlere gitmeniz lazım,” dedim Patti’ye. Tır tır titriyordum. Onları tehlikeye atmıştım. “Daha önce mut-fakta bir ruh gördüm. Hayal ettiğimi sandım ama fısıldayan ruhtu demek ki. Bizi sarılırken görmüştü. İkiniz gidip sak-

lanmalısınız. Sürekli hareket halinde olun. Aynı yerde bu gecedan fazla kalmayın.”

Patti’nin ayağa kalkmasına yardım ettim. Jay ile ikini eşyalarını hazırlamak için üst kata koştular. Dönüp Kai’ye yaklaştım; sırtını duvara vermiş, avuçlarını gözlerine bastırmış öylece duruyordu.

“Kai!”

Ellerini indirip ayağa kalktı, bana New York’taki zirve nin olduğu gece gözlerinden taşan o korkuyla baktı yine *Benim* için korkuyordu.

“Bence senin burada olduğunu bilmiyorlardı,” dedim
“Bu bizim için avantaj.”

Kaidan biraz düşünüp başıyla onayladı.

Hızlı hareket etmemiz lazımdı. “Şüpheli listesinde değilsin, o yüzden alenen gezebilirsin. Yollarımızı ayıracağız ve...”

“Hayır.” Kai’nin sert sesinde, tartışmaya son noktayı koyan bir tını vardı. “Ben seninle kalacağım.”

Ah, yo! Karamsar ve inatçıydı. Ben de onunla kalmak istiyordum ama bu hiç akıllıca değildi.

“Seni benim yanımda yakaladıkları anda benim tarafımda olduğunu anlarlar ve açık hedef haline gelirsin. Düşünsene...”

“Birlikte kalıyoruz.” Çelik gibi bakışları bana tartışmanın yersiz olduğunu söylüyordu. Kaidan’ı hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Mecbur kalırsa beni takip edeceğinin farkındaydım ve kavga etmeye zaman yoktu.

Derin bir iç çekip bakışlarımı kaçırdım. “Tamam. Eşyalarımızı alıp buradan çıkalım.”

Rahatlayarak bir nebze yumuşadı.

Çantalarımızı kaptık. Jay bana çabucak sarıldı. Patti de Kaidan’ı kucakladı.

“Lütfen dikkatli ol,” diye fısıldadım Patti’ye.

“Sen beni merak etme.” Hızlı hızlı konuşurken sesi titriyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sadece unutma, yüreğini koyduğun her şeyi başarabilirsin. Senin için her şeyi yaparım, Anna. Elimde olsa senin için savaşırım.”

Patti ile birbirimizi sımsıkı kucakladık.

Boğazım düğümlenerek, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben de seni seviyorum, tatlı kızım. Hadi git şimdi.”

Hayatımda tanıdığım en güçlü kadının arkadan yavaşça itmesiyle yola koyulduk.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

CENNETİN ASKERİ

Kaidan arabamın anahtarlarına el atıp sürücü koltuğuna geçti. Yanına oturup kafama Jay'in beyzbol şapkalarından birini taktım. Kai de mahalleyi tarıyordu. Çok etkilenmiş gibi hız sayacına baktı.

“Bu ufaklığın da gücü iyiymiş.”

“Evet, babam alırken büyük ihtimalle bugünleri düşünmüş olmalı.” Babamın, arabamı alırken günün birinde kaçmak zorunda kalacağımı hesapladığını düşünmek biraz ilüçüydü aslında.

Kaidan şapka takmış halime dönüp iki kere baktı. Salak gibi mi görünüyorum diye merak ettim ama kırmızı nişanının büyüyüp titreştiği gözüme ilişti. Gözlerini benden ayırıp gazı kökleyince koltuğuma sertçe yapıştım. I-81'e çıkarken hız göstergesini kontrol etmeye yüreğim el vermedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Kaidan başını iki yana sallayıp, “Hiçbir fikrim yok,” dedi öfkeyle. “Dağların ücra köşelerine herhalde.”

Onu sakinleştirmeye çalışarak omzunu sıvazladım.

“Hep benim yüzümden,” dedi Kaidan. “Uçağa dalın erken binmeliydim. O zaman sen okula dönmüş olurdun. Bunların hiçbirisi de yaşanmazdı.”

Başımı iki yana salladım. Sevmenin tehlikesi buydu zaten –birlikte daha çok vakit geçirmek istemek, daha fazla risk almak. Kendimizi tehlikeye attığımızın farkında olmak kötüydü ama paylaştığımız o güzel zamandan pişmanlık duymak da imkânsızdı.

“Senin hatan değil. Eninde sonunda bir aksilik çıkacaktı, Kai.”

“Ama *şimdi* olmak zorunda değildi.” Direksiyonu sıkkan elleri bembeyaz olmuş, çenesi kasılmıştı. Haline üzüldüm çünkü bu işe, yüreğinde hayatta kalacağımıza inanmaksızın giriyordu.

“Umut etmek zorundayız,” diye fısıldadım.

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarırken yüreğim ağzımdaydı.

İkimiz de bilinmeyen Oregon numarasına baktık ve Kaidan küfür etti.

Pharzuph.

Çıtımı bile çıkarmadan oturdum.

“Alo.”

“Benim Pharzuph. Yeni numaram bu, telefonuna kaydedersin.”

Tüylerim diken diken oldu.

“Peki efendim.”

“Atlanta’da mısın?”

Kaidan bana şöyle bir baktı. Bense nefesimi tutmuş, öylece duruyordum. Pharzuph’un genç bir Amerikalının sesiyle konuştuğunu duymak hâlâ bana tuhaf geliyordu..

“Henüz değil,” dedi Kai.

“Bu akşam saat dokuzda eski evimizde buluşalım. Uçağı biniyorum. Konuşacaklarımız var.”

Kaidan hafifçe öksürdü. Şah damarının daha hızlı attığını gördüm.

“Dokuzda görüşürüz, efendim.”

Pharzuph, “Sakın geç kalma,” deyip telefonu kapattı.

Kaidan telefonu öyle sıkı tutuyordu ki kıracak zannettim. “İlan bir puşt gibi konuşuyor. Eskisinden de fena yani.”

“O yeni vücuduyla öyle iğrenç ki! İnsanın ağzını burnunu dağıtası geliyor.”

Kaidan bu söylediğime neredeyse gülümsedi. Telefonu elinden çekip parmaklarımı onunkilere doladım. El ele tutuştuk.

Koltukta yana dönüp suratına baktım. “Birlikte görülmeden Georgia’ya kadar ulaşabilirsek, bir buçuk kilometre ötenizde kalıp dinlemek istiyorum.”

“Anna...”

“Hayır. Birlikte kalmamızı isteyen sendin, o yüzden bana da müsaade etmelisin. Eğer sana bir şey olursa Kaidan, yemin ederim orayı basarım. Ve onu öldürürüm.”

Ses tonumun ve ağzımdan çıkanların ciddiyetini duyan Kaidan bakışlarıyla beni bir kez daha hapsetti.

“Böyle konuşmaya devam edersen arabayı kenara çekmek zorunda kalacağım, Anna Rowe.”

Sırıttım. “Buna vakit yok. Ben arkaya yatıp göze batmaya çalışacağım.”

Arka koltuğa geçip Patti’nin evinden aldığım battaniyenin altına uzanırken bu arada popoma bir şaplak da yedim. En azından bu şekilde dışarıdan bakıldığında Kaidan arıbadada yalnız görünecekti. Ben küçük koltuğa kıvrılıp yatarken beni ateşli bakışlarla kesmek için başını hızla arkaya çevirdi.

Uzanıp omzunu dürtükledim. “Gözünü yoldan ayırma bakayım.”

İtaat ederek radyoyu açtı. “Uyumaya çalış.”

Bir iki saat önceki avatajlı konumumuzu yitirmiştik. Bir buçuk yıl önce, ellerimi göğse kaldırmış, yukarıdakilere “ben de varım” demiştim ve beni oyuna almışlardı. Şimdiyse bu dünya üzerinde iblisler ile çocukları arasında bir savaş olacağı kehaneti, benim önderliğimde gerçekleşmek üzereydi. Midem boğum boğumdu.

Kaidan’ın hatırına gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Kaidan, Atlanta'ya yedi saatte ulaştı, sadece bir kez benzin almak için durdu. Tam anlamıyla diken üstündeydim. Kaidan'ın her an, "Fısıldayan iblis!" diye bağırmasını bekliyordum ama yapmadı.

Atlanta'ya yaklaşırken konuşmayı kestik, hatta Kaidan radyoyu bile kapattı. Arabayı otoparka çekince doğruldum. Nerede olduğumuzu görünce şaşırdım. Katolik kilisesi mi? Kai'ye soru sorar gibi baktım, o da bana işaret diliyle, *Efsaneye göre kutsal su, kötülükleri geri itmekle kalmaz iblislerin zehridir, dedi.*

Kaşlarımı kaldırdım. Hoşuma gitmişti.

Sessizce kiliseye girdik. Gökyüzünü taradık fakat yaz bulutları dışında bir şey yoktu. İçerisi serin, sessiz ve boştu. Elinde kutsal suyun durduğu kabı tutan melek heykelini aynı anda gördük. Kaidan hemen gidip cebinde taşıdığı boş termosu doldurdu.

Birisi geliyor, dedi işaret diliyle. Bıçağını çıkar. Çabuk.

İkimiz de bıçaklarımızı çektik. Kaidan'ın yaptığını yapıp keskin metali kutsal suya batırdım. Saf suyu böyle kirlettiğimiz için kendimi kötü hissettim.

Kiliseden alelacele çıkarken yakında bir koridordan ayak sesleri geldi. Arabaya atlayıp otoparktan son sürat ayrılırken arkama baktım ve rahip cüppeli bir adamın bizi izlediğini gördüm. Papaz nazik bir hareketle havada haç işareti yaparak âdeta bizi kutsadı. Arka koltuğa uzanıp derin bir oh çektim.

Kaidan'ın bir sonraki durağı oto kiralama ofisiydi.

Otoparkta karşılıklı dururken saat yedi olmuştu. Fısıldayımı iblis korkusundan birbirimize dokunmadık. Ona olan tüm sevgimi ve desteğimi gözlerimden aktarmaya çalıştım. Kaidan sessizce iç geçirip işaret diliyle *Sen de benim kadın acıktın mı?* diye sordu.

Gülmemek için kendimi zor tutarak kafa salladım. Kaidanım zil çalıyordu. Birlikte yemeğe gitmemiz kesinlikle söz konusu değildi. Pharzuph uzaklaşana kadar ayrı kalmalıydık. Sinirlerim ayaktaıdı. Kaidan son kez gökyüzünü taraıdıktan sonra çabucak eğilip dudaklarıma son derece masunı bir öpücük kondurdu.

Pharzuph gider gitmez seni hemen ararım, dedi işaret diliyle.

Korkularımı saklamaya çalışarak, *Yakında bir yerlerde olup sizi dinleyeceğim,* diye karşılık verdim.

Kaidan'ın Pharzuph ile buluşacağını düşünmekten nefret ediyordum. Babası ne planlıyordu acaba? Kaidan'a gerçekten güveniyor muydu, yoksa bu bir tuzak mııdı? Kaidan bıçaklarını ve kutsal suyu yanına almıştı ama Pharzuph, tıpkı Mammon'un oğlu Flynn'e adada yaptığı gibi onu aniden çekip vurmak istese bunlar bir silahla yarışamazdı.

Merak etme, dedi Kaidan.

Başımı iki yana salladım. Aklımdan geçenleri kolaylıkla okuyabilmesi hoşuma gidiyordu. Kaidan yavaşça bir adım geri attığında içim parçalandı. Ben de arabama yürüdüm. İstemeye istemeye ayrıldık. Artık tek yapabileceğim, her

TATLI HESAPLAŞMA

veyin iyi gitmesi için dua etmekte. Gerekirse diye eyleme geçmek için hazır bekleyecektim.

Bir yerden akşam yemeğimi alıp Rowe'ların eski mahallesinde bir köşeye arabamı park ettim. Sokağın sonundaki ağaçlığın yanında durdum. Ne de olsa Pharzuph eve gelirken buradan geçmeyecekti. İçimi asit gibi yakan sinirlerimi gevşetmek için meditasyon yaptım. Kaidan'a bir şey olursa...

Hayır, öyle *düşünmeyecektim*, düşünemezdim.

Derin derin soluk alıp verdim. Ortalık sessiz sedasızdı.

Doğüstü işitme yeteneğimi Kaidan'ın eski evine yönelttim ve her yeri arayıp onu bodrum katındaki eski odasında buldum. Ses sisteminden çıkan bangır bangır müzik sesiyle yerimden fırladım. Kaidan da sıkıntısını böyle atıyordu işte.

Sokaktan gelen parlak araba farları ağaçların arasından sızdı. Nefesimi tuttum. Araba garaj yoluna girdiğinde kalp atışlarım sayılamayacak kadar hızlanmıştı. Kai de dinliyor olmalıydı çünkü müziğin sesi azalmıştı.

Arabanın farları sönünce beni evden ayıran ağaçlık dışındaydım hiçbir şey göremez oldum. Sırf işitme duyuma güvenmek zorundaydım ki en zayıf duyumdu, özellikle gergin olduğum zamanlarda. Kabzayı kucağımda, deri kılıfında tuttum. Her an arabadan dışarı fırlamaya ve gerekirse Kaidan'ın yardımına koşmaya hazırdım. Büyük bir dikkatle eve odaklanarak Pharzuph'un ayak seslerini yakaladım.

Pharzuph merdivenlerden aşağı, bodrum katına inerken yüreğim yine ağzımda atıyordu. Kaidan'ın kapısının açılmasıyla karmakarışık bir gitar ve davul sesi çarpı kulağıma. İkisini birden işitebilmek için duyularımı iyice açtım.

“Kapa şu zımbırtıyı!” diye buyurdu Pharzuph. Müzik sustuğunda Pharzuph bir zamanlar klasik müzik ve beylik centilmen laflarıyla kadınları nasıl kandırdığından bahsediyordu. Şakaklarını gösterişli bir şekilde ovuşturduğunu hayal ettim.

Anlaşılan iblis anne babalar bile kuşak çatışması yaşıyordu.

Kaidan alçak ve tekdüze bir sesle, “Seni görmek ne güzel, baba. Yeni vücudunu çok iyi seçmişsin,” dedi.

“Evet, öyle,” diye onayladı Pharzuph. Kâğıt hışırtısı duydum. “Miras belgelerini yarın mı imzalayacaksın?”

“Evet efendim. Sabah.”

“İşte yeni hesap bilgilerim burada. Sağlık sigortasından ve mirastan kendi bütçeni alacaksın. Geri kalan her şeyi bana aktaracaksın. Bir kuruş bile eksik olursa canına okurum.”

Kaidan rahatsız bir sesle, “Anladım,” diye cevap verdi.

“Güzel!” Pharzuph derin bir nefes alıp havayı kokladı. “Burada eskimiş şehvet kokusu var. Her zaman iyi bir işçiydin hâlbuki.”

Midem taklalar attı.

Şaşırmamanın verdiği bir sessizlik oldu. “Teşekkürler baba.”

“Fakat her şey her zaman görüldüğü gibi değildir, değil mi?” Pharzuph’un sesinde meydana okuyan bir merak gizliydi.

Kahretsin!

“Ne anlamda?” diye sordu Kaidan.

“Bir terslik var.” Pharzuph ağır ama öz güven dolu adımlarla hareket ediyordu. Kaidan’ın etrafında dönüyordu sanki. Büyüyen oğluna gözdağı vermeye çalışarak onu avcı gibi süzdüğünü hayal ettim. “Henüz tam olarak anlamış değilim. Lanet olası meleklerin belirttiği o zirveden bu yana, Belial’in kızını yakından takip ediyoruz.”

Kaidan küçümser gibi bir ses çıkardı. “Onu mu? Kusura bakma baba ama Belial’in kızı gibi silik bir Nef neden böyle bir ilgiye layık olsun, anlamıyorum. Onunla çalıştım. İşinde iyi ama kişisel anlamda bence çok... Bayık bir tip.”

Of!

“Yani onunla geçirdiğin zamandan zevk almadın?”

“Zevkimi aldım tabii ama işim biter bitmez kaçtım. Kafayı çekmemişse kişiliği sıfır.”

İki kere of! Ciddi olmadığını biliyordum ama yine de lafları ağırımaya gidiyordu.

Pharzuph kıkırdadı. “Biliyorum, onunla olmak bir görevdi ama gerekliydi. Bir şekilde radarımızdan kaçmayı başardı. Artık tehdit teşkil ettiğinden eminiz.”

“Tehdit mi?” dedi Kaidan gülererek.

“Sence komik mi?” Pharzuph’un sesi Kai’e yakınlaşıyordu sanki. “Sence benim goygoy yapmaya vaktim mi var?”

“Tabii ki hayır ama onunla biraz vakit geçiren biri olarak, bu ilgiyi gereksiz buldum. Bir sonraki içkisini nerede bulacağı dışında hiçbir şey umurunda değil kızın.”

“O zaman seni iyi kandırmış.” Pharzuph’un sesi kokuştu. Kollarımdaki tüylerim diken diken oldu. “Senin son derece mülayim zannettiğin o sıkıcı Nef bu sabah anne figürü o kadınla sevgi dolu bir temasta bulunurken yakalandı. Daha fazla bilgi almaları için beş Lejyoner gönderdik ve kız, ruhlardan dördünü yok etti! Cennetin askeri o.”

“Ne? Nasıl olur?” Helal olsun, Kaidan. Sesi hakikaten afallamış gibi geliyordu.

Pharzuph tereddüt etse de istemeye istemeye anlattı. “Her nasılsa Erdem Kılıcı’m kullanabiliyor. Yalnızca ışıktan gelen melekler bunu yapabilir.”

Bir saniye sonra Kaidan cevap verdi, “Ama... Erdem Kılıcı nasıl olur da onun gibi biri tarafından kullanılabilir? Ruhları yoldan saptırdığını gözlerimle gördüm. Onu bizzat kendim düdükleddim. Melek olduğu söylenemez.”

“Ben... Bilmiyorum işte.” İlk kez bir Dükün öz güveninin tam olmadığını duydum. Hatta bozguna uğramış gibiydi.

“Acaba birisi hepinizi yanıltmaya çalışıyor olabilir mi? Sizi yanlış hedefe yönlendiriyor olmasın. Yani kılıçtan ve öldürülen ruhlardan nasıl haberiniz oldu?”

Kaidan ikna edici konuşmuştu. Babası da yutuyor gibiydi. “İçlerinden biri kaçmış.”

“Umarım o ruh hedef şaşırtmıyordur.”

“Böyle bir fikir kurgulayamayacak kadar aptaldır onlar,”

dedi Pharzuph. “Arka perdede başka birisi yoksa eğer. Fakat Düşüş’ten beri korku içinde bir ruh görmemiştim. Daha fazla soruşturma için onu Lord Lucifer’e yolladık. Gerçeği ondan söke söke alır.”

Pharzuph anlatmaya devam ettikçe titriyordum.

“Hem onu hem de babasını yakalamak için Lejyonerleri saldı. Belial zaten bir süredir bizden kaçıyor. Yani bir halt-lar karıştırdığı kesin.”

“Yanında bir sürü dikkatli fısıldayan ruh var yani. Bu iyi işte.”

“O kızın sinsice saldırıya geçmesine izin vermeyeceğim. Diğer Dükler ve ben çoktan silahımızı kuşandık, hazırız. Onu bulacağız, sonra da acil durum zirvesi toplayıp kızıdan sonsuza dek kurtulacağız. Meleklerin canı cehenneme!

“Ben nasıl yardım edebilirim?” diye sordu Kaidan.

“Cep telefonu sende var mı?”

“Yok.”

Pharzuph küfretti. “O zaman kızı ara. Eğer bulursan hemen yakala ve doğruca bana bildir. Kızı yanında tutmak ve onu belirlediğimiz yere getirmek için ne gerekiyorsa yap. En önemlisi de, üstündeki silahlara el koy. Her ne pahasına olursa olsun, Erdem Kılıcı’na erişimi önlenmeli.”

“Tabii ki. Hemen şimdi başlarım. Nerede olabileceğine dair birkaç fikrim var.”

“Güzel.” Pharzuph’un bir sonraki sözleri âdeta buzlandı. “Beni başarısızlığa uğratmamak senin yararına olur. Anladın mı?”

Aralarındaki soğukluğu bir buçuk kilometre öteden hissettirdim.

“Anladım,” dedi Kaidan, alçak ve ölümcül bir sesle.

Pharzuph nihayet tekrar konuştu. “Bu gece Marissa’yı gidiyorum. Yarın sabah da yola çıkacağım. Yeni görev istasyonum New York. Artık oraya yerleşme vakti geldi. Hiç vakit kaybetmeden görevin üstünde çalışmaya başla.”

“Peki efendim, ama... Marissa’ya gidiyorum dediniz öyle mi?”

Kaidan’ın kafası karışmıştı sanki. Derken sebebini anladım. Marissa bu delikanlının kim olduğunu bilmeyecekti. Yeraltı işi son derece gizli kapaklıydı.

Pharzuph kahkaha attı. “Marissa özel bir insan. Bizim cinsimizden haberi var. Beni bekliyor zaten ve yeni bedenimi parçalamak için sabırsızlanıyor.”

Kusacak gibi oldum.

Kaidan hafifçe öksürdü. “Ona bu kadar güvenebiliyorsa olağanüstü bir kadın olmalı.”

“Olağanüstü, evet. Ayrıca seni ararsa emrine amade olmanı istiyorum. Burada yaşasak da yaşamamak da...”

“Tabii ki baba. İyi eğlenceler. Ben de hemen o Nefi aramaya başlıyorum.”

“Melchom’un oğlunu sana yardım etmesi için bu işe katmak istiyorsan, yapabilirsin. Batı Kıyısı’nda imkânları sınırsız.”

Blake. Ah, o da dâhil olacaktı. Tamamdır.

“Harika fikir!” dedi Kaidan.

TATLI HESAPLAŞMA

Başka tek kelime edilmedi. Bir tek ikisinin merdivenlerden yukarı tırmanıp evden ayrılan ayak sesleri duyuldu. Pharzuph arabasını çalıştırıp çekip gitti.

Sessizce bir nefes verip bu konuşmayı kafamda evirip çevirdim, öğrendiklerimi etraflıca düşündüm ve Kaidan ile gurur duydum.

Cennetin askeri ha... Beni gerçekten böyle mi görüyorlardı? Tehlikeli bir iblis suikastçısı? Aslında bu izlenim hoşuma gitmişti. Geleceğimizi güvenceye almak için bir yol bulmayı kafama koymuştum. Keşke ben de kendimi acımasız bir suikastçı gibi *hissetseydim*.

Sinirlerim zıp zıp zıplıyordu. Kaidan iblisleri bekletemezdi. Çok geçmeden beni onlara götürmesini ve böylece "icabıma bakmayı" umuyorlardı. Çok büyük bir olaydı ve çok hızlı geliyordu. Sayıca o kadar çok iblisle nasıl savaşacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Savaş çılgınlığımızı duyan başka müttefikler de bizim tarafımıza geçer miydi? Geçmezlerse, sırf çenesini kapatmasına engel olabiliriz umuduyla kendimizi aslanın ağzına atıyorduk. Daha önce bir kere bir mucize gerçekleşmiş ve kurtarılmıştım fakat aynı şeyin tekrar olmasını dilemek pek tutarlı gelmiyordu bana. Bu kez iş başa düşüyordu. Savaşmak zorundaydık.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

STRATEJİ BELİRLEME

Pharzuph gideli on dakika olmuştu ki Kaidan'ın arabasının ışıklarını ve karanlık garajdan çıkışını gördüm. Aramızda mesafe bırakarak onu takip ettim. Patti ve Jay'i merak ediyordum. Acaba nereye gitmişlerdi, nasıldı? Patti'nin bedeninin neredeyse ele geçirildiği o manzara gene içimi dışıma çıkardı. Jay'e yemin ettirmiştim, bir daha ona benzer bir olaya rastlarsa hemen beni arayacaktı. Aramıza eyaletler girmiş olsa da hemen yanlarına gidecektim.

Yarım saattir arabayla geziyorduk. Sessiz sessiz Kai'nin stop lambalarını takip ettim ve tam bizi nereye götürüyor diye merak ederken Kai, Manzara İzleme noktasına doğru saptı.

Vay be! Başımı iki yana sallamak zorundaydım. Beni

tam da babasının iki sene önce “eğitimime” başlaması için götürmesini emrettiği yere götürüyordu.

Doruğun en tepesinde, aralarında biraz mesafe olan iki araba park etmişti. İçleri karanlıktı ama dolu olduklarına kalıbımı basardım. Kai ve ben yan yana park ederek arabadan inip konuşmadan karşılıklı durduk. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Cırcır böcekleri dört bir yanda serenat yapıyordu. Kaidan arabama yürüyüp arka kapıyı açarak binmemi işaret etti. Arabanın etrafından dolaşıp yanında durdum, o da kapıyı açık tutarken bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Burada ne işimiz var?” diye sordum, hafif şaka yollu.

Kaidan son derece ciddiydi. “Strateji belirleyeceğiz.”

Alt dudağımı ısırp onun kadar ciddi görünmeye çabaladım. “Arka koltuk fazla samimi. Strateji yapmaya pek uygun değil sanki.”

Kaidan gülmeyince ya da o meşhur cinsel imalarında bulunmayınca arabaya bindim. Kai de hemen peşimden arabaya girdi. Ona doğru döndüm. Uzun uzun bakiştık. Kaidan’ın ruh hali resmen içinde bulunduğumuz feci koşulları yansıtıyordu.

“Eee,” dedim sessizce. “Senin esirin miyim artık?”

Sözlerim arzu ettiğim etkiyi yaratmadı. Kaidan gerilmişti. Önüne düşen saçları elimle hafifçe geriye ittim.

“Kai...”

“Bunu yapmak zorunda değiliz.” Kaidan acelesi varmış gibi konuştu. “Zania gibi sen de saklanabilirsin.”

Benim adıma ne kadar korktuğunu belli eden sesini du-

yunca içim gitti. Onu ne kadar rahatlatmak istesem de bu durumdan kaçış yoktu maalesef.

“Sonsuza dek saklanamam. Hem sen ne olacaksın? Baban senden çalışmanı bekleyecek. Marissa seni arayıp duracak.”

Kaidan ürperdi. “Ben de seninle saklanırım.”

“Öyle yaşanmaz ama.”

“Sahiden korkmuyor musun?” Gözlerimin içine baktı. “Hiç?”

“Tabii ki korkuyorum,” diye itiraf ettim. “En çok da nasıl geçeceğini bilmediğim için korkuyorum. Düklere nasıl karşı duracağımı bilmediğim için. Fakat olaylar silsilesi başladı artık, durduramayız.”

“Deneyebiliriz.” Ay ışığında gözlerinin içi de sözleri gibi ihtirasla parlıyordu.

Yüreğim paramparça başımı iki yana salladım. Korku içindeydim. Bu büyük, gizemli göreve hazır olup olmadığımı bilmiyordum ancak bunu içime sindirebilmek için Kaidan’ın desteğine ihtiyacım vardı.

Kaidan sert bir sesle konuştu. “Nihayet sana sahibim, Anna.”

“Ayrıca birlikte geçirdiğimiz her saniye, hiçbir zaman elde edemeyeceğimizi sandığım bir nimetti.”

Ellerimi güçlü omuzlarında dolaştırıp parmaklarımı hafifçe bastırdım. Ağzımdan çıkan hiçbir kelime işe yaramıyordu. Kaygılarını ya da kendi kaygılarımı giderecek sözlerim yoktu çünkü. Ben de onu öpmekle yetindim.

Ensesini tuttum, elimi saçlarında gezdirirken Kaidan da

aklımı başımdan alan bir çaresizlikle öpücüğüme karşılık verdi.

Ağzımın içine doğru inledi, “*Tanrım, Anna.*” Ancak sözlerinde şehvetten çok daha fazlası gizliydi. Beni tutan ellerindeki umarsızlık her şeyi anlatıyordu.

Cevaben yalnızca inleyebildiğim için Kaidan bana daha da sıkı sarıldı.

“Ne yapacağım ben?” dedi acıyla. “Seni kaybedemem.”

“Böyle düşünmeyi bırak! Sen yanımda olmazsan onlarla savaşamam, Kai.”

Kaidan alnını buruşturarak bana baktı. Bencilce düşündüğünü, sonsuza dek sürmeyeceğini bile bile beni ve bu mutluluk balonumuzu mümkün olduğunca yanında tutmak istediğini biliyordum. Beni desteklemek istediğini ve yeri gelince öyle yapacağını da biliyordum. Fakat şu anda bir türlü eli varmıyordu.

Suratını yüzüme çekip dudaklarının üstünden konuştum. “Beni kaybetmedin, Kai. Şu anda yanımdayım. Dokun bana.”

Yüzünü boynuma gömerek tam da istediğimi yaptı, beni kendine çekip sımsıkı kucakladı.

O gece arka koltukta, battaniyenin altında sarmaş dolaş yat-
tık. Kai kapıya yaslandı, ben de sırtımı göğsüne koydum.
Elleri belime doğru inince parmaklarımızı kenetledim. Di-
ğer arabalar sonradan oradan ayrıldı. İkimiz de kendi dli-

Yıllarımıza gömülmüş vaziyette uzun bir süre yıldızları seyrettik.

“Manzara İzleme noktasına ilk gelişimde...” diye fısıldadım. Kaidan acı çekercesine parmaklarımı sıktı.

“Bir erkekle değil!” diye netleştirince parmaklarını gevçetmesiyle gülmek geldi içimden. “Zirveden sonra senden haber aldığım gündü.” Yeniden tüm bedeninin kasıldığını hissettim. Belki de o zamanki olayların gidişatından dolayı vicdan azabı çekiyordu. “Seni serbest bırakmak zorunda olduğumu, daha büyük olayların yaklaştığını biliyordum.” Dönüp ay ışığında sıkıntılı gözlerinin içine baktım. “Birlikte böyle vakit geçirebileceğimiz aklımın ucundan geçmiyordu. Çok şanslıyız.”

Uzanıp yanağını okşayabilmek için bir elimi ondan ayırdım. Kaidan gözlerini kapadıysa da o sıkıntılı gerginliği yüzünden bir an eksilmedi.

“Kaidan, eğer bana bir şey olursa...”

Kaidan aniden gözlerini kocaman açıp beni kendine çekti. “Sakın! Sakın o cümleyi bitireyim deme! Sana hiçbir şey olmayacak.”

Güçlkle yutkundum. İkimiz de bundan emin olamayacağımızın bilincindeydik.

Kaidan’ın gözleri, içlerine yansıyan ay ışığı altında ihtirasla yanıyordu.

“Eğer ikimiz de kendimizi o çukurda bulursak...” Hafifçe öksürdüm. “Cehennemde yani. Birlikte dayanabiliriz. Yargı günümüz gelene kadar birbirimizi ayakta tutarız.”

Kaidan hiçbir şey demedi ama ben göz ucuyla yutkunduğunu gördüm.

“Yanımdan hiç ayrılmayacağım,” diye fısıldadı. “Yemin ederim.”

İç geçirip göğsüne sokuldum iyice. Aşkımızın bağları sımsıkı tutabileceğimiz halatlar gibi etrafımıza dolanmışken, kendimi onun kollarında güvende ve güçlü hissediyordum.

Hiç ayrılmayalım.

Saatler sonra hafif bir ışıık hüzmesi beni uyandırdı ve gözlerimi açınca karşımda gün doğumunun pembe ışıklarını gördüm. Koltukta iki bükülmüdü; yarı oturuyor, yarı uzanıyor-duk. Kaidan’ın uzun saç tutamlarıyla örtülü, uyuyan tatlı suratını görünce içim eridi. Narin ve masum görünüyordu. Huzur içindeydi.

Dün gece ikimiz de yorgunluktan tükenmiştik herhalde. Ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyordum fakat şimdi biri bizi bu şekilde yakalayacak diye ödüm patlıyordu. Kai’yi uyandırmaktan hoşlanmıyordum fakat ben doğrulmaya çalışınca aniden yerinden fırlayarak beni göğsüne çekip etrafı kolaçan etti.

“Bir şey yok,” dedim.

Derin bir nefes alıp arkaya yaslandı hemen.

“Dün gece böyle uyumamalıydık,” dedim, çantamdan naneli şeker çıkararak.

“Hı hı.” Kaidan boynunu ovuşturdu, muhtemelen yatma

pozisyonundan dolayı boynu tutulmuştu çünkü. “En parlak fikrimizdi diyemem.”

“Yakalanabilirdik.” Aklımızı peynir ekmekle mi yemiştik? Fısıldayan ruhlar fellik fellik beni arıyordu ve biz halka uçuk bir mekânda sarmaş dolaş uyumuştuk. Ne kadar aptalcaydı!

Kaidan ciddileşerek camdan dışarıya bakıp omuz silkti. Gözlerimi kısıtım.

“Bu ne demek şimdi?” Omuz silkmesini taklit ettim.

“Zaten teslim olmaya niyetlisin.”

“Evet, ama *kendi* şartlarımızla. Ayrıca teslim olan benim, sen değilsin. Sana güvenmeleri lazım.”

Kaidan uçuşumun aşağısındaki derin boşluğa doğru bakmayı sürdürdü. Benim tek başıma “tehlikede” olmam fikrinden hiç hoşlanmadığını biliyordum. Bana karşıymış gibi yapmaktan da nefret ediyordu ama Pharzuph ona güvenirse, daha değerli bir müttefik olurdu.

Kaidan’ı yatıştırmak ve rolünün önemini anlatmak için dizine dokundum fakat kıpırdamasıyla elim bacağının iç kısmına değdi. Geri çektiysem de çok geçti. Kırmızı nişanı kabardı, sonra normal boyutuna inip titreşmeye başladı. Başını eğip alevli mavi gözlerini bana çevirdi.

“Acaba konuşmaya biraz ara mı versek,” dedi alçak sesle. Aldığım nefes boğazımda takıldı.

Kötü, yaramaz, tehlikeli çocuk...

“Olmaz.” Ben güçlü olmaya çalışırken Kaidan’ın dudaklarını yalayıp saçlarını arkaya atmasıyla arabanın

içini turunç aromalı feromonlar doldurdu. Gözlerini kırıpıştırarak ona karşı zafiyetime küfrettim. “Kai, yapma. Cidden hiçbir şekilde yakalanmamalıyız... Anlarsın ya, namüsaıt bir...”

“Pozisyonda mı?” Şeytani bir şekilde sıırttı.

Evet. Aynen.

Sıcak eli kalçama yapışırken arabanın kapısını açıp dışarı atladım. Hava sıcacık, şimdiden yapış yapıştı ama Kaidan’ın arkamdan geldiğini hissedince şehvetle titremeye başladım. Bir adım geri atarak dönüp yüzüne baktım.

Soru sorar gibi ellerini havaya kaldırırken seksi ve şaşkın görünüyordu. “Benden kaçıyor musun?”

Neyse ki işi espriye vurabiliyordu.

“Eğer böyle seksi olmaya devam edeceksen, evet. Güvenli değil.”

“Seksi derken?”

“*Yapmak* istemenden bahsediyorum.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Kaidan dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. “Ne yapmak?”

“Ciddileş hemen, Kai.”

Kaidan tekrar bana doğru bir adım atınca daha da geri kaçıp kiraladığı arabaya koştum.

“Artık seks yok,” dedim telaşla.

Kaidan afalladı.

“Zirve bitene kadar yani,” diye ekleyiverdim.

Zirvenin adının geçmesiyle birlikte bütün keyfi kaçtı. Yüzü yine ciddileşmişti.

“Kaidan...” diye fısıldadım.

Bakmaya devam etti, tüm duygularını benden saklayan maskesi yerindeydi. O maskeden nefret ediyordum zaten. Şöyle bir çekip uçurumdan aşağı fırlatmak istiyordum. Yanına gidip ellerimi omuzlarına koydum. Kaidan bana dokunmak için kılını bile kıpırdatmadı. Ellerimi kolundan aşağı indirip elini tuttum. Nazik ama kararlı bir ses tonuyla konuşmaya gayret ettim.

“Beni sevmiyormuş gibi yapmak zorundasın. İğrenç bir şey ama en zekice planımız bu. Eğer ikimiz de sağ çıkacaksak ki ben buna gerçekten inanıyorum, *çıkacağız*, o zaman elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Duygularını gizlemede benden daha ustasın fakat bu noktada, benim sana karşı hislerim olduğunu anlayıp anlamamaları önemli değil. Hatta istersen beni kandırıp ağma düşürmek için kendine âşık ettiğini bile söyleyebilirsin. Baban beni bulmak ve beni tek başına zirveye getirmek konusunda sana güvendi. Büyük bir adım bu. Son ana kadar seni cepte sanması lazım. Birbirimizle iletişim kurup diğerlerini uyarma özgürlüğümüz olacak. Sahip olduğumuz tek avantajı gerçekten tehlikeye atmak istiyor musun?”

Kaidan gözlerini kapatıp ellerimi sıktı. Yeniden açtığındaysa maskesi kaymıştı.

“Hayır, istemiyorum. Özür dilerim,” dedi. “Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Ya da *yapmamam*.”

Rahat bir oh çekerek duygularıma hâkim olmaya çalıştım. “Teşekkürler. O halde bundan böyle, her şey geçene

kadar öpüşmek yok, el ele tutuşmak yok. Şüpheli sınıfını girecek hiçbir şey yapmak yok.”

Kaidan dudaklarını büzerek başıyla onayladı ve ellerini bıraktı. Anında bir şey kaybetmiş gibi oldum. Onu şimdi-den özlemiştim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ESİR

O sabah Kai ile yollarımızı mecburen ayırdık. O miras belgelerini halletmeye, ben de saklanmaya gittim. Fısılda-
yan iblislerin bulunabileceği kalabalık mekânlardan uzak
durmaya çalıştığım için kıvrımlı arka yollardan, çiftliklerin
etrafından dolaşarak arabamı sürdüm. Benzin almak için
durunca yakındaki bir marketten içecek, bant, yapıştırıcı ve
koca bir paket şeker aldım.

Planımız o gün öğleden sonra Pharzuph'la temasa
geçmekti ve akşamına, uçağa binmiş istediği yere gidiyor
olacaktık. Uçaktayken Erdem Kılıcı'nı saklamam gerekti.
Şu ana kadar kabzayı bir torba dolusu şekerin içine
saklamak hep işe yaramıştı çünkü X-ray makineleri kutsal
maddeyi tespit edemiyordu. Minik bir kilisenin arka
bahçesinde, arabayı bir ağaç gölgesine park edip kılıcı

saklama işine koyuldum, arada da ağzıma muzlu şekerden atıyordum.

Öğle yemeğinden sonra James Bond'dan bir mesaj aldım: **Tamamdır.**

Midem büzüle büzüle arabamı çalıştırıp onunla kararlaştırdığımız oto kiralama ofisinde buluşmak üzere yola çıktım. Kırk beş dakikada oraya varıp Kaidan'ın arabayı teslim etmesini bekledim. Kaidan dışarı çıktığı gibi arka koltuğa geçip büzüştüm. O da sürücü koltuğuna oturdu, yolcu koltuğuna beyaz bir kutu ve kâğıt koyup koltuğunu ayarladı ve yola çıktık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Benim eski evime, duş alıp hazırlanabilmen için.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Sence güvenli mi?”

“Babam yok. Ev satışa çıkarıldı ama satılana kadar hâlâ bana ait. Eğer bir fısıldayan ruh gelirse senden benim sorumlu olduğumu söylerim. Bir şey olmaz.”

“Tamam.” O mağaraya adımımı bile atmak istemiyordum ama başka çaremiz yoktu.

Eve varınca, etrafta fısıldayan ruhlar olma ihtimaline karşın Kaidan beni içeri sokarmış gibi kolumdan tutarak yürüttü. Kaidan alarmin şifresini girip kapıyı kapatınca beni bıraktı. Ev çok sessizdi. Mobilyaların üstüne serilmiş çarşaf ortamı iyice hayaletli eve benzetmişti.

Kai duş alabilmem için beni bodrum katına indirdi. Gri ipek çarşaf, çift kişilik dev yatağına bir kez bakıp Pharzuph'un şehvet kokusuyla ilgili yorumunu hatırlayınca

midem bulandı. Ben bir koku alamıyordum, ama neyse... Heradan kaç kızın geçtiğini düşününce midem ciddi anlamda ağrıdı.

“Al.” Kaidan bana dolaptan yumuşacık bir havlu verdi. Her anda bu kadar somurtkan davranması, beni kaçırma rolünün bir parçası mıydı yoksa eski mekânına adım atmak onu da benim kadar huzursuz mu etmişti, kestiremiyordum.

Banyoya girdim ve kapıyı kapatır kapatmaz, Kaidan’ın müziğin sesini açtığını duydum. Geniş banyoda her şey siyah ve gıcır gıcırdaydı. Çok erkeksiydi. Kaidan’ın erkek ürünlerini kullanarak duş alırken bütün gün onun gibi kokacağım için kendi çapımda sevindim. Gerçi Kaidan’ın doğal feromonlarının yanında bu kokuların esamesi bile okunmazdı.

Saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra şekerlerin arasında kalan kılıcın kabzasını bileğime takamayacağımı bildiğimden şort giydim. Havaalanından geçeceğimiz için tıkamazdım. Bıçağımı da alamazdım. Her nereye gidiyorken, varınca üstümü değiştirmek ve kabzayı tekrar ayak bileğime takmak zorundaydım. Kapıyı açtığımda Kaidan elinde gümüş bir şey ve yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle yatağın kenarında oturuyordu.

“Kaçmak için geç değil,” dedi. Objeyi ellerinde çevirince bir çift kelepçe olduğunu anladım. Heyecandan içim hop etti.

“Evet, öyle,” diye fısıldadım.

Kaidan ayağa kalkıp yanıma yürürken hiç kımıldamadım. Odasındaki loş ışık ve ağır hareketleriyle neredeyse

korkutucu görünüyordu. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyordu. Henüz tehlikenin ortasında bile değildim. Kaidan gözlerini benden ayırmadan sırt çantamı elimden alıp yere attı. Kelepçeleri önce sağ sonra sol bileğime takarken soğuk metali hissettim.

Kalp atışlarım... Çok... Yüksekti...

Nefesim... Çok... Hızlıydı...

Kaidan vücudumu şöyle bir süzüp fısıldadı, “Kahretsini!”

“Ne oldu?” diye nefes verdim.

“Kelepçeyle nefis görünüyorsun.” Gözlerinde fırtınalı kopuyor, nişanı titreşip dönüyordu. “Resmen esirimsin.”

Beni çılgına çeviren, Kaidan’ın gerçek kokusu işte şimdi bana doğru süzülüyor, duyularımı delirtiyordu. Kaidan kelepçelerin arasındaki kısacık zincirden tutup beni kendine çekti.

“Olmaz,” diye fısıldadım ama kelimelerim hiç ikna edici değildi, hele hele bana öyle buğulu ve derin bakarken. İkimize de tehlikenin boyutunu ve şu anda kendimizi güvende hissetmemizin bir yanılsama olduğunu hatırlatmak istemesine konuşmaya devam ettim. “Unutma ki, babana beni sevmediğini söyledin. Beni istemiyor olmalısın, ayrıca fısıldaayanlar bizi her an bulabilir. Avantajımızı kaybedemeyiz.”

Konuşmam o buğulu gözlerini hiç değiştirmedii.

“Babanı arama vakti, Kai. Beni bulduğunu söyle. Sonunda diğerlerini arayıp her şeyin başladığını haber vereceğiz.”

Kaidan aklını topladı. “Henüz değil...”

“Evet... Şimdi... Kontrolümüzü kaybedip her şeyi elimizde yüzümüze bulaştırmadan şu işi halledip bitirelim.”

Kaidan bakışlarını yere indirince içinde savaşı düşünce ve duygularını gördüm. Bağlı ellerimle ön cebine uzanarak cep telefonunu çıkarıp ona verdim.

“Çok cesur bir hareketti,” dedi.

“Zamanı geldi artık,” diye fısıldadım.

Geleceğimizin, onu yüzleşmek zorunda bırakacağı dehayet dolu olayları bile bile Kaidan’a ısrar etmek canımı acıttıyordu ama daha fazla oyalanamazdık. Ne kadar çok beklersek, elimizdeki fırsatı mahvetme olasılığımız o kadar artıacaktı. Kaidan isteksizce telefonu benden alırken ilk kez elinin bu kadar titrediğini gördüm.

“Seni seviyorum, Kai.” Parmak ucumda yükselip yanğından öptüm. Dudaklarımı tenine yakın tutarak gözlerimi kapayıp sözlerimi benim kadar derinden hissedeceğini ümit ettim. “Hadi indirelim şunları. Fırsatımız varken şaşırtalım. Zaman bizim zamanımız.”

Kaidan çenesini sağa sola kaydırarak uzun uzun düşündü. Ona yaslanıp sessizce durdum. Uzunca bir süre beledikten sonra Kaidan nihayet başıyla onayladı, çenesini kırıp telefona bakarak numarayı çevirdi.

Cihazı kulağına götürdüğünde suratı taş gibiydi. Konuşmalarını dinlemek için Nefil işitme duyumu telefona çevirdim. Pharzup hemen açtı.

“Baba.” Kai telefonu sıkı sıkı tutarken benimle göz göze geldi. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir ıstırap vardı. “Kız elimde.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

JET YOLCULUĞU

“**D**alga geçiyorsun.” Pharzuph şeytani bir zevkle ıslık çaldı. Genç ve heyecanlıydı –hatta hiperaktifti.

Kaidan her an kusacağa benziyordu.

“Kelepçeledim.”

“Kılıcı buldun mu?”

“Hayır, efendim. Üstünü ve eşyalarını aradım ama yok.”

Pharzuph küfrü bastı. “Kesin bir yere sakladı. Neyse, fark etmez. Biz onu konuşturmayı biliriz.” Öz güveni üstüne zımpara kâğıdı gibi sürüyordu, aklıma işkence yöntemleri gelince içim kalktı. “İyi işti, Kaidan. Her tarafta dört dönen beş yüz Lejyonerin beceremediğini becerdin. Doğu Kıyısı’ndaki her bir bar, gece kulübü ve oteli dip köşe aradılar. Sen hangi cehennemde buldun onu?”

Kaidan suratıma bakmıyordu. Her yanı pişmanlık diye bağıırıyordu.

“Eski mahallesinde, hep aynı göl evinde parti veren bu arkadaş grubu vardı. Belki gene onlara takılmıştır diye düşün- şündüm ve haklı çıktım.”

Pharzuph bir başka sinir bozucu, ukala kahkahanın zev- kini çıkardıktan sonra toparlandı. “Şimdi neredesiniz?”

“Bizim eski evde.”

“Şahane! Hemen Vegas’ta acil durum toplantısı düzenliyorum. En güvenli mekânımız orası. Hem zaten Günah Şehri’ni ziyaret etmek için hep bir bahane ararız, değil mi?”

Kaidan kuru bir kahkaha patlatıp gözlerini devirdi. Vegas’a daha yeni gitmemiş miydi bunlar? Bu şehrin nesı bu kadar vazgeçilmezdi?

“Pekâlâ,” dedi Pharzuph. “İki saat sonra Atlanta Havaa- lanı’nda buluşalım.”

Kaidan ve ben şaşırarak, hatta telaşla bakıştık.

“Eee, senin buraya gelmen şart değil, baba. Ben bize bi- let alıp onu zirveye getiririm.”

“Ah, kesinlikle şart. Bu gece onu zirveye kendi ellerimle taşımak istiyorum.” Güldüğü sesinden belliydi. Beni yaka- layıp getirmekle böbürlenmek istediğı anlaşılıyordu. “Jette görüşürüz.”

Pharzuph ile bir uçakta üç buçuk saat mi? Kollarımı ka- sımaya çalıştım çünkü üstlerinde örümcekler yürüyordu sanki.

“Orada görüşürüz o zaman,” deyip kapattı Kaidan. Bana baktı. “Gitmeyeceğiz.”

“Kaidan!”

Telefonu yatağa fırlatıp elini saçlarına geçirdi. “Ne yaptım ben?”

Sırt çantama eğilip cep telefonumu çıkardım ve her bir müttefikimize acil durum mesajı atıp kehanetin gerçekleşmeye başladığını bildirdim. Elim ayağıma dolanmıştı. Kelepçeden dolayı rahat hareket edemiyordum. Olayların nihayet başladığına hâlâ inanamıyordum. Kaidan ikimiz adına da kafayı sıyrıyordu, o yüzden benim merinkanlı kalmam lazımdı. Mesajları anında silip telefonu cebime soktum.

Kaidan çaresizce bana döndü. “Anna...”

“Yeter!” Ciddi bir bakışla onu olduğu yere mıhladım. “Artık sus! Şunu kafana sok, Kai! Kaçmayacağız. İster hoşuna gitsin ister gitmesin akacak kan damarda durmaz. Artık işe koyulup birilerinin alnını karışlama vakti geldi.”

Kaidan ağzı açık bakakaldı. Ben de biraz şoktaydım aslında. Babam tüm bunları söylediğimi duysa, ne kadar gururlanırdı kim bilir.

Kai’nin yeniden tartışmaya başlamasını bekledim ama sadece yutkunup bana bir kez kafa salladı.

“Haklısın.” Bir saniye daha durdu çünkü hâlâ allak bulaktı. Sonra kelepçemden tutarak beni banyoya soktu.

“Seni gözümün önünde tutarsam daha çok inanırım,” diye açıkladı. Sonra soyunup duşa girdi ve musluğu açtı.

Ben de serin lavaboya yaslanıp yere düşen her kıyafet parçasını izledim. Bakışlarımı kaçırmalıyım ya da ilgilenmiyormuş gibi görünmeliydim belki ama yapamadım. Kaidan nasıl da... Vay anasını!

“Otokontrolümü sınıyordun, tatlım.” Niyeti bozmuş bakışımı kaçırmamıştı herhalde.

Gözlerimi kaçırıp, “Yıldızlı pekiyiyle geçtin,” dedim.

Kaidan gırtlığının dibinden hırlayınca birden kasıldım.

“Hadi artık duşa girsene,” dedim.

Bu lafın üstüne nihayet mat cam kapıyı kapatarak içeri girdi. Nefesimi verip gevşedim. Cep telefonuma bir mesaj gelmesiyle alarm haline geçerek dikildim ama Veronica’nın adını görünce sakinleştim. **İspanya yolundayım!!! Manzarama baksana...** Selfie çekerek arkadaki iki çocuğu da kareye almıştı. Esmer İspanyollar, evlere şenlikti. Veronica’daki bu hınzır gülüşün sebebi belliydi. Duygusallaşarak gülüp cevap yazdım: **Umarım İspanya sana hazırdır. <3 Kocaman öptüm. xoxo**

Sil.

Kai duştan çıkıp kurulanırken bakışlarını üstümde hissetsem de gözlerimi ona doğru çevirmedim. İçeri geçip giyinirken ben banyoda kaldım, sonra yanına gittim.

Siyah pantolonu ve gözlerinin rengini iyice ortaya çıkaran açık mavi, gıcır gıcır gömleğiyle çok yakışıklı olmuştu. En üstten iki düğmesi açıktı ve saçları hâlâ ıslaktı.

“Hoş oldun,” dedim, en basit tabirle ifade etmişim çünkü kendimi kaptırmak istemiyordum.

Kaidan cüzdanını arka cebine sokmakla uğraşırken ne baktı ne de cevap verdi. Tedirgin, kasıntı halleri onu sinirli gösteriyordu ki Pharzuph'un önünde bu ona artı puan kazandırırđı.

Kaidan aniden başımın tepesine bakınca döndüm. İki devasa iğrenç fısıldayan ruh uçarak içeri girmişti. Bana ne kadar yakın olduklarını fark edince tıslayarak Kaidan'a doğru süzöldüler. Kaidan bu yakınlıklarına sinir olup yüzünü buruşturdu.

"Artık çıkıyoruz. Şapşal refakatçilere ihtiyacım yok."

Ruhlardan biri bana kuşkuyla bakarak, "*Emir demiri keser,*" diye telepatiyle cevap verdi.

Kaidan homurdanıp sırt çantamı, kendine ait birkaç seyahat eşyasıyla birlikte bir el çantasının içine tıktı. Sonra kolumdan tutup beni odadan çıkardı. Fısıldayanların önünde rolümü tam yapmam gerektiğini biliyordum. Kai'den kurtulmaya çalıştım.

"Bıraksana," dedim.

Beni daha yakma çekip önden gitmem için ittirdi. İki ruh etrafımızda dönerek uçtular; temkinli gözlerle beni izliyor, kendi taraflarında olduklarını zannettikleri birisine boyun eğmiş kelepçeli halimi gördüklerine seviniyorlardı.

"Kes sesini!" dedi Kai. "Yoksa gırtlakını sıkarım!"

Arada bir debeleniyor gibi yapıp Kaidan'a pis pis baktım ama o bana hiç bakmıyordu.

Fısıldayan ruhlar Pharzuph'un özel jetinin kapıları kapanana kadar dibimizden ayrılmadı. İçerisi Blake'in jetinden

biraz daha küçüktü ama yine de son derece lükstü. Kırmızı deri koltuklar, kehribar tonlarında ahşap döşeme ve masalarla tamamlanmıştı. Uçağın en önünde iki dev koltuk, arka tarafta da at nalı şeklinde bir koltuk ve ortasında bir masa yer alıyordu. Pharzuph kollarını iki yanına genişçe açıp ayaklarını masaya yaslamış oturuyordu. Kaidan'a benzer giyinmişti ama altında açık kahve pantolon, üstünde yine iki düğmesi açık beyaz gömlek vardı. Bugün bu ortamda ve bu kıyafetle yaşından büyük görünüyordu. Kai'den bir iki yaş büyüktü sanki. İlk tanıştığım genç üniversiteli değildi.

Beni görünce gözleri kıpkırmızı çaktı. O pis gözlerini üstümden bir an bile ayırmaksızın durdu.

“Kelepçeleri arabada bırakmak zorunda kaldım,” diye açıkladı Kaidan. Elleri kelepçeli bir kızı sorguya çekilmeden havaalanına sokması elbette mümkün değildi.

“Olmaz,” dedi Pharzuph soğukkanlı bir tavırla. Masanın bir kapağını kaldırıp altından ip çıkararak öne yürüdü. “Kollarından tut, ben de bağlayayım.”

Pharzuph, umarım Kaidan'ın tereddüt ettiğini çıkmazdı.

“Ben hallettim baba.” Evet, bu çocuğa baba demek ona garip geliyor olmalıydı.

“Kollarından tut dedim.”

“Üstümde bir şey yok...” diye başladım fakat Pharzuph alçak, ölümcül bir sesle lafımı kesti.

“Sakin bir daha konuşayım deme! Sakin bir hareket yapma!”

Kai arkama geçip kollarımı tuttu. Pharzuph da üstümü

arayarak *her yerime* dokundu. Gerçi çok şükür giysilerimin üstünden aramıştı. Babası bana dokundukça Kaidan kollarımı daha sıkı tutuyordu. Kaidan'ın kendine hâkim olması için dua ederek dişlerimi sıkıp Pharzuph'un kin dolu bakışlarından kaçtım. Sonunda iğrenç biriymişim gibi ellerini yanlarına sürerek arkaya çekildi.

“Bağla şunu!” diye buyurdu.

Kaidan en yakındaki koltuğu işaret edip oturmamı istedi.

Oflayıp puflayarak deri koltuğa çöktüm. Pharzuph koltuğumun sırt kısmından bana doğru eğilip ağzını saçlarıma sürttü. Sıcak nefesini hissettiğim anda irkilip geri kaçmak için tüm irademle direndim.

“Kim olduğunu çok iyi biliyorum,” diye fısıldadı, tatlı bir sesle. “Neyin peşinde olduğunu da biliyorum. Ama işe yaramayacak. Asla kazanamayacaksın.”

Hiçbir şeyi ele vermeyen bir ses tonuyla yalan söyledim. “Neden bahsettiğin ya da neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yok. Neden yapıyorsunuz bunları?”

Pharzuph kıkırdadı. “Göreceğiz.” Kaidan’a döndü tekrar, “Hadi bağla!” dedi.

Kai önüme diz çöktüğünde tam arkasında, kabinde bir hareketlilik dikkatimi çekti. Hostes üniformalı güzel bir kadın, elinde bir kadeh şampanyayla belirdi. Gözlerim baloncuklu içkiye takıldı.

Şu anda bir kadeh şampanya *cidden* ilaç gibi gelirdi. İçimdeki kıtlıktan çıkmış hasreti dindirmek için derin bir nefes aldım.

Kadın, Kaidan'ın beni bağlamaya hazırlanmasını şaşırır gibi durdu ve aurası mutludan gergine doğru değişti. Pharzuph arkamızdaki koltuktan pis pis güldü.

“Sen onlara aldırma,” dedi kadına. “Eğleniyorlar işte.” Bana uyarıcı bir bakış fırlattı.

Kadın soru sorar gibi süzdü beni.

Kadına gülümseyip bileklerimi Kaidan'a uzattım. Kaidan bakışlarını bir saniye bile yüzüme çevirmeden bağlamaya koyuldu.

Pharzuph'un içkisini vermek için yanımızdan geçince hostesin sıkıntısı dağıldı. Uçuş öncesi hazırlıklarını tamamlamak üzere kabine geri döndü. Kaidan işini halledince Pharzuph hızla yaklaşip içkisinin son yudumunu mideye indirdi. Bana ortadan kaldırılmak üzere olan bir haşereymişim gibi tepeden baktı.

Uçağın motorlarının sesi kabini hafifçe titreştirerek bizi beyaz bir gürültüyle sardı.

Pharzuph kokpitteki pilotla sohbet etmek için öne doğru yürüdü. Ardından boşlukta durup kadehini hostese geri verdi. Kadını göremiyordum ama Pharzuph tam karşımdaydı, öne doğru eğilip kadını güldürüyordu. Elini muhtemelen kadının beline doğru uzatınca yüzündeki tebessüm yok oldu, suratını alevli bir şehvet ifadesi kapladı. Pharzuph tekrar konuştuğunda aralarındaki boşluğu kadından kıvrılarak yükselen kırmızı bir aura doldurdu. Midem bulanmıştı. Bakışlarımı kaçırdım. Uçuş görevlisi belli ki sadece bize içki servis etmek için orada değildi. İğrençlik karşısında

dalga dalga mide bulantısı sardı içimi. Pharzuph şuracıkta, yu minicik kabin alanında bile çalışacaktı. Kaidan ve benim ölümümüzün önünde.

Aklıma başka bir iğrenç fikir geldi. Acaba Kaidan'ın çalışmasını bekleyecek miydi? Görünürde başka kadın yoktu. Hayır, bu kadın sırf Pharzuph'un zevkine hizmet edecekti. Öyle olmalıydı.

Pilot herkesin yerini alması gerektiğini anons etti. Pharzuph pişmiş kelle gibi sırtarak bölmeden ayrıldı. Uçağın arka tarafına doğru ilerlerken Kaidan'ın yanında durup, "Benden sonra alabilirsin karıyı. Ya da istersen bize katılabilirsin," dedi.

Aman Tanrım!

Kaidan başını sallamak dışında tepki vermedi. "Teşekkürler. Belki senden sonra... Dün gece uyumadım, o yüzden önce biraz dinleneceğim."

Belki de bana öyle gelmişti ama Pharzuph, Kaidan'ın ilgisizliği karşısında bir parça bozulmuştu sanki. Sonra çabucak sırtıp Kai'nin omzuna vurdu. "Dinlen o zaman. Nef kızı sorun çıkarmaz herhalde." Bana uyarıcı bir bakış atınca yine bakışlarımı kaçırdım.

Bedenim bana ihanet ediyordu. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Ya Pharzuph, Kaidan ille de o kadınla beraber olsun diye tutturursa? Kai reddederdi. Planımız suya düşerdi.

Sonra rahatladım. Çünkü tam Kaidan'm kafasının tepesinde, eşya koyma kutusunda Erdem Kılıcı'nın bulunduğu

çantam duruyordu. Bu uçakta olduğundan Pharzuph'un haberi bile yoktu. Çalışması için Kaidan'a baskı yaparsa, onu öldürürdüm. Hatta bu hoşuma bile giderdi.

O zaman da indiğimizde uçakta bir ceset ve kafayı yemiy bir hostes olurdu ama icabına bakardık. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

Kaidan gelip kemerimi bağladı. Elimi sıkmasını umdum ama rolüne sadıktı, benden iğreniyormuş gibi yapıyordu Midem gittikçe daha da bulanıyordu.

Hostes uçağın mutfağından çıkıp tam karşımdaki koltuğu açtı. Oturup kemerini bağladığı sırada aurasında hâlâ kırmızı bir çizgi kalmıştı. Kadın sürekli arkamızdaki Pharzuph'ı baktığı için kalkış süresince hiç rahat edemedim. Pharzuph da ona kaş göz işareti yapıyor olmalıydı çünkü kadın kıpkırmızı bir Noel ağacı gibi parlıyor, dizlerini birbirine sürtüp alt dudağını ısıırıyordu.

Lütfen Tanrım, şu uçuş bir an önce bitsin.

Yeterince yükselip belli mesafede durunca hostes mutfağa geri döndü. Kaidan ayağa kalkıp bir rafı indirdi ve birkaç tuşa basmasıyla birlikte ortamımızdaki tavan panelinde bir ekran çıktı. Koltuğunun kol koyma yerinden kulaklık çıkarışını seyrettim. Bana çok hızlı bir bakış attı. Ben de kol koyma yerini açıp kulaklığı çıkaracak şekilde ayarladım kendimi Çok zor oldu ama prize bağladım, kulaklarıma taktım. O sırada hostes koridora çıktı.

Bağlı ellerime bakarak bana yaklaşırken şehvet havası dağıldı.

“Yiyecek içecek bir şey, hanımefendi? Hindi ve...”

“Ona servis yok,” dedi Pharzuph, dibimizden.

Kadın kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın bir ona bir bana baktı. “İçecek de mi?”

Dükler ayyaş olduğumu düşündükleri için rolümü iyi oynamalıyım. “Rom ve kola?”

“Reşit değil,” dedi Pharzuph arkamda yayıldığı yerden.

“Ah.” Kadın bana sabırsızlıkla, “Gazlı içeceğe ne dersiniz?” diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım. “Bir şey almayayım, teşekkürler.”

“Tamam, canım.” Kadın kesinlikle benle ya da şu halimle ilgili nasıl bir yargıya varacağını kestiremiyordu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Patti’den gençti. Belki otuzdu.

Kaidan ve Pharzuph’a yemeklerini servis etti. Kaidan çabucak yedi. Onun da benim gibi midesi bulanıyordu sanki. Ayağa kalkıp tepesindeki bölmeden bir yastık çıkarıp tekrar oturdu. Tam filmin açılış müziği başlamıştı ki, arkamızda tiz bir kadın kahkahası patladı. Ateşli konuşmalar... Ve bir dakika sonra sessiz bir inleme geldi. Hiç çaktırmadan kulaklığın sesini sonuna kadar açmaya çalıştım.

Kaidan’a bir bakış atma cesaretini gösterdim. Yastığıyla pencereye yaslanmıştı. Uyuyor numarası yaptığını anladım çünkü ağzı kapalıydı. Oysaki gerçekten uykuya daldığında hep dudakları aralık olurdu.

Başımı çevirmeye cesaretim olmadığından gergin bir ruh haliyle filme bakmaya çalıştım. Bileklerimin derisi ya-

nıyordu. Zaman çok yavaş akıyordu. Nihayet inişe geçtiği mizi hissetmemle beraber ilk kez kaslarım biraz gevşedi. Kaidan tüm seyahat boyunca kılını bile kıpırdatmamıştı. Hostes katlanır koltuğuna geçip boş bir ifadeyle ileri dalıp gitti. Aurası içinde kalan şehvet ve koyu grilerin bir karışımıydı. Duygularını teker teker tespit etmek istemedim.

Vegas'ta alana indiğimizde Kaidan pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kapılar açıldığı saniye hostes kız kendini uçaktan dışarı attı.

Kaidan ayağa kalkıp çantasını alırken ben oturduğum yerde kaldım. Pharzuph gayet sıradan bir havayla ellerini cebine sokmuş, boş bir ifadeyle koridorda yürüdü.

“Araba bekliyordur,” dedi Kaidan’a. “Kızı ört.”

Kaidan tepedeki bölmeden lacivert bir battaniye alıp omuzlarıma atarak ellerim görünmeyecek şekilde her yanı mı sardı. Sonra bir kolunu bana dolayıp zorla beni uçaktan indirdi, merdivenlerden yürütüp bekleyen arabaya ve Vegas akşamının boğucu sıcağına soktu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GÜNAH ŞEHİRİ

Meşhur Vegas Strip’i ilk gördüğümde saat altıydı. Yüksek binalar ve oteller, çorak manzaranın ortasında balık istifi gibi dip dibe duruyordu. Sokaklarda hiç saklamaya gerek görmeden ellerinde alkolle gezen, hatta kasa kasa bira taşıyan insanları görsem de aldırmadım. Satılık kadın reklamı yapan tabelalar yığınınca kayıtsız kaldım. Pharzuph sürücü koltuğuna oturmuş gevrek gevrek gülüyordu.

“Buranın modası hiç geçmez.”

The Venetian Hotel’e yanaşınca Pharzuph, arka koltukta yanımda oturan Kai’ye döndü. “Ellerini çöz ama onu odaya girene kadar bir saniye bile gözünün önünden ayırma.”

“Tamam efendim.”

Kaidan ipleri çözünce hemen bileklerimi ovaladım. Beni arabadan dışarı çekti, bir eliyle elimden sıkı sıkı tutarken

diğer eliyle de çantasını taşıyordu. Bir vale siyah arabayı alıp götürürken uçümüz otele doğru ilerledik. Kaidan her ne kadar soğuk davranıyorsa da elleri sıcacıktı ve onunla temas ettiğime seviniyordu.

Pharzuph süslü, devasa lobide otele giriş yapmak için bekleyen insanlardan oluşan uzun kuyruğu geçti. Sıcacık gülümsemesi karşısında kimse şikâyetçi olmadı. Baskın irade ve nüfuzunu iş üstünde görmek inanılmazdı. Danışmadaki çocuk kart şeklindeki oda anahtarlarını açık avucuna koyarken kızarıp güldü.

Pharzuph tekrar yakışıklı yakışıklı bize doğru yürürken gördüğüm en uzun, en zayıf kadına göz kırpmadan dâ edemedi. Kadın gümüş rengi tiril tiril bir elbise giymişti, başka bir erkekle kol kolaydı ama diğer adam kadının dönüp bu baştan çıkarıcı gence gülümsediğini fark etmedi bile. Pharzuph kadını süzen adamlardan çok daha gençti ama bu cazibesine yalnızca ufak bir katkı sağlıyordu... O genç, güven dolu, yakışıklı, yapılı ve zengindi...

“Bu şehri seviyorum,” dedi Pharzuph kendi kendine Kaidan’a kart şeklinde bir oda anahtarı uzattı. “Odanda kalın. Zirvenin zamanı gelince birisini gönderip sizi çağıracağım. Herkes buraya gelene kadar geç olabilir. Cadı saatine göre planladık –ya da gerekirse iblis saati yaparız.” Pharzuph dudaklarında alaycı bir gülüşle beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu kılıkla gece kulübüne giremez. Daha düzgün bir şeyler bul şuna.”

“Tamam, baba.”

Pharzuph tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Aramıza mesafe girdikçe sırt kaslarım gevşedi fakat işitme duyumu ona doğru açtım, nereye gittiğini ve ne planladığını duymayı kararlıydim. Kai de dinliyordu, farkındaydım ama kendi kulağımla duymak istedim.

“Hadi,” deyip kolumdan çekiştirdi Kai.

Pharzuph’un huzurundan ayrılmakla içim rahatlamıştı. Kendimi otelin ambiyansına kaptırdım. Âdeta bir otel, son moda alışveriş merkezi ve eğlence mekânı birleşimi-ydi. Her çeşit insanla ve büyük bir sadakatle kendini işine adanmış koruyucu melek ordusuyla dolu geniş bir koridorda yürüdük. Acaba bu melekler, korudukları insan ruhlarını bu gece bekleyen tehlikenin farkında mıdır diye merak ettim. Hâlâ Pharzuph’u takip etmeye, işitme duyumun bir parçasını onun etrafında tutmaya çalışıyordum ama her hareket ettiğinde kıpırdanmak zorunda kalıyordum. Bunca ayak sesi ve gürültü arasında, özellikle de duyularımı cezbeden buncu ayrıntı varken müthiş konsantrasyon gerekiyordu.

The Venetian, İtalya’nın Venedik şehrindeki bir kanalı temsil eden bir iç mekân su kanalına sahipti. Gondollar ve kırmızı beyaz çizgili gömlek giymiş, şarkı söyleyen “İtalyanlar” vardı. Kubbeli tavanlar, San Marco Meydam’nın tepesindeki yaz seması gibi görünecek şekilde boyanmıştı. Gerçeğini aratmayacak kadar canlıydı.

Kaidan beni bir butiğe sokmaya çalıştıysa da yan taraftaki dükkânın vitrinini görüp durdum.

Deri.

Dudağımı ısırıp onu o tarafa doğru çekiştirdim. Kaidan şaşırıp suratını astı ama içeri girdik. Önümde duran kötü kadın tipli mankenleri görür görmez anladım. Bu gece tuvalet filan giyemezdim. Kaidan kaşlarını kaldırdı ama bannı engel olmadı. Raflarda dilediğimce gezip kıyafetlerin üstüne olmasını umarak alışverişimi yaptım.

Tekrar koridora çıkınca bir yığın insanın arasından ıtık kakış geçip su kanalına ve gökyüzüne daha iyi bakmak istedik. O kadar kalabalıktı ki bizi görmeye çalışan birisinden daha iyi saklanamazdık. Elimi elinden çekip aşağıda Kaidan'a işaret diliyle, *Cadı saatiyle iblis saati nedir?* diye sordum.

Cadı saati gece yarısı. İblis saati de sabaha karşı ilk. diye cevap verdi. Suratıma bile bakmadan tekrar parmaklarını parmaklarıma doladı. Sadece bir saniye için normal bir çiftmişiz gibi yaparak durabildik. Sıra odamıza gitmeye gelmişti.

O gece neler yaşanacağını bildiğimden etrafımızdaki her şey çarpık geliyordu bana. Çevremizi saran mutlu yüzler, sahtekâr karnaval maskeleri olup çıkmıştı. Kalabalığın arasında sessizce ilerledik, asansöre binip uzun koridorları geçtik. Otel labirentten farksızdı ama Kaidan burayı avucunun içi gibi biliyordu sanki.

Yüksek ayak sesleri ve arada bir konuşmasıyla Pharzuph'u hâlâ duyabiliyordum. Böylesi büyük, vızır vızır bir yerde onu hâlâ takip edebildiğim için kendimle gurur duyduğum.

Pharzuph'un iki kat üstümüzde, otelin diğer tarafında sessiz bir holde yürüyüşüne kulak verdim. Bir süredir sessizdi zaten, o yüzden haliya değen adımlarına odaklanıyordum. Durdu. Kapıyı tıklattığını ve karşı taraftan birisinin açtığını duydum.

Kaidan ile ben, bizim koridora saptık.

“Kardeşim Pharzuph. Seni daha yeni İsviçre’nin dağ yamaçlarında görmemiş miydim?” Adam kahkaha attı. Bu kaba saba İngiliz aksanının Zina Dükü’ne ait olduğunu anladım. Mideme bir ağırlık oturdu. Kaidan elimi daha çok sıktı.

Astaroth ne çabuk Vegas’a gelmişti böyle. Burada ne işi vardı? Londra’dan buraya varması en az on saat sürerdi. Bir sebepten ötürü buradaydı kesin. Sonra kafama dank etti muhtemelen Erdem Kılıcı hikâyesini duyar duymaz, beni yakaladıkları anda bir zirve toplanacağını bilerek hemen Amerika uçağına atlamıştı.

“Ha,” dedi Pharzuph. “Evet, açıkçası bu zirve çok daha eğlenceli geçecek. İçeri gireyim.”

Astaroth gevrek gevrek gülererek Pharzuph’u odaya alıp kapıyı kapattı. “Kılıç sende mi?”

“Hayır. Saklamış. O yüzden gelmedim ama. Senden bir iyilik rica ediyorum,” dedi Pharzuph. Kaidan ve ben daha dikkatli dinlemek için adımlarımızı yavaşlattık. “Bir saniye sürer zaten. İki insan arasındaki olası bir bağı merak ediyorum. Muhtemelen bir şey yok gerçi. İçime bir kurt düştü işte ve kesin emin olmak istiyorum.”

“Ah. Olası bir fetih mi yoksa?” diye sordu Astaroth, ılıgiyle.

Pharzuph durup akıcı bir Rusçayla konuşmaya başladı.

Tüylerim diken diken oldu.

Kaidan ve ben uzun koridorda kalakalıp birbirimize baktık. İkimiz de iki Dükün arasında yabancı dilde geçen konuşmayı dinliyorduk. Rusça bilmiyordum ve Kaidan’ın kocaman açılan gözlerinden anladığım kadarıyla, o da bilmiyordu. Pharzuph anlamayacağımızı bilerek bu dilde konuşmayı seçmişti. Bunu yapmasınınınsa ancak tek sebebi olabilirdi.

Astaroth’u odamıza getirip aramızda bir bağ var mı yok mu diye kontrol ettireceğini anlamamızı istememişti.

Koridora kadarki kısacık mesafeyi koşmamak için kendimizi zor tuttuk, adımlarımız hafif ama mümkün olduğunca seriydi. Pharzuph kesin dinliyordu ve bu ani telaşımız, şüphelerini iyice körüklerdi. Kapıdan geçip odaya girene kadar Kaidan’ı takip ettim. Ne yapacaktık? Kendimi kapana kısılmış, kafese kapatılmış, can vermeme bir nefes kalmış gibi hissettim.

Kaidan hemen yatağın yanından geçip üç adımda basamakla inilen oturma odasına zıpladı ve yerdeki küçük buzdolabını açtı. *Evet!* Alkol aramızdaki bağı silikleştirirdi! Çabucak koşturup yere çömeldim. *Birimiz dinlemek için ayık kalmalı,* diye işaret etti Kaidan.

Parmağımla onu gösterdim. Dinleme konusunda benden

ıyiydi. Şimdi bile bu panikle Pharzuph'u kaybetmiştim ve ne kadar yakında oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun lafın kisası, içmek zorundaydım. Kalbim küt küt attı, ellerim titredi. Yan yana dizilmiş duran küçük şişelere baktım. Uzun zamandır ağzıma içki koymamıştım. Dayanıklılığım ne kadar yüksek ya da alçak, hiçbir fikrim yoktu. Bağımızı saklamaya yetecek kadar içmem lazımdı ve Nefil kanımın alkolü çabucak tüketeceğini hesaba katmak zorundaydım. Fakat kontrolümü kaybedip saçma sapan konuşacak kadar da çok içemezdim. En ufak bir dil sürçmesini bile göze alamazdık. Bağımızı gizleyecek asgari miktarda içecektim, sonra yanımızdan gideceklerdi. Ondan sonra ayılabilirdim. Bunun üstesinden gelirdim, değil mi? Alkolden güçlü olmak zorundaydım ve zıvanadan çıkmadığımı kontrol etmek için Kaidan yanımda olacaktı.

İçinde altın rengi benekler yüzen şeffaf bir içkiyi çıkararak kapağını açıp bana uzattı. Ağzıma götürürken burnuma bir tarçın kokusu çarptı. Kafamı arkaya atıp yoğun, sıcak, tatlı şurubu mideye indirdim. Uzun bir nefes verdim. Kaidan sıradaki şişeyle hazır bekliyordu. Alkolün fiziksel olarak vücudumda nereye değdiğini hissedebiliyordum. Bomboş midemden alevler yükseliyordu.

Uzattığı sıradaki içkiyi hemen yuvarladım. Fazlasıyla tatlıydı. Kaidan kaşlarını çatarak bana baktı. İçim bir hoş olmuş, ısınmıştım, hatta biraz gevşemiştım. Ne kadar vaktimiz kaldığını sormak için bileğime hafifçe vurdum. Kaidan

eliyle üç ve sıfır yaptı, yani otuz saniye. İki şişenin ardından biraz daha fazlasını hissetmeyi bekliyordum. Alkol genelde beynime hemen tesir ederdi.

Kaidan bana amaretto uzatmaya çalıştıysa da, hayır anlamında kafamı sallayıp kucağının üstünden öne uzandım. Tatlı içki istemiyordum artık. Altın rengi tekila şişesini kap-tım ve kapağını açıp lıkır lıkır içtim.

Ya aramızdaki bağ hâlâ görülebiliyorsa? Çok gergindim. Astaroth bir şey görürse Pharzuph bize ne yapardı? Zirve için bana ihtiyaçları olduğundan beni öldürmezdi. Kaidan ise apayrı bir hikâyeydi.

Korkum tavana fırlarken her ihtimale karşı elimi sı-ra-daki şişeye uzattım. Kaidan bana votkayı uzatınca suratımı buruşturdum. Votkadan nefret ediyordum ama gene de ka-famı arkaya yatırdım, votka gırtlığımı yakarak inerken eli-mi yere vurdum. Hemen bir tane daha almak için uzandım.

Kaidan *Emin misin?* diye işaret dilinde sordu.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü ama başımla onayladım. Romu verdiği gibi yuvarladım, bu kez midem-deki yanmayı duymadım bile.

Oturuşumu değiştirmek için hareket edince yalpaladım. Kıkırdamaya başlayınca Kaidan'ın gözleri yuvalarından fırladı. Şişelere gözümü dikmiş, şimdi neyi götürsem diye düşünürken Kaidan elini boğazının altından geçirme hare-keti yaparak içmenin sonuna geldiğimi gösterdi. Paniğe ka-pıldım. İş işten geçse de, gereğinden fazla içtiğim kafama

çank etti. Alkol o kadar güçlüydü ki sürekli uyutmak için çok çaba sarf ettiğim o canavarı uyandırıp körüklüyordu.

Kaidan kapı tıklatılmadan beş saniye önce başını çevirdi. Bakışlarıyla yalvararak bana baktı, parmağını dudağına götürüp ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Gayet rahattım, buraya vardıklarında sandığım kadar gerilmemiştim. Onlar buradan gidene kadar kenarda uslu bir kız gibi sus pus oturacaktım. Müthiş planım buydu.

Dükler bana doğru yürürken açık buzdolabının önünde oturmaya devam ettim. Pharzuph ve Kaidan bacakları açık, kolları göğsünde bağlamış, yan yana duruyordu. Ağzımı kapatıp başımı kaldırarak Astaroth'a baktım.

Romans kapaklarından fırlamış görüntüsü, uzun sapsarı saçları ve keskin yüz hatlarıyla her zamanki gibi hoş salaş halindeydi. Bir bana bir Kaidan'a baktı, sertçe kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi.

“Buradaki küfelik olmuş. Okuyamıyorum.”

“Neyi okuyacaksınız?” diye sordu Kaidan sert bir sesle. Kimse ona cevap vermedi.

O an Düklerin huzurunda ayağa kalkmam gerektiğini fark ettim ama yerden kalkarken alkol tüm gücüyle vurdu. *Vay canına!* Dengem tamamen kaybolduğundan koltuğun kenarına sendeledim. Bu da çok komiğime gitti ve kahkahalarla gülmeye başladım.

“Hiç vakit kaybetmiyorsun bakıyorum,” dedi Pharzuph bana.

“Biraz daha var.” Açık dolabı gösterdim. “Hepsini bitirmedim. İster misiniz?” İyi olmaktan zarar çıkmazdı. Patti görse benimle gurur duyardı.

“Sağ ol almayayım,” dedi Pharzuph, “ama bence *sen* bir tane daha içmelisin.” Güldü.

Ben de ona güldüm. Çok nazikti doğrusu. Hem bir içki daha içmek bence harika bir fikirdi.

Mini buzdolabının önünde yere çömeldim. İki şişe çıkarıp üstlerini okumaya çalıştım ama harfler birbirine karışıyordu, o yüzden biraz uzun sürdü. Beni seyreden üç erkeğe döndüm. Neden Kaidan, benim Kai’m böylesine zıvanadan çıkmış gibi görünüyordu, anlamadım. Onlara gülümsedim.

“Başka bir konuda bana ihtiyacın yoksa çıkıyorum,” dedi Astaroth.

“Yok,” dedi Pharzuph. “Belki daha sonra. Teşekkürler, kardeşim.”

Astaroth odayı terk etti.

“Bu mini bar zımbırtısına daha çok tekila koymaları gerek,” diyerek cin şişesiyle yetindim.

Pharzuph kahkahayı basıp kollarını göğsünde kavuşturarak, televizyon setine yaslanmış duran Kaidan’a döndü.

“Dedim sana,” dedi Kaidan babasına. “Kız ayyaşın teki. Beyinsiz. Aramızda bir *bağ* olacağını düşündüğüne inanmıyorum.”

Pharzuph oğlunun öfkesini görünce güldü, hem de çok yakışıklı bir gülüştü bu. “Eh, sen bugün hostesi düdükle-

meyince böyle düşünmemi haksız bulamazsın. Çoğunlukla hizmet sektöründekilere bayılırsın.”

“İyyy!” diye ciyakladım. Bu kelimeleri kulak zarımdan yolarak çıkarmak istedim.

“Görüyor musun?” dedi Kaidan. “Çocuk gibi.”

Birden çok üzüldüm ama sebebini anlayamadım. Cin şişesinin kapağını açtım.

“Kafan bir dünya oldu zaten,” dedi Kaidan. “Daha içme-
ne gerek yok.”

“Kapa çeneni be.”

Şişeyi elimden çekmeye çalışsa da hemen geri alıp bir yudum içiverdim.

“İçkimi isteme benden, buz gibi soğurum senden. Kötü, kötü, kötü.” İşaret parmağımı azarlar gibi ona doğru salladım. “Hem sen neden bu kadar somurtkansın bakalım? Vegas’tayız bebeğim!”

Ayağa kalkıp buzdolabının üstüne tutundum çünkü az kalsın yere düşecektim. Kahkahalarla güldüm. Enerji patlaması yaşıyordum. Yatağa atlayıp duvarlara tırmanmak istiyordum!

“İğrençleşme,” dedi Kaidan dişlerini sıkarak. “Zaten sana bakıcılık yapmak zorunda olmam yeterince gıcık. Kulsarsan o lanet saçlarını falan tutmam.”

Ciddi anlamda kızgın görünüyordu, bu da beni gene gülmekten yerlere yatırdı çünkü oyun oynadığımızdan emindim.

Konuşmaya çalıştığımda sözcükler peltekleşerek ağızım-

da uzuyordu. “Seni sinir etmek çok eğlenceli.” Bir parmağımı göğsüne bastırdım, gerçi ayakta durmak için yoğun çaba sarf ediyordum. “Kızınca çooooook çekici oluyorsun ha.”

“Yerinde olsam, laflarıma dikkat ederdim,” Pharzuph arkadan kulağıma eğilip dudaklarını uzatarak konuştu. Hâlâ orada olduğunu unutmuştum. Yerimden fırladım. Midemi bulandırıyor. Ellerini belimde, ağzını kulağımın dibinde hissettim. “Sinirlenince çok hoyrat olabilir.”

İçimde bir şey dikkatli ol, korkman lazım diye bas bas bağıriyordu ama her nasılsa, sebebini hatırlayamıyordum. Pharzuph’un dokunuşundan irkilerek kaçtım. İki erkek de bana pis pis bakıyordu. Cinin geri kalanını mideye indirip boş şişeyi yere fırlattım. İkisi de artık sinirimi bozuyordu. Ben eğlenmek istiyordum.

“Müzik nerede yahu?” diye dönüp radyoyu aradım ve her şey bulanıklaştı.

Pharzuph dibime girerek kolumdan tutup suratıma doğru eğildi. “Kılıç nerede?”

Nedense aklıma taş saplanmış kılıç görüntüsü geldi.

“Bende kılıç falan yok kiiii, deli manyak.” Kahkaha attım.

“Doğru konuş,” diye uyardı Kaidan, yanımıza yaklaşarak.

Pharzuph kıkırdadı ama mutlu görünmüyordu. “Göreceğiz, küçük kız.”

“Evet, göreceğiz!” dedim ve şen şakrak gülerек kendimi koltuğa attım. Midemi tutarak gülme krizi geçirdim. “Neden bahsediyoruz ya? Dans edeceğiz sanıyordum.” Koltuktan aşağı yuvarlanıp dolaba doğru emekledim. Bir içki daha

lazımdı. Hem belki onlara da bir bardak bir şeyler hazırlardım. Ne de olsa hiç mutlu değillerdi.

“En güzel içkileri ben yaparım, çocuklar. Sizi çokook mutlu ederim.”

“Hiç sanmam,” diye mırıldandı Kaidan.

Pharzuph omzuna bir şaplak atıp çenesiyle beni gösterdi. “Evet, bol şans. Ve dikkat et. Yerinde olsam, dikkatini dağıtıp kaçmak için şehvet eğiliminden faydalanmasına izin vermezdim. Sakın avantajı kendine çevirmesine izin verme, anlıyorsun değil mi?” Pharzuph göz kırpınca Kaidan da başıyla onayladı. “Odadan ayrılma, kızı gözünün önünden ayırma.”

“Peki, efendim.”

Pharzuph yine beni süzdü.

Bir bira kutusunu açıp tam on ikiden vuracak şekilde Kaidan’ın suratına fırlattım fakat bira çarpmadan havada yakaladı Kaidan. Tekrar koltuğa devrilip ayaklarımla havaya tekmeler atarak güldüm. Kaidan parmaklarını alnına dayadı.

“Ah hadi ama Kaidan Rowe. Seni ateş parçası seni. Biraz oyun oynayalım.”

Amma da komiktim.

Pharzuph, “Ne demek istediğini şimdi anlıyorum,” diyerek Kai’ye döndü. İğrenerek beni süzüyordu. “Seçilmiş kişi olması gerçekten de çok gülünç geliyor insana. Yine de neler bildiğini öğrenmek zorundayız.”

Kaidan başıyla onayladı. Pharzuph’un odadan çıkışını

izlerken kafam ağır çekimde hareket etti. Kaidan kollarını havaya kaldırıp iki orta parmağını da kapalı kapıya doğru salladı. Sonra ahşap televizyon ünitesine yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Sinirli görünüyordu. Ve seksi.

A-T-E-Ş-L-İ.

Dudaklarımı ıslattım, yalnız kaldığımızı fark edince gözüm karardı, aklım tek noktaya odaklandı. Kaidan yavaşça başını iki yana doğru sallamaya başladı. Biramı sehpaye koydum, ayağa kalkıp yanma yürüdüm ve temkinli tavrımın son kırıntısına da veda ettim. İşte o an ben yenilmezdim. İstedğim her şeyi yapabilirdim. Fakat yapmayı tercih ettiğim hareket, en tehlikeli seçenektir.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

MÜTTEFİKLER

V ücudumu onunkine bastırdım.

Kaidan omuzlarımdan tutup nazikçe başını yana sallayarak beni geri itmeye çalıştı fakat işgüzar ellerim ille de dokunmaya uğraşıyordu.

O anda dünya üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Kaidan'ı istiyordum. Onu seviyordum.

“Yapma,” dedim, ellerimi tutmaya çalışınca. Hemen sert bir hareketle ağzımı kapatıp kulağıma alçak bir sesle, “Kapa çeneni!” diye fısıldadı.

Of, bu bile çok seksiydi.

Ağzımı kapatan elinin, dudakları olmasını istedim. Kendimi ona yaslamaya çalışmayı bırakıp eline odaklandım. Gözlerimi ona doğru çevirerek dudaklarımı avucuna bas-

tırdım. Soluğu kesik kesikti. Parmaklarından birini tutup yavaşça öptüm. Kaidan bir adım geri attı ve dilimi yavaşça parmak ucunda gezdirdim.

“Ah, kahretsin!” diye fısıldadı. Gözleri alev alev yanıyordu. Elini hızla elimden çekti.

“Lütfen,” diye yalvardım. Elimi kaldırıp atkuyruğu tokamı çekiştirerek yere fırlattım ve saçlarımı açtım.

“Uslu durmazsan seni yine bağlarım,” diye uyardı Kaidan.

“Hoşuna giderdi, değil mi?”

Bir hışımla beni yakaladı, döndürüp vücudumu devasa televizyon ünitesine yapıştırdı ve muazzam bir hamleyle her yerini bana bastırıp sertçe öpmeye başladı. Sert ellerini ve sıcak dudaklarını mutlulukla karşıladım. Koltuğa doğru gittik. Kaidan üstüme düşüp tüm aklımı başımdan alan bir tutkuyla öptü beni. Bir mutluluk bulutu içindeydim, kafam son derece huzurluydu, bedenim tam eşini bulmuştu. Kaidan tam ihtiyacım olan insandı.

“Ziyaretçimiz gelmek üzere,” dese de beni öpmeyi kesmedi. Boynumu öpüyor, her tarafıma dokunuyordu.

Ziyaretçi derken? Ama durmak zorunda değildik, değil mi? Çok yanlış olurdu bu.

Kapımız uzun ve ısrarcı bir şekilde tıklatıldı ama Kaidan dışarıda her kim varsa, defolmalarını mırıldandı. Gömleğimin altında dolaşan elleri tenimi yakıyor, beni inletip nefesimi kesiyordu.

“Hey!” diye bağırdı tanıdık bir kız sesi. “Açın lan kapıyı!”

“Meşgulüm.” Kaidan alt dudağımı ısırarak her yanımı titretti.

“Kalabalıkla daha eğlenceli olur,” dedi Blake. Ses tonu tam doğru değildi ama.

Durup birbirimize baktık. Bizi durdurmaya çalışıyorlardı.

“Aldırma onlara,” dedim. Gömleğine yapışıp yukarı çektim ve göğsünü öpmek için hafifçe kalktım.

Kaidan da inleyerek beni tekrar öpmeye koyuldu.

“Sakin canın sıkıldı diye o kaltağın senden faydalanmasına izin verme, Pharzuph’un oğlu.”

Ginger! Öfkeden kudurup doğrulmaya çalıştım ama Kai beni geri ittirdi. Kapıya doğru seslendim, “Sen kime kaltak diyorsun, seni...”

Kai elini ağzıma yapıştırdıncâ debelenmeye başladım.

Ardından Kopano’nun ılımlı sesi Kaidan’ın zihnini temizledi ve bir saniye sonra Kaidan kendine gelmiş, üstümden kalkıyordu.

Kopano’nun, “Açın hadi,” demesi yetti.

Kaidan aniden ayaklandı. Ben koltukta hâlâ onu arzularak sere serpe uzanırken bana bakınca içi titredi. Ardından gidip alnını televizyon ünitesine uzun bir süre yasladıktan sonra kapıyı açtı. Hareket edemedim.

Dört ziyaretçinin odaya daldıklarını duydum ve bu denizlikleri tepemi attırdı. Kaidan’a sinirlenmiş gibiydiler—hepsi takip edemeyeceğim kadar hızlı işaret diliyle konuşuyordu ama *tedbirli* ve *aptal* kelimelerini yakalayabildim.

Her neyse.

Sehpada duran birayı alıp hepsini içtim. Millet oturma odası alanına geliyordu. Heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı ama dönüp baktığımda suratları çok ciddiye.

Kaidan elimdeki boş biraya bakıp dişlerini sıktı.

“Birisi biraz müzik açsın canım!” dedi Marna, oturduğu odaya doğru yaklaşarak.

“Ayyynen,” dedim ağzımı yaya yaya. “Ben de onu diyordum işte.”

Marna gülmek için kendini zor tutarcasına dudaklarını birbirine bastırdı ama neydi komik olan, anlamadım.

Birisi perdeleri açarak bizi muhteşem şehir manzarasıyla tanıştırdı. Bangır bangır müzik duyuldu ve kardeşler yerden tavana kadar camın önünde durup dans etmeye, tüm Vegas’a şov yapmaya koyuldu. İlgi toplama konusunda kimse ellerine su dökemezdi ki otelin dışında doğru açıdan bakan herhangi bir Dük gelişmiş görme yeteneğiyle ne yaptığımızı bir güzel takip edebilirdi.

“Gel buraya.” Marna baştan çıkarıcı bir sesle parmağını bana doğru kıvrınca yanma gittim.

Fazla bir şey yapmadım, zaten Marna etrafımda dans ediyor, bana sürtünüyor, ellerini iki yanıma koyup yere kadar çömelip büyük bir rahatlıkla tekrar yukarı kalkıyordu. Ben de ellerimi enseme koyup saçlarımı havaya kaldırıp ritme uygun kalça salladım. Kaidan’ın kenarda durmuş, diğer erkeklerle birlikte izlediğini gördüğümde gözlerinde hâlâ ateş yanıyordu.

Ginger parmaklığın yanına giderek Blake’in elinden tu

tup onu aşağı çekti. Blake’le dans edişi, hayatımda gördüğüm en seksi manzaraydı. Blake onu öpmek istiyormuş gibi görünüyordu fakat Ginger dudaklarının bir santim yakınına kadar gelip son anda acımasızca dönerek saçlarıyla suratını tokatlıyordu. Marna, Blake’in arkasından yanaştı ve ikizler onu ortalarına alıp dans ettiler. Hareketleri o kadar akışkandı ki koreografiyi önceden çalıştıklarına yemin edebilirdim. Bu iki kardeş, ilişkisi olan bir erkeğe göz koydu mu, karşılarındakinin hiç şansı yoktu.

Kaidan duvardaki bir düğmeye dokunup perdeleri elektronik olarak içeri çevirdi. Kapandıkları saniye dans kesildi, ikizler kenarlara çekilip Blake’i ortada dımdızlak bıraktı.

Öyle bir gülme krizine girdim ki az kalsın tepetaklak düşecektim. Blake bana doğru yaklaşıp yumruğunu uzattı. İlk seferde beceremedim ama yumruğumu onunkiyle tokuşturdum.

“İçki isteyen?” diye sordum, müziğin sesini bastırarak.

“Ne var bakalım?” dedi Blake.

Dolabı açınca güzel içki şişelerinin azaldığını fark ettik. Yine de bir sürü bira ve şarap mevcuttu.

“Al, Blake,” dedim. “Partilemek istediğini biliyordum.” Bira şişesini eline atmaya çalışırken tutturamadım ve şişe yere düştü, her tarafa köpüklü içki saçıldı. Her şey gibi bu da benim için yerlere yatma sebebiydi. Blake başını iki yana sallayıp *cık cık* diye bir ses çıkardı.

“Bu sefer kendim alacağım.” Benim üstümden uzanıp bir şişe aldı, kapağını açarak Kaidan’a uzattı, Kaidan da şi-

şeyi kenara itti. Bu arada Kopano cam kırıklarını toplayıp ıslak zemine bir havlu attı.

Gözlerim Zania'yı aradı ama yanlarında değildi. Nerede olduğunu sormak istedim fakat açıklanamaz bir sebep konuşmama engel oldu.

Ginger minik bir şarap şişesi çıkardı. O, Blake ve ben içkilerimizi tokuşturduk ve ağzım ilk yudumla dolmadan önce içkim elimden çekildi.

“Ne oluyor ya?” diye bağırdım, “Ver şunu!” Kaidan eliyle ağzımı kapatıp çok sert bir bakış attı. Mızımız çocuklar gibi ayağımı yere vurmak istedim. Neden bu kadar kötü davranıyordu? Sadece rahatlamaya çalışıyorduk, şeyden önce... Neden önceydi sahi?

Ginger, Kaidan ile aramızdaki çekişmeden fazlasıyla zevk alarak dudağını kıvırdı. Bana gülüyor muydu? Şu ana dek söylediği tüm kötü laflara karşı bir öfkeyle öne doğru atıldım fakat güçlü kollar beni arkadan tuttu. Kaidan hâlâ belime yapışıkken tekmeler savurdum, Ginger'la kavga etmek istedim. Beni tek tatmin eden şey, kızın yüzündeki şaşkınlık ve artık gülmediğini görmektir.

“Sakin ol!” diye hırladı Kai kulağımın dibine. Yatıştım ama burnumdan soluyordum.

Herkes durmuş bize bakıyordu. Blake, Ginger'ın kolunu tutup onu benden uzaklaştırdı. Kaidan bir tekmeyle dolabı kapatıp diğerlerine yine o boğaz kesme hareketini yaparak beni işaret etti. Merdivenden süit bölümüne yukarıdan bakan yatak odasına çıktı. Sıkıntılı bir hali vardı. Bana kızgın

mıydı? Aslında şey konusunda tartışmamalıydık... Hangi konuda tartışıyorduk ki? Ben neden bu kadar kızmıştım?

Müzik bangır bangır bağırarak düşüncelerimi iyice al-lak bullak ediyordu. Bir an için dağıldım, kafam karıştı ve şaşkındım, tek istediğim Kaidan'dı. Merdivenleri çıkıp önüne dikildim, parmaklığa yaslandım. Kaidan bana yukarıdan ters ters baktıktan sonra gözlerini kapadı. Birisi kolumdan tuttu.

Marna yatakta beni kucağına çekip başını iki yana salladı. Ne demekti bu şimdi? Neden bu kadar üzgün bakıyordu? Çok güzel bir kızdı. Ona böyle demek istedim. Konuşmak için ağzımı açtım ama hemen iki dudağımı çimdikleyip beni susturdu.

Gözlerindeki ciddi bakış içime işleyerek hatırlamam gereken bir şeyi deşerek çıkarmaya çalışmama sebep oldu. Yakında bir şey gelecekti. Büyük bir şey... Bir toplantı. O adamlar hiç iyi değildi ve onlara kimin patron olduğunu gösterecektim. Ben değil yani; tabii ki patron ben değildim ama büyük adamdı. Büyük Adam. Beni şu anda görebiliyordu, ne yaptığımı görebiliyordu. Tam bir fiyaskoydum. Utançtan yerin dibine girmek isterken duygularıma hâkim olamadım, o yüzden yüzümü Marna'nın omzuna gömdüm. Sırtımı sıvazladı. Patti'nin bana ağlama diyen sesini duyar gibi oldum. Şşş, *bebeğim, iyisin*.

Sessiz gözyaşlarım dinince yatağa uzandık ve pofuduk kaz tüyünün içinde kayboldum. Yumuşacıktı, her yanı sıcaktı ve herkesin böyle sıcak hissetmesini istedim.

Şimdi müziğin televizyondan geldiğini anladım. Tam görmeden seyrederken dalıp gittim. Beynim bomboştu. Hatta boşluk, sakinlik gibi çok güzeldi. Sıcacık ve uyuşmuş halde orada öylece kim bilir ne kadar zaman yattım. Sonra her yer karardı.

Bir süre sonra ağır göz kapaklarımı açtım ve oda dönme-ye başladı. Yarı doğrulup inledim. Vay anasını! Oda hakikaten dönüyordu. Atlıkarıncada gibiydim. Iyyy! Kendimi iyi hissetmiyordum. Ağzımı kapattım.

“Galiba duşa gireceğim,” dedi Ginger bana bakarak.

“Oley!” dedi Blake. “Duş zamanı.”

Ginger beni kaldırırken bir parmağını uyarır gibi dudaklarına koydu. Marna da diğer tarafıma geçip yürümeme yardım etti.

Banyoda müzik olmadığından içerisi daha sessizdi. Sonra içlerinden birisi mermer banyoda köşede duran televizyon ekranını açtı. Banyonun ortasında televizyonun ne işi vardı? Soramıyordum. Dünyanın dönmesi, midemin çalkantısına karışıyordu.

Üç kız dönüp Blake’in orada durduğunu gördük. Ginger surat asıp ince topuklu ayakkabısını Blake’in göğsüne kadar kaldırarak onu dışarı itti. Blake sırtarak banyonun dışında dikilirken Ginger kapıyı suratına kapattı. Marna yavaşça yanağımı öperek sessiz olmam için parmağını dudaklarını koydu. Beni iç çamaşıırıma kadar soyarken Ginger de suyu açtı.

İkiye katlanıp inledim.

Beni çabucak duşa soktular. Tam vaktindeydi. Öne doğru dört ayak üstünde eğilmemle sıcak içkileri ve mide safrasını çıkardım, hatta hepsi gittikten sonra bile hâlâ öğürüyordum. Sıcak su, hassas cildimi yaktı. Şakaklarım zonkluyordu, ağzımın içi ekşi ve kupkuruydu. Başımı arkaya atıp biraz su içmeye çalıştım ama boynumda kuvvet yoktu. Midem hâlâ bulanıyordu. Birkaç kere daha öğürüp ağlamaya başladım.

Tam kafamı kaldırıncı Kaidan'ın içeri girdiğini gördüm. İkizler onu dışarı çıkartmaya çalıştılar fakat Kaidan yanlarından geçip duşakabinin kapısını açtı. Kaidan gömleğini çıkarıp lavaboya fırlatırken kızlar bakakaldı.

Her şey canımı acıtıyordu. İnim inim inliyordum.

Kaidan duşakabinin dışına, mermer zemine oturup bir kolunu bana sardı. Ben de önümdeki koluna tutundum, vücudum sıcak suyun altında ürperirken başımı yaslayıp dinlendim.

Alkolün büyük bir kısmı vücudumdan çıktığında beynim tekrar gerçeklerin telaşına kapıldı, kendimi çırılçıplak ve utanç içinde hissettim. Hafifçe yana dönüp arkamdaki Kaidan'a baktım. Göz göze gelmemizle bana kafa salladı. Geri çekilip ıslak kolunu kuruladıktan sonra banyoyu terk etti.

Marna bana bir havlu getirdi ve suyu kapattık. Ayağa kalktığımda hâlâ titriyordum, midem iyi değildi. Fiziksel açıdan güçsüzdüm. Zihinsel açıdan, hiç olmadığım kadar korkuyla doluydum. Saçlarımdan yere sular akarken titremeye başladım. Marna kabarık beyaz bornozlardan birini

alıp bana sardı. Dev gibiydi. Ben de saçlarımı havluyla kurulamaya çalıştım. Dik oturamıyordum bile. Akşamdan kalı malık için daha kötü bir zamanlama olamazdı.

Olan biten her şeyi anımsamaya çalıştım ama hafızamda bir sürü boşluk vardı. Bizi tehlikeye atacak bir şey söylemiş ya da yapmış mıydım? Dans ettiğimi hatırlıyordum. Diğer Nefler tam olarak ne zaman gelmişti mesela? Kaidan'ın beni koltukta öptüğü anısı canlandı ve onu nasıl kandırdığımı düşünüp dehşete düştüm. Marna ve Ginger'a baktım. Bizi, bizden kurtarmışlardı. Her şeyi mahvedebilirdim.

Marna beni tuvalet masasına oturtup çantasından bir saç fırçası çıkartarak saçlarımı taramaya başladı. Ginger bir bardağa su doldurup önüme koydu. Bardağı boşaltıp ona gülümsedim ama karşılık vermedi. Elini tutmamla kaskatı kesildi.

Özür dilerim, dedim işaret diliyle.

Sırıtarak karşılık alınca şaşırdım. *Arada bir kötü olabilirsin, dedi. Görmek hoşuma gitti.*

Kızarıp bozarak başımı iki yana salladım. Ginger boştaki eliyle omzuma hafifçe vurdu, sonra diğer elini avucumdan çekip saç kurutma makinesine uzandı.

Sıcak hava başıma çok iyi geldi. Her saniye vücudum ufak sarsıntılarla titriyordu. Yorgunluktan geberiyordum.

“Bize yemek sipariş etsene, Kaidan,” diye seslendi Ginger kapıya. “Sanırım hepimizin karnı zil çalıyor.” Yemek lafını duyunca midem guruldadı ve açlıktan bayılacağımı hissettim.

Marna'nın bileğini tutup kol saatine baktım. Saat on bir-

di. Yeryüzünde kıyameti koparmaya hazırlanmak için bir saatle dört saat arası bir vaktimiz vardı.

Ne yapacaktım? Tamamen hazırlıksızdım. Bu koşullar altında kendimi spiritüel savaşa nasıl odaklayacaktım? Patti olsa ne yapardı?

Bir dakika. İşte bu. O olsa ne yapardı çok iyi biliyordum.

Sandalyemden fırlayıp süite koştum, saç fırçası ve kurutma makinesi ikizlerin elinde havada kaldı. Üstümdeki battal boy bornozla büfenin çekmecelerini açarken tüm gözleri üstümde hissettim. Hepsi boştu. *Olamaz*. Döndüğüm gibi komodini gördüm. Şaşkınlık içindeki Blake'in yanından geçip oraya koştum ve minik çekmeceyi açtım.

İşte. Kutsal Kitap.

Onu kıymetli bir taşmış gibi yerinden çıkardım. Bu odada kaldığı yıllar boyunca muhtemelen bir kere bile açılmamıştı kapağı. Otel odasında Kutsal Kitap bulunması komik bir şeydi, değil mi? Acaba bu gelenek nasıl başlamış ve neden devam etmişti? Belki batıl inançtı. Belki de tam benim için tam şu an içindi.

Kafamı kaldırdığımda herkes dikkatlice beni seyrediyordu. Odada gergin bir kaygı vardı.

Fısıldayan ruhlara göz kulak olun, dedim işaret diliyle.

Herkes başıyla onayladı. Büyük yatağın ortasına çıkıp kitabı önüme, havlı kumaşın üstüne koydum. Çok yavaşça, çok sessizce en arka sayfayı çevirip Dizin bölümünü açtım. Herkes böyle diken üstündeyken ve televizyon gümbür gümbür bağırırken odaklanmak zordu ama kendimi zorla-

dım. Kopano gruptan uzaklaşp oturma odasındaki masada gözlerini kapatarak meditasyona başladı.

Marna yatağa çıkıp yanıma oturdu. Blake ve Ginger televizyon seyretti ya da en azından seyrediyormuş gibi yaptı ve Kai sessizce volta attı. İlk olarak “iblis” kelimesini aradım. Onlarla ilgili bir sürü pasaj olduğunu biliyordum. Bu ilk arayışım değildi ama daha önce hiçbirisi çok bilgi verici olarak dikkatimi çekmemiştı. Sanırım en çok göze çarpan satırlar, okuduğu sırada insana en alakalı görünen satırlardı. Şiir gibi yani... Okuduğum satırı takip edebilmesi için Marna’ya gösterdim.

Kırk beş dakika boyunca iblislerin insan bedenine girmesiyle ilgili bir sürü hikâyeyi okudum. İblislerin ele geçirdiği, intihara meyilli domuzlarla ilgili garip paragraflar bulduk. Bunları ayıklamaya vaktim yoktu. Mecazlar kullanılması ve dipnot eksikliği sonucu çıkarıma vararak anlamam gerekiyordu, bu konuda da çok iyi değildim.

Kapının tıklatılmasıyla neredeyse yerimden fırlayacaktım. Kaidan gidip açarken pofuduk yorganı İncil’in üstüne koydum. Marna beni rahatlatmak için kolumu sıvazladı. Sadece oda servisinin geldiğini görünce nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlattım. Kai bir orduya yetecek kadar yemek sipariş etmişti. Kokular burnuma çarpınca ağzım sulandı.

Benden başka kimse benim kadar iştahla yemedi. Bir koca hamburgeri mideye indirirken neredeyse arada nefes bile almadım, üstüne de bir gazoz içtim. Midem gene bulanır gibi çalkalanınca yatakta arkaya yaslandım. Dolu mide

uykumu getiriyordu. Yanaklarıma hafifçe vurup çimdik attım. *Kendini topla, Anna.*

Tekrar Dizin sayfasına dönüp bu kez “kılıç” kelimesini aradım ama çoğu savaş sembolizmi olarak ya da “düşünmeden söylenen sözler kılıç gibi keser” gibisinden vecizeler karşıma çıktı.

Melekler ve elçilik ya da koruyuculuk görevleri hakkında bir şeyler okudum. Kaidan gene kollarını göğsünde kavuşturmuş, volta atıyor ve tehlike var mı diye kulak kabartıyordu. Tırnağımı yiye yiye okurken Marna elimi aşağı indirdi.

Avuçlarım terlemeye başlıyordu. Dalgınca bornozuma sildim.

Blake’e işaret diliyle, *Biraz havalandırmayı açar mısın lütfen?* dedim

Kafasını sallayıp dereceyle oynamaya koyuldu.

Ara sıra saate bakmadan duramıyordum. Gece yarısını geçmişti. Daha giyinmemiştim bile! Hazırlanma vakti geldiğinde Kaidan beni uyarırdı ama panikten tutuşmuştum. Erdem Kılıcı hâlâ çantamdaydı ve onu kimin taşıyacağına karar vermek zorundaydık. Elbette o kişi ben olmayacaktım çünkü son zirvede olduğu gibi, içeri girerken üstümüzü her santimine kadar arayan bir Nef görevlendireceklerdi kesin. Başımı ellerimin arasında tuttum. Hâlâ çözmem gereken çok şey vardı!

Sayfaları çevirdim. Kullanabileceğim bir şey olmalıydı. Kopano odanın bir ucundan benimle göz göze geldi. Ba-

kışlarımla yalvardım. Yardımı dokunacak bir bilgisi vardı mıydı? Yanıma gelip oturdu. Yakınlığından dolayı güven ve umut duydum.

İşaretle sordu, *Özellikle aradığın nedir?*

Onlarla savaşıp yenmeme yardım edecek herhangi bir şey, diye cevap verdim.

İncil'i ona uzattım ve Kopano öz güvenle sayfaları çevirdi. Bir pasaja ulaşmış duruyor, başını iki yana sallıyor ve tekrar sayfaları karıştırıyordu. Üç seferden sonra yüzü yumuşadı. *Buna ne dersin?* Kitabı kucağıma koyup Efesliler 6:11-18 cümlelerini açtı. Yüreğim hop etti. İki kere okudum. Kalp atışlarım hızlandı. Üçüncü kez okuduğumda aradığımın bu olduğunu anladım. Marna ile heyecan içinde bakiştık. Ayağı kalkan Kope'a minnettar bir bakış attım. Kai fal taşı gibi açılmış gözlerle duvardan uzaklaştı. Ne bulduğumuzu merak etmişti. Yüzümde güller açıyordu. Fısıldayan ruhlar geliyor mu diye nöbeti Kope devralınca Kaidan yanıma geldi. Birlikte okuduk.

Tanrı'nın Sağladığı Ruhsal Silahlar

İblisin hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerliklere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.

Bu nedenle, bu kötü günde dayanabilmek, gerek-

li her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın. Böylece belinizi gerçekle kuşatmış, göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza esenlik Müjdesi'ni yayma hazırlığını giymiş olarak yerinizde durun. Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın. Kurtuluş miğferini ve Ruh'un kılıcını, yani Tanrı'nın sözünü alın.

*Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin. Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun... **

Okurken gülümsüyordum. Kaidan bazen huşu içinde kaldığında yüzünde beliren o çocuksu bakışla seyrediyordu beni. Sanki ben akıl almaz yeteneklere vâkıftım.

Silahlar tamamen metaforik imgeydi. Kılıcın dışında, ilk elden müsait silahlarımın ve korumamın hepsi içimden gelmeliydi. Başından beri donanımlıydım zaten.

Hakikat. Doğruluk. Esenlik. İman. Kurtuluş. Dua. Hepsi buydu.

Minnetten içim içime sığmayarak yataktan aşağı kayıp dizlerimin üstüne çöktüm ama hâlâ başım dönüyordu. Alnımı halıya dayadım ve hayatımda yaptığım en önemli, en coşkulu yakarışı sessizce fısıldadım. Gözlerim kapalı

* Kitabı Mukaddes Şirketi çevirisinden alınmıştır. (Ç.N.)

öylece dururken cephaneliğimin doluluğundan emin oldum.

Kaidan'ın, "Belial kızı," dediğini duydum. Kopano'nun yanında ayakta duruyordu.

Hemen ayaklanıp yüzüne baktım.

Başını salladı. Bakışları sertti. "Zaman geldi."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GALAKSİ

Kaidan ile Kopano anında donup kaldı. Dinlerken dalıp gitmişlerdi.

Olamaz! Ne duyuyorlardı?

Kaidan gözleriyle etrafı tarayıp dolabın yanındaki seyahat çantasına döndü. Hemen koşup çantayı açarak içinden sırt çantamı çıkardı.

“Çantan burada. Hazırlan,” dedi. Ama elleriyle *Kabzayı sakla! Shax’in oğlu geliyor* işareti yapıyordu.

Marek! Bu iyiye alamet değil. Büyük ihtimal müttefikimizdi ama en ufak bir risk alamazdım.

Hızlı düşündüm. Sırt çantamdan şeker torbasını mümkün olduğunca sessizce çıkarıp çöpe attım. Sonra oda servisinden kâğıt peçeteleri alıp çöpün üstüne attım. Iyy.

Kapı tıklatılınca midem düğümlendi resmen. Kaidan

yatağa geçmemi işaret etti. Kapıyı açarken ben de sırt çantam kucağımda, yatakta oturuyordum. Marek'in, arkasında fısıldayan ruhla beraber odaya girdiğini dehşetle gördüm. Marek, Kai'den daha kısa boyluydu, Blake'in boylarındaydı. Daha önce arkadaş canlısı mıydı diye merak ettim. Caterina'ya nazaran öyleydi ama şu anda yüzünde dostluktan hiçbir eser yoktu. Siyah uzun gömleğini kollarını sıvarken gözleri iki buz parçasıydı.

Tam önümde dururken üzerimde aptal bir bornozun değil de adamakıllı giysilerin olmasını diledim. Nef arkadaşlarım etrafımızda yarım daire şeklinde dizildiler.

"Gene buluştuk işte," dedi Marek. Hiç sormadan çantamı kucağımdan aldığı gibi iç çamaşırlarımla tişörtlerimi havaya fırlatarak karıştırmaya başladı.

"Hey!" dedim, ters ters. "Ne yapıyorsun?"

Çantayı boşaltıp ceplerini de yokladıktan sonra odalı sağa sola baktı.

"Ben gelmeden önce çantadan ne çıkardın?"

"Ne? Hiçbir şey..."

"Bir ses duydum! Şey gibi... Hışırdama gibi. Neydi o?"

Hayır, hayır, hayır.

"Ha," dedim. "Birkaç tane şeker vardı. Artık istemiyorum da."

Marek dönüp etrafa baktı. Derken çöp kutusunu gördü. Hayır! Hiç duraksamadan elini attı.

"İğrenç!" dedi Blake ama Marek hiç oralı olmadı.

Panik, içimde son sürat kayan bir meteor gibiydi

Herkes dövüşmeye hazır surat ifadeleri takınarak çocuğa yaklaştı.

Marek çöp kutusunu kaldırdığı gibi yere boşalttı. Havaaalandaki güvenlik görevlilerinin hiçbirisinin yapmadığını yaparak yere düşen şeker paketini eline aldı. Torbayı yırtarak açıp içindekileri masaya boşalttı. Yataktan fırlayıp meydana çıkan kabzaya doğru hamle yaptım ama çok geçti. Fısıldayan ruh tepemizde tıslarken Marek beni arkaya ittirip üstüne yapıştırdığım şekerleri tek tek yoldu. Kaidan bir adım öne çıktı fakat Kope omzuna elini koyup onu durdurdu. Umarım Marek ve fısıldayan ruh Kaidan'ın, kılıcı ondan sakladığıma sinirlendiğini düşünmüştür, Shax'in oğlunun eline geçmesine değil.

Marek hiçbirisinin farkında değildi sanki. Ne şaşırmıştı ne tatmin olmuştu ne de... Hiç. Gayet sıradan bir hareketle deri kılıfı açıp pırl pırl metali ortaya çıkardı.

“O ne lan?” dedi Blake. “Onunla ne yapacaksın?”

Fısıldayan ruh, kılıcın kabzasından mümkün olduğunca uzaklaşarak duvara yapışmıştı.

Marek deri kapağı kabzanın üstüne kapatıp Blake'e cevap vermeden cebine soktu. “Sen orasını düşünme.”

Kaidan'ın zihninde çarkların döndüğünü gördüm. Saldırmaya hazır görünüyordu. Başımı hafifçe hayır anlamında salladım. Kope da bir hamlede bulunmamasını söylercesine bir parça önüne çıktı. Benim de içimden deli gibi Marek'in üstüne atlayıp kabzayı elinden almak geçse de hayati bir an olduğunun bilincindeydim. İşbirliği içinde olduğumuzu

şimdiden ifşa edemezdik. Tüm Dükler toplanana kadar tek tehdit ben görünmeliydim. Nef çocuklar daha sonra kabzayı zorla ele geçirebilirdi. Şimdi almaya kalkışırsak fısıldayan iblis uçup bizi ispiyonlardı. O zaman hepimiz yakalanırdık.

Kılıcı tekrar ele geçirebilirdik. Mecburduk.

Marek, Kaidan'a bakıp bana doğru kafa salladı. "Başından beri yanındaydı. Böyle güzel yüze aldanmaman gerektiğini bilmiyor musun? Onu sakın gözünün önünden ayırma."

"Ayırmam," dedi Kaidan, bakışlarını bana çevirip. "Hele de şimdi."

Marek dönüp kapıya gitti. "Bende," dedi kendi kendine. Fısıldayan ruh peşinden çıkıp odayı terk etti.

Hepimiz heykel gibi donup kalakalmıştık. Bu durum her şeyi değiştirmişti. Bir kere, suçum ispatlanmıştı. En büyük silahımı kaybetmiştim. Kılıç olmadan ne yapacaktım? Kendimi anında ufacık, işe yaramaz ve güçsüz hissettim. Panik atak geçirmek üzereydim. Nefes alamıyordum.

Pozitif bir yan bulup sakın sakın soluk almaya çalıştım. Ne kadar ufak da olsa, Nef birliğimiz hâlâ gizliydi. Ayrıca belki de savaşmaya hazır olduğumuzu görünce başka Nefler de bize katılırdı. Kılıçla beraber hem öz güvenimin büyük bir parçası hem de Marek'in müttefikimiz çıkma umudu yerle bir olmamış gibi yapamazdım fakat diğerlerinin de benim kadar perişan olmasını istemiyordum.

Onu geri alacağız, dedim işaret diliyle.

Onayladıkları, hepsinin gözlerinde çakan ateşten belliydi. Daha sonra iki K'nin de gözleri kocaman açıldı.

Kope işaret diliyle, *Shax, Marek'e kabzayı bir yere atıp kurtulmasını söyledi*, dedi.

Gerekirse çölün dibine göm, diye ekledi Kaidan, ellerini hızlı hızlı hareket ettirerek.

Olamaz! Onu geri almak zorundaydık!

Kaidan'ın telefonuna bir mesaj düştü. Kaidan okuyup telefonu tekrar cebine soktu.

“Zirve bir saat sonraymış. Kız kaçmasın diye birimiz kapıda sürekli nöbet tutacaktıymış.”

“Ben hallederim,” dedi Blake. Gidip kapıya yaslanarak kollarını göğsünde bağladı.

“Biz de hazırlanırken yanında dururuz,” dedi Marna, beni banyoya sokarak.

İçimdeki o pozitif huzur hissinin geri dönmesini istedim. Eğer bizi savaşa götüreceksem, o umut içimde olmak zorundaydı. Yeni havalı deri pantolonumu altıma çekip üstüme siyah askılı ve kısa deri ceketimi giyerken İncil'deki pasajı kafamdan tekrar geçirdim, elimdeki mühimmatı hatırladım. Erdem Kılıcı yalnızca bir araçtı –gerçekten ihtiyacım yoktu ona ama *lanet olsun!* Çok istiyordum! Elle tutulur tek silahımdı.

Ayak bileğinde biten siyah deri botların fermuarını çekip doğrulduğumda öz güvenim gidip gidip geliyordu. İkizler kıyafet seçimime bir parça şaşıracak beni seyrediyordu. Ginger beğenmiş gibi yamuk bir gülüşle beni tepeden tırnağa süzdü.

Saçımı tepeden atkuyruğu yapıp makyajımı yapmak için

aynaya yürüdüm. İblisler bana cennetin askeri yaftasını ya-pıştırmış olabilirdi ama bu gece beyaz kanat takmaya ni-yetim yoktu. Gözlerimin çevresine gri kalem çekip gümüş rengi far sürdüm, allıkla yanaklarımı kızarttım ve dudağıma kıpkırmızı ruj sürdüm. Yarattığı etki, benim bile tahminim-den fazlaydı. Askılı bluzun üstüne Kai'nin hediyesini, tür-kuaz kolyeyi taktım, üstümdeki tek renk bu olacaktı.

Blake siyah takım elbise ve göz kamaştıran yeşil bir kra-vatla banyoya girdi. Saçlarını ıslatıp ara ara parmaklarıyla do-kunup jöle sürdü. Ginger sprey jöleyi elinden alıp kafasının arkasına sıkarak Blake'in saçının ön kısmına yaptığıнын aynı-sını yaptı. Blake, Ginger'ın dokunuşuyla resmen gevşiyordu.

Aynada mavi bir parıltı gözüme çarpınca kafamı kaldırıp baktım. Kaidan elleri cebinde, kapının eşiğine yaslanmış öy-lece duruyordu. O da siyah takım elbise giymişti fakat safir gözlerini iyice belirginleştiren uçuk mavi bir gömlek seçmiş-ti. Yutkundum. Bana bakarak elini saçında dolaştırdı.

Bu akşam aramızdaki bağı gizlemeye yetecek kadar içv-ceğim, diye işaret etti.

Onu tekrar öpmek istedim. Son bir öpücük... Herhalde onun da aklından aynısı geçiyordu ki dönüp ellerimi güçlü omuzlarında gezdirdiğimde hazır bekliyordu.

Yumuşacıktı. Tatlı bourbon tadı aldım. Belki yanılttı ama dört Nef arkadaşımızın izliyor olması ya da neler hissettiği umurumda değildi. Geri çekilmemin tek nedeni fısıldayan ruhların her an uçup gelme ihtimaliydi. Arkamdan ikizlerle

Blake'in banyodan çıktığını duydum, televizyonu çalıştırıp sesini sonuna kadar açtıktan sonra bizi yalnız bırakmışlardı.

Kaidan beni lavaboya yapıştırıp tutkuyla öptü.

Ona, onu sevdiğimi söylemek istedim ama beni o kadar yakınında tutuyordu ki bir santim bile uzaklaşmama izin vermiyordu. Zihnimi tamamıyla açarak duygusal auramı göreceği kadar kısa bir süre pembelerimi ortaya serdim. Beni kucağına kaldırdı.

Yere indirdikten sonra alnını benimkine yaslayıp derin derin nefes aldı. Korktuğunu biliyordum. Gözlerinden okuyordum. Elimi kaldırıp işaret diliyle, *Kazanacağız*, dedim. Dilini dudaklarının etrafında gezdirerek bakışlarını öne indirdi. Tekrar gözlerini bana çevirerek saçımdaki tokayı çıkarıp sarı tutamları omuzlarıma düşürdü.

Şimdi hazırsın işte, deyip beni beğeniyle süzdü.

Tamam dercesine kafamı salladım. Eğer iş oraya varırsa akli başından gitmeden savaşması gerekiyordu. Kaidan'ın öne eğilip ceplerindeki bıçakları çıkardığını ve botlarının kalın tabanlarıyla oynadığını gördüm. Bıçaklarını saklamak için botlarına ufacık bölmeler açmıştı.

İyi ki ayakları büyüktü.

Ayağa kalkınca cebinden ufak bir şişe viski çıkarıp içti ve şişeyi çöpe fırlattı. Sıcak kokunun burnuma çarpmasıyla, hafiften devam eden akşamdan kalmalığıma rağmen anlık bir susamayla irkildim.

Odamızın kapısı sertçe tıklatılınca mideme bir taş otur-

du. Kai ile uzun uzun bakışıp ayrıldık. Girişte diğerleriyle buluştuk ve Kopano kapıyı açtı.

Eşikte bize pis pis bakan Thamuz'un oğullarını görünce yüreğim ağzıma geldi. Uzun kahverengi saçlarını ense-den atkuyruğu yapmışlardı. Üzerlerinde kahverengi takım elbise vardı. Onları en son görüşümden bu yana tamamen iyileşmişlerdi ama kara gözlerinden safi kötülük fışkırıyordu. Dişlerini sıkarak bana uzun uzun baktılar, ellerine fırsat geçse neler yapacakları belliydi. Ezilip büzülmeden suratlarına bakmak için direndim.

Marna yanımdaydı ama onları görünce ürpererek bir adım geriledi.

“İyi akşamlar, Thamuz'un oğulları,” dedi Blake, sahte bir kibarlıkla.

“Cezalandırma başladığı anda iyi bir akşam olacak,” dedi içlerinden biri.

İçimi bu gece karşılaşacağımız tüm kötülüğe karşı ağır ve acı bir korku kapladı. Marna inlemeye benzer bir ses çıkardı. Oğlanlar gözlerini ona doğru çevirince Ginger kız kardeşinin önüne çıkıp meydan okurcasına kollarını göğsünde birleştirdi. Ginger eskiden de bana çokça korkunç bakış atmıştı fakat hiçbirisi Thamuz'un oğullarına bakışıyla kıyaslanamazdı.

İki kardeş ona hırladı. Blake, Ginger'ın yanına geçip yeni gelenlerin karşısında dimdik durdu.

“Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?” diye sordu.

Kardeşlerden biri önden yürüdü, diğeri ise bekleyip arkamızdan geldi. Dükler, çocuklarından oluşan bir grubun, babalarını korumak için cennetin askerinin etrafını sardığını görse çok gurur duyarlardı herhalde.

Koridora çıkar çıkmaz birbiriyle yarışircasına ilerleyen iki fısıldayan iblis gördüm. Sanki eğlenceli bir oyun oynanıyordu. Şu anda babamın yanımda olmasını çok isterdim. Neredeydi acaba? Bu zirveyi, müttefik ruhlardan birinden duymuş muydu? Peki ya en olmadık müttefikimiz, Lucifer'in elçisi ruh Azael ne âlemdeydi? Keşke daha fazla bilgimiz, daha fazla yandaşımız, daha fazla vaktimiz olsaydı.

Görevime odaklanabilmem için beynim huzura muhtaçtı fakat alışveriş ve kumarhane katlarından ilerlerken gecenin ikisi de olsa, tüm duyularım istila altındaydı. Fısıldayanlar her taraftaydı; oradan oraya uçuyor, bihaber kulaklara fısır fısır konuşuyorlardı. Gürültü muazzamdı, bir düzine karnaval bir binanın içine tıkıştırılmıştı sanki. Kumarhanelen gelen elektronik oyunların gürültüleri ve biplerler birbirine karışıyordu. Yüzlerce insan sesi duyulmak için savaşıyordu. Koruyucu melekleri ağırbaşlı ve gardım almış vaziyetteydi.

Yanından geçtiğimiz her bir gülün yüz, olası bir kurbandı. Hepsine buradan çıkın diye bağırarak istedim ama işe yaramaz bir fikirdi. Dükler, Las Vegas popüler olduğundan beri burada toplanırdı. Burası Günah Şehri adını tesadüfen almamıştı.

The Venetian'dan çıkıp yolun karşısındaki kumarhaneye girerken sessizce meditasyon yaptım.

Müzik çalıyordu ama ses sanki tatlı titreşimlerle ayaklarımızın altından geliyordu. Merdivenlerin en aşağısında, gözlerden uzak, tepesinde Galaksi gece kulübü tabelası olan, iki masif metal kapının önünde durduk. Girişte nöbet tutan Nefili görünce içime ayrı bir ağırlık çöktü. Marek. Kaidan'a bakmamak ya da şüphe çeken bir hareket yapmamak için kendimi zorluyordum.

Marek çubuk şeklindeki metal dedektörü Thamuz'un oğullarından birisinin, arkasından ikizlerin, sonra Kopano ve Blake'in üstünde gezdirdikten sonra elleriyle üstlerini yokladı. Sırtımın sertçe dürtüklendiğini hissedip kafamı çevirdiğimde Thamuz'un diğer oğlunun burnundan soluyarak bana tepeden baktığını gördüm.

"Kımlıda!" diye emretti.

Öne doğru bir adım attım ve Kaidan suratıma bile bakmadan benimle sinirli Nefilin arasına girdi. Marek'e döndüm ama o da benimle göz göze gelmiyordu.

"Kollarını kaldır," dedi.

Bana ne dediyse yaptım. Metal dedektörle işi bitince bu kez beni yukarıdan aşağı yokladı, özellikle ceplerime dikkat etti. Marek'in elleri arka ceplerime değerken Kaidan'ın hafifçe öksürüp kıpırdandığını hissettim. Neyse ki Marek fazla uzatmadı, ayak bileklerime de hafifçe dokunup ayağa kalktı ve geçmemi işaret etti.

“Teşekkürler,” dedim yumuşak bir sesle. Ona neden teşekkür ettiğimi bilmiyordum –belki de senelerin verdiği terbiye içime işlemişti ama Marek şaşkınlıkla bana baktı. Hatta biraz da afallamıştı. Bakışlarımı öne indirip kapıdan geçerek diğerlerinin alçak tavanlı loş girişte beklediği yere doğru yürüdüm.

Kenara çekilince Marek’in, ifadesiz suratlı Kaidan’ı metal dedektörüyle aradığını gördüm. Alet Kaidan’ın belinde bipledi, Kai de sikkın bir ifadeyle kemerini çıkarıp tokasını gösterdi. Marek başını sallayınca tekrar taktı. Alet Kaidan’ın ayaklarına ulaşınca bir daha bipledi. Kaidan botlarının bağcıklarını çözüp kenara atınca Marek de eğilip ikisini de teker teker inceledi. Marek’in gömleğinin altında, silahını taşıdığı yerdeki kabarıklık gözümünden kaçmadı.

Yüreğim ağzımda atıyordu.

Marek, Shax’in oğluydu –kurnaz hırsızlık hileleriyle meşhurdu. Ayakkabılara bir şeyler saklamanın kaç yolunu biliyordu kim bilir. Kaidan nasıl o kadar soğukkanlı durabiliyordu? Benimse içim içimi yiyordu. Marek parmaklarını kalın topuğun kenarında, tam gizli bölmenin yanında gezdirdi. Hareketleri yavaşlayıp durunca Kaidan çenesini sıktı. Bu bekleyiş hiç bitmeyecekti sanki. Nefesimi tuttum.

Ardından Marek birden ayağa kalkıp Kai’ye baş selamı vererek yanından geçip dedektörü Thamuz’un diğer oğluna çevirdi. Ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttım. Kaidan tekrar botlarını giyip yanıma geldi. Kolu koluma sürtünün-

ce içimden şarkılar söylemek geldi. Sahip olduğumuz topu topu üç bıçak, Düklerin elindeki silahların yanında devede kulak bile sayılmazdı ama hiç yoktan iyidiler.

Koridorun sonunda başka bir ikili kapıdan geçip yine merdivenlerden inerek bangır bangır tekno müzik çalan devasa, karanlık bir salona girdik. Gürültülü müzik âdeta bütün duyularımı harekete geçirdi. Vücutların kokusunu alabiliyordum –ter, ten ve parfüm karışımıydı. Her taraftan, bütün yüzeylerden taptaze alkol kokuları yükseliyordu. Yakında bir yerden esrar kokusu da geldi. Bedenim karıncalanmaya başlamıştı.

Kaidan beni öne itirmek için arkadan belime dokununca bu şahane temas hissiyle nefesim kesiliverdi. Gözlerini açarak bakarken göğsündeki nişanı döndü. Dokunma duyumun bile zıvanadan çıktığını fark ettim. Kendimi dizginlemek zorundaydım. Gece görüş duyum dışında tüm duyularımı normale çevirip odaklandım ve yürümeye devam ettim.

İçî çoktan tıklım tıklış dolmuş olan, hangar büyüklüğündeki bir yeraltı gece kulübündeydik. Sol taraftaki DJ kabinini görünce Jay’i hatırlayarak içim sızladı. Her şeyimle iyi olmasını umuyordum. Ve Patti. Bu gecedен sonra belki de bir daha hiç saklanmak zorunda olmayacaklarını düşününce yüreğim sevinçten pır pır etti.

Salona boylu boyunca upuzun bir bar yerleştirilmişti. Barmenler şişeleri havada döndürüp karıştırıcıları çalkalıyordu. Thamuz’un iki oğlu, Düklerin zamanı gelince bize ulaşacağını ve Kaidan’a bana göz kulak olmasını söyledik-

ten sonra hemen soluğu barda aldılar. Artık bize bebek bakıcılığı yapma ihtiyacı duymuyorlardı –muhtemelen giriş ve çıkış tutulduğu içindi.

Başka çıkış kapısı var mı diye etrafı kolaçan ettim. Salonun ne kadar yüksek olduğunu görmek zordu çünkü kulübün her bir yüzeyi siyaha boyanmıştı. Siyah tavan ve duvarlar, tam da galaksi izlenimi yaratacak şekilde, âdeta bir planetarium gibi minik minik pırıltılı ışıklarla bezeliydi.

“Nerede buluşuyoruz?” diye sordum Kaidan’a, bağırarak zorunda kalarak.

“VIP odasında,” dedi.

Kafamı salladım. Arkadaşlarımızın gittiği yönü takip ederek iyice içeri doğru ilerledik. Etrafımız insanlarla sarılınca Kaidan’ın çaktırmadan öne eğilip bir şeyle oynayıp düzelttiğini gördüm. Botlarının kenarlarındaki bölmelerin kapağını kaldırıp saklı bıçakları yuvasından çıkarmıştı. Bıçaklardan birisinin cebime sokulduğunu hissedince gülümsememi bastırmak için dudaklarımı büzdüm. Barın başına üşüşmüş grubumuzla buluşana kadar ilerlemeye devam ettik. Hepsi etrafına bakıyor, sakın görünüyor fakat gardım almış, bekliyorlardı. Ben de ortama göz gezdirdim.

Bütün salon neredeyse tek bir dans pistiydi. İlk başta dikkatimi çekmemişti fakat duvarlarda, içlerinde kadınlar bulunan koca koca siyah kafesler asılıydı –kafes dansçıları sırayla bardan destek alıp ustaca taklalar atıyor ya da önce baş aşağı sarkıp, ardından zarifçe bara inip önceden çalıştıkları performanslarını sergiliyorlardı.

İzlemeye devam ederken odadaki zaten çok kısık olan ışık, bir parça daha loşlaşır gibi oldu.

“Lejyonerler,” diye mırıldandı Marna tam yanımda.

Tepemizde yüzlerce iblis dönerek uçmaya başladı. Odaya hücum edişlerini görünce çaresizce nefesimi tuttum. İki saniyede bir ruhlardan biri ok gibi aşağı iniyor, saf bir kulağa bir şeyler fısıldıyordu. Bir dakika sonra bara yığılan insan sayısı arttı, danslar daha samimi bir hal aldı. Pistte iki adam yumruk yumruğa kavgaya tutuştu ve etraflarındaki insanlar çığlıklar atarak kaçışırken bar fedaileri onları ayırmak için koştu.

Ginger ve Marna, Kaidan ile bana baktılar. İmalı imalı bir ona bakıyorlardı bir bana... Yani aramızdaki bağa... *Kahretsin!* Kaidan yanımdan uzaklaşıp barın yolunu tuttu. İkizlere hatırlatma için teşekkür babında başımı salladım ve birisi bana çarpınca arkamı döndüm.

Taş çatlasın yirmi bir yaşındaki bir kız yalpalayarak yanımdan geçer geçmez eğilip yere kustu. Etrafındaki insanlar tiksintiyle bağırış çağırış kaçıştı. Kusmuğu yakında dikilen bir çiftin ayakkabılarına sıçradığı için hızla ona döndüler. Duruma bozulan kadının aurası öfkeyle kapkara oldu, iğrenç mesajını zihnine sokan fısıldayanın sayesinde daha da beter karardı. Kadın içkisini kızın sırtından aşağı boca etti. Bir iblis adamın dibine girince adam da bira şişesini kıza fırlatacakmış gibi havaya kaldırdı.

“Yapma!” diye bağırdım.

Adam dönüp bana bön bön baktı.

“Sakın yapayım deme,” dedim nefes nefese, kızın yanına koşup. Adam yavaşça kolunu indirdi. Kopano ve Blake’in izlediğini görmüştü.

Kızı kolundan tutup kalkmasına yardım ettim. Evet, aptallık ediyordum ama zaten maskem düşmüştü. Ben karşı takımında oynuyordum, o yüzden şu iblisler dupduru kıcıkmı yiyebilirdi.

“Donna?” diye mırıldandı sarhoş kız.

“Hayır. Donna diye bir arkadaşın mı var?”

Kız gözleri kaymış halde etrafına baktı ama cevap vermedi. Onu taşıyarak barın ucuna götürdüm ve üst üste yığılmış peçetelerden birkaç tane aldım. Yüzünü silip saçlarını kuruladım. Kızla aynı yaşlarda başka bir kız soluk soluğa yanımıza koştu.

“Aman Tanrım! Buradasın demek, aptal kız! Tuvalete gidiyordun hani? Rob seni sorup duruyor. Bize bir içki daha ısmarladı. Hadi gel.”

“Sen Donna mısın?” diye sordum.

“Evet. Neden?” Kız bana ilk kez dönüp baktı.

“Arkadaşın az önce kustu. Belki de odasına geri dönmesi lazım.”

“Affedersin ama sen kim oluyorsun da bana...”

Bununla uğraşmaya vaktim yoktu. Etkileme yeteneğimi kullandım. “*Arkadaşına değer veriyorsan, onu odasına götür.*”

Kız içindeki çelişkilerle bocalarken kocaman açılmış

gözlerle yüzüme baktı. Ardından arkadaşının kolunu tuttu ve çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Of, çok şükür! Derin bir iç geçirdim. Fısıldayan ruhlardan teki yanımda bitti, sonra bir diğeri de ona katıldı ve telepatik mesajlarını haykırdılar.

“O neydi öyle? Midemizi bulandırırıyorsun!”

Kopano ciddi bir yüzle bize doğru yanaştı.

“Onu rahat bırakın,” dedi fısıldayan ruhlara kısık ve meşum bir sesle. “Yakında hak ettiği muameleyi görecektir zaten.”

İşe yaradı. İblisler yanımdan çekilirken içim ürperdi. Kope’un sözleri ciddi miydi değil miydi, bilmiyorum ama ikili anlam taşıyordu. Bu gece sağ çıkacak mıydım bakalım?

İblisler yok edilmek zorundaydı. Ölümüm pahasına da olsa, bunu gerçekleştirecektim. Kaidan’ın bensiz kaldığını düşününce kalbim paramparça oldu ama idare ederdi. Sonra gene günün birinde, farklı bir şekilde birlikte olacaktık nasılsa. Bu düşüncelerden destek alıp toparlanmaya çalıştımsa da yüreğim daralıyordu.

Nef arkadaşlarım etrafımı sarmıştı. Acaba beni fısıldayanlardan korumaya mı yoksa başka insanlara yardım etmemi önlemeye mi çalışıyorlardı? Sebebi ne olursa olsun, yakınlıkları bana güç veriyordu.

Kaidan kehribar rengi duble bir içkiyle yanıma döndü. Burnuma yoğun bir bourbon kokusu çarptı ve onu tekrar öpmek istedim. Gözleri bana kenetlendi, bardağı fondip yaparak kafaya dikti.

TATLI HESAPLAŞMA

Thamuz'un oğulları ellerinde içkileri ve tiksinti dolu ifadelerle yanımıza döndü. Bize kıpırdamamızı işaret ettiler. Onları takip ettik. Müzik tüm bedenimde zonkluyordu. Çevremi saran müttefiklerimin yüzündeki ciddiyet beni ateşliyordu.

Üstünde Ay Odası yazan bir tabelanın bulunduğu ikili kapıların önüne ulaştık. Bedenim adrenaline yanıyordu. Galaksi Gece Kulübü'nün Ay Odası'nda, cennet ve cehennem buluşacaktı.

Pharzuph resmen kapıdan dışarı fırladı, hırslı gözleri hemen üstüme çevrildi. Kaşlarını çatı.

"Ona başka kıyafetler al derken bunu kastetmemiştim," dedi Kaidan'a. Pharzuph, oğlundan bir cevap almayı umursamadan kolumdan yakalayarak beni çekti. Kai'nin çelik gibi bakışlarıyla buluştuğum anda bütün gece üstümden ayrılmayacaklarını anladım.

Göğsümü şişirerek derin bir nefes alıp, kalpten bir dua okuyarak zirveye adımımı attım.

*Hayat bir sıkıntılar silsilesi olsa da
benim için değerli ve ben onu savunacağım.*

–Mary Shelley, Frankenstein

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

AY ODASI

Üzerime dikilen dokuz çift kan kırmızısı göz yüzünden her bir hücreme adrenalin akın ediyordu. Babam, Rahab ve Jezebet dışında herkes oradaydı. Mevcut dokuz Dük beni tiksintiyle tepeden tırnağa süzerek yakalanmamı takdir edercesine Pharzuph’u başlarıyla selamladılar.

Pharzuph kibirli bir edayla beni öne ittirip, “Biz seninle uğraşmaya hazır olana kadar git otur şuraya,” dedi.

Müttefiklerimin yakınımda olduğunu hissederek yürüdüm ve yeni çevremi dikkatle inceledim. Bu son zirveyi daha önce hiç kafamda canlandıramamıştım ama işte buradaydık. Bu ölümcül savaşın, şık bir VIP salonunda yapılacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

İçerisi tıpkı kulüp gibi simsiyahtı, tepede benzer yıldız

ışıklar yanıyordu. Yine aynı müzik çalıyordu ama sesi biraz daha alçaktı. Dekorasyon, ayın evreleri şeklindeki masalardan ve modern, siyah deri koltuklardan oluşuyordu. Oturma alanı, tavandaki yıldızların ışığını yansıtan parlak siyah zeminli, daire şeklinde bir dans pistinin etrafını sarıyordu. Girişin hemen yanında, tanımadığım orta yaşlı bir Nefin servis yaptığı bir bar vardı. Bakışlarım bizi görmezden gelip barın başına toplanmış, sohbet edip gülüşen, sanki sosyal bir etkinliğe gelmiş havasındaki Düklere odaklandı.

Salonda duvardan duvara uzun, siyah koltuklar sıralanıyordu. Oturma alanının ucuna gidip sırtımız duvara dönük oturduk. Kaidan, ben, Marna ve Ginger yan yanaydık. Blake ve Kope diğer koltuğa geçtiler. Diğerlerinin gelmesini çok beklemedik. Bütün Nefler odanın bu tarafına toplanıp duvarın dibindeki koltuklara dizildiler, baş selamlarıyla birbirlerini tanıdıklarını gösterdiler ama kimse konuşmadı.

Kopano'nun iki abisi yaklaşarak yanma oturdular. Bizim taraftan birileri daha! Üçünün yandaki koltukta sessizce oturduğunu görünce umutlandım yine. Kopano'nun abileri de onun gibi yapılydı ama gözleri koyu kahverengiydi.

Catherine içeri girince karnıma iğrenç bir sancı girdi. Derli toplu topuzu sıradan bir insanın başını ağrıtabacak kadar sıkıydı. Bize doğru yürüyüp tekli koltuğa oturunca bana gülümsedi –hayatımda gördüğüm en kan dondurucu gülüştü bu. Sanırım niçin toplandığımızı biliyor ve izlemek için

sabırsızlanıyordu. İkizler ona pis pis bakınca çaktırmadan Marna'ya dirsek attım.

O sırada Dük Jezebet içeri girdi ve Catherine daha dik oturup Yalan Dükü'nü hürmetle takip etti. Nefes kesici Rus kadın şık gri takım elbisesiyle kızına bir an bile bakmadı. Onun yerine, Nefleri süzüp beni buldu. Göz temasımız kısacık bir an sürse de gözlerinde kin olmayışını görmek, yandaşımız olduğunu bilmek babamı özlememe yol açtı.

Pharzuph ve Astaroth bize doğru bakınca Kaidan'ın yanımda kaskatı kesildiğini fark ettim. Ardından Astaroth başını iki yana salladı ve içmeye devam ettiler. Marna yüzünü bize doğru çevirip aramızdaki bağı kontrol etti ve başını şöyle bir salladı. Güvendeydik. Kai tekrar rahatladı. Acaba çakırkeyifliği ne kadar sürüp bağımızı gizleyecekti? Muhtemelen fazla uzun değildi. Çok yakında tüm sırlarımız ortaya dökülecekti.

Düklerin, sözde cennetin askeri denen bir kız hiç umurlarında olmadan konuşup sosyalleşmesini izlerken müthiş bir azimle doldum. Kendilerini dokunulmaz sanıyorlardı. Bu gece düşmanları onlara göre sadece bir kızdı. Belki de birisiyle birlikte çalışan, salak kızın tekiydi fakat kaygısızlıkları, kusurlarını ele veriyordu.

Aptalca gururlarını çekincesiz sergiliyorlardı... Bunu onların aleyhinde kullanabilirdik.

Azmimden güç almama rağmen, kılıcın artık bende ol-

madığını ve bu iblislerden fiziksel olarak nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrimin bulunmadığını hatırlayınca sinir sistemim yine çökmeye başlayıp bana ihanet ediyordu. Tırnağımı yemeye başlayınca Kaidan bacağını benimkine çarptı. Elimi indirdim. Tamam. Kimse bizi tam şu anda öldürmüyordu. Daha dik oturdum.

Genç bir Asyalı erkek, göğsünde yeşil nişanıyla içeri girdi. Çinli bir aktör olsa yeriye –Kıskançlık Dükü Melchom’du bu. Islak, simsiyah saçları birkaç santim uzundu ve aynı Blake’inki gibi şekillendirilmişti. Blake babasının yeni vücuduna hayretler içinde bakıyordu. Melchom ona doğru dönüp başını eğince hemen ifadesini toparladı. Blake de jest karşılık verdi.

Dükler içkilerini almış kahkahalar atarken biz de dikkatleri üstümüze çekmemek için elimizden geleni yaparak boş boş etrafımıza bakındık. On iki Dükten onunu saydım.

Ardından koyu mor nişanıyla Dük Rahab boy gösterdi ve içeriye bir sükûnet çöktü. Gurur Dükü’nün gözleri bizim üstümüzde gezinirken yemin ederim hava buz gibi oldu, beni gördüğü anda kıpkırmızı çakan gözleri sonra hemen düzeldi. Yoldaşlarına dönüp kasıntı kasıntı güldü. Birisi müziği kapattı. Rahab’ın ardından Marek salona girip kapıyı kapattı, içeriden kilitleyip nöbet tutmaya başladı. Sessizlik sağır ediciydi.

Rahab, bardaki Düklerle başıyla işaret edince hepsi oturma alanına doluşup dans pistini çevreleyen küçük masalara oturdular. Rahab bu kara çemberin ortasına ilerleyip

elleri bir diktatör gibi arkasına bağlı şekilde ayakta durdu. Bir buçuk yıl önce gördüğümden bu yana yaşlanmışa benziyordu –suratı yakışıklı olamayacak kadar sıska ve sertti. Uzun boylu, zarif ama bir deri bir kemikti. Yeni bir vücuda geçmemesine şaşırdım. Belki de sahip olduğu abartılı kibir, diğerlerinden daha uzun süre dayanmasını sağlıyordu.

O yoğun, Fransız aksanlı yüksek sesiyle konuşmaya başladı.

“İyi akşamlar kardeşlerim... Ve kız kardeşim,” dedi. “Son dakika haber vermemizle hemen toplandığınız için teşekkürler. Hassas bir mevzuyu mümkün olduğunca çabuk halledip ondan sonra daha tatlı konulara geçme niyetindeyiz. En sevdiğimiz şehir bizi bekliyor.” Kahkahalar ve gülüşmeler oldu. “Bu zirveye gözcülük etmek ve olaylarımızın neticesini Lordumuz Lucifer’e bildirmek üzere elçi iblis Azael’i çağırıyoruz.”

İçeriye tüyler ürpertici bir tıslama doldurunca şöyle bir silkindim. Azael, o kedimsi yüz hatlarıyla tam Rahab’ın önünde, parlak kapıların üstünden odaya indi. Kocaman kanatlarını hemen katlayıp kapattı. Görüntüsü kanımı dondursa da Azael’in orada olmasına sevindim.

“Bize katıldığın için teşekkürler, Azael,” dedi Rahab. “Umarız seni fazla oyalamayız.”

İblis ruh hafifçe başını eğerek onayladı.

Rahab, Düklere dönüp, “Hadi Lejyonerleri çağıralım,” dedi.

Yine o korkunç fısıltılar duyulmasıyla dumansı ruhlar si-

yah odanın dört bir yanına uçmaya başladı. Yok olmalarını iple çekiyordum. Sonsuza dek.

Oda ruhlarla doldukça karardı. Gece görüşümü sonuna kadar açtım.

Herkes sus pus olunca Rahab kapılara doğru baktı.

“Shax’ın oğlu,” dedi Marek’e. “Bu süreç boyunca araya kimsenin girmemesini sağlamak senin görevin. Bu geceki olaylar Düklerin tam dikkatini gerektiriyor. Anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi Marek, eğilerek.

Kaybettiğimiz yandaşımız Flynn’i düşünüp kedere boğuldum. Kapı nöbeti onun görevi olacaktı. Bizim için müt-hiş bir avantaj olabilirdi.

Rahab kalabalığa dönerek yüz küsur Nefili yüzünde bir küçümseme ifadesiyle inceledi. Bana çevrilen gözleri kan kırmızısına döndü.

“Doğrusu,” dedi, “bu zirvenin toplanacağına hiç inanmazdım. Ama heyhat... Büyük kehanet başımızda. Bu gece bir haini adaletin önüne çıkaran kardeşimiz Pharzuph’a bu başarısından dolayı teşekkür edebiliriz.”

Hem Düklerden hem Neflerden mırıltılar yükseldi. Rahab, Pharzuph’a yanına gelmesini işaret etti.

Pharzuph, Rahab’ın yanına gitmektense dans pistini boydan boya geçerek o ukala gülüşüyle bana doğru yürüdü.

İşte başlıyoruz. İç organlarım jöle gibi eridi.

Dik oturdum, kıpırdamadım ve yaklaşan Pharzuph’a dimdik baktım. Yanıma ulaştığında sinmediğimi görünce kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

“Silahın olmadan bile çok cesur olduğunu mu sanıyorsun, ha?” Tiksinerek süzdü beni. “Göreceğiz bakalım.”

Beni odanın ortasına çekiştirmesine sesimi çıkarmadım. Göğsüm ve yüzüm ısınıyordu ama korkumu göstermemek için çabalıyordum. Pharzuph beni serbest bırakıp ikisinin ortasında tuttu ve elini gömleğine sildi. Rahab safi nefretle beni inceliyordu.

“Hepiniz nişanını görebilirsiniz,” dedi Rahab. “Uzun zamandır mirasından habersiz yaşamasının kalıntısı zannetmiştik fakat son iki yıldır çalışmasına rağmen, nişanında hâlâ *masumiyet* beyazı duruyor.” Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. “Önce melekler canını korumak için müdahale etti, sonra onu sorgulamaya yeltendiğimizde babası sırra kadem bastı. Dölüyle işimiz bittikten sonra, sıra Belial’e de gelecek. Bu ihanetinden dolayı cayır cayır yanacak.”

Düklerin buna tezahürat yapmasını bekliyordum ama sessizdiler, içlerinden biri ve onun kızı tarafından ihanete uğramanın şokunu hazmetmeye çalışıyorlardı.

“Nasıl olabilir bu, Rahab kardeşim?” diye sordu Blake’in babası Melchom. “Kehanet bir efsaneydi! Hem ışık hem karanlıktan gelen bir Nef gerekiyordu. Bunun mümkün olmadığını hepimiz biliyoruz.”

“Sahi mi?” diye sordu Rahab hiç istifini bozmadan. “On sekiz yıl önce koruyucu meleklerden birinin rütbesinden ayrılıp bir Dükle birlikte olabilmek uğruna bir insan bednine girdiğine inanmak için yeterince kanıtımız var. Melek

Mariantha ile Belial arasındaki *dokunaklı* ilişkiyi bazıları-
nız hatırlar.”

“Hain!” diye haykırdı Nefret Dükü Sonellion. Yumru-
ğunu masaya vurup tahtayı sarstı. Sonellion’un ışık saçan
gözünü kan bürümüştü, diğer Düklerin de öyle. Hepsi ba-
bama karşı duydukları öfkeyle seslerini yükseltirken nefes-
sim daraldı. Vcdansız bir öfkeydi bu. Bu iblislerle mantıklı
konuşmak söz konusu olamazdı.

Nefes al, dedim kendi kendime. Sadece nefes al. Yuka-
rıya, Azael’in havada durduğu noktaya baktım. Beni göz
hapsine almıştı.

“Bekleyin,” dedi yumuşak bir ses. Herkes Kope’un ba-
bası Alocer’e döndü. “Ben bu sözde kehaneti yutmadım.
Doğru olduğunu nereden biliyoruz? Elimizde kanıt var mı?”

Rahab kaşlarını çattı. “Bildiğiniz üzere, her zaman Ka-
ranlıklar Prensimizin en güvenilir adamıyım. Beni bizzat
yanma çağırıp havari Paul aracılığıyla aktarılan kehanetten
bahsetti. Ondan kuşku duymaya cesaretiniz var mı?”

“Tabii ki yok,” diye cevap verdi Alocer, Rahab’a gözle-
rini kısarak. “Fakat bu bilginin kaynağından şüphe duyma-
ya cesaretim var. Kim tanıklık etmiş kehanete? Koruyucu
melek ya da havari dışında yani?”

“Güvenilir bir fısıldayan ruh.” Dükler homurdanmaya
başlayınca Rahab sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Lor-
dumuz kehaneti büyük bir ehemmiyetle ele alıyor, siz de
öyle yapmalısınız!”

“Söylesene kardeşim,” dedi Jezebet. “Kehanetin sözle-

rini bir kez daha anımsat.” Masaya doğru eğilip manikürlü tırnağını alt dudağına hafifçe çarptı.

“Kehanet der ki,” diye başladı Rahab, “hem melek hem iblisten olma bir Nefil, maşa olarak kullanılıp hileyle bizim neslimizin sonunu getirecek. Öngörülene göre bu çocuk bütün karanlık melekleri, ebediyen cehennemın derinliklerine gönderecek.” Gözlerinden vahşet fışkırıyordu. Başım dönmeye başladı. “Bu... *çocuk*, yeryüzünü bizden arındırmak için Tanrı tarafından gönderilen kehanetteki Nefildir! Bu,” Dramatik bir şekilde beni işaret etti. “Tanrı’nın çaresizlik anında ortaya çıkarabildiği en iyi esermiş!”

Çıglıklar ve kahkahalar koptu. Rahab’dan kehanetin devamını anlatmasını bekledim ama yapmadı. Sadece ukala ukala durdu. Kehanetin tamamını biliyor muydu acaba? Kurtulma olasılıklarıyla ilgili bölümü mesela?

Koltuklarının ucunda dimdik oturan müttefiklerime sırayla baktım. Kaidan hazırды. Kopano bana başıyla belli belirsiz onay verdi. Bakışlarının yoğunluğu bana cesaret verdi. Vakit gelmişti. Cesaretim ses tellerime toplandı.

“Dahası var!” Yüksek sesle Düklerin sözünü kestim. “Hepiniz cennete dönmek için ikinci bir şans elde edeceksiniz!”

Rahab’ın elinin tersini suratıma indirmesiyle yere yuvarlandım. Elmacık kemiklerim acıdan zonkluyordu. Vurmayı ne kadar sevdiğini unutmuştum.

Yandaşlarım ayaklanmıştı. Birdenbire Kaidan için endişelendim. Savaşma pozisyonuna geçmişti.

Rahab tepeme dikilip katıksız kötülükle baktı bana.

“Sen! Konuşmayacaksın!”

“Ne bekliyoruz?” diye bağırdı Thamuz. “Öldürelim gitsin! Bu kez bizi durduracak melek de yok.”

Saldırgan bağırışlar yükseldi. Yerde kalıp olabilecekleri bekledim.

“Bekleyin!” diye haykırdı Melchom. “Kız neden bahsediyor?”

“Lordumuza iftira atıyor!” dedi Rahab.

“Doğruyu söyleyip söylemediğine bırakın Jezebet karar versin,” diye önerdi Alocer.

Homurtular çıktıysa da kimse bana doğru yürüyen Jezebet’e engel olmadı. Ayağa kalktım. Bir elinin ince parmaklarıyla çenemden tuttu beni.

“Konuş,” diyerek gözlerime odaklandı.

Tırnakları derime batarken elimden geldiğince yüksek sesle konuştum fakat tüm dürüstlüğümlü sezebilsin diye bakışlarımı, kristal mavisi gözlerine kenetledim.

“Kehanetin devamı var. Tanrı sizi bağışlayıp cennete geri almaya razı. Fakat hâlâ ona karşı durmayı seçenler sonsuza dek cehennemi boylayacak, tıpkı Rahab’ın dediği gibi.”

Jezebet bana bakarak gözlerini kısarken odaya sessizlik hâkim oldu fakat fısıldayan ruhlar tepemizde fırtına bulutları gibi dolanıyordu. Jezebet beni seyrederek konuştu, elini gevşetip serbest bıraktı.

“Doğruyu söylüyor.”

Dükler artık ayaklanmıştı, bu yeni olasılıkla ilgili birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Kaidan’a doğru baktım, hevesli gözlerle karşısındaki manzarayı seyrediyordu.

Daha önce bir keresinde bir zirvede ölümden kurtarılmıştım. Ben kim oluyordum da, aynı mucizenin tekrar yaşanacağından şüphe ediyordum? Peki ya yaşanmazsa? O zaman vaktim doldu demektir. Ölüm korkusunun artık kalbimde yeri yoktu. Bıraktım gitti ve bu özgürlükten kaynaklanan öz güveni içime doldurdum.

“Teşekkürler, Jezebet,” dedi Pharzuph, ona yerine dönmelerini işaret edip.

Jezebet en ufak bir kötülük belirtisi olmayan gözleriyle bana son bir bakış atıp diğer Düklerin yanına döndü. Hepsi birbirine düşmüş, her yanı çılgın ve heyecanlı bağırışlar doldurmuştu.

“Ya doğruysa?” diye sordu Alocer. Oğullarına baktı. Hepsi onun umut dolu bakışlarına karşılık verdi.

“Bunca zaman sonra?” dedi Melchom şaşkın şaşkın.

“Kimin umurunda?” diye haykırdı Açgözlülük Dükü Kobal. “Ben oraya geri dönmem!”

“Neden bu kısmı atladın, Rahab?” diye sordu Shax.

“Ben size kehaneti, bana söylendiği kısmıyla aktardım,” dedi Rahab sabırsızca.

Saçımdan tutulup başım arkaya çekilince nefesim kesildi. Pharzuph bir eli gırtlığımda, diğer eli kaburgamda beni kendine çekmişti.

“Sana bu bilgiyi kim verdi?” diye sordu.

Sözcükleri çıkarmakta zorlanıyordum. “Bir rahibe. Havari Paul’ün meleğinin soyundan gelen bir Nefil.”

“İmkânsız!” diye bağırды Rahab. “Yeryüzünde eskilerden birinin vârisi olsa bilirdik.” Fakat sesi kendi kuşkularının izlerini taşıyordu. Kalabalık çözülmeye başlıyordu. Rahab dikkatlerini kaybettiğinin farkındaydı. Başını arkaya yatırıp korkunç bir şekilde tıslayarak fısıldayan ruhlardan birini yanına çağırды.

“Doğru mu bu?” diye sordu. “Işıktan gelen bir Nefil miydi?” Ruh, doğrudan Rahab’ın zihnine fısıldarken herkes sus pus bekledi.

“Ah, önemli olmadığını mı düşündün?” dedi Rahab. “*Denetlenmeyen bir meleksi Nefil?* Ne kadar zararsız göründüğü ya da manastırdan hiç çıkmadığı umurumda değil! Defol başımdan, seni geri zekâlı beceriksiz!” Bir elini havaya savurunca fısıldayan ruh, kara bir bulut şeklinde Lejyonerlerin arasına katıldı.

“Artık fark etmez,” dedi Pharzuph. “Kız elimizde. Ayrıca Tanrı’nın planını önlemek az bulunur bir keyif olacak.”

Pharzuph boynumu sımsıkı tutmaya devam ederken Rahab, Düklere daha yüksek sesle hitap etti şimdi.

“Hiçbirimiz, zorla ele geçirmediğimiz sürece cennete giremeyiz! Aptal kız yanılıyor. Artık güç Lucifer’da. Zayıf olana sadakatimiz yoktur. Bu tatlı suratın bizi kandırabileceğini zannetti ama bizi yıkmayı kafaya koyduğuna da...

kanıtımız var! Alevlerle yanan bir Erdem Kılıcı'na sahipti. Daha bu hafta bizden üç ruhu öldürdü!”

Yukarıdan korku dolu çığlıklar yükseldi.

Pharzuph beni sımsıkı tutmaya devam ederken Rahab yanıma sokuldu.

“Nerede?” diye sordu Sonellion.

Pharzuph dişlerini sıkarak, “Alındı...” dedi.

“Oğlum tarafından,” diye böbürlenerek ekledi Shax.

“Ve elden çıkarıldı,” diye tamamladı cümleyi Rahab. Dükler ve fısıldayanlar rahat bir nefes aldı.

“Kız kılıcı nasıl kullanabildi?” diye sordu Alocer.

Pharzuph oflaya puflaya başını iki yana salladı. “Bilmiyoruz. Ama yapmış. Fısıldayan ruhlardan biri tanık olmuş.”

Şaşkınlık ve korku tırmanırken fısıltılar da arttı.

Thamuz bana bakarken gözlerinde mide bulandırıcı bir kırmızı ışık çaktı. “Bu kadar oyun yeter. Ben kan istiyorum.”

“Evet kardeşim, kan dökülecek,” diye kıkırdadı Pharzuph. “Onun tadını çıkaracağız.” Kulak mememi yalayınca ezilip büzüldüm. “Hatta ona ilk ben sahip olmayacağım,” dedi cömertçe. “Sana küçük hediyem, kardeşim. Sadece dikkat et de hemen ölmesin çünkü her açıdan acı çekmeli. Cennet bizi seyrediyor. Güzel bir gösteri sunalım.”

Gözlerimi kapadım.

“Önce ben,” diye atladı Düklerden biri. O Avustralya aksanını tanıyordum.

Pharzuph, “Tabii ki istersin, Mammon. Seni gözü doy-
maz pislik,” deyince herkes kahkahalarla güldü.

Tekrar gözlerimi açıp müttefiklerimi görmeye çalıştım.
Hepsi ayakta idi, Kaidan öne doğru hamle yapmıştı ama
Dükler farkında bile değildi.

Mammon daire şeklindeki piste adımını attı, Thamuz ve
Sonellion arkasındaydı. Kırmızı gözlerini katışıksız bir kin
bürümüştü.

Tanrım lütfen bana yardım et. Ne kadar işkenceye daya-
nabileceğimi bilmiyordum. Beni kesecekler miydi? Teca-
vüz mü edeceklerdi? Yakacaklar mıydı?

Hayır. Kaidan ve diğerleri için o raddeye varmasına göz
yummazdı.

Beni üç Düke doğru döndüren Pharzuph’un güçlü kolla-
rının arasında aptal gibi debelendim.

“Baba...” Kaidan arkamızdan seslendi. Sesindeki uyarıyı
fark ettim.

Pharzuph dönüp bakmadan, “Şimdi olmaz!” diye bağırdı.

Nasıl kana susadıklarının kanıtıydı bu. Bir Nefilin zirve-
de söz almadan konuşmasına hiçbir Dük laf etmemişti.

Gözleri heyecanla parlayan Mammon salyaları akan, ku-
durmuş ve aç bir canavar gibi tepeme dikildi. Altın saati
ve kolyesi karanlık odada hiç çekici görünmüyordu. Pan-
tolonunun düğmesini çözerek yaklaştı, bu da hangi işkence
biçiminin seçildiğini göstermeye yetiyordu.

“Hayır,” diye inledim.

“Evet,” diye kıkırdadı Pharzuph.

Mammon uzanıp beni kendine çekince olanlar oldu. Göz ucuyla gümüşü bir parıltı gördüm. Suratımın yanından *vin* diye bir şey geçti ve ıslak, çatırdayan bir *tak* sesi çıktı. Mammon bir saniye önce hemen yanımdayken şimdi gözlerinin ortasında bir bıçakla arkaya doğru yalpalıyordu.

Ağzı yusuvarlak açılmıştı. Dizlerinin üstüne çöktü. Çığlıklar atan karanlık ruhu bedeninden kurtulmaya çalışırken arkaya doğru devrildi. Pharzuph beni boynumdan tuttuğu gibi arkaya çekip Kaidan'a döndü. Oğluna öyle bir öfkeyle baktı ki bütün odadakiler tir tir titredi.

“Ne yaptın sen?”

Kaidan dimdik duruyordu. Diğer bıçağı da elindeydi. Avucunda şöyle bir döndürüp sıkıca tuttu.

“Bıçağa azıcık kutsal su damlattım.” Gayet sakin konuşsa da gözleri dehşet saçıyordu.

Mammon'un suratı küt diye yere çarptı. Ruhu, bedeninin üstünde alev almış gibi çırpınıyordu. *Bu oğlun Flynn içindi*, dedim içimden.

“Cehenneme geri dön, kardeşim,” diye seslendi Rahab ruha. “Kutsal etki seni orada yakmayı sürdürecektir.”

Mammon'un ruhu yerin dibine batarken her tarafı dehşet dolu bir sessizlik kapladı.

“Sen,” diye fısıldadı Pharzuph, Kaidan'a. Gözleri kıpkırmızıydı. Beni sürükleye sürükleye oğluna yaklaştı. “Sana güvenmişim.”

“Hayır, güvenmedin,” dedi Kai.

Pharzuph'un gözleri kocaman açıldı. Etraftakiler

Kaidan'ın cevap verme küstahlığı karşısında küçük dilini yutmuştu.

“Seni pis, zayıf geri zekâlı! Gelmiş geçmiş bütün diğer oğullarımın toplamından daha fazla potansiyele sahiptin! Bir Nef kızı tarafından, nasıl olup da köpek gibi büyülenebildin? Yazıklar olsun sana!”

Kaidan'ın yüzünde kısacık bir anlığına kederli bir ifade belirdi.

“Öldür onu,” diye buyurdu Rahab. Yüreğim ağzıma geldi. *Hayır!* Kurtulmaya çalıştım ama gerek yoktu.

Kaidan bıçağını parmaklarının arasında döndürürken kimse kılını kıpırdatmadı.

Ödlekler, dedim içimden. Hepsi. İsteseler Kaidan'ı indirebilirlerdi ama silahlarına davrandıkları anda, onları öldürebileceğini biliyorlardı ve hiçbirinin kendini feda etmeye niyeti yoktu. Pharzuph bile beni kalkan olarak kullanıyordu. Lucifer yiğit liderlerini şu haliyle görse ne derdi acaba?

Bencil dürtüleri işimize yaradığı için minnettardım. Babası bir o yana bir bu yana kaçarken Kaidan beni izliyordu.

“Pharzuph kardeşim,” dedi Astaroth, “Sanırım durum sandığımızdan daha vahim. Oğlun ve hainin kızı birbirlerine âşık.”

“Şaka yapıyorsun,” diye fısıldadı Pharzuph, gırtlakımı daha da sıkarak.

“Bununla da kalmıyor,” dedi Astaroth. “Eyleme de geçmişler. *Evlenmişler.*”

Dükler şaşkın şaşkın söylenmeye başladı. Hatta etraftaki Nefler bile şaşırmıştı.

“Demek öyle,” diye tısladı Pharzuph.

“Marna ve Ginger, Pharzuph’un oğlunun yanından uzaklaşın. Artık onunla hiçbir alakanız olamaz,” dedi Astaroth dikkatlice.

Kızlar kıllarını bile kıpırdatmadı.

“Size buraya gelin dedim!” diye buyurdu Astaroth.

“Hayır,” dedi Ginger.

Astaroth’un afallamış yüz ifadesi çok komikti.

“Ne oluyor?” diye hırladı Thamuz. “Andre, Ramon!” İki oğlu da halkanın dışına çıktılar. “En azından birimiz çocuklarına hükmedebiliyor!” diye kibirlendi Thamuz Düklere. Ve oğullarına dönerek, “Bitirin şunun işini!” diye buyurdu.

İkisi de tereddütle Kaidan’a döndü.

“Hadisenize!” diye böğürdü Thamuz.

“Silahımız yok,” dedi birisi.

Thamuz’un gözleri alevler saçıyordu. “Ne zamandan beri silaha ihtiyaç duyuyorsunuz? İkinize karşı bir bıçağın lafı bile olmaz. Öldürün onu!”

Oğlanlar Kaidan’a doğru hamle yaparken paniğim ayyuka çıkmıştı. Onlara kendi irademi kabul ettirmeye çalıştım: *Ona zarar vermeyin! Babanıza itaat etmek zorunda değilsiniz!* Adımları yavaşladı ve durdular. İnanamıyordum. Birisi canı acıyormuş gibi kafasını tuttu.

Thamuz korkunç bir çığlık atıp yakındaki oğlunun şaka-

ğına yumruğunu indirerek çocuğu bayılttı. Diğeri de önünde yere kapanıp sindi.

“Ne olduğunu bilmiyorum, baba! Galiba etki altında kalıyoruz!”

“*Beyinsizler! Öldürme dürtünüz tüm etkilerden güçlü olmalı.*”

Rahab başını iki yana salladı. “Hiçbir Dük babanızın arzusunun aksine sizi etkisi altına alamaz. Buna hiçbir Nefin gücü yetmez...” Sustu ve yavaşça başını bana doğru çevirdi. Sonra tüm gözler bana çevrildi. Pharzuph beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir ara nefes alamadım. Eğer elini gevşetmezse birazdan oksijen yetersizliğinden bayılacaktım.

“Bunu *sen* yaptın!” dedi Thamuz bana. O kadar güçsüzdüm ki korkmaya bile mecalim yoktu.

Ta ki Rahab tam önümde durana dek.

“Kiminle dans ettiğini sakın unutma, çocuk,” dedi. İblis benliği bedeninin üstünden yarıya kadar çıktı, bir hayalet gibi suratıma eğilip tiz bir sesle bağırdı. Başının üstünde kıvrılan devasa boynuzları Pharzuph’a doğru gerilememe sebep oluyordu.

Rahab’ın beynimin içine girdiğini hissettim. Dirensem de çok güçlüydü. Sözleri zihnimde yankılanırken içimi donduran bir kötülükle doldum. “*Acılarından keyif çıkar-
dığımız bu gece cehennemde yanacağını bilmek nasıl bir
duygu? Daha büyük güce karşı durmayı seçtiğin gün yanlış
seçim yaptın.*”

Annem Mariantha'nın verdiği huzur duygusunu ve sözlerini hatırladım.

“Daha büyük güç hakkında yanılıyorsun,” dedim sessizce. *“Şimdi çık kafamın içinden!”* Müthiş bir gayretle taş bir duvarı kımıldatır gibi zihnimi ittirdim ve onu zorla dışarı çıkardım. İblis gözleri içime işliyordu. Onu kovabildiğim için şoke olmuştu. Ruhunu gerisin geri bedenine soktum. Pharzuph zaten boğazımı yeterince acıtıyordu. Kollarını yakalayıp başımdan atmak ya da en azından tutuşunu gevşetmek istedim ama yerinden bile oynamadı.

“Şevkin sayesinde ilk başta dayanıklıydın ama çözülme-ye başladın,” dedi Pharzuph.

“Zihni ve iradesi kuvvetli,” dedi Rahab, “ama her insanı sakatlamamanın bir yolu vardır. Herkesin bir zayıf noktası vardır... Yaratıcılarını sorgulamalarına yol açan bir şey.”

Bana bakışı hiç hoşuma gitmedi. Sanki beni “sakatlamaya” dair gizli bir bilgisi ya da sırrı vardı.

“Affedersiniz Dük Rahab,” diye seslendi Marek kapıdan.

Tüm kafalar ona doğru döndü.

“Kestiğim için özür dilerim ama galiba Dük Belial yaklaşıyor.”

Tam o sırada kapı güm güm vuruldu. Düklerin yüzleri asılırken benim yüreğim kanatlandı.

“Elbette,” dedi Rahab. “Al içeri.”

Kapı çabucak açılınca gece kulübünden gelen sesler

içeriye doldu. Babam üstünde lacivert, çizgili bir takım elbiseyle içeri girdikten sonra kapı tekrar kapandı. Saçlarını kısacık kesmişti ve olağanüstü görünüyordu. Zania tam yanında tasarımcı marka kotu ve topuklularıyla duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup Düklerle dimdik baktı. Babası Sonellion inledi.

“Ah, çok kırıldım,” dedi babam o şahane gür sesiyle. “Bana davetiye bile yollamadınız.”

“Hain!” diye bağırdı Sonellion. Babamı boğmaya hazır görünüyordu ama ne o ne de diğer Dükler onu tutmaya yeltendi. “Tüm bunların arkasında sen vardın! Kızımı çaldın!”

Babam lafın gülünçlüğüne kahkahayı bastı.

“Buraya bizimle alay etmeye mi geldin?” diye sordu Pharzuph. Dikkatini babama verince elinin gevşediğini hissettim. Ciğerlerimi havayla doldurup oksijenle beraber enerjimi toplamış oldum.

“Alay etmekle işim olmaz,” dedi babam. “Konuşacak çok şey var. Çünkü bu salonda, Düşüş’ten sonra hepimizin bir avuç aptal gibi kullanıldığımızı bilen tek kişinin ben olmadığımdan eminim. Bize yanlış yapan Lucifer’dır...”

“Bu ne cüret!” dedi Rahab.

Sonellion ceketinden tabancasını çıkarmaya yeltenince babam ona durmasını işaret etti. “Yerinde olsam bir daha düşünürdüm, dostum. Şuradaki damadımı görüyor musun?” Kai’ye doğru başını salladı. “Aynen ya. Bıçak kullanmada üstüne yoktur, hepiniz gördünüz. O koca kafanın arkasından yersin bıçağı.”

Bir dolu kırmızı göz parıl parıl parladı.

Babam sanki hiç lafı kesilmemiş gibi devam etti. “Bunca zaman korkudan ya da belki kendi açgözlülüğümüzden cehenneme hizmet ettik ve bundan daha iyi bir seçenek yok sandık. Oysaki var. Hepinizin bildiği gibi yeryüzünde son-
suza dek kalamayız. Ama çukura girmek zorunda da değiliz. Sizi bilmem ama ben bu kez doğru kararı veriyorum.”

Dükler hep bir ağızdan konuşup hüsrانlarını ve öfkele-
rini gösterdi. Neye inanacaklarını bilmiyorlardı. Nefler ses-
sizdi. Birbirlerine sokulup Düklerden uzaklaştılar. Kai bir
adım öne çıkmış, durum değerlendirmesi yapıyordu. Rahab
bas bas bağırıp kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışıyordu.
Pharzuph beni bir eliyle serbest bırakınca tahriş olan boğa-
zımdan soluk almaya çalıştım. Artık beni sadece bileğiyle
tutuyordu. Daha iyi duyulmak için kalabalığın önüne doğru
yürüdü. Hararetli tartışmalar yükseliyor, dört bir yanda kan
kırmızısı gözler yanıyordu. Kaidan benimle göz göze gelip
Pharzuph’un beni tuttuğu yere baktı. Beni nasıl kurtaraca-
ğını kavramaya çalışırken beyninde dişlilerin döndüğünü
gördüm.

Odanın diğer ucundan birinin, tanıdık bir Avrupalı ak-
sanıyla bana seslendiğini zar zor duydum. Marek’in sesine
doğru döndüğümde bir eli arkasıdaydı. Derken ışıldayan
bir metal havaya kalktı. Pharzuph hemen o yana doğru dön-
dü ama çok geçti. Boştaki elimle kılıcın kabzasını havada
kaptım ve kolumdan yukarı bir güç akımının geçtiğini duy-
dum. Marek bana göz kırpınca ona gülümsedim, hayatım-

da hiç olmadığım kadar minnettardım. Kaidan tam yanıma doğru hamle yaptı.

Kabzanın açıktaki ucundan göz kamaştıran bir ışık fışkırarak genişledi ve mavi alevden titreşen bir bıçak oldu. Kocamandı ama ağırlığı yok gibiydi. Pharzuph can havliyle yanımdan kaçıp Dük dostlarının yanına sokuldu. Bütün salon şok edici ışığa doğru döndü ve iblisler, çağrıştırdığı anıları anımsayıp tısladı. Tepemizde altı yüzden fazla ruh korkuyla hareketlendi.

İkizler, Blake, Kopano ve abileri, Marek, Zania ve babam, hepsi artık daireye katılmıştı. Kılıcı iki elimle tuttum.

Oğluna şaşkın şaşkın bakakalan Pharzuph, “Bana çok fena ihanet ettin,” dedi.

“Bölünmek zorunda değiliz,” dedi Kaidan. “Sen de bir zamanlar ışık meleğiydin...”

“Bu koşullar altında geri dönüp de cennette alay konusu olacak değilim!”

“Gurur, Lucifer’in de düşüş sebebiydi,” dedi babam.

Bir avuç Dük, kırmızı gözlerini göstere göstere ona tısladı. Ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, spot ışıklarının Kaidan’ın üstünden çekilmesine sevinmişim.

“Nefiller hakkında sizi uyarmaya çalıştım,” dedi Rahab, Düklere. Bakışları benim üstümdeydi. “En illet yaratıklardır onlar. Yemek yedikleri kaba pislerler.”

“Biz *yaratık* değiliz,” dedim. “Ve artık yalanlarla kandırılmaktan bıktık. Size ait değiliz.”

Biz konuşurken babam, Zania ve Marek silahlarını çıkar-

rıp Neflere doğru uzattı –bir sürü silah ve bıçak artık Dük-
lere çevrilmişti. Düklerin gözüyse Erdem Kılıcı’ndan baş-
ka bir şey görmüyordu. Parıldayan ışığına yaklaşıyorlardı
fakat beni alaşağı etmek için kafalarında türlü türlü planlar
döndüğünü o kötülük akan gözlerinden okuyabiliyordum.

“Bizi hafife aldınız,” dedi Kaidan, babasına bakarak.

Astaroth, “Kahrolası bir isyan,” diye bir şeyler mırıldanıp yere tükürdü.

Rahab bize doğru bir adım atınca karşılık olarak kılıcı ona çevirdim.

“Şimdi durun bir dakika,” diyerek avuçlarını havaya kaldırdı. “O elindeki oyuncak değil, çocuk. Bu gece burada cinayet işlemeye hazır değilsindir herhalde?”

“Niyetim bu değil ama mecbur bırakırsanız yaparım. Tek istediğim herkesin dinlemesi.” Elimden geldiğince sakin konuştum. Çevremde seyreden Düklere ve tepemizde dönen kapkara ruhlara baktım. “Hepiniz aldatıldınız. Bir kez daha. Düşünüp taşınmaya vaktiniz yok. Bu gece seçim yapmak zorundasınız...”

“*Burada böyle dikilecek miyiz?*” diye lafımı kesti Rahab. “Bu Nefilin, cesur liderimizin rütbelerinden şüphelenmemize yol açmasına göz mü yumacağыз?” Sesi duygusallaşıyordu. “Bir çocuk tarafından yönetilen tek bir kılıcın karşısında dize mi geleceğız?”

Kargaşa çoğalırken gürültü ayyuka çıktı.

“Öldürelim onu!” diye böğürdü Thamuz, öne fırlayıp.

“Bırakın konuşsun!” dedi Jezebet, Thamuz’u geri iterek.

“Küfür bu!” diye bağırdı birisi.

“Peki ya doğruysa?” diye sordu Melchom.

“Bir test etmeyi öneriyorum,” dedi Rahab. Çıt çıkmadı. “Eğer imam kusursuzsa böylesine muazzam bir görevi üstlenmek üzere yollanmış olabilir. Eğer kuşkularını yüzeye çıkarmayı başarabilirsek o zaman kılıcın gücünü kaybeder.”

Kuşkularımı mı? Hiç hoşuma gitmemişti bu laflar.

“İnancını nasıl sınamayı öneriyorsun?” diye sordu Jezebet.

“Hazırlıklı geldim,” dedi Rahab sırtarak. Tüylerim diken diken oldu. Koluyla işaret vermesiyle iki erkek Nef arka taraftaki merdivenlerden içeri metal kapıyı açarak girdiler. Aralarında birisini tutuyorlardı. Pembemsi teni ve turuncu sarı kıvrırcık saçları görünce neredeyse öğürecektim. Ağzına bir şey tıklılmıştı ama sevgi dolu gözleri içimi dağlıyordu.

“*Anne!*”

Sesimi duyar duymaz aurasından balon gibi sevgi yükseldi ve patlayınca içinden lavanta rengi huzur çıktı. *O olmaz*, diye yalvardım, *lütfen o olmasın!*

Ona ilk kez anne dediğim günün, birbirimizi gördüğümüz son gün olabileceği ne kadar ironikti.

Babam dehşet ve şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

Ginger eliyle ağzını kapatıp çığlığını bastırdı.

“Jay nerede?” diye telaşla fısıldadı Marna. Sağa sola baktım ama Jay belli ki getirilmemişti.

Elimdeki kılıcı çevirdim. Patti’yi bu durumdan kurtarmak için çaresizce bir şeyler düşünmeye çalıştım. *Bırakın*

onu, diye Rahab'ı sessizce zorladım. Gözlerini kısarak bana döndü.

“Zihnime mesaj yollayan sen misin? O beş para etmez Nefil süprüntülerinde işe yarayabilir ama bana sökmaz.” Şeytani planının uygulamaya geçmesiyle yüzü parlıyordu. “Bazı insanlar ölmek ya da acı çekmekten korkmaz,” dedi. “Ancak yine aynı insanlar, sevdiklerinin acı çekerek ölmesini izlemeye zorlandıklarında... Eh, işte o zaman inançları zayıflar. Hatta yok olur. Merak ediyorum? Sen onlardan biri misin, Anna? Bu kadını öldürüşümüzü seyrederken öfkele-nip içerleyecek misin? O muhteşem kurtarıcın onu kurtarmadığında?”

Çıglıklar atmak, bağırmak istiyordum. *Patti olmaz!* Bu testi istemiyordum. Sessizce tıpkı daha önce yaptıkları gibi bir melek ordusunun içeriye dalması için yalvardım. Bu kötülüğün meydana gelmesine izin verilemezdi! Patti bunu hak etmiyordu. Haksızlıktı!

Kaidan'ı yanımda hissettim, çok hafifçe kolunu kaldırdı.

Melek gelmiyordu. Panikten ne yapacağımı şaşırmıştım. Bu testi geçmek zorundaydım. İnancım, kalkanımdı. Patti'ye işkence etmeleri bana alevli oklar fırlatmalarına eşti.

Gerçek oku buna yeğlerdim.

“İnsanları öldürmeye izniniz yok,” diye kekeledim, son bir çabayla. Bildiğim kadarıyla tek “kuralları” buydu.

“Canım benim, savaştayız!” Rahab kahkahalarla güldü. “Sıradan kurallar geçerli değil.”

“Güçlü ol, Anna,” diye bastırdı babam.

“Ah, kapa çeneni Belial!” Rahab Fransızca bir küfür savurup Thamuz’a doğru başını salladı. “Bu şerefi sana bırakıyorum.”

Thamuz, Mammon’un cesedinin yanına diz çöküp gözünden bıçağı çıkarırken siyah nişanı kabardı. *Kahretsin!* Müttefiklerim kaygılanarak kıpırdanmaya başladı ama bakışlarımı kaçıramıyordum. Thamuz, Patti’ye doğru uzun uzun yürüdü ve bıçağı şakağından çenesine kadar sertçe indirirken ağzı kulaklarına vardı. Dehşetle çığlık attım. Patti hafifçe bağırıp öne doğru yığıldı, boynundan aşağı kan akıyordu. Koruyucu meleği çaresizlikle etrafında dört dönüyordu.

“Kesin şunu!” diye bağırdım, başımı iki yana sallayarak. “Yeter!”

Tam o sırada, Patti’nin renklerinin hiç değişmediğini şaşkınlıkla fark ettim. Hâlâ huzurla ve bana duyduğu sevgiyle dopdoluydu. Patti’nin kendini kurban etmeye razı oluşunu görünce yüreğim acıdı. Onu saran lavanta rengini gördüğümde Patti’nin başka bir seçim yapmamı istemeyeceğini anladım ama nefret ettim. Onu kurtaramadığım için kendimden nefret ettim.

“Durması için dua et,” diye alay etti Rahab. “Bakalım oluyor muymuş.”

Kendimi hiç bu kadar biçare hissetmemiştim.

“Lütfen Tanrım!” diye yakardım. “Lütfen durdur! Onu kurtar! *Lütfen!*”

Odada çıt çıkmıyordu. Duvarları ve tavanı izledim. Gelen giden yoktu. *Neden?* Umudum söndü ve öfke, hüsrân ve şüphenin yavaşça içime sızdığını hissettim. Kılıcın ışığı bir saniyeliğine zayıfladı. Rahab gülünce planının işe yaradığını anladım.

Cevaplanmamış bir dua sonucu inancımın zayıflaması için beni oyuna getiriyordu. Patti kurtarılmayacaktı. Bunu kabullenmeliydim, hem de hemen. Benim gözümde kusursuz biriydi ama tüm dünya göz önüne alındığında, herhangi bir kadındı. İyi bir hayat sürmüş ve onu tanıyanlar tarafından sevilen bir kadın. Eğer gitme vakti geldiyse inancımı korumak için bunu içime sindirmeliydim. Tüm bunlar için daha büyük bir sebep olduğuna inanmak zorundaydım. Ama Patti'nin acı çekmesini istemiyordum.

Nefes al. Nefes ver. Kalbime dolan, beni kırmakla tehdit eden, içimdeki kırgınlık ve adaletsizlik ve keder hislerini geri teptim.

Tüm enerjimi son damlasına kadar kullanarak konuştum. “Ölmekten korkmadığınızı görüyorsunuz.” Ağlamamak için kendimi zor tutarak yutkundum. “Ben de onun adına korkmuyorum. Ruhunun nereye gideceğini biliyorum.”

“İyi o zaman,” dedi Rahab fıldır fıldır gözlerle. “Oraya hemen yollayalım onu! Birinci sınıf koltukla!”

Ginger, “Hayıııır!” diye haykırdı. Öne atılmaya çalıştıysa da Blake onu belinden yakaladı.

“Sen seyretme,” diye beni uyardı Kaidan, dönüp yüzümü ona doğru çevirmem için bana dokundu ama bakışları-

mı kaçıramazdım. Thamuz karnından bir kere, iki kere, üç kere zalimce bıçakladı onu. *Tanrım*, diye yalvardım, *hemen durdur! Onu çabucak yanına al!* Hafifçe öne doğru eğildim ve midemin kasılıp sancıldığını hissettim fakat hemen doğruldum. Kaidan kolunu bana doladı. Patti'nin birazdan kavuşacağı özgürlüğe, gözyaşı ve acıdan kurtuluşa odaklandım. Tam o ana karşı öfke dolu bir intikam çukuruna atlamamak, hayatımda yaptığım en zor şeydi.

“Pislikler!” dedi Kaidan acı içinde.

Thamuz bıçağı tekrar çıkardı. Bana bu kadarı yetmişti. Patti, Thamuz'un açtığı yaralardan dolayı kısa sürede ölecekti ama bundan daha fazlası zalimlikti.

“Durdur onu, Kai,” diye yalvardım, o da zaten bunu duymayı bekliyordu.

Kaidan'ın bıçağı yarım saniyede Thamuz'un ensesinden içeri girdi ve ruhu, çılgınlar gibi ciyaklayarak bedeninden çıkmaya çalıştı. Kötü ruhu bana doğru uçunca alevli kılıcı havaya çevirdim. Siyah parçacıklar halinde yok oldu.

“Baba!” diye bağırdı oğullarından biri. Dişlerini gösteren ikiliye şöyle bir baktım.

“Babanızın öcünü almaya çalışmayın,” diye irademle yönlendirdim onları. “Siz onun gibi yaşamak zorunda değilsiniz.” Durdular. Burunlarından soluyorlardı.

Arkasından da Dükler araya girmeye çalışmadan bütün Nefillere seslendim. Birçoğu muhtemelen silah taşıyordu, farkındaydım ama hiçbirisi silahına davranmaya yeltenmedi, sayıca az olduklarının farkındaydılar ve dikkat çekmek

istemiyorlardı. Kılıcı onlara doğru çevirip Neflere hitaben konuştuğum sırada Düklerin gözleri hareketlerimi takip ediyordu. Vücudum titredi, sesim kalınlaştı.

“İşte ilk kez hepinizin bir seçme şansı var,” dedim onlara. “Şimdi kenara çekilebilir ya da bize katılıp Düklere karşı savaşılabirsiniz. Fakat her ne seçerseniz seçin, babalarınız bu gece dünyayı terk *edecek* ve onlardan *kurtulacaksınız*. Tercihinizi şimdi yapın.”

Çılgınlar gibi fısıldaşmalar başladı. Neflerin hemen hemen yarısı odanın kenarına koştu, arkamızdan dolaşıp Düklerin ulaşamayacağı mesafeye kaçtılar. Bu meselenin dışında kalmak istedikleri için onları suçlamıyordum ve aralarındaki en gencinin, yaşlıca kadınlardan biri tarafından sürüklendiğini gördüğüme sevinmiştim. Barın arkasındaki duvara yapışıp çömeldiler.

Diğer Nefler önce Düklere, sonra birbirlerine bakıp karar verdiler. Teker teker benim ya da Düklerin arkasına geçtiler. Thamuz’un oğulları, Caterina ve yaklaşık yirmisi daha Düklere katıldı. En az otuz kişi benim arkama yığıldı. Fakat o sırada sayıca üstünlüğümüz üstüne tezahürat yapasım yoktu.

Patti’nin bedeni yere yığılmıştı.

“Baba!” diye fısıldadım.

Tek kelime etmeden Patti’nin yanına gitti. Dükler ona ters ters bakmalarına rağmen, babamın Patti’yi iri kollarıyla kaldırıp bana getirmesine ses çıkarmadılar. Patti’nin göğsü kısa kısa inip kalkıyordu. Kılıcı elimden bırakamıyordum, o yüzden başımı eğip nemli alnını öptüm.

“Seni seviyorum, anne.”

Patti gözlerini kırpıştırarak açtı ve kanlı dudaklarından hafif bir tebessüm geçti. Fısıldadı, boğuk sözlerini duymak için eğilmek zorunda kaldım. “Ben de seni seviyorum, tatlı kızım.” Onu tekrar öptüm. Gözyaşlarım yüzüne aktı. Kaidan elini omzuma koydu.

“Onu kurtarabilirim,” dedi babam, emin olmayan alçak bir sesle.

Başımı aniden ona doğru çevirdim.

“Kendi bedenimden ayrılıp onu kurtarmaya çalışabilirim...”

“Hayır!” diye çatlak sesle itiraz etti Patti. Cılız elini babamın koluna koyup susturdu. “Yapma! Senin bedenine ihtiyacın var. Anna’yı korumak için.”

“Lütfen!” diye ağladım ama Patti inatla başını salladı.

“Onlarla savaşmak için hepinize ihtiyaç var.”

Bakışlarımla babama yalvarmaya çalıştım ama üzgün üzgün başını çevirdi. Patti’nin rızası olmadan yapmayacaktı. Yanağımı onunkine yasladım.

“Korkmuyorum hayatım,” dedi bana. “Hazırım.”

Annem ıslık çalar gibi bir nefes alıp fısıldadı. “Gin...”

Ginger, milleti iterek Patti’nin yanına geldi. Elini tuttu, yüzü ıslanmıştı. “Bayan Patti.”

“Güzel kız... Sen çok iyi bir teyze olacaksın...” Ve Patti son bir irkilmeden sonra hareketsiz yattı.

“Hayır!” diye fısıldadım.

Koruyucu meleği, Patti’nin bedeninden yumuşacık ve

narince yükselen ruhunu kucağına aldı. Bana bir baş selamı verip yukarı doğru yükseldi ve Patti'yi eve götürdü. Gözyaşlarımın yüzümden akmasına aldırmadım, silmeye yeltenmedim. Babam kenara adım atıp büyük bir özenle Patti'nin cesedini duvarın dibine koydu, gözlerini kapattı ve tekrar yanımdaki yerini aldı.

“Bu devam edemez,” diye hırladı Sonellion. “Oyun zamanı sona erdi. Kehanet safsata ve hepiniz bedelini ödemek üzeresiniz.” Sırtına uzanmasıyla müttefiklerimle birlikte gerildik. Eğer silah çekerse savaş başladı demekti.

Ruh Azael aşağı uçup iki grubun arasında bekledi, Düklerle doğru döndü. Tüm odayla telepatiyle konuştu, herkes bakalım Lucifer'ın elçisi ne diyecek diye dikkat kesilmişti.

“Kehanet gerçektir. Bizzat ben, Lucifer'in emriyle bir insan bedenine girip mesajı yok ettim. Rahab'a aktarılan versiyon kısmen doğru. Kızın söylediğiye hakikat. Bize cennete dönüş teklif ediliyor. Lucifer, kendi ordusunda ondan şüphe edenlerin bulunduğunu ve bu kehanetin, bölüklerini daha da küçültüp nihai savaşa çekeceğini biliyor. Nefil çocuk kendini ispatladı. Bırakın devam etsin. Şahsen ben, Işığın Lordu'nu seçeceğim.”

Düklerin nutku tutulmuştu. Çoğu aklını oynatıyordu, bir kısmıysa huşu içindeydi.

Bu odadaki düşmüş meleklerden kaçış cennete geri dönecekti, bilmiyordum ama çoğu yapmaz diye düşünüyordum, ayrıca savaşmadan da teslim olmazlardı. Dünyadan ve burada sahip oldukları güçten keyif alıyorlardı. Cehenneme

geri dönmek istemedikleri gibi, cennete de tekrar gitmek istemiyorlardı.

Gözyaşlarımın arasında, yanımda duran arkadaşlarımı şöyle bir baktım. Düklerden sayıca üstündük.

“Yaratıcı bize sırt çevirdi!” diye bağırdı Sonellion. “Ben kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp O’na koşa koşa dönmem!”

“Haklı,” dedi Shax. “Ayrıca, dünyayı ve cenneti kendi başımıza da ele geçirebiliriz.”

Pharzuph panik nöbetinin eşiğinde görünüyordu. “Kehanetin gerçekleşmesine izin veremeyiz.”

“O zaman kız ölmek zorunda,” dedi Kobal. “Hemen.”

“Hayır!” Alocer benim önüme atladı. “Önce beni çiğnemeniz gerek.”

“Mantıklı ol, Alocer,” diye karşı çıktı Astaroth. “Ebediyete kadar melekler sana tepeden mi baksın istiyorsun?”

Jezebet de Alocer’in yanına adımını attı. “Eğer geri dönersek, bize adil davranılır. Bunu hepimiz biliyoruz.”

“O lanet kadınlık hormonların konuşuyor, Jez.” Sonellion apış arasını avuçladı. “Biraz taşaklı ol artık.”

Jezebet ona zehir gibi bir bakış attı. “Bu bedendeyken dünyaya dair, taşaklı zamanlarımdakinden çok daha net bir görüşe sahibim.”

Sonellion hırlayınca babam araya girdi.

“Yeter. Zamanında O’nu alaşağı edebileceğimizi zanneden bir avuç beyinsizden ibarettik,” dedi. “Hâlâ bunu yap-

ma ihtimaliniz olduğunu zannettiğiniz için siz daha da beter aptalsınız.”

“Bu hainleri dinlemeyin!” diye bağırdı Rahab.

Kıyamet koptu. Sınırlar çizildi, saflar belirlendi. Gözlerim fıldır fıldır birisinin ilk silahı çekmesini bekledim. Ceketler ve kravatlar yerlere fırlatıldı. Geriye kalan on Dükten babam dâhil sadece üçü, beni korumak için ayaktaydı.

Babam, “Silahlarını ellerinden almaya çalışın,” diye diğer Neflere seslendi.

Sonellion şaşırtıcı bir savaş narası atarak Alocer’e doğru koştu. Hemen arkalarında Pharzuph ve diğerlerinin, silahlarına davranıp tam Nef müttefikler öne hamle yaptığı sırada ateş ettiklerini duydum. Kim hangi yöne gitti, takip edemiyordum.

Kaidan ve babam yanımdan hiç ayrılmadı. Bir el daha ateş edildi ve tam önümde duran Jezebet çığlık atarak kolunu kavrayıp Kobal’e canice bir bakış attı. Aynı anda Kobal, Kopano tarafından yere devrildi.

Bense bize yaklaşan her bir ruha kılıcımı çevirip sapladım. Her şey çok hızlı oluyordu. İçeride çığlıklar, feryatlar yankılanıyordu. Kafamda Tanrı’nın silahlarının tarifini yeniden gözden geçirdim. Geriye ne kalmıştı? Düşmüş melekleri kalıcı yerlerine gönderecek bir katalizör gerekiyordu ama ne? Tüm silahlarımın arasından, yalnızca ikisini eylem olarak görüyordum: İnanç ve dua. İncamın sınanmıştı. O halde geriye dua kalıyordu. Tek yapmam gereken bu muydu acaba? Sadece *rica etmek* mi? Bu cevap bana çok basit

geliyordu ve çok defa öğrendiğim gibi, her zaman istediğimi elde etmiyordum. Fakat elimde bir tek bu kalmıştı.

Nefler, Dükleri teker teker alaşağı ediyordu; bıçaklanıp vurularak savaşıyor, Dükleri silahsızlandırıp esir alıyorlardı. Bir silah sesi daha duyduk ve Zania korkunç bir çığlık attı.

Kopano sırtüstü yerde yatıyor, Zania ellerini göğsündeki kıpkırmızı yaranın üstüne bastırıyordu.

“Olamaz!” diye feryat ettim. Kopano’ya doğru koşmaya başlamamla beraber Kaidan beni tutup çekti.

“Sen savaşa giremezsin,” dedi.

Kope tam arbedenin ortasında yerde uzanıyordu.

Sonellion öfkeli bir boğa gibi kalabalığı yararak doğru-
dan beni hedef aldı. Öne atlayacak gibi pozisyon alıp kendimi hazırladım. Bana ulaşmasına bir metre kala babam ve Blake her iki taraftan onu tuttu. Ayaklarını yerden kestiler ve kılıcı göğsüne sapladım. Yaranın içinden kapkara bir köpük çıktı, göğsü indi ve ruhu alev alıp söndü.

Tekrar doğrulup Kopano’ya baktım. Nefes almadığını fark ettim. Alocer insanları itip kakarak oğlunun yanına, Zania’nın karşısına çömeldi.

Alocer başını iki yana sallıyordu. “Henüz onun zamanı değil.” Sonra hepimizi şaşırtan bir şey yaptı. Alocer’in ruhu bedeninden ayrılırken odanın yarısı dövüşmeyi kesip izledi. Eski bedeni anında kalp krizi geçirmiş gibi, cansız bir şekilde yere yığıldı. Alocer’in kara ruhu, Kopano’nun

vücudunun üstünde havada durdu, yavaşça içine doğru inip oğlunun bedenine girdi.

Kopano'nun bedeni ele geçiriliyordu.

Nefesimi tuttum. Zania, Kope'un başını tutuyor, Arapça bir şeyler mırıldanıyordu. Ruhun girmesiyle Kopano'nun vücudu elektrik verilmiş gibi kasıldı ama ruhu savaştı —durumunun ne kadar vahim olduğunun bir göstergesiydi bu. Derken Kope sertçe nefes alarak göğsünü şişirdi.

Zania'nın nefesi kesildi. “İyileşiyor!”

Rahat bir oh çekerek gülümsedim ama kılıcım hâlâ saplanmaya hazır dimdik duruyordu.

Yarası iyileşirken Kope'un vücudu seğirip titremeye başladı. Ruhu, Alocer'in ruhuyla savaşıyordu. Durum çok kötü olmadan Alocer, oğlunun bedeninden çıkıp manzarayı yukarıdan seyretti. Kopano'yu kurtarmıştı.

Odanın diğer ucundan bir sürü çığlık koptu ve Caterina'nın, Ginger'ı tırmaladığını, Marna'nınsa küçük kızı zapt etmeye çalıştığını gördüm. Caterina ipini koparmış vahşi bir hayvan gibiydi fakat ikizler, kızı ayaklarından tutup sımsıkı yere bastıran yaşlıca bir Nefin yardımıyla onu etkisiz hale getirmeyi başardı. Caterina tiz bir çığlık atıp Marna'nın elini ısırınca Ginger kızın suratına bir yumruk attı ve Caterina düşüp bayıldı.

Çarpışmalar devam ediyordu. Dört bir yandaki şiddete inanamıyordum. Kan... Feryat... Ele geçirilip fırlatılan silahlar... Kaybetmeye alışkın olmayan Dükler iyice zıvana-

dan çıkıyor, yanlarında savaşıyan Neflerle birlikte pek çoğu etkisiz hale getiriliyordu.

“Zamanı geldi,” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Kaidan. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Beni tekrar duvarın dibine itip önümüzde sürüp giden çarpışmadan korudu.

Her tarafta böyle bir kaos varken gözlerimi kapatmak istemeye istemeye kılıca odaklandım. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle dua etmeye başladım.

“Göklerdeki Babamız,” –sesim duygusallıktan titriyordu– “senin istediğin olsun...”

Pharzuph bana doğru atıldı; artık darmadağınık jöleli saçları ve kıpkırmızı yanan gözleriyle manyak gibiydi. Kaidan bıçağını kaldırdı ve o kolunu indiremeden babam, Pharzuph’u yere devirip gırtlığını sıkarak öylece tuttu. Kaidan tam yanında diz çöktü.

“Çok geç, baba. Tövbe etmek için son fırsatın. Lütfen bir düşün.”

“Ben O’nun ayaklarına kapanmam!” diye boğulur gibi konuştu Pharzuph.

Kaidan’ın babasına karşı umudu yüreğimi eritti, ama artık herhalde hepsi suya düşmüştü.

Kaidan kafasını kaldırıp bana baktı; acı içinde ama kararlıydı, devam etmem için başıyla onay verdi. Patti ve Mariantha’yı düşündüm, hayatım boyunca aldığım sevgiyi hatırladım. O sevgiye odaklandım.

“Bir zamanlar sana ihanet edip şimdi pişman olan ruhlar

için senden af diliyorum. Onları hak ettikleri evlerine geri al ve içinde hâlâ kin barındıran ruhları cehenneme gönder...”

İçerisi canhıraş çığlıklarla dolunca yere çömelip kılıcı daha dik tuttum. Aşırı güçlü bir sıcaklık ve hafiflik sardı beni. Az önce kapkaranlık olan oda, aydınlanıyordu.

“İşe yarıyor!” dedi Kaidan. “Devam et!”

Kobal kalabalığın arasından ayrılıp öfkeyle dişlerini göstererek üstüme çullandı. Blake ve Kopano onu tuttular. Marek de silahını suratına doğrultarak başında durdu.

Şimdi daha yüksek sesle ve daha hızlı dua ediyordum. Sözcükler ağızımdan dökülürken bir çeşit sihir hissettim. Başka türlü nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum –sanki çok kadim ve gizemli bir şeyi çağırıştım. Bu gece burada bir hesaplaşma olacaktı, hem tatlı hem de feci.

Yüksek sesle konuşurken duygularımın yoğunluğu sesi mi titretti. “Lütfen bütün iblisleri yeryüzünden kov!”

Tam o sırada bir şey sallanmaya başladı. *Yer.*

Aynı saniye, görevimin bir başka hayati parçası aklıma geldi –kehanetle alakası olmayan, çok güçlü bir dilek daha. Ayaklarımızın altında yer gümbür gümbür sarsılırken konuşmaya devam ettim.

“Tüm kalbimle, Nefillerin ruhlarındaki iblis lekelerinin yıkanmasını diliyorum, hem buradakilerin hem bizden önce gelenlerin. Lütfen bize de bir kurtulma şansı bahşet.”

Yerin dibinden kudretli bir gümbürtü çıktı ve oda sallanıp hepimizi yere yıktı. Kılıç elimden havaya uçtuğu gibi anında parlayan bıçak kısmı söndü. Yuvarlanıp açılan koca-

man bir çatlağın içine düştü. Yer yarılıyordu. Dört bir yanda deri koltuklar ve sandalyeler havada uçuşuyordu. Karanlık kanatlı melekler, havada durdukları yerden ve insan bedenlerinden istem dışı çekiliyor, tiz çığlıklar atarak ve debelenerek döne döne, büyüyen deliğin içine giriyorlardı. Pharzuph'un ruhunun görünmez eller tarafından o yakışıklı bedeninden çıkarılıp diğerleriyle birlikte yerin dibine çekildiğini gördük. Kaidan babasının gözden kaybolduğu deliğe bakakaldı.

Şimdi dört bir taraftan cennetten inen melek ordusu geliyordu. Çok güzel ve ihtişamlıydılar. Geriye kalan kara melekler kenara çekilip yer açtı. Parlak odanın içine koca bir buhar bulutu çöküp gözlerimizi kamaştırdı. Eksiksiz ve çok güzel bir huzur yayıldı içime. Kalbim saf sevgiyle doldu.

Yarılan zemine çömelirken kulağıma, “*Her şey yolunda,*” diye fısıldandığını duydum.

Tam yanımdaki babama döndüm. Siyahtan griye, ardından göz alıcı kar beyazına dönüşen, tepemizde havalanan diğer ruhları işaret etti. Babamla birbirimize son bir kez baktık.

“Aferin sana, yavrum.” Babamın gitme vakti gelmişti. Boynuna sarıldım. Minnettar bir gülüşle beni bıraktı ve hemen arkasından ruhu, Büyük Rotty'nin bedeninden ayrılıp havalandı. Pırıl pırıl ruhu kanatlarını açarak tam üstümde uçu.

“Güle güle,” diye fısıldadım ona. Ama fazla üzgün olamazdım çünkü onu tekrar göreceğimi ve artık

Mariantha'yla birlikte olacağını biliyordum. Dünya üstündeki tüm çılgınlıklar yok olup bitecekti.

Melek ordusu önden yol gösterirken yeni aydınlanan ruhlar onları takip etti, uzun zamandır hasretini çektikleri eve doğru yükseldiler. Kaidan bana sımsıkı sarıldı. Birbirimize bakarken içimde garip bir sızı duydum.

Göğsümüzden, tam nişanımızın bulunduğu noktadan siyah bir duman çıkıp havada dağıldı. Her birimizin nişanının beyaza döndüğünü görünce nefesimiz kesildi.

Derken ani bir hava akımı hissedip yerdeki çatlağa doğru döndük. Kurtarılmış düşmüş meleklerin ve yeraltı dünyasındaki Nefillerin ruhlarından binlercesi gökyüzüne doğru uçuyordu. Yükselişlerini huşu içinde seyrettik.

Bina etrafımızda meşum bir çatırtıyla sallandı, ardından çok kötü gıcırtilar çıktı. Her tarafa toz toprak saçıldı.

“Buradan çıkmamız lazım!” diye bağırdı Kaidan.

Odadaki Nefler el ele tutuşup birbirlerini çekti. Vargücü-müzle koştuk. Odanın zemininde yatan cesetlerin, devrilen mobilyaların ve yerden fışkıran toprakların üstünden atlادık. Altımızdaki sarsıntılar artarken Zania yere kapaklandı ama Kaidan ve Kopano onu kaldırdı, doğruca arka merdivene doğru koşup ağır metal kapıyı iterek yukarı doğru zıpladık ve Nevada Çölü’nden gelen yaz gecesine çıktık.

OTUZUNCU BÖLÜM

YENİ HAYAT

Las Vegas'ın yakın tarihte yaşadığı en kötü depremin ardından insanlık tüm iyiliğini sergiledi. Sokaklar insan kaynıyordu. Kargaşanın tam ortasında yabancılar birbirlerine yardım ediyor, kol kanat geriyorlardı. Mucizevi bir biçimde depremde yalnızca on üç kişi hayatını kaybetmişti –dünyanın dört bir yanından gelip toplanmış, on bir erkek ve iki kadından oluşan bir grup. Hepsi de Galaksi Gece Kulübü'nün Ay Odası'ndaydı. Tam da fay hattının üstünde. Büyük Rotty skandalıyla ilgili spekülasyonlar almış yürümüş, sahte ölümünün ardından gerçek ölümü duyulmuştu.

Gece kulübünden geriye kurtarılacak bir şey kalmamıştı. Yüzlerce kişi yaralanmış, çevredeki binalarda da ufak tefek hasarlar meydana gelmişti fakat bunun haricinde, haberlere göre yaşanan modern bir mucizeydi.

Galaksi'nin sahibi röportajında şöyle diyordu: "Deprem başlar başlamaz gece kulübünü boşalttık fakat Ay Odası kilitliydi. Kapıyı yumrukladık ama cevap veren olmadı. Biz de oradan kaçmak zorunda kaldık."

Depremden hemen önce Ay Odası'ndan silah sesleri geldiği ihbar edilmişti ama bunlar hep spekülasyondur.

Gece kulübünden olanca hızımızla kaçarken Kaidan elimi bir saniye bile bırakmadı. Kalabalık sokaklardan geçip The Venetian'ın hangar gibi lobisinde aldık soluğu. İçeride herkes heyecanlı heyecanlı depremi konuşuyordu. Kurtarma ekiplerinin ışıkları cam kapıların arkasından içeri vuruyordu.

Kaidan beni duvarın dibinde bir köşeye itti. Yanımızdaki ATM bizi kapatıyordu. Kaidan suratımı tuttu, ben de beline sarıldım. Birbirimize bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk.

"Başardık," diye fısıldadı, şaşkın şaşkın.

Sözlerinin gerçekliği içimde patladı. Her şey sona ermişti.

"Başardık," dedim ben de. "Gerçekten."

Kaidan suratımı tutup beni öpücüklere boğdu –burnumu, alnımı, çenemi, yanaklarımı ve sonunda dudaklarımı öptü. Yaşıyorduk, inanamıyordum. Bana sarılmasıyla, içimi parçalayan bir ıstırap sardı yüreğimi; birden bin parçaya bölünür gibi oldum. "Patti..."

Sinirlerim boşalırken Kaidan beni sımsıkı sarmayı sürdürdü.

"Çok üzgünüm, güzelim," diye fısıldadı. Başımı öptüğü-

nü hissettim. Patti'nin ölümünün anısı içimi deşerken ona sarıldım.

Huzura vardığını bilmek, kaçırıldığında neler hissettiğini ve kötü bir ruhun elinden çektiği ıstırapı düşünüp üzülmekten alıkoymuyordu beni. Bir de artık bana sarılmayacağını ya da o güzel sözlerini duyamayacağımı bilmekten. Onu her gün özleyecektim.

Sonra aklıma bir şey geldi...

Telaşla geri çekildim.

“Jay nerede?” diye sordum. Neden onu daha önce düşünmemiştim?

Dönüp lobiyi taradım ve camın önünde birbirine sokulmuş, dışarıdaki çılgınlığı konuşmadan izleyen arkadaş grubumuzu gördüm. Marna telefondaydı. Benimle göz göze gelince kolunu havaya kaldırıp salladı ve gülerek gelmemi işaret etti.

Tatlı bir rahatlamayla gevşedim. Jay iyiydi.

Hemen koşup Marna'ya sarıldım.

“Neredeymiş?”

“Aslında o da Vegas'ta. Nerede olacağımızı tahmin edememiş, o yüzden başka bir otelde oda tutmuş ama şimdi yolda.” Yüzünde güller açıyordu.

“Buraya gelmesi gerektiğini nereden bildi?” diye sordum. “Neler oldu?”

“Dün gece ona mesaj attım ama sonra ne oldu, bilmiyorum. Anna...” Bakışları yumuşadı. “Annene çok üzüldüm.”

Bir başka gözyaşı selini bastırdım.

Marna elimi tuttu ve camın önüne gidip Jay'ın yolunu gözledik. Hemen yanımda Kaidan parmaklarını benimkilerle kenetledi. Onun yorgun mavi gözlerine baktım. Kurtulduğumuz için sevinmek, geleceğimizi düşünüp heyecanlanmak istiyordum ama önce yas tutmaya ihtiyacım vardı.

Yine camın önünde dikilen Ginger'a doğru baktım. Blake kolunu dolayıp onu kendine çekmişti, Ginger'sa gözlerini siliyordu.

Yanına gidip elimi omzuna koydum. Ginger dönüp de beni görünce boynuma atıldı, birlikte ağladık. Aramızda gelmiş geçmiş tüm negatif olaylar o anda tarihe karıştı. Ginger, Patti'yi kısa bir süre tanımıştı ama onun da benim gördüğüm şeyi gördüğünü biliyordum –bizi olduğumuz gibi kabul edip bize inanan, sevgi dolu bir kadın.

“Hayatım boyunca sahip olmayı istediğim, anneye en yakın kişiydi,” dedi Ginger. “Biliyorum çok salakça bir laf ettim. Onu çok az tanıyordum...”

Geri çekilip suratına baktım. “Hiç de salakça değil. Patti de seni çok seviyordu.”

Ginger başını salladı. Çenesi titreyerek tekrar gözlerini sildi.

“Jay!”

Marna'nın seslenişiyle hepimiz dönüp baktık. Otelden dışarı fırlayıp kaldırımda Jay'ın üstüne atladı. Jay, sonsuza dek süren kocaman bir sarılmayla Marna'yı yerden kaldırdı.

“Marna'yı gerçekten seviyor,” diye fısıldadı Ginger.

Hepimiz başımızı sallayarak Marna'nın ondan ayrılıp

konuşmasını seyrettik. Jay'ın yüzü düştü, duruşu değişti ve aurası koyu maviye döndüğü anda muhtemelen Patti'nin haberini aldığını anladım. Yine kalbim sızladı. Bir elimi göğsüme koyup acaba bu acı hep burada mı kalacak diye merak ettim.

Jay ve Marna içeri geçer geçmez, Jay hemen yanıma gelip bana sarıldı. Ona ne olduğunu sormak için sabırsızlanıyordum ama bunları ulu orta konuşmak istemedim. Jay'ın iyi olmasına çok sevinmiştim. Uzunca bir süre sarılarak durduk.

“Çok üzgünüm, Anna!” diye fısıldadı Jay.

Cevap veremedim. Beni anlıyordu.

Kopano ile Zania da yanımıza geldi. Kope'un gömleğinin ortasında kan lekesi vardı. Gördüğüm anda onu kaybetmekten kıl payı kurtulduğumuzu hatırlayıp ürperdim. Çevreme bakınca herkesin perişan durumda, kan revan içinde olduğunu gördüm ama neyse ki kimse kalıcı hasar almamıştı.

Kaidan ve Kope birbirlerine kocaman sarıldı, sonra Jay ve Blake de.

Jay kocaman açılmış gözlerle Kopano'nun gömleğini gösterdi. “Nasıl yani!”

“Evet, nasılsın dostum?” diye sordu Kaidan.

Kope göğsünü ovuşturdu. “Hassas ve bir garip ama iyiyim. Kötü görünüyor... Gömleğimi değiştirmem lazım.”

Zania'nın ona bakışları kalbimizi ısıtıyordu.

Kaidan, “Odaya geri dönelim,” dedi Hepimiz sessizce onu onayladık.

Lobiden geçerken durup bizimle birlikte savaşıyan diğer Nefillere teşekkür ettik. Herkesin nişanının beyaza döndüğünü görmek ilginçti. Kopano'nun abilerine rastlayıp onlara da teker teker sarıldım.

Marek elleri ceplerinde camdan dışarıyı seyrediyordu. Gidip koluna bir yumruk attım. Dönünce beni ellerim kalçamda dikilirken gördüğüne çok şaşırdı.

“Ödümü patlattın!”

Marek kahkaha attı. “Baban için çalışıyordum!”

Babam başından beri oradaydı, olaylarda aktif yer almıştı.

Gülümsedim. “Eh, o kadar iyi rol yapmak zorunda mıydın?”

“Aslında planım tanıştığımız zaman sana söylemekti ama olmadı.” Bakışları arkamda duran birisine doğru kayıp kulağıma eğildi. “Eee, demek sen ve Pharzuph'un oğlu ha? İyi seçim.” Kaşları oyuncu bir edayla havaya kalktı.

“Immm, teşekkürler...” Omzumun üstünden Kai'ye baktım, o da keyifle gülüp gözlerini kaçırıldı. Evet, Kaidan'ın kamu hizmeti görevi görececek bir ikizi olmaması çok yazıktı ama erkeğimi kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu.

“Birden fazla açıdan hayranlığımı kazandın, Belial'in kızı. Nefes kesici kocanla hayatın tadını çıkar. Hak ediyorsun.” Göz kırptı.

Uzanıp Marek'e sarıldım, o da bana sarıldı.

“Görüşürüz,” dedim.

Marek uzaklaşırken sırtı dönük küçük bir kız dikkatimi çekti. Kendine sarılmış, camdan dışarıyı seyrediyordu. Si-

yah saçları kafasına yapıştı. Sadece bir çocuktı. Anne babasından ayrı mı kalmıştı? Öğrenmek zorundaydım.

“Affedersin,” dedim ona.

Dönmesiyle nefesim ciğerimde kaldı. Caterina. Gözleri kan çanağı gibiydi ve dalgındı. Topuzu bozulmuştu.

“Nerede?” diye sordu Caterina.

“Kim? Ah, Jezebet mi?”

Caterina evet anlamında başını salladı.

Dikkatle cevap verdim. “Cennette.”

Zavallı kızın hali içler acısıydı. Yüzü allak bullak görünüyordu. Sahiden üzüldüm. Jezebet kim bilir ne kadar zamandır karşı taraf için çalışıyordu ve Caterina kendini ihanete uğramış hissediyordu.

“Sana söyleyemezdi,” diye açıklamaya başladım ama Caterina kısaca kafa sallayarak lafımı kesti.

“Bana güvenmiyordu.”

Dudağımı ısırđım. Nasıl karşılık verebilirdim ki?

Caterina nişanıma uzun uzun baktı. “Benim şeyim?”

“Evet, seninki de artık beyaz,” dedim.

“Peki, bu ne demek?”

Biraz düşündüm. “Öldüğün zaman doğruca cehenneme gitmeyeceksin demek. Babanın kimliğinden dolayı sen de lanetli değilsin artık. Hayatını nasıl yaşamak istediğini kendin seçebilirsin. Özgürsün.”

Şimdi daha da korkmuş ve çocuksu göründü. Kızcağız, kötülük dışında hiçbir rehberlik almamıştı.

“Caterina... Nereye gideceksin?”

Yolunu kaybetmiş gibi sağa sola baktı.

Birinin, “Benimle geleceksin,” dediğini duydum. Dönüp baktığımda Ginger, Caterina’yı süzüyordu.

Kız kocaman açılmış gözlerle başını iki yana salladı. “Hayır. Nu. Ben kendime bakarım.”

“Yok ya.” Ginger bir adım yaklaştı. Ginger onun omzuna düşen saçını arkaya atarken Caterina yüzünü buruşturdu. “Sana asla vurmam. Ama yalan dolan ve kaprise de gelemem.”

Caterina başını iki yana sallayıp yere baktı. Ginger nezaketten kırılma zahmetine girmeden konuşuyordu. Her zamanki gibi dobraydı ki bu da bana birbirine son derece uygun olduklarını düşündürdü.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Ginger.

“On üç.”

“Yaptıklarından bazılarını biliyorum,” dedi Ginger ona. “Ben de çok şey yaptım. Ama artık hepsi değişecek. Hadi gel.” Elini küçük kıza doğru uzattı.

Caterina, Ginger’ın uzattığı eline uzun uzun baktı. Kız hakkında şahit olduğum her şeye dayanarak o eli tuttuğunu hayal edemiyordum. Ama insanlar sürprizlerle doluydu. Caterina, Ginger’ın elini tuttu.

“Tamam o zaman,” dedi Ginger. Caterina’yı peşinden sürükleyerek bizim grubun arasından geçip gitti ve hepimiz ağzımız açık arkalarından bakakaldık.

“İnanılmaz!” diye fısıldadı Marna.

“*Bayılıyorum* bu hatuna,” dedi Blake sırtarak. Ginger’a yetişmek için koştu.

Ben de dönüp nutku tutulmuş Kaidan’a gülümseyerek parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Kendimi hep bağışlayıcı bir insan olarak görmüşümdür ama Caterina meselesinde daha önce yaptığı kötülükleri göz ardı etmek, yaşı genç ve kötü yetiştirilmiş olduğunu hatırlamak kolay değildi. Ginger’ın bu açıdan benden daha açık görüşlü olduğunu görmek beni hizaya getirmişti. Ben-
ce kızın davranışlarının tabiatını, bizlerin anlayamadığı kadar iyi anlayabiliyordu.

Odaya dönebildiğimizde saat sabahın altısı olmuştu. Her tarafımız tozla kaplıydı, perişan haldeydik. Beş kısacık saat önce bu odada olduğumuza, yaşayacak mıyız ölecek miyiz diye düşündüğümüze inanamıyordum.

Caterina bağdaş kurmuş, başını öne eğmiş, gayet gergin bir halde bir koltukta oturuyordu. Ginger omzuna dokunup ona buzlu bir kola verdi.

“Buradaki kimseden korkmana gerek yok. Sana bulaşırlarsa canlarına okuyacağımı biliyorlar. Anladın mı?”

Caterina başını sallayıp gözlerini içeceğine çevirdi.

Kaidan çantasından bir tişört çıkarıp Kopano’ya fırlattı. Kope banyodan çıktığında rahatsız görünüyordu. Tişört, şu ana kadar giydiği her şeyden daha dardı. Yerde bağdaş kurmuş oturan Zania’ya baktığımda Kope’u kestiğini gördüm. Benimle göz göze gelince gülüşünü saklamaya çalıştı çünkü evet yani... Kope hakikaten çok hoştu.

“Bana gösteriş mi yapıyorsun lan?” dedi Blake, Kope’a uzun kol kaslarını gererek.

Herkes yerde Zania'nın yanına ilişen Kope'a ve gamze-lerini çıkaran mahcup gülümsemesine kahkahalarla güldü.

Kaidan koltuğun ucuna oturup kolunu belime doladı. Hemen yanına sokulup elini tuttum. Çok garipti. İlk kez hiçbir endişe ya da korku duymaksızın sevgi gösterisinde bulunabiliyorduk. Yüzümde güller açtı. Vay be!

Hepimiz buradaydık işte. Yaşıyorduk. Babalarımız yer-yüzünden sonsuza dek gitmişti. Odaya çöken sessizlik, herkesin aklından aynısının geçtiğini gösteriyordu. İnanılır gibi değildi.

"Eee, ne demek bu, Anna?" diye sordu Blake, gözleri göğsümdeki doğaüstü nişana kayarak. "Hepsi beyaz."

"Bilmem," dedim. "Yani ben, yaşayan ya da ölmüş tüm Neflere, tıpkı diğer insanlar gibi cennete girme şansı verilmesi için dua ettim."

Blake başını salladı, ardından ayaklanıp mini buzdola-bına yürüdü ve içinden iki küçük şampanya şişesi çıkardı.

"Kutlamak isteyen?" diye sordu odadakilere. İçimdeki o karanlık dürtü uyanınca ve iki şişeyi de kafama dikip üstüne bir şeyler daha yuvarlama arzusu duyunca şaşırdım. Blake manalı manalı süzdü beni. "Bir şey hissediyor musun, Anna?"

Dudağımı ısırp başımla onayladım. "Hâlâ içimde."

"Onu bana da sorsan söylerdim, dostum," diye mırıldandı Kaidan, Blake ve Jay'i gülme krizine sokarak.

"Ben de hâlâ bağları görüyorum," dedi Marna. Ginger da onayladı.

Auralar ve koruyucu melekler de hâlâ gözümüzün önündeydi.

Demek iblis dürtülerimiz bizi terk etmemişti –bizi lanetli kılan tek leke yani. Ama güçlüydük. Bunu kanıtlamıştık.

Blake içkileri dolaba geri koyarken çıt çıkmadı. Zihnim birden hızlı çalıştı. Üzülmek istemesem de, içimin kan ağlayacağını bilsem de, Patti’nin neler çektiğine dair ayrıntıları öğrenmek zorundaydım.

“Jay?” dedim sessizce. “Neler oldu?”

İlk başta ağzını açmadı. Marna’nın dizini okşayarak düşündü.

“Bir şeyin geldiğini anladı. Nasıl bilmiyorum –içgüdü mü dersin artık, ne dersin– ama ayrılmamızı sağladı. Bana sarılıp durdu, ‘merak etme, yakında görüşeceğiz’ dedi.”

Jay’in sesi kısıldı. Ben de gözlerimin yandığını hissettim.

“O yüzden ayrıldık. Sonra Marna’dan, hepinizin Vegas’ta olduğunu söyleyen bir mesaj aldım. Her şey tepetaklak oluyordu. Patti’ye ulaşamadım ama burada olmam gerektiğini hissettiğim için kalkıp geldim. Özür dilerim, Anna.”

Elini tuttum. “Senin özür dilemene gerek yok.”

“Eğer yanından ayrılmasaydım diyorum... Birlikte kalabilseydik...”

“Sen onları durduramazdın,” dedi Kaidan. “Seni ya öldürür ya da Anna’ya karşı kullanmaya çalışırlardı. Ayrıca orada olsaydın, Marna ile arandaki bağı görürlerdi.”

Jay önüne bakıp başını iki yana salladı.

Marna kolunu çocuğa dolayıp onu yanağından öptü. “Bence böyle olması gerekiyordu, canım.”

Ağzından çıkandan dolayı endişelenip bakışları aniden bana kaydı. Ben de başımla onayladım çünkü artık tesadüflere inanmıyordum.

Zania yumuşacık bir sesle, “O benim kahramanım,” dedi.

“Evet,” diye fısıldadı Ginger.

Yüzümü Kaidan’ın kolunun altına soktum çünkü bunu hâlâ kaldıramıyordum.

“Hey Kope,” dedi Blake. “Babanın senin için yaptığı? Muhteşemdi. Gitmiştin, lan.”

Bakışlarımı çevirince Kope’un başını öne eğdiğini gördüm.

“Hatırlayamıyorum. Sadece... acı ve karanlık vardı, sonra birden gözlerimi açtım.”

Yanında oturan Zania kımıldandı, sanki hatırası ona ağır geliyordu. Kope elini kızın elinin üstüne koydu. Kısa bir sessizliğin ardından, Blake tekrar konuştuğunda tam ona yaraşır şekilde odanın tüm gerginliğini alıverdi.

“Peki, Kaidan Rowe-stili ruh çıkartmaya ne demeli, hı?”

Kaidan kahkaha atarak oflar gibi bir ses çıkardı.

“Cidden lan,” diye devam etti Blake. “Mammon’u gözünden vurunca... dedim ki, *aha!*”

Odanın enerjisi yükseldi.

“Gerçekten de *olağanüstüydü*,” dedi Marna.

“Kutsal suyu iyi akıl etmişsin,” diye ekledi Kopano.

“İşe yarayacağından emin değildim,” diye itiraf etti Kaidan. “Neyse ki yaradı ama.”

Hep birlikte birbirimize sokulduk ve bir saat boyunca zirvede yaşanan olaylardan bahsedip en ufak ayrıntıyı bile yeniden canlandırdık. Hâlâ hayretler içindeydik.

Caterina koltuğunda çıt çıkarmadan oturuyor, başını öne eğik tutmaya çalıştıysa da arada kafasını merakla kaldırıp dinliyor, sonra yine başını eğiyordu. Ginger’ın gözü üstündeydi; onu inceliyor, tepkisini ve ilgisini ölçüyordu.

Ardından tam olarak hangi Düklerin cenneti seçtiğinin listesini yapmaya başladık. Babam, Kopano’nun babası ve Jezebet. Melchom, Pharzuph ve Astaroth seçmemişti. Ciddi bir konuşma oldu. Gözyaşı dökülmedi. İkizler ve Zania, babalarına karşı en ufak bir duygusal bağa sahip değildi ve gittiklerini gördüklerine sevinmişlerdi. Kaidan ağzını açmadı. Ona baktım ama gözlerini kaçırды.

“Senin baban başta ilgilenir gibi oldu,” dedim Blake’e. “Umutlandım.”

“Evet.” Başını iki yana salladı. “Eğer cennete mi, cenneme mi gidilecek seçeneği olsa cenneti seçerdi. Ama cennet mi, yeryüzü mü seçeneği olunca kesinlikle burada kalmak istedi. Kehaneti durdurup dünyada kalabileceklerini sandılar. Kötü hamleydi.”

Tıpkı Kai gibi, onun da canının sıkıldığını biliyordum. Kaidan başını elimin içine yasladı. Sessiz bir iç çekişle inip kalktı göğsü.

“Eee, herkes şimdi ne yapacak?” diye sordu Jay.

Kaidan hemen söze girdi. “Ben ilk olarak ne yapacağımı çok iyi biliyorum.”

Şaşırmış ve merak içinde ona dönüp suratına dikkatlice baktım.

“Polise isimsiz bir ihbarda bulunup Marissa ve kızlar grubunu bildireceğim.”

“Evet!” dedim ona sarılarak. Bu sözler ona bir milyon kere daha âşık olmama sebep oldu. İzinin sürülmesi korkusu olmadan, küçük kızları seks oyuncağı yapan o kadına baskın yaptırabilirdi.

“İyiymiş,” dedi Jay. “Ya sen, Anna?”

Kaidan kalçamı sıktı. “Anna artık üniversiteli.”

Başımı iki yana salladım. “Zaten burada olduğum için dersleri kaçırıyorum. Bunca şeyden sonra bence bir dönem dinlenmeliyim. Nerede okuduğum hiç umurumda değil. Eğer L.A.’de kalmak istersen,” diye Kaidan’a döndüm, “burada bir yere kaydımı alırım.”

Kaidan sevgi dolu gözlerle bana baktı. “Çok iyi olur.”

Gülümsedim. *Hem de* ne iyi.

“Peki ya sen, Jay?” diye sordu Kai. “Seni L.A.’deki plak şirketlerinden ya da radyolardan birine götürebilirim. Belki birlikte yine beste yaparız.”

“Gerçekten mi?” Jay’in aurası turuncu bir havai fişek gibi aydınlanınca hepimiz kahkahalarla güldük. “Nasıl yani? Hemen gelirim. Ne dersin, Marna? L.A.’de yaşamak ister misin?”

“Bence şahane olur!” dedi. “Blake ve Ginger, California’da kaldığı sürece... En azından şeye kadar... Anlarsınız ya, bebeğin doğumuna kadar.”

Odada moraller gene çöktü. Ginger kardeşinin elini tutup gözlerinin içine baktı.

“Orada olacağım.”

Blake, aralarındaki iletişimden duygulanmış gibi başka tarafa dönmüştü. “Hey Gin. Hazır Vegas’tayken evliler kervanına katılmak ister misin?” Kaşlarını kaldırıp indirdi. Kesin espri yapıyordu.

Tüm gözler Ginger’a döndü.

“Hayır,” dedi ters ters. “Ben hiç evlenmeyeceğim.”

Caterina pis pis güldü. Tırnaklarına bakıp, “Doğru söylüyor,” dedi.

Blake hiç bozuntuya vermeden çenesini ovuşturdu, sonra piercingli kaşını kaldırdı. “Tamam. Benim yanıma taşınmak ister misin?”

Ginger gözlerini kısarak baktı ve ayağını hafifçe yere vurdu. “Benimle kafa mı buluyorsun?”

“Yo, gayet ciddiylim.”

“Ciddi,” diye mırıldandı Caterina.

Ginger homurdandı. “İyi olur.”

“Güzel,” diye sıırıttı Blake.

“Ben onun yanına taşınmam!” Caterina kollarını bağlayıp kaşlarını çattı. İşte hatırladığım kız buydu. Hepimizin ona baktığını fark edince kollarını gevşetip başını öne eğdi.

Ginger gülümsedi. Bence Caterina'nın huysuzluğunu bir meydan okuma olarak görüyordu. "Blake'in evini görünce fikrini değiştirebilirsin yalnız."

"Peki ya sen, Kope?" diye sordu Marna, dikkatleri o tarafa yönelterek.

"Yakında yüksek lisansımı bitirip abilerimle birlikte Afrika'ya döneceğim. Orada yapılması gereken çok iş var."

"Sen de tam adamısın," diye göz kırptı Marna ve Kope ona sevinçle tebessüm etti.

Zania'ya baktım. "Sen nereye gideceksin, Z?"

Omuz silkip mahcup mahcup durdu.

"Hemen karar vermek zorunda değilsin," dememle birlikte Kopano, "Malawi'yi çok seversin," deyiverdi.

Bunun üzerine hepimiz kıkırdadık. Zania, Kopano'ya uzun uzun baktı, Kopano da o derin bakışlarını Zania'ya çevirdi.

"Evet," dedi Zania. "Bence de Malawi'yi çok severim."

Marna el çırpı.

Caterina iğrenir gibi bir ses çıkarıp o tiz sesiyle konuştu. "Ama... Hepiniz Nefilsiniz. O insan!" Jay'i işaret etti. "Anlamıyorum. Hepiniz mi âşıksınız?"

Birbirimize baktık. Bu sorun bizi afallatmıştı çünkü beş saat önce olsa, korkudan ödümüzü patlatacak bir ithamdı. Derken aynı anda gülme krizine girdik çünkü *evet*... Evet, hepimiz âşıktık. Baskıcı kuralları yenmiş, savaşıarak karşı koymuş ve kazanmıştık. Artık saklanmak yoktu... Kaçmak yoktu... Numara yapmak yoktu... Korkmak yoktu...

Özgürdük.

SON SÖZ

Altı Yıl Sonra...

Malawi, tam da Kopano'nun anlattığı gibi bir yerdi. Kai ile parlak güneş ışığına gülümseyerek el ele, uçaktan iner inmez oraya bayılmıştık. Zania ve Kopano bizi yetimhanenin giriş kapısında karşıladılar. Artık beş senedir evliydim. Zania ve ben birbirimize sarıldık, erkeklerse tokalaştı.

“Sonunda büyük gününüz geldi!” dedi Zania. Bu olayı gerçekleştirmek için son bir yıldır bizimle birlikte çalışıyordu.

Kaidan elimi tuttu. İkimiz de hafifçe titriyorduk. Ben çocuklarımızla –erkek kardeşlerle– tanışacağım için gergin ve heyecanlıydim.

Ebeveynliğin zor olduğunun farkındaydık. Anise'in doğumu sırasında Marna'nın ruhu diğer tarafa göç ederken Jay'e destek olmuştuk. İçimizdeki ciddi umuda rağmen Marna diğer tarafa alınmıştı ama son özgür aylarının hakkını vermişti. Hayatımda Marna kadar çok gülen ve gülümse-

yen birini tanımamıştım. Neşe saçıyordu. Ginger bile onun yaydığı ışıkla yumuşuyordu.

Jay gördüğümüz en havalı, rock yıldızı bekâr babaydı ama yorulduğunun, hem tam zamanlı çalışıp hem de bebeğine tek başına bakarken canının çıktığının farkındaydık.

Ginger ve ben, Anise’le çok vakit geçirdik. Jay ne zaman L.A.’de gece DJ’lik yapsa ya da radyo istasyonunda olsa, biz oradaydık. Anise, Marna’nın mutluluğuyla Ginger’in divalığının mükemmel birleşimiymi. Pembe tütüsüyle elleri kalçasında etrafta dolaşıyordu. Jay de kızının gözünde bir doğruluk timsaliydi. Bütün şakalarına gülüyor, Jay’in ona “Bıcırık” demesine bayılıyordu.

Çok şekerdi...

Ama hepimiz Marna’yı özlüyorduk.

Anise’in doğumunda bir an için bir mucize olmasını bekledim. Bir ışık meleği nazikçe aşağı süzölmüş, Marna’nın başındaki yerini almıştı. Fakat Anise ilk nefesini alırken ve Marna son nefesini verirken melek, ruhunu bedeninden alıp taşıdı. Marna’nın sevgi dolu ruhu meleklerle birlikte havalandı evine doğru yükseldi.

Tek katlı binanın içine doğru Kope ve Z’yi takip ettik. Alocer’in bütçesiyle inşa edilmiş oldukça yeni ve büyük bir binaydı. Ayrıca küçük kasabaya bir kütüphane ve sağlık ocağı da yapılmıştı.

Bir koridordan geçip sandalyeler ve oyuncaklarla dolu, ferah bir odaya alındık.

Kope, “Hemen getiriyorum,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Zania oturmamızı işaret ettiyse de geri çevirdik. Kai'nin elini tuttum, Zania da mutlu mutlu iç geçirdi.

“En sevdiğim kısım bu. Çiçeği burnunda ebeveynlere bayılıyorum.” Omzumu sıvazlamasıyla, gerginliğime rağmen gülümsemeye çalıştım.

Koridordan gelen ayak seslerini ve Kope'un gür sesiyle tatlı tatlı konuştuğunu duyunca midem umutla kasıldı.

Kapı açıldı ve Kopano iki kolunda iki oğlanla içeri girdi. Kucağında minicik görünüyordlardı. Gözlerim anında yaşlarla doldu. *Ağlama sakın*, dedim kendi kendime. Onları korkutmak istemedim. Birbirimize yaklaşıırken, on sekiz aylık oğlan Mandala bizden çekinerek Kope'a sıkıca yapıştı. Altı aylık Onani ise kıkırdayarak kollarını çırpıp bizi güldürdü.

Ellerimi uzattım ve Onani hiç itiraz etmeden bana geldi. Belli ki “girişken ferdimiz” o olacaktı. Sıska kollarını bacaklarını yokladım, her nasılsa dizleri, dirsekleri ve bilekleri gamzeliydi. Onani zayıf olmasına rağmen tombul yanaklıydı, saçları da kıvrır kıvrırdı.

Âşık olmuşum. Ağzım kulaklarımdaydı.

“Merhaba Onani,” dedim.

Bana odaklanmaya çalışırken hafif şaşkınlık baktı, yüzümü büyük bir ciddiyetle inceledi. Sonra uzanıp saçımı çekti ve hepimiz gülererek parmaklarını açarken mutlu çığlıklar attı. Kaidan'a baktığımda huşu içinde bizi seyrediyordu.

“Seni uyarmalıydım,” dedi Z. “Saça çok düşkün.”

Ben Onani'yi tutarken Kai ve Kope yere çömeldi.

Mandala hâlâ Kaidan'dan kaçarak Kopano'ya yaslanıyordu.

“Sanırım seveceğin bir şey var burada,” dedi Kaidan. Bir cebinden vişne rengi bir oyuncak araba çıkardı.

Mandala'nın çok ilgisini çekmişti. Çocuk Kaidan'a doğru bir adım attı.

“Artık senindir, dostum,” dedi Kai. “Sana getirdim.” Oğlumuz arabayı aldı. Yere çömelip arabayı yürütmeye başladı. Kaidan fren sesine benzer bir ses çıkarınca Mandala güldü ve yüreğim pır pır etti. Kai bana gülümsedi. Onu daha da çok sevebileceğimi bilmiyordum. Kaidan'ın yere uzanıp Mandala'yla oynamasını seyrederken yüreğim göğüs kafesime sığmaz oldu.

Bütün günü yetimhanede geçirdik, oğlanları otele götürmeden önce bizim yanımızda mümkün olduğunca rahat etmelerini sağlamaya çalıştık. Kaldığımız oyun odasına başka çocuklar girip çıktı, hepsi bize ilgi gösterdi. Zania onlara şeker verebileceğimi söyleyince çocuklar arasında çok popüler oldum. Bir yandan da Onani'nin yanımda emeklemeye çalışmasını izliyordum.

“Çok şirin, değil mi?” diye sordu Kaidan, bana hayranlıkla gülerek. Derken Mandala kimsenin dokunmasına izin vermediği yeni oyuncağı elinde, bize sokuldu ve kardeşinin başını yumuşakça okşayıp takdir edilmek istercesine Kaidan'a baktı.

“Sen iyi bir çocuksun,” dedi Kaidan da ona.

Kalbim resmen eridi.

Kaidan o gün benden en yüksek puanları kazandı.

Odaya yeni bir grup çocuk girince kızlardan teki kapıda dikilip bize bakakaldı. Bakışlarını özellikle Kaidan'a dikmişti. Üç yaşlarındaydı, taş çatlasın dörttü, saçları kalın kalm örülmüştü.

“Sen de ister misin?” diye sordum kıza, lolipop uzatarak.

Şekere bakıp düşündü ama tekrar Kaidan'a bakıp başını iki yana salladı.

Çocukların auraları her zaman ilginç sarmallar oluşturunuyordu çünkü bir sürü duyguyu işleyemiyorlardı. Fakat bu kızinki çok açıktı ve hiç değişmiyordu. Aurasında alçak bir fırtına gibi karanlık duygular dönüyordu. Kendimi ona açınca korkusunu hissettim ve nefesim kesildi. Şaşkınlık içinde geri çekilip onu seyrettim. Çünkü o korkunun en üstünde saf, açık pembe bir sevgi, açık gri bir gerginlikle ve turuncu heyecan noktacıklarıyla karışık dönüyordu. Kaidan'a bakarken hissettiği sevgi çok barizdi. Anlayamıyordum. Bir süre sonra Zania ve Kope odaya geri döndü ve kız hemen dikkatlerini çekti. Bir ona bir Kaidan'a bakıp durdular, Kaidan'sa her şeyden bihaberdi.

“İyi misin?” diye sordu Zania kızın yanma çömelip.

Kız kocaman kara gözlerle Zania'ya bakıp evet anlamında başını salladı, sonra gözlerini tekrar Kai'ye çevirdi. Garip bir şeyler oluyordu.

“Kai,” dedim yavaşça. “Galiba birisi seninle tanışmak istiyor.”

Kaidan yere uzanmış oyun oynuyordu, onu uyarmamla

doğruldu ve bakışları kıza kenetlendi. Renklerini görünce kafası karıştı ama kıza gülümsedi.

“Merhaba. Adın ne?”

Yumuşacık ama güzel bir sesle, “Bambo,” diye cevap verdi küçük kız.

Zania’ya baktık, aklı karışmıştı. Kope’a döndü.

Kope da yere çömeldi.

“Adı Alile.” Ah-Lİİ-leh şeklinde söylemişti. “Anlamı ‘kız ağlıyor’.”

Kız ağlıyor... Ne kadar kederli, güzel bir isimdi.

“Alile,” dedi Kopano kıza. “Zikuyenda bwanji?”

Z, Kaidan ve bana, “Kız Çevaca biliyor,” diye fısıldadı.

Alile, Kope’a gülümsedi ama yanıt vermedi. Tam o anda koruyucu meleği eğilip kıza fısıldayınca kızın gerginliği kayboldu. Demek ki meleğiyle tam iletişim halindeydi. Kız ağır hareketlerle Kaidan’a gitti ve suratına dokunup gözlerinin içine bakarken Kai kıpırdamadı. Hatta Kaidan da kızın gözlerinin içine anlamlı anlamlı bakıyordu. Sonra da sanki orası kendi yeriymiş gibi Kaidan’ın kucağına oturuverdi. Tekrar Kai’ye bakıp, “Bambo,” dedi. Çok narin ve hassas bir andı. Kaidan avuçlarını yere bastırmış halde kalakaldı, sanki kıza dokunmaya korkuyordu.

“Bambo ne demek?” diye fısıldadım.

Dördümüz birbirimize bakıp çömeldik.

“Baba’ anlamına geliyor,” dedi Kopano.

Kaidan, göğsü hızlı hızlı inip kalkarken kucağındaki kıza döndü.

Sonra Zania bize işaret diliyle, *Cinsel istismar nedeniyle kapatılan başka bir yetimhaneden buraya geldi*, dedi.

Kaidan'ın gözleri kocaman açılmıştı. Aynı rahatsız edici hislerin ikimizi de sardığını anladım. Bu zavallı kızcağız neler çekmişti acaba? Kaidan'ın düşününce bile çenesini sıkıldığını gördüm.

Kopano kızla tekrar Çevaca konuştu. Arada Kaidan'ın adını söylediğini yakaladım.

“Kıza Kaidan'ın arkadaşı olduğunu ve ona neden baba dediğini bilmek istediğini söyledi,” diye fısıldadı Z.

Kız cevap verince Kope ve Z kaskatı oldu.

“Ne dedi?” diye sordum. Kaidan sanki bilmesem daha iyi dercesine renkten renge giriyordu.

Kope hafifçe öksürdü. ““Rüyamda o benim babamdı,” diyor.”

Tüylerim diken diken oldu.

Kaidan'la göz göze geldik.

Derken hayatımda hiç görmeyeceğimi sandığım bir şeye tanık oldum. Kaidan ile çok badireler atlatmıştık ama hayatta asla yapmadığı bir şey varsa o da ağlamaktı.

O anda Alile'ye bakıp kıza kollarını sararak onu bağrına basarken Kaidan'ın yanağından bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm, arkasından bir diğeri aktı. Kaidan'ın yüzü ciddileşti, Alile'yi saran duruşunda şiddetli bir korumacılık öne çıktı.

Kaidan bana seneler önce, *Kız çocuk olmaz*, demişti. Yıllar içinde bir kıza sahip olmanın, onu yetersiz olduğunu

fısıldayan görünmez iblisleriyle yüzleşme mecburiyetinde bırakacağını anlamıştım. Ancak o anda Alile'nin kızımız olacağını ve Kai'nin korkularını yeneceğini anladım. Hiç kimse bir daha bu kıza zarar *veremezdi*, verse de yanına kalmazdı. Çünkü artık onun bir babası vardı.

Kaidan'ın elini tutup sıktım.

Hayat çoğu zaman zalim ve çirkindi. Sonra birden, o çılgınlığın tam ortasında kucağınıza çok kıymetli bir hediye düşüveriyordu.

Çünkü hayat aynı zamanda çok tatlı da olabiliyordu.

DÜK İSİMLERİ VE GÖREV TANIMLARI

Dük İsmi - Görev Tanımı - Çocukları
(*Tatlı Hesaplaşma*'da Adı Geçen Nefiller)

Alocer (Al-ō-sehr): *Öfke.* Sevgiyi küçümseme, yıkım getirme, çabuk sinirlenme, bağışlamama: Kopano (Kō-pah-nō).

Astaroth (As-tı-roth): *Zina.* Evlenirken verilen sözleri bozmak, eşini aldatmak: Ginger ve Marna.

Belial: (Beh-leel): *Madde bağımlılığı.* Başta uyuşturucu ve alkol olmak üzere fiziksel bağımlılıklar: Anna.

Jezebet (Je-zı-bet): *Yalan.* Sahtekârlık ve yalancılık: Caterina

Kobal (Kō-bal): *Oburluk.* Kişinin bedeninin istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan fazla tüketme ayrıca tembellik, fiziksel veya ruhani görevlerden kaçınma, miskinlik, ilgisizlik: Gerlinda.

Mammon (Ma-mun): *Açgözlülük.* Dünyevi kazançlara duyulan arzu, para hırsı, bencilce ihtiraslar: Flynn.

- Melchom (Mel-kom):** *Kıskançlık*. Başkalarının özelliklerine, statülerine, yeteneklerine veya konumlarına sahip olma arzusu; kıskançlık, özenme: Blake.
- Pharzuph (Far-zuf):** *Şehvet*. Bedensel zevklere duyulan arzu, evlilik dışı cinsel ilişki isteği: Kaidan (Ky-den).
- Rahab (Rā-hab):** *Kibir*. Kendi yeteneklerine duyulan aşırı güven, yersiz gurur, diğer günahları doğuran bir günah.
- Shax (Shaks)** *Hırsızlık*. Çalmak: Marek.
- Sonellion (Sö-nee-lee-un)** *Nefret*. Ön yargıları teşvik etme, başkalarına karşı kötü niyet besleme, düşmanlık.
- Thamuz (Thā-muz):** *Cinayet*. Başkasının canını almak: Andre ve Ramon.